DENIILE DIN POSTUL MARE

TRINITAS Iaşi, România
— 2007 —

DENIILE DIN POSTUL MARE

Carte alcătuită și tipărită cu binecuvântarea

I.P.S. DANIEL

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

TRINITAS

Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei

Iași, 2007

Ediție pregătită de P.C. Pr. A. Mihail Ungureanu

în colaborare cu

P.Cuv. Arhim. Partenie Apetrei,
Eclesiarh Mare, Catedrala mitropolitană - Iași

P.Cuv. Arhim. Clement Haralam,
Stareț al Mănăstirii "Trei Ierarhi" - Iași

Tehnoredactor: Rema Zugravu

Corectori: Sorin-Toader Clipa
Luminița Rîncu

ISBN 973-9272-30-4
© TRINITAS

LUMINĂ SPRE LUMINA ÎNVIERII
- Înțelesul și folosul deniilor -

1. Ce sunt deniile și când are loc slujba lor?

Deniile sunt slujbe de dimineață (utrenie) care se săvârșesc în seara zilei precedente ca o formă de priveghere prelungită a zilei, ca umplere a serii cu lumina duhovnicească a rugăciunii și a cântării. Cu alte cuvinte, denia face ca seara să fie ziuă și lumină de priveghere. Deniile sunt specifice zilelor de joi și sâmbătă din săptămâna a cincea din Postul Paștilor, precum și întregii săptămâni a Sfintelor Patimi, care precede sărbătoarea Învierii Domnului. Deniile din Săptămâna Patimilor încep, de fapt, duminică seara cu Denia de luni și se termină cu vinerea patimilor seara, când are loc slujba Deniei de sâmbătă, în care se cântă și Prohodul Domnului.

2. Ce conțin Deniile?

Ele conțin multă lumină și multă hrană duhovnicească pentru urcușul interior al sufletului spre marea și sfânta sărbătoare a Învierii Domnului.

Deniile de joi și sâmbătă din săptămâna a cincea din Postul Mare, când este pomenită Cuvioasa Maică Maria Egipteanca,

sunt în mod deosebit denii de pocăință, de conștientizare a morții spirituale a sufletului robit de păcat și patimi.

Deniile din Săptămâna Sfintelor Patimi sau Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos au în centrul lor taina suferințelor sufletești și trupești ale Mântuitorului ca urmare a păcatelor oamenilor, arătate în invidie și ură, lăcomie și trădare, frică prea mare și lipsă de fidelitate, etc.

Pe de altă parte slujbele deniilor arată și puterea pocăinței.

Patima iubirii de arginți a ucenicului Iuda Iscarioteanul este pusă în contrast cu pocăința și dărnicia femeii păcătoase, care a folosit fără zgârcenie mirul de mare preț pentru a prevesti și cinsti taina morții lui Hristos.

Frica prea mare a ucenicului Petru în fața unei slujnice atunci când s-a lepădat de Hristos este pusă în contrast cu pocăința tâlharului de pe cruce, care în ultima clipă a vieții sale a câștigat raiul tocmai pentru că s-a pocăit și L-a rugat pe Hristos, zicând: "Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!" (Luca 23, 42).

Deniile din Săpămâna Sfintelor Patimi sunt un urcuș abrupt și intens spre Înviere; ele sunt ca o culme pentru cei care au postit și s-au pocăit de păcatele lor, sau ca un tren de ultimă oră, ca o chemare stăruitoare pentru cei întârziați în hotărârea lor de a se întoarce spre Hristos înainte de marea sărbătoare a Învierii.

Cântarea: "Iată, Mirele vine la miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind...", precum și cântarea: "Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită și îmbrăcăminte nu am ca să intru într-însa...", exprimă cel mai intens tensiunea dintre pocăință și iertare, dintre priveghere și așteptarea bucuriei învierii și a întâlnirii cu Hristos.

Deniile nu sunt doar slujbe de dimineață săvârșite seara, până târziu în noapte, ci scopul lor principal este ca, prin rugăciune și cântare, prin citirea Sfintei Scripturi și meditație, prin pocăință și post, să alungăm din suflet întunericul păcatelor și să ne umplem de lumina cea tainică și nevăzută, dar reală și simțită ca bucurie, a prezenței iubitoare a lui Hristos în noi și în cei care se roagă împreună cu Biserica Sa.

Odinioară, mai ales la sate, lumânarea de ceară curată aprinsă de credincioși în biserică, la deniile din Săptămâna Patimilor, era la sfârșit purtată în mână până acasă, ca arvună a luminii învierii, ca semn că rostul și folosul slujbei deniilor este acela de a aduna în timpul Postului lumină în suflet spre a ne bucura de lumina cea mare și deplină a Sfintelor Paști.

3. De ce este nevoie de o carte specială pentru denii?

Slujba deniilor se află în **Triod**, o carte voluminoasă de strană care conține *slujbele specifice perioadei de trei săptămâni dinaintea începutului Postului Sfintelor Paști și perioadei de șapte săptămâni a Postului Paștilor*. Totuși, **Triodul** este o carte mai greu de purtat și de mânuit, astfel încât ea nu este la îndemâna tuturor credincioșilor.

În plus, numărul mare de studenți în teologie și elevi de Seminar cere ca cele mai solemne, frumoase și îndrăgite părți ale vieții liturgice ortodoxe să fie mai accesibile tinerilor și credincioșilor dornici să participe mai activ și mai ușor la rugăciunea comună a Bisericii. Bogăția spirituală a Ortodoxiei trebuie înțeleasă mai bine, pentru a fi apreciată, apărată și promovată mai mult. Iată de ce considerăm că publicarea acestei cărți a **Deniilor din Postul Mare** este necesară și binevenită.

Lucrarea de față are grupate într-o singură carte în mod sistematic, la locul potrivit, părțile componente ale slujbei fără a mai folosi **Ceaslovul** și **Psaltirea**. În plus, pentru unele cântări mai importante, cu rol conducător în ansamblul unui imn liturgic, sunt oferite și melodiile liturgice corespunzătoare (note psaltice sau liniare).

Binecuvântează, Doamne, cu lumina Ta cea sfântă, pe toți cei care s-au ostenit cu publicarea acestei cărți în Editura TRINITAS și pe toți cei care vor folosi această carte pentru slava Ta și mântuirea lor!

† Daniel

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Sfânta Mănăstire Bucium
15 februarie 1999

MIERCURI SEARA

Denia de Joi din a cincea săptămână a Sfântului și Marelui Post

Se toacă pe la ora 19 și adunându-se credincioșii în biserică, preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor (cădire mare)

Strana: Amin. Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție. Împărate ceresc... Sfinte Dumnezeule... (de trei ori și fără metanii). Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este împărăția... Doamne miluiește (de 12 ori).

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.

Apoi se citesc psalmii:

Psalmul 19

Să te audă Domnul în ziua necazului și să te apere numele Dumnezeului lui Iacob. Trimită ție ajutor din locașul Său cel sfânt și din Sion să te sprijinească pe tine. Pomenească toată jertfa ta, arderea de tot a ta bine plăcută să-I fie. Dea ție Domnul după inima ta, și tot sfatul tău să-l plinească. Bucura-ne-vom de mântuirea Ta, și întru numele

Dumnezeului nostru ne vom mări. Plinească Domnul toate cererile tale. Acum am cunoscut că a mântuit Domnul pe Unsul Său, cu puterea dreptei Sale. Auzi-L-va pe Dânsul din cerul cel sfânt al Lui. Unii se laudă cu căruțele lor, alții cu caii lor, iar noi ne lăudăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru. Aceștia s-au împiedicat și au căzut, iar noi ne-am ridicat și ne-am îndreptat. Doamne, mântuiește pe împăratul, și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema.

Psalmul 20

Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și întru mântuirea Ta se va bucura foarte. După dorirea inimii lui i-ai dat lui, și de voia buzelor lui nu l-ai lipsit pe el. Că l-ai întâmpinat pe el cu binecuvântările bunătății, pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă. Viață a cerut de la Tine și i-ai dat lui lungime de zile în veacul veacului. Mare este slava lui întru mântuirea Ta, slavă și mare cuviință vei pune peste el. Că îi vei da lui binecuvântare în veacul veacului, veseli-l-vei pe dânsul întru bucurie cu fața Ta. Că împăratul nădăjduiește în Domnul și întru mila Celui Preaînalt nu se va clinti. Află-se mâna Ta peste toți vrăjmașii Tăi dreapta Ta să afle pe toți cei ce Te urăsc pe Tine. Pune-i-vei pe ei ca un cuptor de foc în vremea arătării Tale; Domnul întru mânia Sa îi va tulbura pe ei, și-i va mânca pe ei focul. Rodul lor de pe pământ îl vei pierde și sămânța lor dintre fiii oamenilor. Că au gândit rele împotriva Ta, au cugetat sfaturi care nu vor putea să stea. Că îi vei pune pe ei pe fugă și cu arcul Tău vei ținti capul lor. Înalță-Te, Doamne, întru tăria Ta cânta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Slavă... Și acum... Sfinte Dumnezeule...Tatăl nostru... Că a Ta este împărăția...(Dator este preotul a lua aminte ca să fie în mijlocul bisericii, când va zice: Că a Ta este împărăția...). Apoi se citesc troparele acestea:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește; și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Slavă...

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bună voie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe binecredincioșii creștini, dăruindu-le lor biruință asupra potrivnicului, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință.

Și acum...

Ocrotitoare, neînfricată și neînfruntată nu trece cu vederea, ceea ce ești bună, rugăciunile noastre, întru tot lăudată Născătoare de Dumnezeu. Întărește viața cea de obște a dreptcredincioșilor. Mântuiește pe cei ce i-ai rânduit să conducă, și le dă lor biruință din cer, pentru că ai născut pe Dumnezeu, ceea ce ești singură binecuvântată.

Preotul rosteste ectenia:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Strana: Doamne miluiește (de trei ori), la fiecare cerere a ecteniei

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)], pentru sănătatea și mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii țării noastre, pentru mai-marii orașelor și satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru toți frații noștri cei întru Hristos și pentru toți cucernicii și dreptmăritorii creștini, pentru sănătatea și pentru mântuirea lor.

Ecfonisul:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Întru numele Domnului, binecuvintează părinte!

Iar preotul cu glas mai înalt și cădind de trei ori în fața Sfintei Mese, zice:

Slavă Sfintei și celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire (de trei ori).

Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta (de două ori).

Psalmul 3

Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Mulți se scoală asupra mea; mulți zic sufletului meu: «Nu este mântuire lui, întru Dumnezeul lui!». Iar Tu, Doamne, sprijinitorul meu ești, slava mea și Cel ce înalți capul meu. Cu glasul meu către Domnul am strigat și m-a auzit din muntele cel sfânt al Lui. Eu m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, că Domnul mă va sprijini. Nu mă voi teme de mii de popoare, care împrejur mă împresoară. Scoală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit. A Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.

Si iarăsi:

Eu m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, că Domnul mă va sprijini.

Psalmul 37

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi. Că săgețile Tale s-au înfipt în mine și ai întărit peste mine mâna Ta. Nu este vindecare în trupul meu de la fața mâniei Tale; nu este pace în oasele mele de la fața păcatelor mele. Că fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea apăsat-au peste mine. Împuțitu-s-au și au putrezit rănile mele, de la fața nebuniei mele. Chinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua mâhnindu-mă umblam. Că șalele mele s-au umplut de

ocări și nu este vindecare în trupul meu. Necăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele. Doamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns. Inima mea s-a tulburat, părăsitu-m-a tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine. Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat. Și se sileau cei ce căutau sufletul meu, și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau. Iar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut care nu-și deschide gura sa. Și m-am făcut ca un om ce nu aude și nu are în gura lui mustrări. Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu, că am zis, ca nu cumva să se bucure de mine vrăjmașii mei; și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit. Că eu spre bătăi gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea. Că fărădelegea mea eu o voi vesti și mă voi îngriji pentru păcatul meu; iar vrăjmașii mei trăiesc și s-au întărit mai mult decât mine, și s-au înmulțit cei ce mă urăsc pe nedrept. Cei ce îmi răsplătesc rele pentru bune, mă defăimau, că urmam bunătatea. Nu mă lăsa, Doamne, Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine, ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

Și iarăși:

Nu mă lăsa, Doamne, Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

Psalmul 62

Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineață. Însetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu, în pământ pustiu și neumblat și fără de apă. Așa în locul cel sfânt m-am arătat Ție, ca să văd puterea Ta și slava Ta. Că mai bună este mila Ta decât viața; buzele mele Te vor lăuda. Așa Te voi binecuvânta în viața mea, și în numele Tău voi ridica mâinile mele. Ca de seu și de grăsime să se sature sufletul meu și cu glas de bucurie Te va lăuda gura mea. De mi-am adus aminte de Tine în așternutul meu, în dimineți am cugetat la Tine, că ai fost ajutorul meu și întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta. Iar ei în deșert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului; da-se-vor în mâinile sabiei, părți vulpilor vor fi. Iar împăratul se va veseli de Dumnezeu; lăuda-se-va tot cel ce se jură întru El, că s-a astupat gura celor ce grăiesc nedreptăți.

Și iarăși:

În dimineți am cugetat la Tine, că ai fost ajutorul meu și întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta.

Slavă... Și acum... Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori, fără închinăciuni) Doamne miluiește (de trei ori), Slavă... Și acum... Apoi se continuă citirea psalmilor următori:

Psalmul 87

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta. Să ajungă înaintea Ta rugăciunea mea; pleacă urechea Ta spre ruga mea, Doamne, că s-a umplut de rele sufletul meu și viața mea de iad s-a apropiat. Socotit am fost cu cei ce se pogoară în groapă; ajuns-am ca un om neajutorat, între cei morți slobod. Ca niște oameni răniți ce dorm în mormânt, de care nu Ți-ai mai adus aminte și care au fost lepădați de la mâna Ta. Pusu-m-au în groapa cea mai de jos, întru cele întunecate și în umbra morții. Asupra mea s-a întărâtat mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus spre mine. Depărtat-ai pe cunoscuții mei de la mine, ajuns-am urâciune lor. Închis am fost și n-am putut ieși. Ochii mei au slăbit de suferință. Strigat-am către Tine, Doamne, toată ziua, întins-am către Tine mâinile mele. Oare, morților vei face minuni? Sau cei morți se vor scula și Te vor lăuda pe Tine? Oare, va spune cineva în mormânt mila Ta și adevărul Tău în locul pierzării? Oare, se vor cunoaște întru întuneric minunile Tale și dreptatea Ta în pământ uitat? Iar eu către Tine, Doamne, am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina. Pentru ce, Doamne, lepezi sufletul meu și întorci fața Ta de la mine? Sărac sunt eu și în osteneli din tinerețile mele, înălțat am fost, dar m-am smerit și m-am mâhnit. Peste mine au trecut mâniile Tale și înfricoșările Tale m-au tulburat. Înconjuratu-m-au ca apa toată ziua și m-au cuprins deodată. Depărtat-ai de la mine pe prieten și pe vecin și pe cunoscuții mei din cauza ticăloșiei mele.

Și iarăși:

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta. Să ajungă înaintea Ta rugăciunea mea; pleacă urechea Ta spre ruga mea.

Psalmul 102

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate binefacerile Lui. Pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale; pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta; pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări; pe Cel ce umple de bunătăți pofta ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale. Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale. Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv. Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă. Ci cât este de departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-Și-a aminte că țărână suntem. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori. Că duh a fost în el și nu mai este și nu se va mai cunoaște încă locul său. Iar mila Domnului din veac în veac

spre cei ce se tem de Dânsul, și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește. Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei tari la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui. Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează suflete al meu, pe Domnul.

Și iarăși:

În tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioșia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoșat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-Ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se

coboară în mormânt. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății. Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Și iarăși:

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău.

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău.

Duhul Tău cel bun să ma povățuiască la pământul dreptății.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Tie Dumnezeule;

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeule;

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Preotul zice **Ectenia mare**, din fața sfintelor uși, cu capul acoperit:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne miluiește.

Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta și pentru cei ce cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu intră într-însa, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)], pentru cinstita preoție și cea întru Hristos diaconime și pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii țării noastre, pentru mai-marii orașelor și satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfânt locașul acesta, țara aceasta și pentru toate orașele și satele, și pentru cei ce cu credință locuiesc într-însele, Domnului să ne rugăm.

Pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer, pentru cei bolnavi , pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fim izbăviți noi de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție Doamne.
Preotul zice ecfonisul:

Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Aliluia (de trei ori), după glasul de rând, cu aceste **patru stihuri:**

De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ.

Dreptate vă învățați cei ce locuiți pe pământ.

Pizmuire va cuprinde pe poporul cel neînvățat și acum focul pe cei potrivnici va mânca.

Adaugă lor rele, Doamne, adaugă rele celor măriți ai pământului.

După Aliluia se cântă troparele Treimice ale glasului de rând, fiecare **câte o dată:**

Glasul 1:

Cu trupești închipuiri, către mintea cea înțelegătoare și fără materie a puterilor celor fără de trup, ridicându-ne și prin cântare întreit-sfântă a Dumnezeirii celei în trei ipostasuri, primind strălucire, ca heruvimii să strigăm către unul

Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinţilor Apostoli, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Cu toate puterile cele cereşti, ca heruvimii, să strigăm Celui ce este întru cei de sus, întreit-sfântă laudă înălţându-I: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Sculându-ne din somn, cădem către Tine, Bunule, şi cântare îngerească strigăm Ţie, Puternice: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 2-lea:

Puterilor celor de sus, urmând pe pământ, cântare de biruinţă aducem Ţie, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinţilor Apostoli, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Nezidită fire, Făcătorul tuturor, buzele noastre le deschide ca să vestim lauda Ta, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Din pat și din somn m-ai ridicat, Doamne, mintea mea o luminează, inima mea și buzele mele le deschide, ca să Te laud pe Tine, Sfântă Treime: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 3-lea:

Treime de o ființă și nedespărțită, Unime în trei ipostasuri și împreună-veșnică, Tie, ca unui singur Dumnezeu, cântare îngerească strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Pe Tatăl cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început, pe Duhul cel împreună-veșnic, Dumnezeirea cea una, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fără de veste Judecătorul va veni și faptele fiecăruia se vor descoperi; deci cu frică să strigăm în miezul nopții: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 4-lea:

Noi cei muritori, îndrăznind să aducem cântarea slugilor Tale celor ce sunt duhuri, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Precum cetele îngerilor acum în cer, așa și stările oamenilor pe pământ, cu frică, cântare de biruință aducem Ție, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe părintele Tău cel fără de început și pe Tine, Hristoase Dumnezeule; și pe Duhul cel Preasfânt, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 5-lea:

Vremea cântării este și ceasul rugăciunii, cu osârdie să strigăm către unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Îndrăznind a ne asemăna oștilor Tale celor înțelegătoare, Treime, Cela ce ești fără de început, cu guri nevrednice

strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Cel ce în pântece fecioresc ai încăput și de sânurile Tatălui nu Te-ai despărțit, Hristoase Dumnezeule, cu îngerii primește-ne și pe noi, care strigăm Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 6-lea:

Stând înainte cu frică heruvimii și spăimântându-se cu cutremur serafimii, întreit sfântă cântare aduc cu glas fără de tăcere, cu care și noi păcătoșii strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Cu guri fără de trup, cu slavoslovii fără de tăcere, cei cu câte șase aripi cântă Ție întreit sfântă cântare, Dumnezeul nostru, iar noi cei de pe pământ cu buze nevrednice laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe Unimea Dumnezeirii în Treime, în unire neamestecată o slăvim și îngerească cântare strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 7-lea:

Cel ce ești lăudat de heruvimi cu putere preaînaltă și cu dumnezeiască slavă de îngeri închinat, primește-ne și pe noi cei de pe pământ, care cu buze nevrednice laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Ca pe un somn lepădând lenea, suflete, îndreptare spre lauda Judecătorului arată, și cu frică strigă: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Dumnezeirii celei neapropiate, Treimii celei într-o unime, întreit-sfânta laudă a serafimilor înălțând, cu frică să strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 8-lea:

Spre cer inimile având, cetelor îngerești să urmăm și cu frică la Cel ce nu ia mită să cădem, laudă de biruință strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, cu rugăciunile Sfinților Apostoli, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Heruvimii neîndrăznind a privi la Tine, zboară, strigând cu înălțare, în vers dumnezeiască cântarea glasului celui întreit-sfânt, cu care și noi strigăm Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru rugaciunile Ierarhului Tău Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fiind robiți de mulțimea greșelilor noastre și neîndrăznind a privi la înălțimea Ta, plecăm sufletul cu trupul, si cu îngerii cântare strigăm Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Preotul zice ectenia mică:

Iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stapâna noastra, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție Doamne.

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

CATISMA A OPTA

Psalmul 55

Mântuiește-mă, Doamne, că m-a necăjit omul; toată ziua războindu-se m-a necăjit. Călcatu-m-au vrăjmașii mei toată ziua, că mulți sunt cei ce se luptă cu mine, din înălțime. Ziua când mă voi teme, voi nădăjdui în Tine. În Dumnezeu voi lăuda toate cuvintele mele toată ziua; în Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voi teme: Ce-mi va face mie omul? Toată ziua cuvintele mele au urât, împotriva mea toate gândurile lor sunt spre rău. Locui-vor lângă mine și se vor ascunde; ei vor păzi călcâiul meu, ca și cum ar căuta sufletul meu. Pentru nimic nu-i vei mântui pe ei; în mânie popoare vei sfărâma, Dumnezeule. Viața mea am spus-o Ție; pune lacrimile mele înaintea Ta, după făgăduința Ta. Întoarce-se-vor vrăjmașii mei înapoi, în orice zi Te voi chema. Iată, am cunoscut că Dumnezeul meu ești Tu. În Dumnezeu voi lăuda graiul, în Dumnezeu voi lăuda cuvântul; în Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voi teme: Ce-mi va face mie omul? În mine sunt, Dumnezeule, făgăduințele pe care le voi aduce laudei Tale, că ai izbăvit sufletul meu de la moarte, picioarele mele de alunecare, ca bine să plac înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.

Psalmul 56

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu. Și în umbra aripilor

Tale voi nădăjdui, până ce va trece fărădelegea. Striga-voi către Dumnezeul Cel Preaînalt, Dumnezeul Care mi-a făcut bine. Trimis-a din cer și m-a mântuit, dat-a spre ocară pe cei ce mă necăjesc pe mine. Trimis-a Dumnezeu mila Sa și adevărul Său și a izbăvit sufletul meu din mijlocul puilor de lei. Adormit-am tulburat. Fiii oamenilor, dinții lor sunt arme și săgeți și limba lor sabie ascuțită. Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta! Curse au gătit sub picioarele mele și au împilat sufletul meu; săpat-au înaintea mea groapă și au căzut în ea. Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea! Cânta-voi și voi lăuda slava Ta. Deșteaptă-te mărirea mea! Deșteaptă-te psaltire și alăută! Deștepta-mă-voi dimineața. Lăuda-Te-voi între popoare, Doamne, cânta-voi Ție între neamuri. Că s-a mărit până la cer mila Ta și până la nori adevărul Tău. Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta!

Psalmul 57

De grăiți într-adevăr dreptate, drept judecați, fii ai oamenilor. Pentru că în inimă fărădelege lucrați pe pământ, nedreptate mâinile voastre împletesc. Înstrăinatu-s-au păcătoșii de la naștere, rătăcit-au din pântece, grăit-au minciuni. Mânia lor după asemănarea șarpelui, ca a unei vipere surde, care-și astupă urechile ei. Care nu va auzi glasul descântătoarelor, al vrăjitorului care vrăjește cu iscusință. Dumnezeu va zdrobi dinții lor în gura lor; măselele leilor le-a sfărâmat Domnul. De nimic se vor face, ca apa care trece; întinde-va arcul Său până ce vor

slăbi. Ca ceara ce se topește vor fi nimiciți, a căzut foc peste ei și n-au văzut soarele. Înainte ca spinii voștri să se aprindă, ca pe niște vii întru mânie îi va înghiți pe ei. Veseli-se-va dreptul când va vedea răzbunarea împotriva necredincioșilor; mâinile lui le va spăla în sângele păcătosului. Și va zice omul: «Da, este răsplată pentru cel drept! Da, este Dumnezeu Care îi judecă pe ei în viață!».

Slavă..., Si acum..., Alilua (de 3 ori), Doamne miluieste (de 3 ori), Slavă .., Și acum...

Psalmul 58

Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală împotriva mea, izbăvește-mă. Izbăveste-mă de cei ce lucrează fărădelegea și de bărbații vărsărilor de sânge mă izbăvește. Că iată au vânat sufletul meu, stătut-au împotriva mea cei tari. Nici fărădelegea și nici păcatul meu nu sunt pricină, Doamne. Fără de nelegiuire am alergat și m-am îndreptat spre Tine. Scoală-Te, întru întâmpinarea mea și vezi. Și Tu, Doamne, Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israel, ia aminte să cercetezi toate neamurile; să nu Te milostivești de toți cei ce lucrează fărădelegea. Întoarce-se-vor spre seară și vor flămânzi ca un câine și vor înconjura cetatea. Iată, vor striga cu gura lor și sabie în buzele lor, că cine i-a auzit? Și Tu, Doamne, vei râde de ei, vei face de nimic toate neamurile. Puterea mea în Tine o voi păzi, că Tu, Dumnezeule, sprijinitorul meu ești. Dumnezeul meu, mila Ta mă va întâmpina; Dumnezeu îmi va arăta înfrângerea dușmanilor mei. Să nu-i omori pe ei, ca

nu cumva să uite legea Ta; risipește-i pe ei cu puterea Ta și doboară-i pe ei, apărătorul meu, Doamne. Păcatul gurii lor, cuvântul buzelor lor, să se prindă întru mândria lor și de blestemul și minciuna lor se va duce vestea. Nimicește-i, întru mânia Ta nimicește-i, ca să nu mai fie! Și vor cunoaște că Dumnezeu stăpânește pe Iacob și marginile pământului. Întoarce-se-vor spre seară și vor flămânzi ca un câine și vor înconjura cetatea. Ei se vor risipi să mănânce; iar de nu se vor sătura, vor murmura. Iar eu voi lăuda puterea Ta și mă voi bucura dimineața de mila Ta. Că Te-ai făcut sprijinitorul meu și scăparea mea în ziua necazului meu. Ajutorul meu ești, Ție-Ți voi cânta, că Tu, Dumnezeule, sprijinitorul meu ești, Dumnezeul meu, mila mea.

Psalmul 59

Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai doborât; mâniatu-Te-ai și Te-ai milostivit spre noi. Cutremurat-ai pământul și l-ai tulburat pe el; vindecă sfărâmăturile lui, că s-a cutremurat. Arătat-ai poporului Tău asprime, adăpatu-ne-ai pe noi cu vinul umilinței. Dat-ai celor ce se tem de Tine semn ca să fugă de la fața arcului; ca să se izbăvească cei iubiți ai Tăi. Mântuiește-mă cu dreapta Ta și mă auzi. Dumnezeu a grăit în locul cel sfânt al Său: «Bucura-Mă-voi și voi împărți Sichemul și valea Sucot o voi măsura. Al Meu este Galaadul și al Meu este Manase și Efraim, tăria capului Meu, Iuda împăratul Meu; Moab vasul nădejdii Mele. Spre Idumeea voi întinde încălțămintea Mea; Mie cei de alt neam Mi s-au supus». Cine mă va duce la cetatea întărită? Cine mă va povățui până la Idumeea?

Oare, nu Tu, Dumnezeule, Cel ce ne-ai lepădat pe noi? Oare, nu vei ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre? Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoți din necaz, că deșartă este izbăvirea de la om. Cu Dumnezeu vom birui și El va nimici pe cei ce ne necăjesc pe noi.

Psalmul 60

Auzi, Dumnezeule, cererea mea, ia aminte la rugăciunea mea! De la marginile pământului către Tine am strigat; când s-a mâhnit inima mea, pe piatră m-ai înălțat. Povățuitu-m-ai, că ai fost nădejdea mea, turn de tărie în fața vrăjmașului. Locui-voi în locașul Tău în veci; acoperi-mă-voi cu acoperământul aripilor Tale, că Tu, Dumnezeule, ai auzit rugăciunile mele; dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău. Zile la zilele împăratului adaugă, anii lui din neam în neam. Rămâne-va în veac înaintea lui Dumnezeu; mila și adevărul va păzi. Așa voi cânta numelui Tău în veacul veacului, ca să împlinesc făgăduințele mele zi de zi.

Slavă... Și acum..., Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori), Slavă... Și acum...

Psalmul 61

Oare, nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu? Că de la El este mântuirea mea; pentru că El este Dumnezeul meu, Mântuitorul meu și Sprijinitorul meu; nu mă voi clătina mai mult. Până când vă ridicați asupra omului?

Căutați toți a-l doborî, socotindu-l ca un zid povârnit și ca un gard surpat! S-au sfătuit să doboare cinstea mea, alergat-au cu minciună; cu gura lor mă binecuvântau și cu inima lor mă blestemau. Dar lui Dumnezeu supune-te, suflete al meu, că de la El vine răbdarea mea; că El este Dumnezeul meu și Mântuitorul meu, Sprijinitorul meu; nu mă voi strămuta. În Dumnezeu este mântuirea mea și slava mea; Dumnezeu este ajutorul meu și nădejdea mea este în Dumnezeu. Nădăjduiți în El toată adunarea poporului; revărsați înaintea Lui inimile voastre, că El este ajutorul nostru. Dar deșertăciune sunt fiii oamenilor, mincinoși sunt fiii oamenilor; în balanță, toți împreună sunt deșertăciune. Nu nădăjduiți spre nedreptate și spre jefuire nu poftiți; bogăția de ar curge nu vă lipiți inima de ea. O dată a grăit Dumnezeu, aceste două lucruri am auzit: că puterea este a lui Dumnezeu și a Ta, Doamne, este mila; că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Psalmul 62

Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineață. Însetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu, în pământ pustiu și neumblat și fără de apă. Așa în locul cel sfânt m-am arătat Ție, ca să văd puterea Ta și slava Ta. Că mai bună este mila Ta decât viața; buzele mele Te vor lăuda. Așa Te voi binecuvânta în viața mea și în numele Tău voi ridica mâinile mele. Ca de seu și de grăsime să se sature sufletul meu și cu glas de bucurie Te va lăuda gura mea. De mi-am adus aminte de Tine în așternutul meu, în dimineți am cugetat la Tine, că ai

fost ajutorul meu și întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta. Iar ei în deșert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului; da-se-vor în mâinile sabiei, părți vulpilor vor fi. Iar împăratul se va veseli de Dumnezeu; lăuda-se-va tot cel ce se jură întru El, că s-a astupat gura celor ce grăiesc nedreptăți.

Psalmul 63

Auzi,Dumnezeule, glasul meu, când mă rog Ție; de la frica vrăjmașului scoate sufletul meu. Acoperă-mă de adunarea celor ce viclenesc, de mulțimea celor ce lucrează fărădelege, care și-au ascuțit ca sabia limbile lor și ca niște săgeți aruncă vorbele lor veninoase ca să săgeteze din ascunzișuri pe cel nevinovat Fără de veste îl vor săgeta pe el și nu se vor teme. Întăritu-s-au în gânduri rele. Grăit-au ca să ascundă curse; spus-au: «Cine ne va vedea pe noi?». Iscodit au fărădelegi și au pierit când le iscodeau, ca să pătrundă înlăuntrul omului și în adâncimea inimii lui. Dar Dumnezeu îi va lovi cu săgeata și fără de veste îi va răni, că ei singuri se vor răni cu limbile lor. Tulburatu-s-au toți cei ce i-au văzut pe ei; și s-a temut tot omul. Și au vestit lucrurile lui Dumnezeu și faptele Lui le au înțeles. Veseli-se-va cel drept de Domnul și va nădăjdui în El și se vor lăuda toți cei drepți la inimă.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori), Slavă..., Și acum...

Strana: zice sedelnele octoihului ale glasului de rând (vezi la sfârșitul cărții p. 509).

Apoi se citește (în două stări) viața preacuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca, scrisă de Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului.

VIAȚA SFINTEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA
scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului
(Starea I)

Bun lucru este a ascunde taina împăratului și slăvit lucru a propovădui faptele lui Dumnezeu. Așa a spus îngerul către Tobie după minunata recăpătare a vederii, căci îi orbiseră ochii, și după acele primejdii prin care a trecut și din care a fost izbăvit pentru evlavia ce avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios și vătămător, iar a tăcea faptele minunate ale lui Dumnezeu, aduce primejdie sufletului.

Pentru aceea și eu, cuprins de frică de a tăcea faptele lui Dumnezeu și temându-mă de primejdia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul luat de la stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voi tăcea deloc povestirea sfântă care a ajuns până la mine.

Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, și nici să creadă că povestesc ceva care depășește adevărul, sau să se mire de măreția celor întâmplate. Departe de mine gândul să mint sau să falsific povestirea, în care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici și nevrednice cu privire la măreția Cuvântului lui Dumnezeu întrupat și să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreția Lui. Dar dacă se află unii care la citirea cărții de față sunt oarecum izbiți de minunăția povestirii și nu voiesc cu ușurință să creadă, și cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci

ei, uitându-se la slăbiciunea firii omenești, socotesc cu neputință de primit cele spuse în chip minunat despre oameni.

Încep deci această povestire. Cele istorisite s-au petrecut în vremea noastră și ni le-a povestit un sfințit bărbat, învățat din copilărie să spună și să facă cele dumnezeiești. Dar să nu atragă spre necredință pe cititori nici gândul că este cu neputință să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră. Harul Tatălui, după cum a învățat Solomon, trece din neam în neam în sufletele cuvioase și face prieteni ai lui Dumnezeu și profeți.

Este însă timpul să încep acea sfântă povestire.

*

În una din mănăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viață și în cuvânt, crescut din pruncie în moravurile și faptele cele călugărești. Numele acestul bărbat era Zosima. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosima, osândit odinioară ca eretic din pricina învățăturii sale. Altul este acesta și altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate că amândoi au avut același nume.

Acest Zosima era drept credincios și dintru început a trăit ca monah în una din mănăstirile zidite în vechime în Palestina. Râvnă avea pentru orice fel de nevoință pustnicească și a ajuns destoinic în orice fel de închinare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s-au nevoit spre o astfel de luptă, dar și el însuși a izvodit încă alte multe nevoințe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ținta nu și-a greșit-o. Și într-adevăr bătrânul a ajuns atât

de vestit în cele duhovnicești, încât adeseori mulți din monahii din mănăstirile învecinate, ba chiar și din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povățuiți în ce privește închinarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de viețuire, totuși niciodată n-a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeiești, nici când se culca, nici când se scula, nici când ținea în mâini lucrul său, din care-și agonisea hrana. Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, îți voi spune că un singur lucru avea el care nu se poate ține ascuns și nici nu se putea termina, anume cântarea neîntreruptă a psalmilor și studiul neîncetat al cuvintelor sfinte.

Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeiești, fiind iluminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-și curățesc trupul și sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeiești ale iluminării și primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia de la ei.

Zosima zicea că din pântecele maicii sale, ca să spun așa, a fost dat în această mănăstire; iar aici și-a îndeplinit pustnicească sa cale până la al cincizeci și treilea an al vieții. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârșit și că n-a avut nevoie să învețe ceva de la altul. Și după mărturisirea sa gândea întru sine astfel:

«Se află, oare, vreun monah pe pământ, care poate să mă învețe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc și nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găsește, oare, vreun bărbat, din cei care trăiesc înțelepțește în pustie, care să mă întreacă în ce privește fapta și contemplația?».

Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva și i-a spus: «Zosima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putință unui om, și bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel, nu este nimeni între oameni, care să fie desăvârșit. Dar lupta ce-ți stă în față este mai mare decât cea dusă până acum, deși n-o cunoști. Ca să știi însă că sunt încă și multe alte căi spre mântuire, ieși, întocmai ca și Avraam, acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău și din casa părintelui tău și du-te la mănăstirea ce se află lângă râul Iordanului».

*

Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieșit din mănăstirea în care monahicește din pruncie viețuise și ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mănăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mănăstirii, i-a ieșit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porții. Portarul l-a dus la stareț. Iar el, când l-a văzut cu haina și chipul cuviosiei și că-i face metania obișnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat:

«De unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, niște sărmani călugări?».

«Să spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-i de folos; dar pentru folosință am venit, Părinte! Am auzit despre voi slăvite și vrednice de laudă lucruri, cu putință să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru».

«Dumnezeu, frate, a zis către el starețul, singurul care vindecă neputința omenească, El Însuși și pe tine și pe noi ne

va învăța dumnezeieștile Sale voi și ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine și să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor în cele ce facem pe Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriți călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel Bun, Care Și-a dat sufletul pentru mântuirea noastră și cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toți prin harul Domnului».

Acestea a spus starețul către Zosima; iar el a făcut iarăși metanie și a cerut binecuvântare; și după ce a răspuns:"Amin", a rămas în acea mănăstire.

*

Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte și în contemplație slujind Domnului. Cântarea era necontenită, privegherea tot timpul nopții, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul și în gură psalmi. Cuvânt deșert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumești nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc și se adună în fiecare an, și grijile cu privire la viață, griji care au în vedere un câștig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru și cel dintâi era cel râvnit de toți, anume că fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au și murit o dată și nu mai trăiesc pentru lume și pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă, și trupul, dar numai cu cele de trebuință, cu pâine și apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuși și-a spus, se întărea foarte mult sufletește, pășind înainte spre desăvârșirea ce-i stătea în față și găsind împreună-lucrători care să lucreze în chip bun paradisul dumnezeiesc.

*

După ce-au trecut multe zile, s-a apropiat timpul în care s-a predat creștinilor să se săvârșească Sfântul și Marele Post. Atunci monahii se curățeau mai dinainte pentru dumnezeiasca patimă și pentru închinarea Învierii lui Hristos. Porțile mănăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor netulburată nevoința pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porțile, afară numai dacă vreun monah ieșea pentru vreo mare trebuință. Locul era pustiu, iar celor mai mulți dintre monahii din vecini nu numai greu de străbătut, dar și necunoscut.

În mănăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc că din pricina acestei rânduieli Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mănăstire. Care este rânduiala și cum se păzea, voi spune aici.

În Duminica ce s-a obișnuit să se numească întâia din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie ca de obicei și fiecare se împărtășea cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toți în biserică și făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care

să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoințele ce le stăteau înainte.

După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu dulce voce: «Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?» și celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mănăstire; nu ca să păzească averea ce se afla înăuntru, căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoți, dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeiască.

Fiecare își lua de ale mâncării, după cum putea și după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinței trupului, altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui și rasa, cu care era îmbrăcat, se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Și era păzită această rânduială și lege cu sfințenie de fiecare din ei, de a nu ști unul de altul, cum se înfrânează și petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărțeau unii de alții. Pustiul era mare și nici unul nu se întâlnea cu altul. Dar și dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum și se ducea în altă parte. Trăia pentru el și pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi și gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului, se întorceau la mănăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viață făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminică, pe care Biserica a primit-o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorcea fiecare având rod al ostenelilor sale conștiința sa,

care cunoștea cum a lucrat și semințele căror osteneli a adunat. Și nimeni nu întreba deloc pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în față.

Aceasta era rânduiala mănăstirii și ea se îndeplinea în chip desăvârșit. Fiecare dintre ei, când era în pustie, lupta cu sine însuși sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor și nici să arate că se înfrânează. Căci cele ce se fac de dragul oamenilor și cele ce se săvârșesc pentru a plăcea oamenilor nu se poate spune că aduc vreun folos celui ce le săvârșește, ci dimpotrivă mare pagubă.

*

Atunci Zosima, potrivit obișnuitei orânduieli a mănăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puține ale mâncării pentru nevoia trupului și rasa, cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune și-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuința trupului o cerea, gusta ceva.

Noaptea dormea întinzându-se puțin la pământ; se bucura de puțintel somn, acolo unde îl apuca seara. Dis-de-dimineață iarăși începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Și avea dorința, după cum spunea, să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte locuind în ea, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Și își continua drumul cu sârguință, ca și cum ar fi zorit spre o locuință cunoscută și faimoasă. A mers așa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s-a oprit puțin din mers și, privind către răsărit, și-a făcut obișnuita rugăciune. Căci obișnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să-și întrerupă anevoiosul mers și să se odihnească

puțin, stând în picioare, ca să cânte psalmi și să facă metanii. Așa își făcea el rugăciunea.

*

Dar pe când cânta psalmi și privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta și se ruga, pe la ceasul douăsprezece, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat și tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii și a dat la o parte frica, căci rugăciunea i se terminase, și-a întors privirile și văzu într-adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arșiței soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar și acesta puțin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s-a făcut de bucurie ca o floare; și vesel de minunăția priveliștii, a început să alerge spre locul spre care se zorea și vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal sau de zburătoare, chip sau umbră pământească, sau umbra vreunei viețuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia și din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă, când a înțeles că Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă și să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca și cum și-ar fi uitat de bătrânețe, ba, încă, neținând seamă nici de oboseala drumului, se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celalalt era urmărit. Mersul lui Zosima, însă, era mai iute și, încetul

cu încetul, a ajuns mai aproape de cel ce alerga. Când s-a apropiat, încât putea să i se audă și vocea, a început Zosima să strige și să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte:

"Pentru ce fugi de mine, un bătrân și un păcătos? Așteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru care locuiești în această pustie. Așteaptă-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai și roagă-te și binecuvântează pe bătrân, pentru Dumnezeu, Căruia nu I-a fost scârbă de nimeni niciodată!».

Pe când Zosima înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfățișarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu, pentru că nu avea cum să fie pârâu în acel loc, ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfățișare.

*

După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale și s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit și nemaiputând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfățișarea de pârâu. Și a adăugat lacrimi la lacrimi și plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celalt mal a dat drumul unor astfel de cuvinte:

«Părinte Zosima, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc și să mă arăt în fața ta astfel. Sunt femeie și, după cum vezi, goală, iar rușinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voiești cu tot dinadinsul să dăruiești

binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care ești îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputința femeiască și să mă întorc spre tine și să primesc binecuvântările tale».

Atunci cutremur și rătăcire a minții a cuprins pe Zosima după cum spunea, când a auzit că-l chema pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte și preaînțelept în cele dumnezeiești, cunoștea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreștit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut și despre care niciodată n-a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; și, dezbrăcând haina veche și ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o și și-a acoperit unele părți ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosima și-i zise: «Ce ți-a venit în minte, Părinte Zosima, de a vedea pe o femeie păcătoasă? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te obosești atât de mult?».

Zosima, închinându-și genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ei îi făcea metanie. Și amândoi se mișcau spre pământ, fiecare cerând și fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât: «Binecuvintează».

După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosima: "Părinte Zosima, ție ți se cuvine să binecuvintezi și să te rogi pentru mine, căci tu ești cinstit cu vrednicia preoției; tu de multe ori ai săvârșit dumnezeieștile Taine".

Cuvintele acestea l-au aruncat pe Zosima în mai mare frică și neliniște. Bătrânul tremura, era plin de sudoare și

suspina, iar glasul i se tăia. Și grăi cu răsuflare greoaie și întreruptă:

«Este lămurit, duhovnicească Maică, din felul de viață chiar, că te-ai apropiat de Dumnezeu și că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ție, pentru că m-ai chemat pe nume și m-ai numit preot, pe mine pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaște din vredniciile pe care le are cineva, ci este obișnuit să fie cunoscut din darurile sufletești, pentru aceea, pentru Domnul binecuvintează-mă și roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău».

Supunându-se deci stăruinței bătrânului, femeia a zis:

«Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijește de mântuirea oamenilor și a sufletelor!».

Și după ce a zis Zosima: «Amin», s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului:

«Pentru care pricină, omule, ai veni la mine păcătoasa? Pentru care pricină ai venit să vezi o femeie lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplinești cu timpul vreo slujbă de trebuință trupului meu. Spune-mi cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum cârmuiesc împărații? Cum este păstrată Biserica?».

«În puține cuvinte, maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pace statornică. Dar primește rugăciunea nevrednică a bătrânului și roagă-te pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia».

«Ție ți se cuvine, Părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci după cum ai spus, ai vrednicia preoțească și spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentru

că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca».

După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit și, ridicându-și ochii în sus și înălțându-și mâinile, a început să se roage în șoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, așa că Zosima n-a putut să înțeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosima s-a jurat, luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că ridicându-și puțin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălțată ca un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta l-a cuprins mai mare frica și puternică neliniște; nu îndrăznea să rostească ceva, ci spunea numai în el însuși: «Doamne miluiește!». În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteală i-a trecut prin minte. Oare, nu cumva este un duh rău și se face că se roagă?

După ce femeia și-a terminat rugăciunea s-a întors, a ridicat pe călugăr și a zis:

"Pentru ce, părinte, te tulbură gândurile și te smintești cu privire la mine, că sunt duh și că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredințat, omule, că femeie păcătoasă sunt și am fost de altfel întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci pământ și țărână și, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc".

Spunând acestea și-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele și pieptul, zicând astfel:

«Dumnezeu, Părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău și de lanțurile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră».

Când bătrânul a auzit și a văzut acestea, s-a aruncat la pământ și a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu

lacrimi: Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care S-a născut din Fecioara, pentru Care goliciunea aceasta o porți, pentru Care ți-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine ești, de unde, de când și în ce chip ai locuit în pustia aceasta? Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le povestești, ca să faci cunoscute mărețiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înțelepciunea ascunsă și comoara îngropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru fală, ci ca să mă încunoștiințezi pe mine, păcătosul și nevrednicul. Cred în Dumnezeu pentru Care trăiești și ai viețuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, ca Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăților lui Dumnezeu. Căci dacă n-ar fi fost bine plăcut lui Hristos Dumnezeul nostru ca să fii cunoscută de mine, și să se știe cum te nevoiești, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva și nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine care niciodată n-am voit și nici n-am putut să ies din chilia mea".

După ce Părintele Zosima a spus acestea, și mai multe altele, femeia l-a sculat de la pământ și i-a spus: «Mă rușinez, părintele meu, să-ți spun rușinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol, atunci să-ți dezgolesc și faptele mele, ca să cunoști de câtă rușine și nerușinare este plin sufletul meu. Nu din pricina de a nu mă lăuda, după cum socoteai, n-am voit să-ți povestesc faptele mele, căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului? Știu însă că, dacă voi începe să-mi povestesc viața, vei fugi de mine, cum fuge cineva de șarpe și nu vei suferi să auzi cu urechile faptele nebune săvârșite

de mine. Ți le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecății».

- sfârșitul primei stări -

Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă... Și acum...

Psalmul 50

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule,

Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

Apoi începem Canonul cel Mare, rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă; făcând la fiecare tropar câte trei închinăciuni. Potrivit rânduielilor intrate în datină, troparele acestui canon le citește preotul în mijlocul bisericii, pe un analog cu acoperământ negru, iar credincioșii (cântăreții) cântă stihurile dinaintea troparelor.

CANONUL CEL MARE

Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea:
Irmosul:

Ajutor și acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.
(Acest stih se zice înaintea fiecărui tropar).

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, acestei tânguiri de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino ticăloase suflete împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebunia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, și de împărăția cea pururea fiitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mâncarea cea nechibzuită.

În locul Evei celei trupești, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare gândul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele plăcute, și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost lepădat Adam din Eden, nepăzind singura Ta poruncă, Mântuitorule. Dar eu, care am călcat totdeauna cuvintele Tale cele dătătoare de viață, ce voi pătimi?

Covârșind eu de bunăvoie uciderea lui Cain, m-am făcut cu știință ucigaș al sufletului, umplându-mi trupul de viermi, și războindu-mă împotriva lui, cu faptele mele cele rele.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bineprimite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain așa și noi, ticălosule suflete, am adus fapte murdare Făcătorului tuturor și jertfă vrednică de mustrare și viață netrebnică; pentru acestea ne-am și osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase și suflare și viață; dar, o! Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorul meu, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănile sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește le-au pus înlăuntrul meu gândurile cele ucigătoare.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel rătăcit.

Pe mine cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lăsa în iad deșert, ci mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în gândurile mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube; dar Tu Însuți venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă!

Preotul, văzându-mă mai înainte, a trecut de mine, și levitul, văzându-mă gol în nenorocire, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venind de față, miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, iar eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului, și ca un îndurat, dă-mi iertare greșelilor.

Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la Fața Ta; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului, și ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuiește.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat, și mi-am petrecut toată viața cu pofte, neîngrijindu-mă și lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: măcar la sfârșit mântuiește-mă.

Bogăția sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de virtuți creștinești și, flămânzind, strig: Părinte al îndurărilor, apucând înainte, miluiește-mă.

Înaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptâd pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii.

Tu-mi dă har luminător, din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor; și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite, și toată virtutea, ca pe una singură, cu multă cucernicie ai săvârșit-o.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cu rugăciunile tale, Andrei, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și te rugăm să ne arăți părtași acum împărăției lui Hristos, pe noi cei ce te lăudăm pe tine, strălucite, cu credință și cu dragoste.

Slavă..., a Treimii

Treime, Ființă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpână curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăși se cântă în amândouă stranele, irmosul: Ajutor și acoperitor...

Cântarea a 2-a:
Irmosul:

Ia aminte, cerule, și voi grăi; și voi lăuda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Ia aminte, cerule, și voi grăi; pământule primește în urechi glasul celui ce se pocăiește lui Dumnezeu și-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Mai mult decât toți oamenii, eu însumi am greșit Ție; ci Te milostivește, Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci, ca lui Petru, întinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, și eu le vărs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu plăcerile poftelor, și cu totul toată mintea țărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru început; și pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfătuirea, și mă rușinez.

Căutat-am la frumusețea pomului, și mi s-a amăgit mintea; și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe spatele meu toate căpeteniile răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și podoaba mea; și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bunăvoința mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haina împestrițată și sângerată rușinos, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Pătat-am haina trupului meu, și am întinat cu totul podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor, și în stricăciunea cea materialnică; și pentru aceasta acum vrăjmașul mă necăjește.

Viața iubitoare de cele materiale și iubitoare de averi, alegând eu în loc de sărăcie, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcămintea de multe feluri a gândurilor rușinoase și sunt osândit.

Îngrijitu-m-am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seama de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcându-mi urâțenia chip patimilor mele, prin pofte iubitoare de plăceri, mi-am stricat frumusețea minții.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumusețea chipului celui dintâi; dar ca pe drahmă, oarecând, căutându-mă, așa mă află.

Păcătuit-am ca și desfrânata și strig Ție: eu însumi am greșit! Primește, Mântuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David și m-am umplut de noroi; dar Tu, Mântuitorule, spală-mă și pe mine cu lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție ca și vameșul; Mântuitorule, curățește-mă; că nimeni din cei din Adam n-au greșit Ție, ca mine.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci Tu Însuți acestea, Mântuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, Tu mă cheamă și mă primește ca un bun, pe mine cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu, și primește picăturile ochilor mei, Doamne, și mă mântuiește.

A Născătoarei:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mântuim noi.

Alt canon
Irmosul:

«Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană, și apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea».

«Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă, suflete al meu, pe Domnul, Cel ce strigă, și te depărtează de la păcatul cel dintâi; și te teme, ca de un judecător și Dumnezeu».

Cui te-ai asemănat, mult-păcătosule suflete? Numai lui Cain celui dintâi și lui Lameh aceluia? Ucigându-ți cu pietre trupul prin fapte rele, și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecându-i, o suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cel ce a fost mutat la cer, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața drepților.

Tu însuți, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău, și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și viața; și ai rămas afară de corabia cea mântuitoare.

Bărbat am ucis spre rană mie, și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat ; iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea pătându-ți.

O, cum am râvnit lui Lameh, celui mai înainte ucigaș! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr și trupul ca pe un frate mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Turn ți-ai închipuit să zidești, o suflete, și întăritură să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul voile tale, și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei întru care va să arzi, o suflete.

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgețile vrăjmașului au pătruns în sufletul și trupul meu. Iată, rănile, bubele și vătămăturile patimilor mele cele de voie alese mă vădesc.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeul, Cel ce ispitesc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, judec pe orfan, pe smerit și pe sărac.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Întins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundată întru adâncul răutăților, și ți-a întins mâna de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, căutând cu adevărat întoarcerea ta.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; și în pustiile cele neumblate hrănindu-te, și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșind.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Să vedem, să vedem, o suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu și a Stăpânului; pentru aceasta, mai înainte de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a Treimii:

Treime fără început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea; ci mă iartă și mă izbăvește de osânda focului.

Și acum..., a Născătoarei:

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, și limanul celor înviforați, pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat, și mie cu rugăciunile tale.

Și iarăși se zice, în amândouă stranele, irmosul al doilea: Vedeți, vedeți...

Cântarea a 3-a:
Irmosul:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale Hristoase, întărește inima mea (de două ori).

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomenilor.

În munte scapă, suflete, ca Lot acela și apucă și te izbăvește în Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomei! Fugi de pieirea cea din dumnezeiască văpaie!

Mărturisescu-mă Ție, Mântuitorule: păcătuit-am, păcătuit-am Ție fără măsură; dar lasă-mi, iartă-mi, ca un Îndurat.

Păcătuit-am Ție, eu singur păcătuit-am mai mult decât toți; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești Păstorul cel Bun; caută-mă pe mine mielul, și rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi.

O, Treime, Unime, Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii!

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu! Bucură-te, scaunul Domnului! Bucură-te, Maica vieții noastre.

Alt Canon
Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clintită; că Însuți ești sfânt și Domn (de două ori).

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfârșit: Greșit-am! Milostivește-Te și mă mântuiește.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție! Milostivește-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu greșelile.

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea aproapelui, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit, ticălosule suflete, și moștenire desfătată n-ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul care izvorăște de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecând pământul părinților și s-a făcut străin. Urmează și tu alegerii aceluia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinței.

Înțelegând pe Isaac, ticălosule suflete al meu, că a fost jertfit tainic jertfă nouă, cu ardere de tot Domnului, urmează voinței lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael că a fost izgonit ca un fecior din slujnică; trezește-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să suferi ceva asemenea.

Agarei, egiptencei celei de demult, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta, și născând semeția, ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ spre cele cerești; pentru ce n-ai avut treaptă tare, credința cea dreaptă?

Preotului lui Dumnezeu, și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus în Sigor mântuiește-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de flacăra a toată pofta cea nebunească.

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostivește, Iubitorule de oameni, și dăruiește iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cuprins sunt de tulburarea valurilor și de furtuna păcatelor. Dar tu, maică, mântuiește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeiești pocăințe.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, cuvioasă, către preamilostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cu rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriilor, o, Andreie, arhiereule al Cretei; că tu ești învățător preaales al pocăinței.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, Care ești lăudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas fecioară.

Si iar irmosul: Întărește, Doamne...
Urmează sedealna, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:
(La parohii, aceste sedelne se citesc în cadrul Tripesnețului, dimineața, înaintea Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite).
Podobie: Înviat-ai din morți...

Luminători de Dumnezeu luminați, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi cei ce suntem în întunericul vieții, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bunăcuviință, întru lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi luminatele Patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă..., altă Sedealnă, glasul al 8-lea:
Podobie: Porunca cea cu tainã...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului, săvârșind rugăciuni cu umilință, și săvârșind virtuți cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem Învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând.

Și acum..., a Născătoarei:
Același glas și podobie:

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel necuprins, Care S-a născut în chip de negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată și să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârșit, și să învrednicească pe robii tăi împărăției cerești, pentru bunătatea Sa cea prea multă.

Apoi citim:

VIAȚA SFINTEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA,
Scrisă de Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului
(Starea a II-a)

Și, în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început povestirea vieții ei grăind așa:

"Eu, frate, sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani și trăiau părinții mei, am lepădat dragostea față de ei și m-am dus în Alexandria. Mi-e rușine să mă gândesc cum de la început mi-am stricat fecioria și cât de neînfrânată și nesățioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ți-o spun acum. Aceasta ți-o voi istorisi pe scurt, ca să cunoști firea mea pătimașă și dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de șaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind destrăbălării. Și pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip, de a-mi satisface dorința în dar, l-am născocit pentru că face să atrag luarea-aminte a cât mai mulți asupra mea. Iarăși, să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerșetoare și adeseori torceam câlți. Aveam însă o poftă nesățioasă și-o dorință neînfrântă de a mă tăvăli în noroi. Acesta socoteam că este scopul vieții, de a batjocori neîncetat trupul.

Ducând deci o astfel de viață, văd într-o vară popor mult de bărbați din Libia și din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine: "Unde se zoresc, oare, bărbații aceștia care aleargă?".

Acela mi-a răspuns: "Se duc cu toții la Ierusalim, de sărbătoarea Înălțării cinstitei Cruci, care se prăznuiește peste puține zile".

"Oare, nu mă vor lua și pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez?"

"Dacă ai bani de drum și de hrană, nu te împiedică nimeni". Într-adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum și nici de hrană. Dar mă duc și eu și mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit și mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am și-l voi da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec, să-ți cer iertare Părintele meu, pentru ca să am mai mulți îndrăgostiți la cheremul patimii mele. Ți-am spus, Părinte Zosima, să nu mă silești să-ți spun nerușinarea mea. Mă cutremur. Știe Domnul că te pângăresc și pe tine și văzduhul cu vorbele mele".

Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns:

"Spune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare".

Iar ea, reluând povestirea, a adăugat acestea:

"Așadar, acel tânăr a plecat râzând când a auzit nerușinarea cuvintelor mele. Eu însă, aruncând furca pe care o purtam, căci se întâmpla s-o port din când în când, am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Și, văzând pe câțiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulți, ce stăteau pe țărm (bănuiesc că așteptau pe alți tovarăși de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile și mișcările pline de viață și de putere și, părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu nerușinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. Luați-mă și pe mine, le-am spus, unde plecați și

nu vă voi fi nefolositoare. După ce am spus și alte cuvinte mai nerușinate, i-am pornit pe toți pe râs. Dar când au văzut stăruința mea în nerușinare, m-au luat și m-au dus în corabia pe care o aveau tocmită, căci între timp au venit și aceia din pricina cărora stăteau pe țărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta cum ți le voi povesti, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârșite în corabie, în timpul călătoriei? Cum îți voi povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociții împotriva voinței lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune și din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învățătoare acelor nefericiți. Eu, părintele meu, mă mirunez cum de n-a înghițit marea destrăbălările mele Cum de nu și-a deschis pământul gura și nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine care am prins în lanțuri atâtea suflete. Bănuiesc însă că Dumnezeu caută pocăința mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-răbdător și așteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sârguință am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraș, înainte de sărbătoare am făcut fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos, și mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii pe care i-am avut pe mare și mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit și de mulți alții, locuitori din Ierusalim și străini, strigându-i pentru același scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a Înălțării Crucii, eu umblam ca și mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineață însă am văzut pe toți că aleargă la biserică. Am plecat și eu, alergând împreună cu cei care se grăbeau, și am ajuns odată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeiești Înălțări, mă împingeam

în mulțime, silindu-mă să intru împreună cu poporul. Și m-am apropiat eu, ticăloasa, cu multă trudă și năduf de ușa prin care se putea intra în biserică, unde se arăta lemnul de viață făcător. Când însă am păsit pragul ușii, toți ceilalți au intrat neîmpiedicați; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăși m-am împins; dar am fost respinsă și m-am văzut, din nou, stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeiești s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat, iarăși, cu alții și mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele, și mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalți fără să împiedice pe cineva, numai pe mine, nefericita, nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulțime orânduită de ostași, căreia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Și am rămas, iarăși, în pridvor.

După ce am făcut și am pătimit aceasta de trei și de patru ori, am obosit și nu mai aveam putere nici să mă împing, nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuielii. M-am întors deci am plecat și am stat în colțul curții bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viață făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tângui și să-mi bat pieptul, scoțând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd deasupra locului în care stăteam că se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și am zis, uitându-mă către ea cu statornicie:

«Fecioară Stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Știu, știu că nu este cuviincios și binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul și sufletul curat și neîntinat. Este drept să fiu urâtă eu, pierduta, de tine, care ești curățenia, și să te dezgusti de mine. Dar de vreme ce, după cum am auzit, Dumnezeu pe Care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut om ca să cheme pe păcătoși la pocăință, ajută-mi mie singura care n-am pe cineva într-ajutor. Poruncește să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipsești să văd lemnul pe care S-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, Care Și-a dat propriul Său Sânge preț de răscumpărare pentru mine. Poruncește, Stăpână, să-mi fie deschisă și mie ușa dumnezeiestii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezășuitoare, că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare rușinoasă, iar după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău mă voi lepăda numaidecât de lume și de toate cele din lume și îndată plec acolo unde tu, ca o chezășuitoare a mântuirii mele, mă vei povățui și mă vei îndruma».

După ce am spus acestea, am căpătat, prin ardoarea credinței, un fel de încredințare și, având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m-am mișcat din locul unde am stat și mi-am făcut rugăciunea. Am venit, iarăși, și m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropii de ușa prin care am intrat în biserică. Frică m-a cuprins și mirare; eram cu totul zdruncinată și tremuram. Când am ajuns la ușa ce până atunci era sigilată pentru mine,

toată puterea care la început m-a împiedicat îmi înlesnea acum dinainte intrarea. Astfel, am intrat fără osteneală; astfel, am ajuns înăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viață Cruci, am văzut Tainele lui Dumnezeu si eram gata să primesc pocăința. După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ și m-am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieșind, zorindu-mă spre chezășuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost subscris zapisul făgăduinței, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și am spus aceste cuvinte:

«Tu, Stăpână preabună, ți-ai arătat față de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s-o vedem noi, cei pierduți. Slava lui Dumnezeu care primește prin tine pocăința păcătoșilor! Dar ce voi gândi mai mult, sau ce voi rosti eu, păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să fie îndeplinită făgăduința pe care am făcut-o. Îndrumează-mă, acum, unde poruncești. Fii, acum, învățătoarea mântuirii mele, povățuindu-mă pe calea care duce la pocăință».

Și, zicând acestea, am auzit din depărtare strigând: «Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi». Ascultând această voce, și fiind încredințată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi și am zis Născătoarei de Dumnezeu: «Stăpână, Stăpână, nu mă părăsi».

După ce am strigat acestea, am ieșit din curtea bisericii.

Când am ieșit, un om m-a văzut și mi-a dat trei monede, zicându-mi: «Primește-le pe acestea, maică». Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini și le-am socotit drept pâini ale

binecuvântării. Și am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile: «Care este, omule, calea care duce la Iordan?». Aflând poarta orașului care duce spre părțile acelea, am ieșit alergând și mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua, căci era pe la ceasurile nouă dimineață, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea, am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se afla alături de Iordan. Închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan și mi-am spălat fața și mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea, m-am împărtășit în biserica Înaintemergătorului cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan si m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineață am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Și iarăși m-am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

Așa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălășluiesc în această pustie, așteptând pe Dumnezeul meu, Care mântuiește de deznădejde și de vifor pe cei care se întorc la El".

"Câți ani sunt, maica mea, i-a spus Zosima, de când sălășluiești în acest pustiu?".

"După cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci și șapte de ani de când am ieșit din orasul sfânt".

"Și ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?".

"Am trecut Iordanul ducând cu mine două pâini și jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit și în câtăva vreme, mâncându-le, le-am terminat".

"Și, astfel, ai petrecut cu ușurință scurgerea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârșit cu tine?".

"M-ai întrebat acum, Părinte Zosima, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să și vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multe primejdii pe care le-am suferit și de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăși cuprinsă de ele".

"Să nu lași nimic, maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să-mi vestești. Căci te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăți pe toate, fără să lași ceva de o parte".

"Crede-mă, părinte, i-a zis ea, că am petrecut șaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebunești ca și cu niște fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană, doream cărnurile și peștii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar, de nevoie, sufeream. Intră însă în sufletul meu și pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăcești pe care le-am învățat. Dar eu îndată lăcrimam și-mi loveam pieptul cu mâinile și-mi aduceam aminte de făgăduința ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezășuitoarea mea, și plângeam în fața ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lăcrimam îndeajuns și-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Și din această clipă peste potopul de gânduri venea o liniște statornică.

Dar cum îți voi povesti, părinte, gândurile care mă mânau iarăși la desfrânare? Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea și mă aținea spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ și udam pământul cu lacrimi, socotind că apare chezășuitoarea mea, ca o apărătoare în fața mea, călcătoarea de lege, și ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinței. Nu mă sculam de la pământ, se și întâmpla să stau la pământ zi și noapte, până ce nu mă lumina acea dulce lumină și-mi alunga gândurile ce mă tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezășuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârșitul pustiului. Și aveam un ajutor și un apărător spre pocăință. Așa am petrecut vreme de șaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme și până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate".

"N-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte?", i-a spus Zosima.

"După ce am sfârșit acele pâini, precum ți-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de șaptesprezece ani cu verdețuri și cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâșiat, rupându-se. Am suferit mare chin și din pricina frigului, dar și din pricina căldurii. Din cauza arșiței ardeam, iar din pricina gerului înghețam și tremuram, așa că de multe ori cădeam la pământ și rămâneam aproape fără răsuflare și nemișcată. M-am luptat deci cu multe și felurite nevoi și ispite nenorocite. Din acel timp însă și până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet și

smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmputinată, nădejdea mântuirii mele, gândindu-mă numai de la câte rele m-a mântuit. Mă hrănesc și mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ține toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ".

Când a auzit Zosima că a amintit și citate din Scriptură, din cărțile lui Moise, din Iov și din cartea Psalmilor, i-a spus:

"Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărți?".

Când a auzit acestea a zâmbit și a zis bătrânului:

"Crede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă viețuitoare n-am zărit de când am văzut acest pustiu. Iar carte n-am învățat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, Care este viu și lucrător, dă omului cunoștință.

Aici este sfârșitul povestirii mele. Și fac și acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur și acum pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păcătoasa".

*

După ce a spus acestea și și-a sfârșit aici povestirea, s-a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat, iarăși, cu lacrimi:

"Binecuvântat este Dumnezeu, Care a făcut lucruri mari și minunate, slăvite și neobișnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, Care mi-a arătat cât de multe

lucruri dăruiește celor care se tem de El. Cu adevărat Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine".

Femeia însă, punând mâna pe bătrân nu i-a îngăduit deloc să facă metanie, ci i-a zis:

"Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăși pe mine, și eu pe tine, păziți fiind de harul lui Dumnezeu. Fă, dar, pentru Domnul, ceea ce îți poruncesc acum. În Sfântul și Marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obișnuiți să faceți în mănăstire".

Zosima s-a minunat când a auzit că-i vestește și rânduiala mănăstirii. N-a spus nimic altceva decât: "Slavă lui Dumnezeu, Care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El".

Femeia i-a zis atunci:

"Rămâi, părinte, după cum am spus, în mănăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieși, nu-ți va fi cu putință. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia Trupul și Sângele de viață făcător al lui Hristos într-un vas sfințit, vrednic de asemenea Taine, și adu-mi-Le. Să stai cu Ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuințele omenești. Eu voi veni acolo ca să mă împărtășesc cu Darurile de viață făcătoare. N-am mai avut parte de această sfințenie de când m-am împărtășit în biserica Înaintemergătorului, cu puțin timp înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestapânită. Pentru aceea cer și mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreșit asemenea Taine de viață făcătoare și dumnezeiești, în același timp în care Domnul a făcut pe ucenici părtași dumnezeieștii Cine. Iar părintelui Ioan, starețul

mănăstirii în care locuiești, spune-i aceasta: «Ai grijă de tine și de turma ta, căci se petrec acolo urâte lucruri care au nevoie de îndreptare». Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îți va îngădui Domnul".

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea și după ce a zis: "Roagă-te pentru mine!", a fugit, iarăși, în adâncul pustiei. Zosima și-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei și, dând slavă și mulțumire lui Dumnezeu, slăvind și binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru, s-a întors, bucurându-se cu sufletul și cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mănăstire în ziua în care obișnuiau să se întoarcă monahii acolo.

*

În anul acela Zosima a ținut pe toate sub tăcere și n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate, iarăși, chipul acela dorit. Se mâhnea și se întrista, gândindu-se la lungimea anului și voia ca anul să se facă de-o zi, de era cu putință. Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfințitului și Marelui Post, toți ceilalți au ieșit îndată, cântând obișnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boala cu fierbințeli și l-a silit să rămână în mănăstire. Atunci Zosima și-a amintit de cuvintele cuvioasei: "Chiar dacă vei voi să ieși din mănăstire, nu-ți va fi cu putință". După trecerea câtorva zile, s-a sculat de pe patul de boală și a rămas mai departe în mănăstire.

Când monahii s-au întors, iarăși, și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, Zosima a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul Trup și cinstitul Sânge al lui

Hristos, Dumnezeul nostru, iar într-un paneraș a pus smochine, finice și puțină linte muiată în apă. A plecat deci când s-a făcut seară târziu și s-a așezat pe malul Iordanului, așteptând sosirea cuvioasei. Sfințita femeie zăbovea. Zosima însă n-a adormit, ci privea cu stăruință spre pustie, așteptând să vadă ceea ce dorea să vadă. Și, pe când sta jos, zicea bătrânul în sinea sa: "Oare, nu cumva eu nevrednicul am împiedicat-o să vină! Oare, nu cumva a venit și pentru că nu m-a găsit s-a întors iarăși!" Zicând acestea a plâns și plângea cu suspine. A ridicat, apoi, ochii către cer și a rugat pe Dumnezeu, zicând: "Să nu mă lipsești, Stăpâne, să văd iarăși ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele!" Rugându-se acestea cu lacrimi a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: "Dar ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nici o barcă. Cum va trece Iordanul și cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine, nefericitul! Cine m-a lipsit, într-adevăr, de un asemenea bine?" Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit și cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului de unde și venea. Zosima s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se și slăvind pe Dumnezeu. Și, iarăși, s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că înseamnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci, căci după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină, și odată cu facerea semnului crucii a pășit pe apă și mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă:

"Ce faci, părinte? Ești preot și ții în mână și Tainele dumnezeiești".

Zosima a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân:

"Binecuvintează, părinte, binecuvintează!".

El a răspuns tremurând, căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată:

"Cu adevărat Dumnezeu este nemincinos, căci El a făgăduit că cei care se curățesc pe ei înșiși se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putință. Slavă Ție Hristoase, Dumnezeul nostru, Care n-ai îndepărtat rugăciunea mea și mila Ta de la robul Tău. Slavă Ție Hristoase, Dumnezeul nostru, Care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârșire".

Și după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească Sfântul Simbol de Credință și rugăciunea: "Tatăl nostru, Care ești în ceruri..." După ce a îndeplinit acestea și s-a sfârșit rugăciunea, a dat bătrânului obișnuita sărutare a dragostei. Și, astfel, s-a împărtășit cu Tainele de viață făcătoare. Apoi, și-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi și a strigat așa:

"Acum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!".

După aceea, a spus bătrânului:

"Iartă-mă, părinte, dar îndeplinește altă dorință a mea. Acum du-te în mănăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino, iarăși, la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreșit, pentru Domnul, și mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul".

"Dacă ar fi fost cu putință, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte și să-ți văd mereu cinstita ta față! Îndeplinește

însă o singură cerere a bătrânului și gustă puțină mâncare din cele ce ți-am adus aici".

La aceste cuvinte îi arăta ce avea în paneraș. Ea și-a întins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată ființa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân:

"Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine și adu-ți aminte de mine, ticăloasa!".

Zosima s-a atins de picioarele ei și i-a cerut să se roage pentru biserică, pentru lume și pentru el. După aceea, cu lacrimi, a lăsat-o și a plecat în timp ce el suspina și se tânguia. Căci într-adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputință de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape și, mergând pe deasupra lor, a trecut ca si mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie și de frică multă. Se dojenea însă că n-a căutat să afle numele cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor.

*

După trecerea anului, s-a dus iarăși în pustie, săvârsind toate, adică după obicei, și alergând la acea minunată priveliște. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a greșit locul căutat. Și se uita în dreapta și în stânga, plimbându-și privirea în toate părțile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să știe unde va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mișcă nimic de nicăieri, a început, iarăși, să verse lacrimi și, ridicându-și privirea în sus, s-a rugat, spunând:

"Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!".

După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârâu și a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe cuvioasă zăcând moartă. Mâinile îi erau așezate pe piept, iar trupul îi era așezat îndreptat cu fața către răsărit. Alergând Zosima spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat și a rostit psalmi potriviți cu timpul și cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi, a spus în el însuși: "Se cuvine, oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare, nu-i va displăcea cuvioasei această faptă?". Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel:

"Îngroapă, părinte Zosima, în acest loc, trupul smeritei Maria. Dă țărânei țărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârșit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtășirea Cinei celei de Taină și dumnezeiești".

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat, apoi, că îndată după ce s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care s-a săvârșit. Și calea pe care a mers-o Zosima, obosind douăzeci de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Îndată, apoi, s-a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu și a udat cu lacrimi trupul ei, a zis:

"Este timpul, smerite Zosima, ca să săvârșești ce ți s-a poruncit. Cum vei face groapa, nefericitule, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta!".

Spunând aceasta a văzut la mică depărtare un lemnișor aruncat în pustie, pe care l-a luat și a început așa zicând să sape. Pământul, fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare și, oftând puternic din adâncul inimii, și-a ridicat ochii și a văzut un leu mare stând alături de trupul cuvioasei și lingându-i picioarele. Când a văzut fiara s-a cutremurat cu temere, mai ales că și-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut deci semnul crucii, cu credința că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l, nu numai cu mișcările sale, dar și prin intenția pe care i-o arăta.

Zosima a zis către leu:

"De vreme ce, fiară, marea cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân și nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă, și apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă, așadar, cu unghiile tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul cuvioasei".

Și îndată, la cuvântul bătrânului, leul a făcut cu picioarele de dinainte o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul. După ce iarăși bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei și după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De față era și leul. Trupul cuvioasei era gol ca și mai înainte și nu avea nimic altceva

decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu fața întoarsă, și-a acoperit unele părți ale trupului ei. După aceea, au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s-a întors binecuvântând și lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru.

Când a ajuns la chinovie, a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit și a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toți se minunau de mărețiile lui Dumnezeu și au săvârșit cu frică și cu dor pomenirea cuvioasei. Iar Ioan, starețul mănăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul cuvioasei.

Zosima s-a săvârșit în acea mănăstire, în vârstă de o sută de ani.

*

Monahii au povestit prin grai, din om în om, această povestire și ofereau pilda de obștească folosință celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit prin viu grai, aceea o fac cunoscută prin această istorisire scrisă. Se poate întâmpla ca și alții să fi scris viața cuvioasei și negreșit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere, la a mea cunoștință n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să prefer altceva decât adevărul. Dumnezeu, Care răsplătește cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care

a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaș stării și vredniciei acestei fericite, despre care vorbește povestirea, împreună cu toți care au bineplăcut Lui din veac, prin contemplație și fapte.

Să dăm și noi slavă lui Dumnezeu, Împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua Judecății, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, totdeauna împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

După citirea vieții Sf. Cuv. Maria Egipteanca urmează Tricântarea cea de Joi, fără metanii. (Acestea nu se citesc în cadrul Canonului cel Mare. Tripesnețul se citește joi înaintea Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite).

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău și m-am temut, înțeles-am lucrurile Tale și am slăvit puterea Ta, Stăpâne.

Apostolii lui Hristos cei luminați, care au viețuit cu înfrânare, ușurează nouă vremea postului, cu dumnezeieștile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece coarde, ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viclene.

Cu ploile duhului ati adăpat toată lumea, alungând, preafericiților, seceta mulțimii zeilor.

A Născătoarei:

A Născătoarei:

Mântuiește-mă pe mine, cel care mă smeresc, care am viețuit cu semeție, tu care ai născut pe Cel ce a înălțat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare, același glas:
Irmos: Auzit-am Doamne...

Preacinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor ca să ne miluiască pe noi, care te lăudăm pe tine.

Fiind ca niște lucrători ai lui Hristos, Apostoli, și lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt, toată lumea I-ați adus totdeauna roade.

Vie v-ați făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că ați izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfântă Treime asemănătoare, Care ești mai presus stăpânitoare, cea preaputernică, Părinte, Cuvântule și Duhule Sfinte, Dumnezeule, lumină și viață, păzește turma Ta.

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului. Bucură-te, sfeșnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfințirii, chivotul vieții, cortul Sfintei Sfintelor.

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea:
Irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut: că aveai să Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți a grăit: «Auzit-am auzul Tău și m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne».

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, Drepte Judecătorule; că de am și păcătuit eu însumi ca un om, și mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te pregătești; vremea se scurtează, scoală-te; aproape lângă uși este Judecătorul: ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te, o sufletul meu! Ia seama faptelor tale pe care le-ai făcut, și adu-le la vedere; varsă picături de lacrimi; spune cu îndrăzneală faptele tale, și cugetele tale lui Hristos și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul și cu știința, și cu fapta păcătuind, ca altul nimeni nici odinioară.

Din aceasta m-am judecat, din aceasta m-am osândit, eu, ticălosul, adică din cugetul meu, decât care nimic nu este în lume mai puternic; Judecătorule, Mântuitorul meu și cunoscătorule, cruță-mă, izbăvește-mă și mă mântuiește pe mine robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a

înălțării gândului; deci, de voiești să viețuiești cu lucrarea și cu cunoștința și cu înălțarea gândului, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdat patriarhul, pentru lipsă și frigul nopții a suferit, în toate zilele făcând câștig; păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Prin două femei înțelege: fapta și cunoștința întru înalta gândire; prin Lia fapta, ca ceea ce a fost cu mulți copii. Iar prin Rahela, gândirea, ca cea mult-ostenitoare. Că fără de osteneli nici fapta, nici gândirea nu se va săvârși, suflete.

Priveghează, o suflete al meu, și te fă deosebit, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești fapta cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus cu gândirea, și să te faci negutător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a făcut ție tainic, suflete al meu, scară spre suirea cea de faptă, pe fiii săi, ca pe niște temeiuri si trepte, ca niște suișuri preaînțelepțește așezându-i.

Lui Esau cel urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții celei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut, si îndoit te-ai amăgit, ticălosule, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s a chemat Esau, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu plăcerile întinându-se, Edom s-a numit, care înseamnă: înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o suflete al meu, că s-a îndreptățit, n-ai râvnit bărbăției aceluia, n-ai avut tăria

gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai știut și în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulți fii și mărit, de năprasnă fără de fii și de casă lipsit; că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

După vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere, și dreptul cel îndestulat de bogăție și de animale, degrab sărăcind de avere si de stare și de împărăție s-a lipsit.

De a fost acela drept și fără prihană mai mult decât toți, și n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să vină asupra ta ceva din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat. duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; dar ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință mi le tămăduiește. Spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și Sângele pentru toti Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; Trupul, adică ca să mă înnoiești, iar Sângele ca să mă speli. Duhul Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Săvârsit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe cruce ai fost răstignit și Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Fie-mi mie scăldătoare Sângele cel din coasta Ta, totodată și băutura și apa iertării ce a izvorât, ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând, și ca o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt, spre a intra în cămara mirelui, gol sunt și spre a merge la nuntă și la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini și de picioare , am fost lepădat afară.

Biserica a câștigat pahar coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celei vechi și a celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt, și plin de dureri și de vicleșug, dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Tu Însuți mă miluiește.

Falnic sunt acum și semeț, cu inima în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, Unule Îndurate, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Însumi idol m-am făcut, vătămându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Petrecând viață fără de trup, cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare har de la Dumnezeu cu adevărat, ca să folosești celor ce te cinstesc cu credință. Pentru aceasta ne rugăm ție, izbăvește-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate încercările.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Întru adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu gând mai bun în chip lămurit la virtutea cea desăvârșită prin faptă, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerească.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Andrei, lauda părinților, nu uita rugând cu rugăciunile tale, de față fiind tu, pe Treimea cea înalt dumnezeiască, ca să ne izbăvim de osândă, cei ce te chemăm pe tine, dumnezeiescul ocrotitor și podoaba Cretei.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, Una în Treime, ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cânta întreit întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei:

Și ai născut și ești fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea, Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și

pântecele a născut nesimtind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Și iarăși se cântă irmosul: Auzit-a proorocul de venirea Ta...

Cântarea a 5-a:
Irmosul:

Dis-de-dimineață, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta.

În noapte viața mea mi-am petrecut pururea; că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă pe mine, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu, ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, întinându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție Hristoase Împărate; păcătuit-am, păcătuit-am ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuire a Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif cel drept și minții lui celei curate, urmează ticălosule și neiscusitule suflete, și nu te desfrâna cu poftirile cele nebunești, făcând fărădelege pururea.

De s-a și sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a scuipării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de coșul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că a fost păzit de demult ca într-o cămară, scăpând de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticălosule suflete, de moașele ce ucideau oarecând partea bărbătească, cea nevârstnică, suge acum înțelepciunea ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticălosule suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, de urmează vieții lui, ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuieste, suflete, care a lovit marea și a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeiești Cruci; prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Finees, ca și tine suflete, au adus lui Dumnezeu viață străină și întinată.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca și Faraon cel cumplit; Ianis și Iamvri la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, cruță, Doamne, zidirea Ta. Păcătuit-am, iartă-mă, Cel ce ești însuți din fire curat, căci afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; ai oprit curgerea de sânge, Mântuitorule, celei ce s-a atins de poalele Tale.

Celei ce avea curgere de sânge urmează, ticălosule suflete, năzuiește, ține-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăvești de bătăi și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndreptezi, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vene. Ca bând, ca și Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să-mi fie mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului și să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cu neasemănată dragoste, preafericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit de dorire; învrednicește-mă dar și pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Repejunea Iordanului trecând-o, ai aflat odihnă, fugind de plăcerea trupească cea cu durere; din care și pe noi, cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă și cu frică te rog, ca să dobândesc mântuire și viață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Părinte și Fiule și Duhule, Ființă singură prin Sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei:

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Lui firea omenească.

Și iarăși irmosul: Dis-de-dimineață...

Cântarea a 6-a:
Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea.

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspinuri din adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeule, păcătuit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul tău, ca Datan și ca Aviron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbăticită, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzește-ți viața de curse, înălțându-ți mintea cu aripi, cu fapta și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni și pe conducătorii lor.

Voie slobodă fără recunoștință ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; ca mai mult decât dumnezeiască mană, ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de plăceri.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egiptene, mai vârtos decât cele cerești ai voit, suflete al meu; ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Fântânile hananeiestilor gânduri mai mult le-ai cinstit suflete, decât izvorul pietrei, din care izvorul înțelepciunii varsă izvorul teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai înainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, și iscodește ca Isus, fiul lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și cine locuiește în el cu bună legiuire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, ca Isus asupra lui Amalec; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte chivotul, și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu porunceste.

Precum ai scăpat pe Petru, cel ce a strigat: scapă-mă, așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară, întinzîndu-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te știu liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumblate, și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, pe care ai pierdut-o de demult; dar aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul. Al căror har dă-mi-l si mie, robului tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea preaînaltă de pe pământ maică; pentru aceasta roagă-te, să mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, pe cei ce te laudă pe tine.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Cunoscându-te păstor și arhiereu al Cretei, și rugător pentru lume pe tine Andrei, alerg și strig ție: scoate-mă, părinte, din adâncul păcatului.

Slavă..., a Treimii:

Fețe, și Unime sunt din Fire unită: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pe un ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptățim.

Și iarăși irmosul: Strigat-am cu toată inima mea...

CONDAC, glasul al 6-lea:

(Se cântă de către cântăreți în mijlocul bisericii în jurul preotului care citește canonul).

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și vrei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindeni, și toate le plinește.

Glas VI

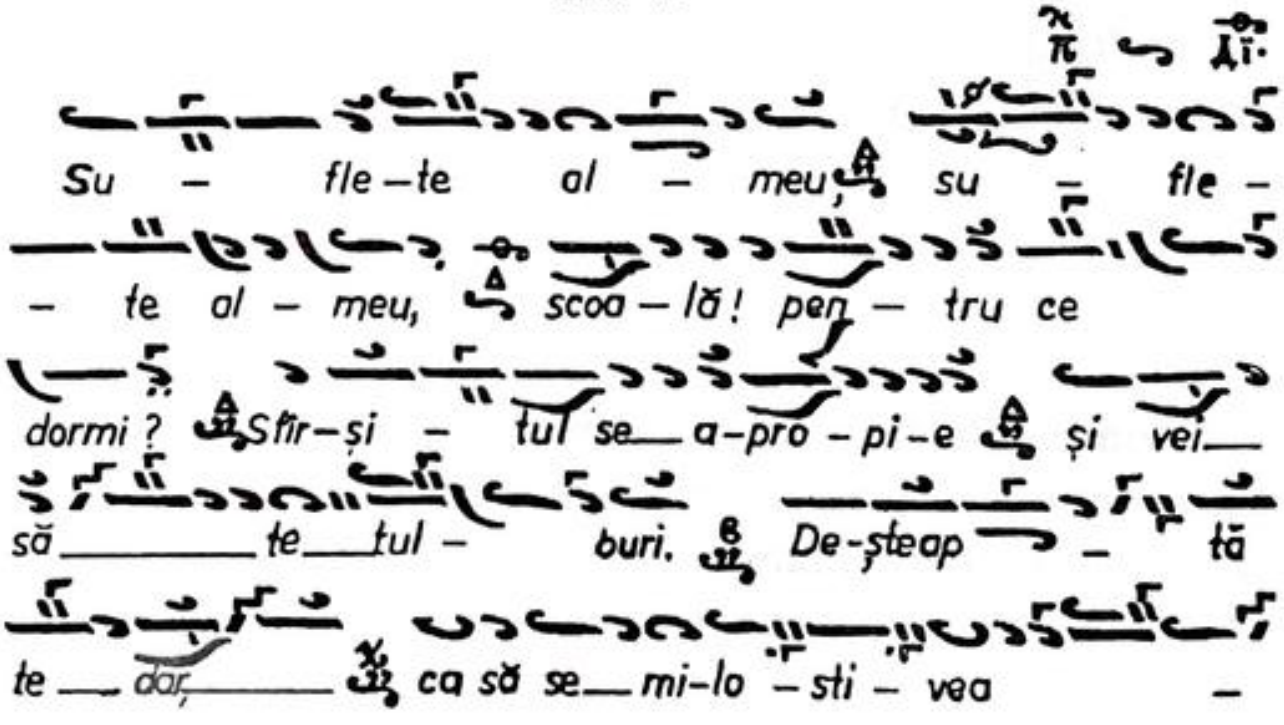

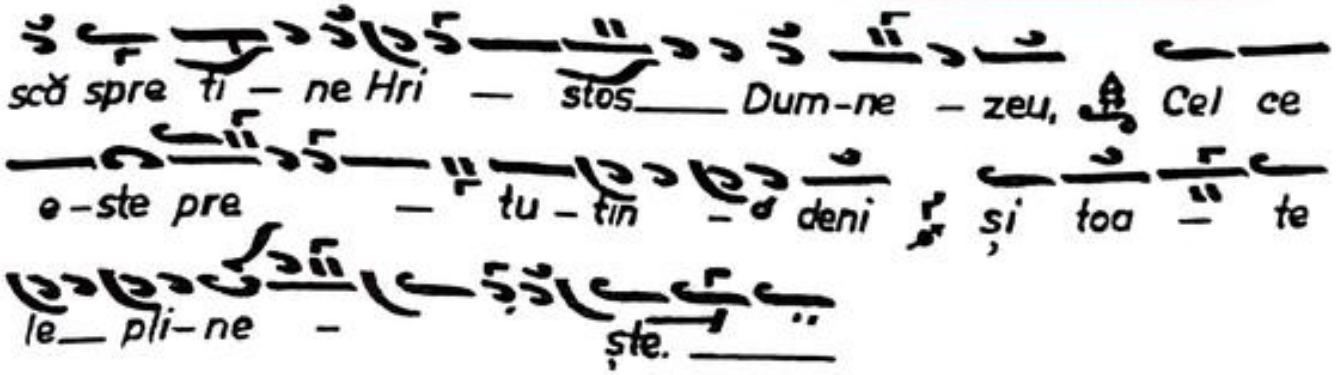

ICOS

Cămara cea de vindecare a lui Hristos văzând-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște din aceasta lui Adam, a pătimit și s-a rănit diavolul, și ca în primejdie s-a tânguit și a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? Mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindeni și pe toate le plinește.

SINAXAR
ÎN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr din toate canoanele, l-a compus și l-a scris foarte frumos și cu mult meșteșug cel între sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de paisprezece ani, după ce a fost dat la Școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la

Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuviosie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită si netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte multe scrieri folositoare vieții, cuvântări și canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit si acest Mare Canon plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie si cea mai învârtoșată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită și cu potrivită luare aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca. Într-adevăr și această viață ne pune înainte o mare pildă de umilință și de multă mângâiere celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Și s-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină. Pentru ca Sfântul Post de patruzeci de zile se apropie de sfârșit si pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai putin de nevointele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față. Iar Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viata Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăjduiască chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Și într-adevăr, povestirea vieții

Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai înainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare datorită ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane, care au câte treizeci de tropare și chiar mai puține, are două sute cincizeci de tropare și fiecare din tropare produce deosebită plăcere. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și mare canon odată cu viața cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea Sinod Ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliților, și cu toate că era simplu monah a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon și a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puțină vreme a ajuns arhiepiscop al Cretei. Mai pe urmă, ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-și bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

După aceasta se cântă **Fericirile**, cu închinăciuni, glasul al 6-lea.

Întru împărăția Ta, pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului ; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: Pomenește-mă! Învrednicește-mă, și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Stih: Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Auzit-ai, suflete al-meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască, și a luat atuncea rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmăm dreptei credințe a acestuia.

Stih: Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea plăcerii.

Stih: Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel ce a biruit mai înainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de desfrâu; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta și de slăbirea lui.

Stih: Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și Ieftae, căpetenii de oaste, s-au ales judecătorii lui Israel, cu care împreună și Debora cea cu minte bărbătească. Deci îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întărește-te.

Stih: Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Iaila cea viteză ai cunoscut-o, suflete al meu, care a tras în țeapă pe Sisera mai înainte, și a făcut mântuire; auzi stâlpul, prin care ție Crucea se însemnează.

Stih: Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfa de laudă, adu fapta bună ca pe o fiică mai curată decât a lui Ieftae; și junghie ca pe o jertfă, Domnului tău patimile cele trupești.

Stih: Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înțelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primește roua din cer și te pleacă, precum câinele, de bea apă, care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Osânda lui Eli preotul ai luat-o suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra întru tine patimile, ca și acela pe feciorii cei fără de lege.

Stih: Fericiți veți fi când vă vor ocărî pe voi și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minținд pentru Mine.

Între Judecători, levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu, ca să vădească întinăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de înțelepciune Ana, rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; și de aceea, deși era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Număratu-s-a între judecători feciorul Anei, marele Samuel, pe care Armatem l-a crescut în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu, și judecă lucrurile tale mai înainte decât pe ale altora.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta.

Ales fiind David rege, ca un rege s-a uns din corn cu dumnezeiescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de poftești împărăția cea de sus, în loc de mir, unge-te cu lacrimi.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăția Ta.

Miluiește zidirea Ta, Milostive; milostivește-Te spre făptura mâinilor Tale, și iartă tuturor păcătoșilor și mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toți.

Slavă..., a Treimii:

Și nașterii celei fără de început și purcederii mă închin: Tatălui, Cel ce a născut, slăvesc pe Fiul cel născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei:

Nașterii tale celei mai presus de fire ne închinăm, nedespărțind slava cea după fire a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; ca Cel ce este unul după față, se mărturisește îndoit după fire.

Cântarea a 7-a:
Irmosul:

Păcătuit-am, fărădelege și nedreptate săvârșit-am înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeul părinților.

Păcătuit-am, greșit-am și am călcat porunca Ta; că întru păcate am fost zămislit, și am adăugat rănilor mele rană. Ci Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu, și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinele tatălui său, suflete, degrab a aflat în schimb împărăția; dar păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se, și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri bolești, din pornirile cele de voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar îndată îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și mustră fapta ce a lucrat, strigând: «Miluiește-mă! Că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuți mă curățește».

Purtat fiind chivotul în car, când s-au întors junicile, numai cât s-a atins Zan acela de el, a fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele întinate, cu care a batjocorit patul lui David, tatălui său; dar și tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi și iubitoare de plăceri.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită, și ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după

sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea Însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de harul înțelepciunii, acesta făcând vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la El; căruia și tu ți-ai asemănat blestemata ta viață, suflete.

De plăcerile patimilor sale fiind silit, s-a întinat, vai mie! Iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrînate făcându-se și înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ieroboam, slugii celei prea rele, care s-a viclenit oarecând; dar fugi de asemănarea lor, și strigă lui Dumnezeu: «Păcătuit-am, miluiește-mă!».

Necurățirilor lui Ahav ai râvnit, sufletul meu! Vai mie! Te-ai făcut locaș întinăciunilor trupești și vas urât al patimilor. Dar din adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

A ars oarecând Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe proorocii cei de rușine ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea acestor doi și te întărește.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tezviteanul, ca și Ahav oarecând. Ci sareptencei asemănându-te, hrănește sufletul proorocului.

Păcatele lui Manase ți-ai îngrămădit cu voința, suflete, punând ca niște lucruri de scârbă patimile și înmulțind cele dezgustătoare; dar pocăinței lui râvnind cu căldură, câștigă-ți umilința.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, cuvintele mele; păcătuit-am, cum a greșit păcătoasa, și am făcut fărădelege ca nimeni altul pe pământ. Dar fie-Ți milă Stăpâne, de făptura Ta și iarăși mă cheamă.

Folosit-am rău chipul Tău, și am stricat porunca Ta; toată frumusețea mi s-a întunecat, și cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cânta David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse; grăiește lui Dumnezeu Cel ce știe toate. Tu singur știi Mântuitorule, cele ascunse ale mele; ci Însuți Tu mă miluiește, precum cânta David, după mare mila Ta.

Stinsu-s-au zilele mele, ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge ani de viață. Dar care Isaia va să stea pentru tine, suflete? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Strigând către Preacurata Maica lui Dumnezeu mai înainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu silă supărătoare, și ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te-a făcut să cazi în cursă. Ci dă-mi acum ajutor în necazuri și mie, robului tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Pe Hristos pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pe urma Căruia ai mers, Acesta a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca singur Dumnezeu milostiv; pe Care roagă-L neîncetat, să ne izbăvească pe noi de patimi și de primejdii.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Pe piatra credinței întărește-mă, cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască, și mă rog dăruiește-mi mie acum pocăință, Andreie; și mă izbăvește de cursa vrăjmașilor care mă caută pe mine.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă și fire una; lumini și lumină, și trei sfinte, și unul sfânt, este lăudată Treimea, Dumnezeu. Laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei:

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Unul Fiu și Dumnezeu; și tu însăți ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

Și iarăși irmosul: Greșit-am, fărădelege am făcut...

Tricântarea (fără metanii)

Tripesnețul nu se cântă ci se citește a doua zi mai înainte de Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. La fel ca și cel de la Cântarea a 4-a și a 9-a.

Irmosul:

Pe Împăratul slavei, Cel fără început, de Care se înfricoșează puterile cerești, și se cutremură cetele îngerilor, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Ca niște cărbuni ai focului celui fără materie, ardeți patimile mele cele împădurite, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeiești, Apostolilor.

Să cinstim trâmbițele cele cu glasuri bune ale Cuvântului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmașului și s-au întărit zidurile cunoștinței de Dumnezeu.

Sfărâmați chipurile patimilor sufletului meu, cei ce ați sfărâmat capiștile și idolii vrăjmașului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteți biserici sfințite.

A Născătoarei:

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; alăptat-ai, curată, pe Cel ce hrănește făptura, pe Hristos dătătorul de viață.

Altă Tricântare
Irmos același:

Cu meșteșugirea cea înaltă a Duhului, ați zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; în aceasta binecuvântați pe Hristos în veci.

Trâmbițând cu trâmbița dogmelor, au surpat Apostolii toată înșelăciunea idolească, preaînălțând pe Hristos întru toți vecii.

Apostoli ce sunteți bună adunare, păzitori ai lumii, cetățeni cerești, izbăviți-ne din primejdii pe noi, care vă lăudăm pururea.

A Treimii:

Dumnezeiască stăpânie Cea întreit însorită și prealuminată, fire de o slavă și de un tron, Părinte atoatefăcătorule, Fiule și Duhule cel dumnezeiesc, pe Tine Te laud în veci.

A Născătoarei:

Ca pe un tron cinstit și preaînălțat să lăudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naștere Maică și Fecioară.

Cântarea a 8-a, glasul al 8-lea:
Altă Tricântare
Se zice cu stihul: Miluiește-mă, Dumnezeule.
Irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de El se cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea și zidirea, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Miluiește-mă pe mine cel ce am păcătuit, Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine cel ce strig: greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuit-am, miluiește-mă.

Ilie cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre ceruri oarecând, mai presus de cele pământești; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând a stat de o parte și de alta, prin lovirea cu cojocul lui Ilie de către Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Sunamiteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete, n-ai adus în casa ta nici străin, nici călător. Pentru aceasta tu vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Minții celei întinate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticălosule suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit ai luat-o; ca cele necuvioase cugeți, și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decît toți cei ce au greșit mai înainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui celei plângătoare și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând dinainte întoarcerea ninivitenilor; a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

De Daniel ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche, i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale drepților și fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de groaza ce am a petrece la judecată,

după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: pomenește-mă; ca Petru plâng cu amar; iartă-mă, Mântuitorule! strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencii.

Tămăduiește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule, Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Cananeencii și eu urmând, strig: miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc și cer să iau iertare.

De n-a și păcătuit nimeni ca mine, totuși primește-mă, Milostive Mântuitorule, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: păcătuit-am Ție Unuia, nelegiuit-am, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta, și mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, și rătăcit fiind, răpește-mă de la lup, și mă fă oaie în pășunea oilor Tale.

Când vei ședea Judecător ca un milostiv, și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o! ce frică va fi atuncea. Cuptorul arzând și toți temându-se de înfricoșătoarea judecată a Ta.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu harul Duhului, luminează Marie pe cei ce te laudă cu credință.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Minune nouă cu adevărat văzând în tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea și cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Andrei cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog; roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cel ce ești învățător al pocăinței și mărirea cuvioșilor.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel ce ești fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept, Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime în Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca din porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși irmosul: Pe Cel pe Care-L slăvesc...

TRICÂNTAREA (Tripesnetul)

(Precum s-a menționat, se citește dimineața înainte de Liturghia Darurilor mai înainte sfințite).

Irmosul:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, cei mântuiți prin tine, cu cetele cele fără de trupuri mărindu-te pe tine.

Apostoli, cei ce v-ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine cel ce înot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuiește-mă, Doamne, cu dreapta Ta, ca și pe Petru.

Ca cei ce sunteți sarea învățăturilor celor dulci, uscați putrejunea gândului meu, și alungați întunericul necunoștinței.

A Născătoarei:

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere prin care să pot afla mângâiere, dumnezeiască stăpână, în ziua ce va să fie.

Altă Tricântare:

Pe tine, ceea ce ești mijlocitoare între cer și între pământ, toate neamurile te fericim; că trupește a locuit în tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Cu cântări te slăvim pe tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v-ați arătat lumii luminători, alungând înșelăciunea.

Cu mreaja voastră cea evanghelicească vânând pești cuvântători, îi aduceți pururea merinde lui Hristos, fericiților Apostoli.

Aduceți-vă aminte de noi, Apostoli, în rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne izbăvim de toată încercarea, rugămu-vă, noi care vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii:

Pe Tine, Unimea cea în trei Fețe, Tată și Fiule și cu Duhul, pe un Dumnezeu de o ființă laud; pe Treimea cea de o putere și fără început.

A Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de prunc și Fecioară, toate neamurile te fericim, ca cei ce ne-am izbăvit prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.

Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea:
Irmosul (se cântă):

Nașterea zămislirii celei fără de sămânță este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim.

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerceteze ale tale?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii, și toată Scriptura cea așezată de acela; care îți povestește ție de cei drepți și de cei nedrepți; din care celor de al doilea, adică celor nedrepți ai urmat, o suflete, păcătuind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează și toată Scriptura de tine nu este băgată în seamă; profeții au slăbit și tot

cuvântul Celui Drept și rănile tale, o suflete al meu, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te însănătoșeze.

Pildele Scripturii celei noi îți aduc ție, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilință; râvnește dar dreptilor, iar de păcătoși te leapădă, și înduplecă pe Hristos cu rugăciunile tale, cu postul, cu curăția și cu smerenia.

Hristos S-a făcut prunc, împreunându-Se cu mine prin trup, și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat, arătându-ți ție, o suflete, pilda și chipul smereniei Sale.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa împărăției acum, și o apucă mai înainte fariseii și vameșii și desfrânații, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrânul l-a slăvit și pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, suflete, nici faptelor, nici vieții; dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, alungă-l cu rugăciuni și cu postire departe de la picioarele tale.

Hristos era ispitit, diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într-o clipită. Teme-te, o suflete, de înșelăciune; trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăință: Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, și Iudeea toată și Samaria auzind, au alergat și și-au mărturisit păcatele lor bucuros, botezându-se; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-Se trupește, și în Cana Galileii la nuntă apa în vin prefăcând, arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce si-a ridicat patul, și pe tânărul cel mort l-a înviat, pe fiul văduvei și pe al sutașului și, samarinencei arătându-Se, a închipuit mai înainte ție, suflete, închinarea în Duh.

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit, pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul, ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos-Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat și cu păcătosii S-a amestecat; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțelepțit; iar fariseul, lăudându-se, s-a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te; și păcătoasa: miluiește-mă. Iar fariseul se îngâmfa strigând: Dumnezeule, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar s-a mântuit; și fariseul Simon s-a înșelat, și păcătoasa și-a luat dezlegare de păcate, de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sârguiește de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului, și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei cele de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire știi, suflete al meu cum au fost blestemate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința cananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine.

Milostivește-Te, mântuiește-mă Fiul lui David, miluiește-mă, Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciți, și glasul cel milostiv, ca și tâlharului, grăiește-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit; un tâlhar ca Dumnezeu Te-a cunoscut. Că amândoi împreună pe cruce erau spânzurați. Dar, o mult-Îndurate! Ca și tâlharului celui credincios, care Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat și iadul s-a golit; și s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită, și sărăcie duhovnicească; ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.

Judecătorul meu și Cunoscătorule, Cel ce va să vii iarăși cu îngerii să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul

Tău cel blând, să Te milostivești și să mă miluiești, Iisuse, pe mine care am greșit mai mult decât toată firea omenească.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârșind; pentru care ca și cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, și Iordanul ai trecut.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăți și de necazurile care ne împresoară. Ca izbăvindu-ne din încercări, să mărim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii.

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul și stricăciunea, și de greșeli de neînchipuit, noi cei care cinstim pururea pomenirea ta cu credință.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl slăvind, pe Fiul slăvind și Duhului

închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., a Născătoarei:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că în tine aceasta cu credință împărățind, în tine se și întărește, și prin tine biruind, înfrânge toată încercarea, dezarmează pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Și iarăși irmosul: Nașterea zămislirii celei...
(se cântă de către cântăreți în jurul preotului, în mijlocul bisericii)

Glas VI

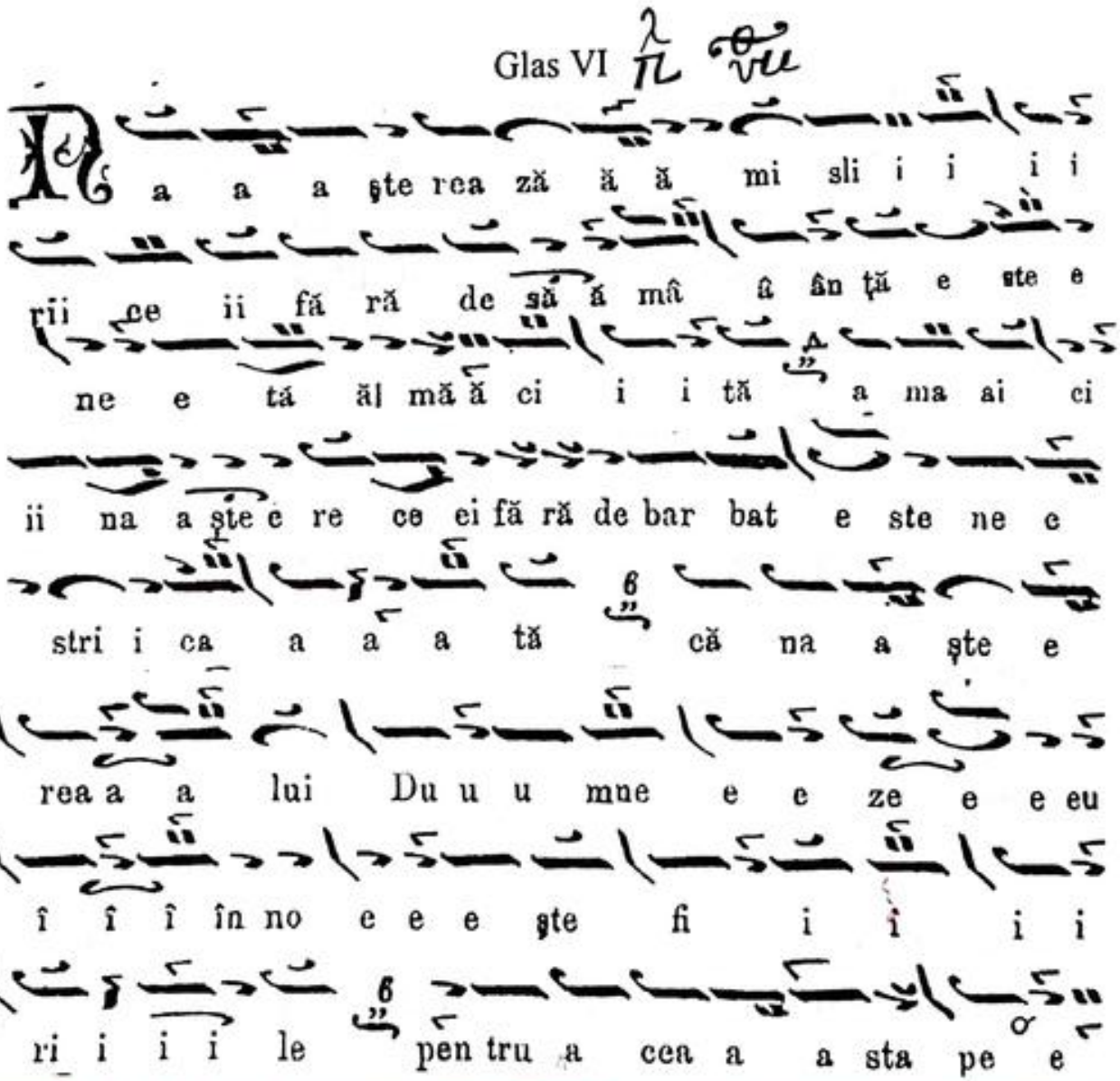

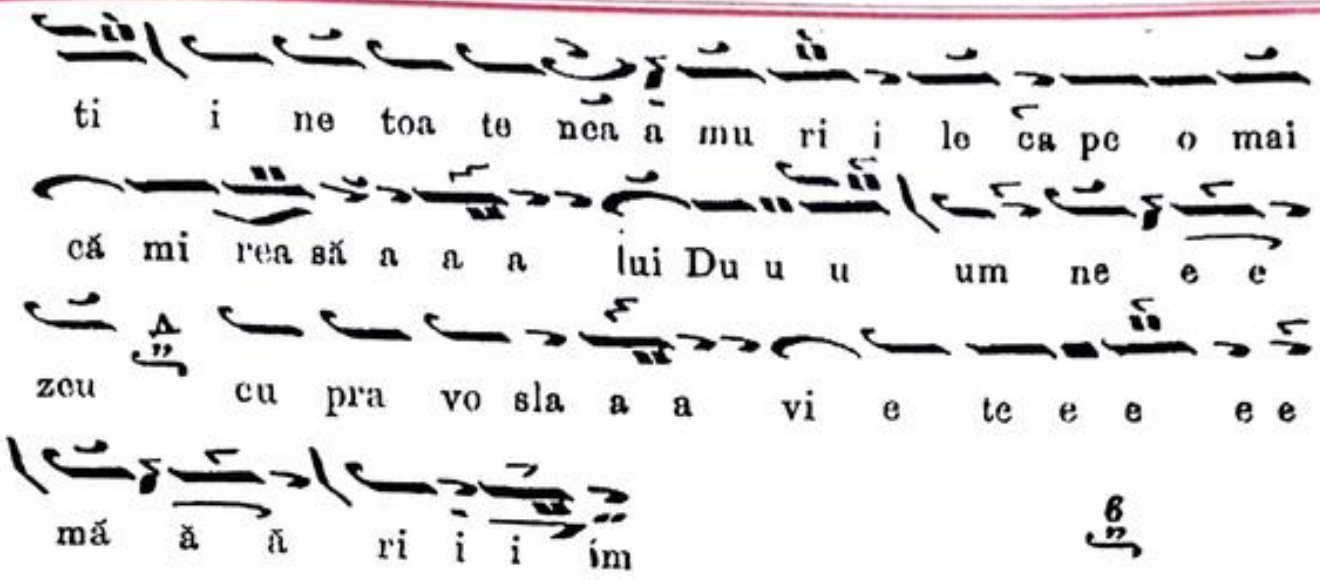

Preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul**:

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cereşti şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LUMINÂNDA glasului de rând (de trei ori):

Glasul 1

Cel ce răsari lumină, Doamne, sufletul meu curăţeşte-l de tot păcatul, pentru rugăciunile Sfinţilor Apostoli şi ale Ierarhului Nicolae, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 2-lea

Lumina Ta cea pururea veşnică trimite-o, Hristoase, Dumnezeule, şi luminează ochii cei de taină ai inimii mele, pentru rugăciunile Sfinţilor Apostoli şi ale Ierarhului Nicolae, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 3-lea

Trimite lumina Ta, Hristoase, Dumnezeule, și luminează inima mea, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 4-lea

Cel ce răsari lumină lumii Tale, sufletul meu cel ce este întru întuneric curățește-l de tot păcatul, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 5-lea

Dătătorule de lumină, Doamne, trimite lumina Ta și luminează inima mea, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 6-lea

Doamne, trimite sufletelor noastre lumina Ta cea pururea veșnică, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 7-lea

Ridică-mă, Doamne, către lauda Ta și mă învață să fac voia Ta, Sfinte, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 8-lea

Lumină fiind, Hristoase, luminează-mă întru Tine, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Urmează Laudele (citite)

Psalmul 148

Lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cele înalte. Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui. Lăudați-L pe El soarele și luna, lăudați-L pe El toate stelele și lumina. Lăudați-L pe El cerurile cerurilor și apa cea mai presus de ceruri, să laude numele Domnului, că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit. Pusu-le-ai pe ele în veac și în veacul veacului; lege le-a pus și nu o vor trece. Lăudați pe Domnul toți cei de pe pământ, balaurii și toate adâncurile; focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui; munții și toate dealurile, pomii cei roditori și toți cedrii; fiarele și toate animalele, târâtoarele și păsările cele zburătoare; împărații pământului și toate popoarele, căpeteniile și toți judecătorii pământului; tinerii și fecioarele, bătrânii cu tinerii, să laude numele Domnului, că numai numele Lui s-a înălțat. Lauda Lui pe pământ și în cer. Și va înălța puterea poporului Lui. Cântare tuturor cuvioșilor Lui, fiilor lui Israel, poporului ce se apropie de El.

Psalmul 149

Cântați Domnului cântare nouă; lauda Lui în adunarea celor cuvioși. Să se veselească Israel de Cel ce l-a făcut pe el și fiii Sionului să se bucure de Împăratul lor. Să laude numele Lui în horă; în timpane și în psaltire să-I cânte Lui. Că iubește Domnul poporul Său și va învăța pe cei blânzi și-i va izbăvi. Se vor lăuda cuvioșii întru slavă și se vor bucura în așternuturile lor. Laudele Domnului în gura lor și săbii cu două tăișuri în mâinile lor, ca să se răzbune pe neamuri și să pedepsească pe popoare, ca să lege pe împărații lor în obezi și pe cei slăviți ai lor în cătușe de fier, ca să facă între dânșii judecată scrisă. Slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Săi.

Psalmul 150

Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui; lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Lăudați-L pe El întru puterile Lui; lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui. Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță; lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Lăudați-L pe El în timpane și în horă; lăudați-L pe El în strune și organe.

Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare; lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul!

Ție slavă se cuvine, Doamne Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preotul:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mică (citită)

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Lăudămu-Te, bine Te cuvântăm, închinămu-ne Ție, slăvimu-Te, mulțumim Ție, pentru slava Ta cea mare.

Doamne, Împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte atotțiitorule, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte.

Doamne Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii.

Primește rugăciunea noastră, Cel ce ședzi de-a dreapta Tatălui și ne miluiește pe noi.

Că Tu ești unul Sfânt, Tu ești unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

În toate zilele bine Te voi cuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.

Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam. Eu am zis: Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție.

Doamne, către Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu.

Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.

Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine.

Apoi:

Învrednicește-ne, Doamne, în noaptea aceasta, fără de păcat să ne păzim noi. Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeul părinților noștri și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin. Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit întru Tine. Bine ești cuvântat, Doamne, învață-mă îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Stăpâne, înțelepțește-mă cu îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Sfinte, luminează-mă cu îndreptările Tale. Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea. Ție se cuvine laudă, Ție se cuvine cântare, Ție slavă se cuvine, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul:

Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață, Domnului.

Strana: Doamne miluiește.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Ziua toată desăvârșită, sfântă, în pace și fără de păcat, la Domnul să cerem.

Strana: Dă Doamne.

Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre, la Domnul să cerem.

Milă și iertare de păcatele și de greșelile noastre, la Domnul să cerem.

Cele bune și de folos sufletelor noastre și pace lumii, la Domnul să cerem.

Cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință a o săvârși, la Domnul să cerem.

Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem.

Pe Preasfânta, curata, prea binecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viață noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție, Doamne.

Ecfonisul:

Că Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Strana: Amin.

Preotul, întorcându-se spre apus, zice:

Pace tuturor.

Strana: Și duhului tău.

Diaconul:

Capetele noastre Domnului să le plecăm.

Strana: Ție, Doamne.

Iar preotul, plecându-și capul, citește rugăciunea aceasta în taină:

Doamne Sfinte, Care întru cele de sus locuiești și spre cei smeriți privești și cu ochiul Tău cel a toate văzător privești peste toată făptura, Ție am plecat grumajii sufletului și ai trupului nostru și ne rugăm Ție, Sfinte al sfinților: Întinde mâna Ta cea nevăzută, din sfânt locașul Tău, și ne binecuvintează pe toți; și orice am greșit, de voie sau fără de voie, ca un bun și iubitor de oameni Dumnezeu, iartă, dăruindu-ne bunătățile Tale cele din lume și cele mai presus de lume.

Apoi cu voce tare:

Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, pe glas 8.

Călcând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci având vreme acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor

bărbăteşte aţi stat împotrivă, şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Şi acum.... a Născătoarei:

Primeşte suspinurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, şi te roagă neîncetat, să se dăruiască nouă pace şi dezlegare de păcate.

Bine este a ne mărturisi Domnului şi a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea (cu metanii).

Apoi: Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... şi se citeşte troparul acesta:

În Biserica slavei tale stând, în cer ni se pare a sta; Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească, deschide nouă uşa milei tale.

Apoi preotul zice ectenia întreită:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii țării noastre, pentru mai marii orașelor și satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru frații noștri, preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri.

Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfântului locașului acestuia și pentru cei mai dinainte adormiți și frați ai noștri dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindeni.

Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu enoriași, ctitori și binefăcători ai sfântului locașului acestuia.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfântă și întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă de la Tine mare și bogată milă.

Ecfonisul:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii... Întru numele Domnului binecuvintează, părinte.

Preotul, din fața Sfintei Mese:

Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. (se închide dvera)

Strana: Amin.

Împărate ceresc, pe binecredinciosul nostru popor ocrotește-l, credința o întărește, pe cei răi îi îmblânzește, lumea o împacă, sfânt locașul acesta bine păzește-l, pe cei mai înainte răposați, părinți și frați ai noștri, în locașurile drepților îi așează, iar pe noi întru pocăință și mărturisire ne primește, ca un bun și de oameni iubitor.

Preotul zice rugăciunea aceasta a Sfântului Efrem Sirul, în trei stări, cu trei metanii mari:

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert nu mi-l da mie (o metanie).

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale (o metanie).

Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin (o metanie).

Și după rugăciunea aceasta, se zic aceste patru stihuri, iarăși în trei stări, cu 12 închinăciuni:

Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului și mă miluiește (o închinăciune).

Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul (o închinăciune).

Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă (o închinăciune).

Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă (o închinăciune).

Și pe urmă, iarăși rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, toată, cu o singură închinăciune și la sfârșit cu o metanie mare: Doamne și Stăpânul vieții mele...

Preotul:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeul nostru, nădejdea noastră, slavă Ție.

Strana: Slavă... Și acum... Doamne miluiește... (de trei ori), părinte binecuvintează.

Preotul, întorcându-se cu fața către credincioși, zice otpustul:

Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfinților, măriților și întru tot lăudaților Apostoli, ale celui între sfinți Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, pentru rugăciunile Sfântului (N) (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

<u>În mănăstiri</u>

Și se citește Ceasul întâi fără Catismă.

După Sfinte Dumnezeule... se zice la toate Ceasurile Condacul: Suflete al meu, suflete al meu...

La Ceasul al treilea, Catisma 9.

La Ceasul al șaselea, Catisma 10.

VINERI SEARA

Denia de Sâmbătă din a cincea săptămână a Sfântului și Marelui Post

Se toacă la ora 19 pentru rânduiala Acatistului. Și, adunându-se credincioșii în biserică, binecuvântând preotul, se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag. 3).

După cei 6 Psalmi, preotul zice **Ectenia mare**, apoi strana cântă: Dumnezeu este Domnul... și troparul rar, de 3 ori, pe glasul al 8-lea:

Porunca cea cu taină, luând-o întru cunoștință, cel fără trup, în casa lui Iosif, degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu știa de nuntă: Cel ce a plecat, cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine. Pe Care și văzându-L în pântecele tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga ție: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară.

Glas VIII

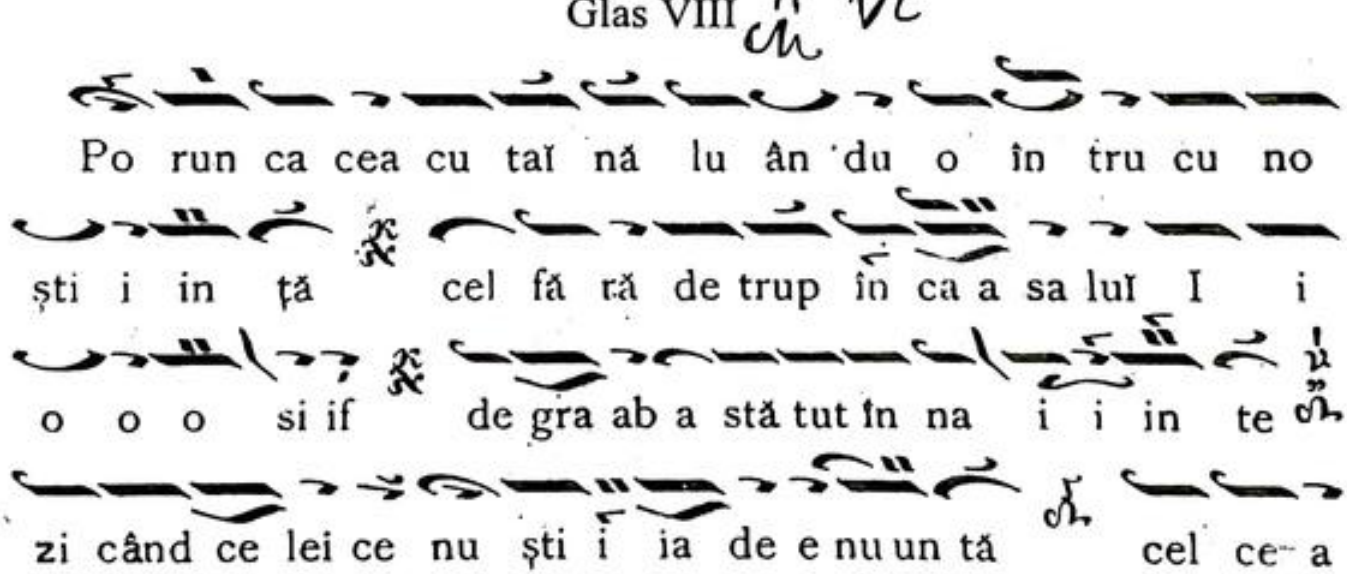

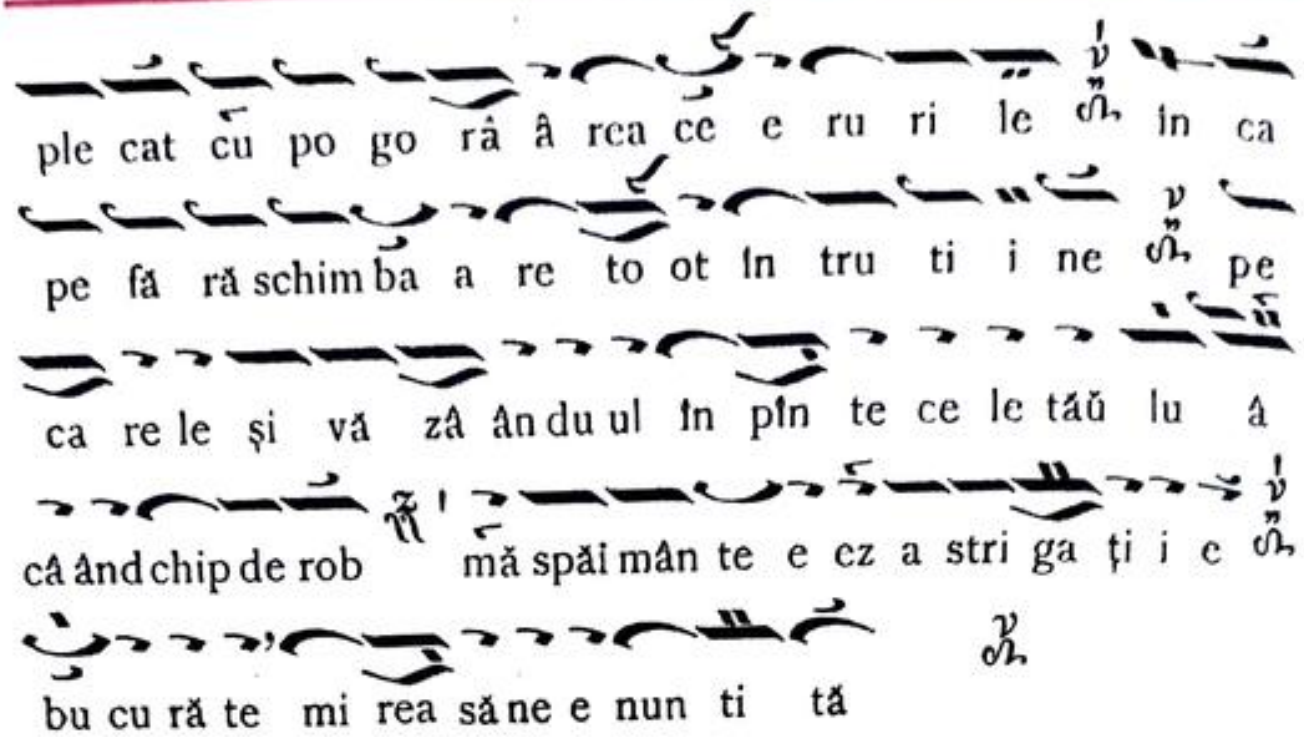

Apoi:

CATISMA A ȘAISPREZECEA

Psalmul 109

Zis-a Domnul Domnului Meu: «Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale». Toiagul puterii Tale Ți-l va trimite Domnul din Sion, zicând: «Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi. Cu Tine este poporul Tău în ziua puterii Tale, întru strălucirile sfinților Tăi. Din pântece mai înainte de luceafăr Te-am născut». Juratu-S-a Domnul și nu-I va părea rău: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec». Domnul este de-a dreapta Ta; sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împărați. Judeca-va între neamuri; va umple totul de ruini; va zdrobi capetele multora pe pământ. Din pârâu pe cale va bea; pentru aceasta va înălța capul.

Psalmul 110

Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, în sfatul celor drepți și în adunare. Mari sunt lucrurile Domnului și potrivite tuturor voilor Lui. Laudă și măreție este lucrul Lui și dreptatea Lui rămâne în veacul veacului. Pomenire a făcut de minunile Sale. Milostiv și îndurat este Domnul. Hrană a dat celor ce se tem de Dânsul; aduceți-vă aminte în veac de legământul Lui. Tăria lucrurilor Sale a vestit-o poporului Său, ca să le dea lor moștenirea neamurilor. Lucrurile mâinilor Lui, adevăr și judecată. Adevărate sunt toate poruncile Lui, întărite în veacul veacului, făcute în adevăr și dreptate. Izbăvire a trimis poporului Său, poruncit-a în veac legământul Său; sfânt și înfricoșător este numele Lui. Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea. Lauda Lui rămâne în veacul veacului.

Psalmul 111

Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte. Puternică va fi pe pământ seminția Lui; neamul drepților se va binecuvânta. Slavă și bogăție în casa lui și dreptatea lui rămâne în veacul veacului. Răsărit-a în întuneric lumină drepților, Cel milostiv, îndurat și drept. Bun este bărbatul care se îndură și împrumută; își rânduiește vorbele Sale cu judecată, că în veac nu se va clinti. Întru pomenire veșnică va fi dreptul; de vorbire de rău nu se va teme. Gata este inima lui a nădăjdui în

Domnul; întărită este inima lui, nu se va teme, până ce va ajunge să disprețuiască pe vrăjmașii săi. Risipit-a, dat-a săracilor; dreptatea lui rămâne în veacul veacului. Puterea lui se va înălța întru slavă. Păcătosul va vedea și se va mânia, va scrâșni din dinți și se va topi. Pofta păcătoșilor va pieri.

Slavă... Și acum... Aliluia...

Psalmul 112

Lăudați, tineri, pe Domnul, lăudați numele Domnului. Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac. De la răsăritul soarelui până la apus, lăudat este numele Domnului. Înalt este peste toate neamurile Domnul, peste ceruri este slava Lui. Cine este ca Domnul Dumnezeul nostru, Cel ce locuiește întru cele înalte și spre cele smerite privește, în cer și pe pământ? Cel ce scoate din pulbere pe cel sărac și ridică din gunoi pe cel sărman, ca să-l așeze cu cei mari, cu cei mari ai poporului Său. Cel ce face să locuiască cea stearpă în casă, ca o mamă ce se bucură de fii.

Psalmul 113

La ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacob dintr-un popor barbar, ajuns-a Iuda sfințirea Lui, Israel stăpânirea Lui. Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi. Munții au săltat ca berbecii și dealurile ca mieii oilor. Ce-ți este ție, mare, că ai fugit? Și ție Iordane, că te-ai întors înapoi? Munților, că ați săltat ca berbecii și dealurilor, ca mieii oilor? De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeului lui Iacob, care a prefăcut

stânca în iezer, iar piatra în izvoare de apă. Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă, pentru mila Ta și pentru adevărul Tău, ca nu cumva să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?» Dar Dumnezeul nostru este în cer; în cer și pe pământ toate câte a voit a făcut. Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucruri de mâini omenești; gură au și nu vor grăi; ochi au și nu vor vedea; urechi au și nu vor auzi; nări au și nu vor mirosi; mâini au și nu vor pipăi; picioare au și nu vor umbla, nu vor glăsui cu gâtlejul lor. Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei și toți cei ce se încred în ei. Casa lui Israel a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este. Casa lui Aaron a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este. Cei ce se tem de Domnul au nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este. Domnul Și-a adus aminte de noi și ne-a binecuvântat pe noi; a binecuvântat casa lui Israel, a binecuvântat casa lui Aaron, a binecuvântat pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici împreună cu cei mari. Sporească-vă Domnul pe voi, pe voi și pe copiii voștri! Binecuvântați să fiți de Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul. Cerul cerului este al Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor. Nu morții Te vor lăuda pe Tine, Doamne, nici toți cei ce se coboară în iad, ci noi, cei vii, vom binecuvânta pe Domnul de acum și până în veac.

Psalmul 114

Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele, că a plecat urechea Lui spre mine și în zilele mele Îl voi chema. Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-au găsit; necaz și durere am aflat și numele Domnului am

chemat: «O, Doamne, izbăveşte sufletul meu!». Milostiv este Domnul şi drept şi Dumnezeul nostru miluieşte. Cel ce păzeşte pe prunci este Domnul; umilit am fost şi m-am izbăvit. Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ţi-a făcut ţie bine; că a scos sufletul meu din moarte, ochii mei din lacrimi şi picioarele mele de la cădere. Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii.

Slavă... Şi acum...

Psalmul 115

Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte. Eu am zis întru uimirea mea: «Tot omul este mincinos!». Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema. Făgăduinţele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporul Său. Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui. O, Doamne, eu sunt robul Tău, eu sunt robul Tău şi fiul roabei Tale; rupt-ai legăturile mele. Ţie-Ţi voi aduce jertfă de laudă şi numele Domnului voi chema. Făgăduinţele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporul Lui, în curţile casei Domnului, în mijlocul Tău, Ierusalime.

Psalmul 116

Lăudaţi pe Domnul toate neamurile; lăudaţi-L pe El toate popoarele; că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Psalmul 117

Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică, dar, casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică, dar, casa lui Aaron, că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică, dar, toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui. În necaz am chemat pe Domnul și m-a auzit și m-a scos întru desfătare. Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul. Domnul este ajutorul meu și eu voi privi cu bucurie pe vrăjmașii mei. Mai bine este a Te încrede în Domnul, decât a Te încrede în om. Mai bine este a nădăjdui în Domnul, decât a nădăjdui în căpetenii. Toate neamurile m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei. Înconjurând m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei. Înconjuratu-m-au ca albinele fagurele, dar s-au stins ca focul de spini și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei. Împingându-mă m-au împins să cad, dar Domnul m-a sprijinit. Tăria mea și lauda mea este Domnul și mi-a fost mie spre izbăvire. Glas de bucurie și de izbăvire în corturile drepților: «Dreapta Domnului a făcut putere, dreapta Domnului m-a înălțat, dreapta Domnului a făcut putere!». Nu voi muri, ci voi fi viu și voi povesti lucrurile Domnului. Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat. Deschideți-mi mie porțile dreptății, intrând în ele voi lăuda pe Domnul. Aceasta este poarta Domnului; drepții vor intra prin ea. Te voi lăuda, că m-ai auzit și ai fost mie spre izbăvire. Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului. De la Domnul s-a făcut aceasta și minunată este în ochii noștri. Aceasta este ziua pe

care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea. O, Doamne, mântuiește! O, Doamne, sporește! Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului; binecuvântatu-v-am pe voi, din casa Domnului: Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă. Tocmiți sărbătoare cu ramuri umbroase, până la coarnele altarului. Dumnezeul meu ești Tu și Te voi lăuda; Dumnezeul meu ești Tu și Te voi înălța. Te voi lăuda că m-ai auzit și ai fost mie spre mântuire. Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CONDAC, glasul al 8-lea:

Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea cea ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te mireasă pururea Fecioară!

Glas VIII

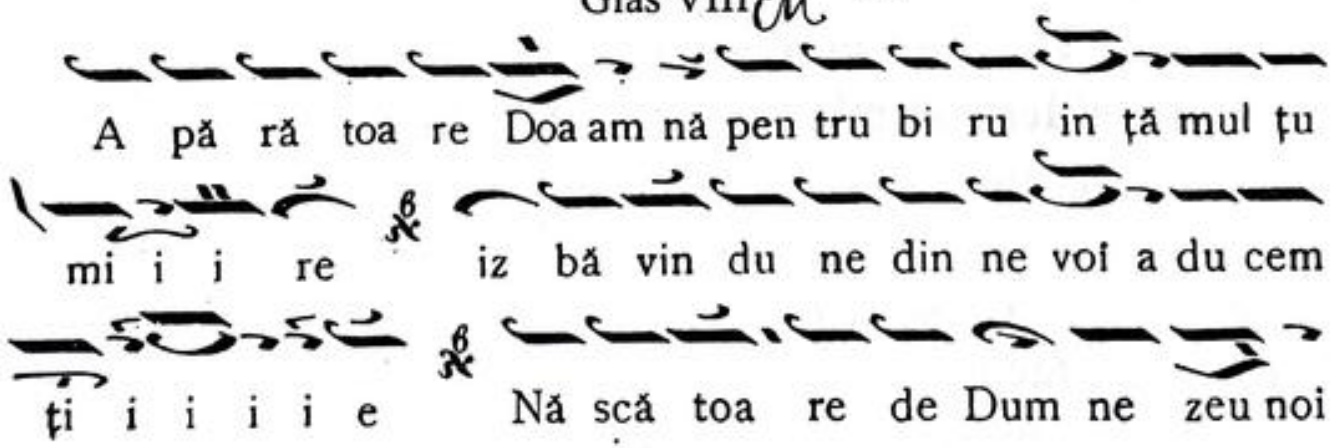

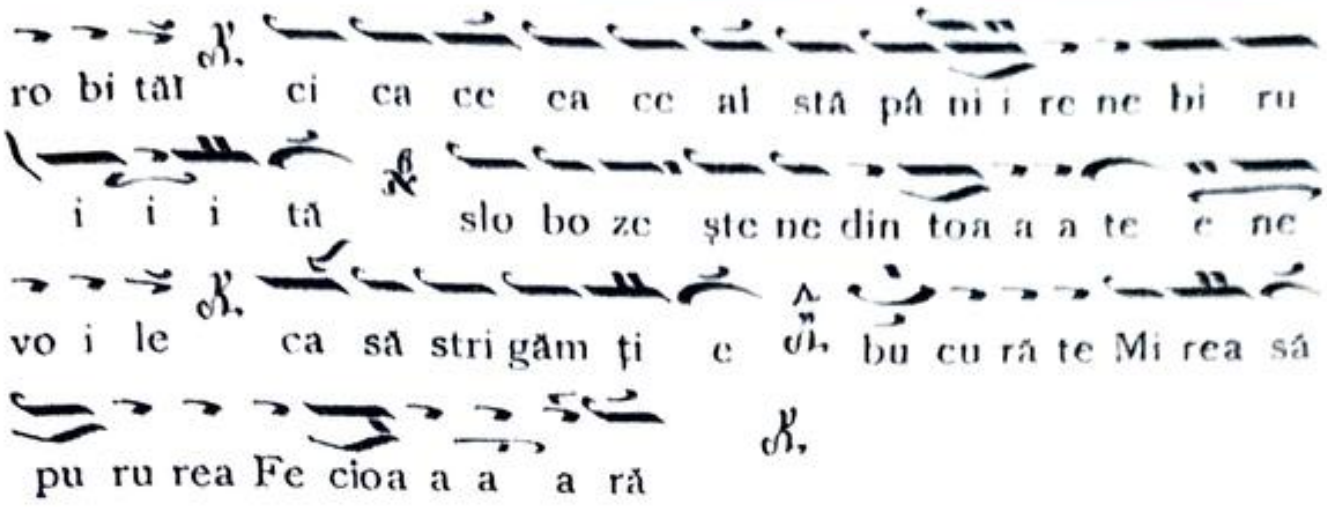

În timpul cântării Condacului, se face cădire mare.

Apoi preotul, îmbrăcat în felon, citește primele șase din cele 24 icoase și condace. Credincioșii nu stau în străni, ci ascultă, stând în picioare.

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis, să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! și împreună cu glasul lui cel netrupesc văzându-Te, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și i-a stat înainte grăindu-i unele ca acestea:

Bucură-te, prin care răsare bucuria;

Bucură-te, prin care piere blestemul;

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;

Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;

Bucură-te, înălțime, întru care cu anevoie se suie gândurile omenești;

Bucură-te, adâncime, care nu te poți vedea lesne nici cu ochii îngerești;

Bucură-te, că ești scaun Împăratului;

Bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate;

Bucură-te, steaua, care arăți Soarele;

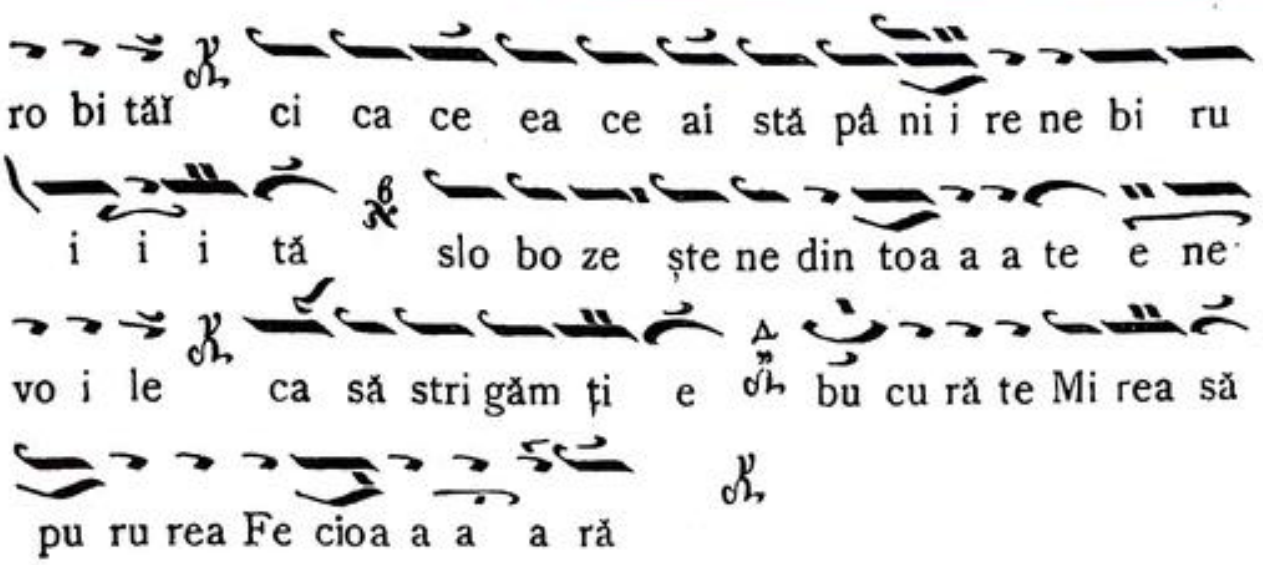

În timpul cântării Condacului, se face cădire mare.

Apoi preotul, îmbrăcat în felon, citește primele șase din cele 24 icoase și condace. Credincioșii nu stau în străni, ci ascultă, stând în picioare.

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis, să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! și împreună cu glasul lui cel netrupesc văzându-Te, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și i-a stat înainte grăindu-i unele ca acestea:

Bucură-te, prin care răsare bucuria;

Bucură-te, prin care piere blestemul;

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;

Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;

Bucură-te, înălțime, întru care cu anevoie se suie gândurile omenești;

Bucură-te, adâncime, care nu te poți vedea lesne nici cu ochii îngerești;

Bucură-te, că ești scaun Împăratului;

Bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate;

Bucură-te, steaua, care arăți Soarele;

Bucură-te, pântecele dumnezeiești întrupări;
Bucură-te, prin care se înnoiește făptura;
Bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 2-lea:

Știindu-se pe sine sfântă întru curăție, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire: Preaslăvitul tău glas cu anevoie se arată a fi primit sufletului meu; că naștere cu zămislire fără sămânță cum îmi spui? Cântând: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înțelegerea cea neînțeleasă căutând Fecioara să o înțeleagă, a grăit către cel ce slujea: Din pântece curat, cum este cu putință să se nască fiu, spune-mi? Către care el a zis cu frică, grăind așa:

Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus;
Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere;
Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos;
Bucură-te, capul poruncilor Lui;
Bucură-te, scară cerească pe care S-a pogorât Dumnezeu;
Bucură-te, podul care-i treci la cer pe cei de pe pământ;
Bucură-te, minune mult slăvită de îngeri;
Bucură-te, ceea ce ești diavolilor rană de mult plâns!
Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea neapusă;
Bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip s-a petrecut;
Bucură-te, ceea ce întreci mintea înțelepților;
Bucură-te, ceea ce luminezi gândul credincioșilor;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 3-lea:

Puterea Celui de sus a umbrit-o atunci, spre zămislire, pe ceea ce nu știa de nuntă; și pântecele ei cel cu bună roadă, ca pe o țarină dulce l-a arătat tuturor celor ce voiesc să secere mântuire, când vor cânta așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în pântece pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul acesteia îndată cunoscându-i închinarea, s-a bucurat, și cu săltările în pântece, ca și cum ar fi cântat, a grăit către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, vița mlădiței celei nevestejite;
Bucură-te, agonisirea rodului celui fără de moarte;
Bucură-te, ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul iubirii de oameni;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Săditorul vieții noastre;
Bucură-te, brazdă care ai dospit înmulțirea milelor;
Bucură-te, masă care porți îndestularea milostivirilor;
Bucură-te, ceea ce înflorești raiul desfătării;
Bucură-te, ceea ce gătești adăpostire sufletelor;
Bucură-te, tămâia rugăciunii celei bine primite;
Bucură-te, curățirea a toată lumea;
Bucură-te, bunăvoirea lui Dumnezeu către noi, cei muritori;
Bucură-te, îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu!
Bucură-te, M i r e a s ă, pururea fecioară!

Condacul al 4-lea:

Vifor de gânduri îndoielnice având întru sine înțeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se la tine, cea

neamestecată cu nunta, gândind că ești furată de nuntă, ceea ce ești fără prihană; iar când a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

CATISMA A ȘAPTESPREZECEA

Psalmul 118

Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului. Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor, că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea. Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte. O, de s-ar îndrepta căile mele, ca să păzesc poruncile Tale! Atunci nu mă voi rușina când voi căuta spre toate poruncile Tale. Lăuda-Te-voi întru îndreptarea inimii, ca să învăț judecățile dreptății Tale. Îndreptările Tale voi păzi; nu mă părăsi până în sfârșit. Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale. Cu toată inima Te-am căutat pe Tine; să nu mă lepezi de la poruncile Tale. În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Ție. Binecuvântat ești, Doamne, învață-mă îndreptările Tale. Cu buzele am rostit toate judecățile gurii Tale. În calea mărturiilor Tale m-am desfătat ca de toată bogăția. La poruncile Tale voi cugeta și voi cunoaște căile Tale. La îndreptările Tale voi cugeta și nu voi uita cuvintele Tale. Răsplătește robului Tău! Voi trăi și voi păzi poruncile Tale. Deschide ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta. Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale. Aprins e sufletul meu de dorirea judecăților Tale, în toată vremea. Certat-ai pe cei mândri; blestemați sunt cei

ce se abat de la poruncile Tale. Ia de la mine ocara și defăimarea, că mărturiile Tale am păzit. Pentru că au șezut căpeteniile și pe mine mă cleveteau, iar robul Tău cugeta la îndreptările Tale. Că mărturiile Tale sunt cugetarea mea, iar îndreptările Tale, sfatul meu. Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă, după cuvântul Tău. Vestit-am căile mele și m-ai auzit; învață-mă îndreptările Tale. Fă să înțeleg calea îndreptărilor Tale și voi cugeta la minunile Tale. Istovitu-s-a sufletul meu de supărare; întărește-mă întru cuvintele Tale. Depărtează de la mine calea nedreptății și cu legea Ta mă miluiește. Calea adevărului am ales și judecățile Tale nu le-am uitat. Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, să nu mă rușinezi. Pe calea poruncilor Tale am alergat când ai lărgit inima mea. Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale și o voi păzi pururea. Înțelepțește-mă și voi căuta legea Ta și o voi păzi cu toată inima mea. Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta am voit. Pleacă inima mea la mărturiile Tale și nu la lăcomie. Întoarce ochii mei ca să nu vadă deșertăciunea; în calea Ta viază-mă. Împlinește robului Tău cuvântul Tău, care este pentru cei ce se tem de Tine. Îndepărtează ocara, de care mă tem, căci judecățile Tale sunt bune. Iată, am dorit poruncile Tale; întru dreptatea Ta viază-mă. Să vină peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta, după cuvântul Tău, și voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale. Să nu îndepărtezi din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârșit, că întru judecățile Tale am nădăjduit, și voi păzi legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului. Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat. Am vorbit despre mărturiile Tale, înaintea împăraților, și nu ne-am rușinat. Am cugetat la

poruncile Tale pe care le-am iubit foarte. Am ridicat mâinile mele la poruncile Tale, pe care le-am iubit și am cugetat la îndreptările Tale. Adu-Ți aminte de cuvântul Tău, către robul Tău, întru care mi-ai dat nădejde. Aceasta m-a mângâiat întru smerenia mea, că cuvântul Tău m-a viat. Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-am abătut. Adusu-mi-am aminte de judecățile Tale cele din veac, Doamne, și m-am mângâiat. Mâhnire m-a cuprins din pricina păcătoșilor, care părăsesc legea Ta. Cântate erau de mine îndreptările Tale, în locul pribegiei mele. Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, și am păzit legea Ta. Aceasta s-a făcut mie, că îndreptările Tale am căutat. Partea mea ești, Doamne, zis-am să păzesc legea Ta. Rugatu-m-am feței Tale, din toată inima mea, miluiește-mă după cuvântul Tău. Cugetat-am la căile Tale și am întors picioarele mele la mărturiile Tale. Gata am fost și nu m-am tulburat să păzesc poruncile Tale. Funiile păcătoșilor s-au înfășurat împrejurul meu, dar legea Ta n-am uitat. La miezul nopții m-am sculat ca să Te laud pe Tine, pentru judecățile dreptății Tale. Părtaș sunt cu toți cei ce se tem de Tine și păzesc poruncile Tale. De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învață. Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău. Învață-mă bunătatea, învățătura și cunoștința, că în poruncile Tale am crezut. Mai înainte de a fi umilit, am greșit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit. Bun ești Tu, Doamne, și întru bunătatea Ta, învață-mă îndreptările Tale. Înmulțitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerceta poruncile Tale. Închegatu-s-a ca grăsimea inima lor, iar eu cu legea Ta m-am desfătat. Bine este mie că

m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale. Bună-mi este mie legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint.

Slavă... Și acum...

Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, înțelepțește-mă și voi învăța poruncile Tale. Cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor veseli, că în cuvintele Tale am nădăjduit. Cunoscut-am, Doamne, că drepte sunt judecățile Tale și întru adevăr m-ai smerit. Facă-se dar, mila Ta, ca să mă mângâie, după cuvântul Tău, către robul Tău. Să vină peste mine îndurările Tale și voi trăi, că legea Ta cugetarea mea este. Să se rușineze cei mândri, că pe nedrept m-au nedreptățit; iar eu voi cugeta la poruncile Tale. Să se întoarcă spre mine cei ce se tem de Tine și cei ce cunosc mărturiile Tale. Să fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă rușinez. Se topește sufletul meu după mântuirea Ta; în cuvântul Tău am nădăjduit. Sfârșitu-s-au ochiii mei după cuvântul Tău, zicând: «Când mă vei mângâia?». Că m-am făcut ca un foale la fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat. Câte sunt zilele robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc? Spusu-mi-au călcătorii de lege deșertăciuni, dar nu sunt ca legea Ta, Doamne. Toate poruncile Tale sunt adevăr; pe nedrept m-au prigonit. Ajută-mă! Puțin a fost de nu m-am sfârșit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale. După mila Ta, viază-mă și voi păzi mărturiile gurii mele. În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer; în neam și în neam adevărul Tău. Întemeiat-ai pământul și rămâne. După rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sunt slujitoare Ție. De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu. În veac

nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne. Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat. Pe mine m-au așteptat păcătoșii ca să mă piardă. Mărturiile Tale am priceput. La tot lucrul desăvârșit am văzut sfârșit, dar porunca Ta este fără de sfârșit. Că am iubit legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este. Mai mult decât pe vrăjmașii mei m-ai înțelepțit cu porunca Ta, că în veac a mea este. Mai mult decât învățătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este. Mai mult decât bătrânii am înțeles, că poruncile Tale am căutat. De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale. De la judecățile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus mie lege. Cât sunt de dulci limbii mele, cuvintele Tale, mai mult decât mierea, în gura mea! Din poruncile Tale m-am făcut priceput; pentru aceasta am urât toată calea nedreptății. Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele. Juratu-m-am și m-am hotărât să păzesc judecățile dreptății Tale. Umilit am fost până în sfârșit: Doamne, viază-mă, după cuvântul Tău. Cele de bunăvoie ale gurii mele binevoiește-le Doamne, și judecățile Tale mă învață. Sufletul meu în mâinile Tale este pururea și legea Ta n-am uitat. Pusu-mi-au păcătoșii cursă mie, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit. Moștenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sunt ele. Plecat-am inima mea ca să fac îndreptările Tale în veac spre răsplătire. Pe călcătorii de lege am urât și legea Ta am iubit. Ajutorul meu și sprijinitorul meu ești Tu, în cuvântul Tău am nădăjduit. Depărtați-vă de la mine cei ce vicleniți și voi cerceta poruncile Dumnezeului meu. Apără-mă, după cuvântul Tău, și mă viază și să nu-mi dai de rușine așteptarea mea. Ajută-mă și

mă voi mântui și voi cugeta la îndreptările Tale, pururea. Defăimat-ai pe toți cei ce se depărtează de la îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor. Socotit-am călcători de lege pe toți păcătoșii pământului; pentru aceasta am iubit mărturiile Tale, pururea. Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecățile Tale m-am temut. Făcut-am judecată și dreptate; nu mă da pe mâna celor ce-mi fac strâmbătate. Primește pe robul Tău în bunătate, ca să nu mă clevetească cei mândri. Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale. Fă cu robul Tău, după mila Ta, și îndreptările Tale mă învață. Robul Tău sunt eu; înțelepțește-mă și voi cunoaște mărturiile Tale. Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta. Pentru aceasta am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul și topazul. Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât. Minunate sunt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercetat pe ele sufletul meu. Arătarea cuvintelor Tale luminează și înțelepțește pe prunci. Gura mea am deschis și am aflat, că de poruncile Tale am dorit.

Slavă... Și acum...

Caută spre mine și mă miluiește, după judecata Ta, față de cei ce iubesc numele Tău. Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fărădelege. Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale. Fața Ta arat-o robului Tău și mă învață poruncile Tale. Izvoare de apă s-au pogorât din ochii mei, pentru că n-am păzit legea Ta. Drept ești, Doamne, și drepte sunt judecățile

Tale. Poruncit-ai cu dreptate mărturiile Tale și cu tot adevărul. Topitu-m-a râvna casei Tale, că au uitat cuvintele Tale vrăjmașii mei. Lămurit cu foc este cuvântul Tău foarte și robul Tău l-a iubit pe el. Tânăr sunt eu și defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat. Dreptatea Ta este dreptate în veac și legea Ta adevărul. Necazuri și nevoi au dat peste mine, dar poruncile Tale sunt gândirea mea. Drepte sunt mărturiile Tale, în veac; înțelepțește-mă și voi fi viu. Strigat-am cu toată inima mea: Auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voi căuta. Strigat-am către Tine: «Mântuiește-mă, și voi păzi mărturiile Tale». Din zori m-am sculat și am strigat: «Întru cuvintele Tale am nădăjduit». Deschis-am ochii mei dis-de-dimineață, ca să cuget la cuvintele Tale. Glasul meu auzi-l, Doamne, după mila Ta; după judecata Ta mă viază. Apropiatu-s-au cei ce mă prigonesc cu fărădelege, dar de la legea Ta s-au îndepărtat. Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul. Din început am cunoscut, din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele. Vezi smerenia mea și mă scoate, că legea Ta n-am uitat. Judecă pricina mea și mă izbăvește; după cuvântul Tău, fă-mă viu. Departe de păcătoși este mântuirea, că îndreptările Tale n-au căutat. Îndurările Tale multe sunt Doamne; după judecata Ta mă viază. Mulți sunt cei ce mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut. Văzut-am pe cei nepricepuți și mă sfârșeam, că n-au păzit cuvintele Tale. Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne; întru mila Ta mă viază. Începutul cuvintelor Tale este adevărul și veșnice toate judecățile dreptății Tale. Căpeteniile m-au prigonit în zadar; iar de cuvintele Tale s-a înfricoșat inima mea. Bucura-mă-voi de cuvintele Tale, ca cel ce a aflat

comoară mare. Nedreptatea am urât și am disprețuit, iar legea Ta am iubit. De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale. Pace multă au cei ce iubesc legea Ta și nu se smintesc. Așteptat-am mântuirea Ta, Doamne, și poruncile Tale am iubit. Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale și le-a iubit foarte. Păzit-am poruncile Tale și mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sunt, Doamne. Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă înțelepțește. Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă izbăvește. Să răspândească buzele mele laudă, că m-ai învățat îndreptările Tale. Rosti-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sunt drepte. Mâna Ta să mă izbăvească, că poruncile Tale am ales. Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este. Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda și judecățile Tale îmi vor ajuta mie. Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Și după aceasta iarăși cântăm Condacul:

Apărătoare Doamnă...

Și citim trei Icoase și trei Condace:

Icosul al 4-lea:

Auzit-au păstorii pe îngeri lăudând venirea trupească a lui Hristos, și alergând spre Acesta ca spre un păstor, văzutu-L-au ca pe un miel fără prihană în brațele Mariei, pe care lăudând-o, au zis:

Bucură-te, Maica Mielului și a Păstorului;

Bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare;

Bucură-te, chinuirea vrăjmașilor celor nevăzuți;

Bucură-te, deschizătoarea ușilor raiului;
Bucură-te, că cele cerești împreună se bucură cu cele pământești;
Bucură-te, că cele pământești împreună dănțuiesc cu cele cerești.
Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută;
Bucură-te, nebiruită îndrăznire a purtătorilor de chinuri;
Bucură-te, temeiul cel tare al credinței;
Bucură-te, cunoștința cea luminoasă a darului;
Bucură-te, prin care s-a golit iadul;
Bucură-te, prin care ne-am îmbrăcat cu slavă;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 5-lea:

Steaua cea cu dumnezeiască mergere, văzând-o magii, mers-au pe urma luminii ei; și ținând-o ca pe o făclie, cu ea căutau pe tarele Împărat; și ajungând la Cel neajuns, s-au bucurat, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzut-au pruncii caldeilor în brațele Fecioarei pe Cel ce a zidit pe oameni cu mâna; și cunoscându-L a le fi Stăpân, deși luase chip de rob, s-au grăbit cu daruri a-L sluji iar celei binecuvântate a-I cânta :
Bucură-te, Maica stelei celei neapuse;
Bucură-te, raza zilei celei de taină;
Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înșelăciunii;
Bucură-te, ceea ce luminezi pe tăinuitorii Treimii;

Bucură-te, ceea ce l-ai zvârlit din putere pe călăul cel fără de omenie;

Bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, iubitorul de oameni;

Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească;
Bucură-te, ceea ce ne curățești de faptele cele necurate;
Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea la foc;
Bucură-te, ceea ce ne-ai potolit văpaia chinurilor;
Bucură-te, îndreptătoarea înțelepciunii celor credincioși;
Bucură-te, veselia tuturor neamurilor.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 6-lea:

Mărturisitori și purtători de Dumnezeu fiind magii, s-au întors în Babilon împlinindu-Ți proorocia; și tuturor mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, lăsatu-l-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu știa să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucind în Egipt Tu, Lumina adevărului, ai izgonit întunericul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând tăria Ta, au căzut; iar cei ce au scăpat de ei, îi cântau Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor;
Bucură-te, căderea diavolilor;
Bucură-te, ceea ce ai zdrobit stăpânia înșelăciunii;
Bucură-te, ceea ce ai vădit înșelăciunea idolească;
Bucură-te, mare care ai înecat pe faraonul cel netrupesc;

Bucură-te, piatra care ai adăpat pe cei însetați de viață;
Bucură-te, stâlp de foc care călăuzești pe cei din întuneric;
Bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul;
Bucură-te, hrană cea în loc de mană;
Bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte;
Bucură-te, pământul făgăduinței;
Bucură-te, izvorâtoare de miere și lapte;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 7-lea:

Vrând Simeon să se mute din veacul acesta înșelător, Te-ai dat lui ca un prunc; dar Te-ai făcut lui cunoscut și ca Dumnezeu desăvârșit. Pentru aceea, s-a mirat de înțelepciunea Ta cea nespusă, cântând: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

Apoi **Psalmul 50** (vezi la pag. 43) și Canoanele: al hramului cu irmosul, pe 6, și al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe 6. Alcătuire a lui Iosif.

Iar de este hramul Născătoarei de Dumnezeu se cântă Canonul praznicului Născătoarei de Dumnezeu, cu irmosul pe 12; Irmosul de două ori și troparele pe 10.

Cântarea I, glasul al 4-lea:
Irmosul:

Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi. (la fiecare tropar).

Pe tine, cartea lui Hristos cea însufleţită, pecetluită cu Duhul, văzându-te marele arhanghel, curată, a strigat către tine: Bucură-te, ceea ce eşti locaş bucuriei, prin care se strică blestemul strămoaşei.

Bucură-te Fecioară, mireasă dumnezeiască, îndreptarea lui Adam şi omorârea iadului; bucură-te palatul Împăratului tuturor, cea cu totul fără prihană; bucură-te scaunul cel de foc al Acelui ce este atotţiitor.

Slavă...

Bucură-te floarea cea nevestejită, singura care ai crescut Mărul cel cu miros bun! Bucură-te ceea ce ai născut mirosul cel bun al Împăratului tuturor! Bucură-te mântuirea lumii, ceea ce nu ştii de nuntă!

Şi acum...

Bucură-te, comoara curăţiei, prin care ne-am sculat din căderea noastră! Bucură-te, Stăpână, ceea ce eşti crin cu dulce miros, care umpli de bună mireasmă pe credincioşi; tămâia cea cu miros bun şi mirul cel de mult preţ!

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:
Irmosul:

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată

duhovnicească, întărește-i și întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ceea ce ai răsărit Spicul cel dumnezeiesc cu adevărat, ca o țarină nearată, bucură-te; bucură-te masa cea însuflețită, întru care a încăput pâinea vieții! Bucură-te, Stăpână; care ești izvorul apei vieții cel nedeșertat!

Bucură-te, ceea ce ai născut credincioșilor pe Cel fără de prihană; bucură-te mielușeaua, care ai născut pe Mielușelul lui Dumnezeu, Carele a ridicat păcatele a toată lumea! Bucură-te, curățitoare caldă!

Slavă...

Bucură-te, luceafărul dimineții cel prealuminat, care singur ai purtat pe Soarele Hristos; bucură-te ceea ce ești locașul Luminii, care ai stricat întunericul și ai izgonit de pretutindeni pe demonii cei întunecați!

Și acum...

Bucură-te, ceea ce ești singura ușă prin care a trecut singur Cuvântul, Stăpână, care ai sfărâmat cu nașterea ta încuietorile și ușile iadului! Bucură-te dumnezeiască intrare a celor ce se mântuiesc, ceea ce ești cu totul lăudată.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreți...

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin, după care cântă Condacul: Apărătoare Doamnă... și se citesc trei icoase și trei condace.

Icosul al 7-lea:

Arătat-a făptură nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuți de Dânsul, răsărind din pântecele cel fără de sămânță și păzindu-l întreg precum a fost; ca noi, văzând minunea, să o lăudăm grăind:

Bucură-te, floarea nestricăciunii;

Bucură-te, cununa înfrânării;

Bucură-te, ceea ce ai luminat chipul Învierii;

Bucură-te, ceea ce ai arătat viața îngerească;

Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din care se hrănesc credincioșii;

Bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, sub care mulți se acoperă!

Bucură-te, ceea ce ai purtat în pântece pe Povățuitorul celor rătăciți;

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul celor robiți;

Bucură-te, îmblânzirea Judecătorului celui drept;

Bucură-te, iertarea multor greșiți;

Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală;

Bucură-te, dragostea care biruiește toată dorirea.

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 8-lea:

Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om smerit, vrând să tragă la înălțime pe cei ce-I cântă Lui: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul a fost între cei de jos, și de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorârea a fost dumnezeiască, iar nu mutare din loc, și naștere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu celui neîncăput;
Bucură-te, ușa tainei celei de cinste;
Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioși;
Bucură-te, lauda cea fără de îndoială a celor credincioși;
Bucură-te, purtătoarea cea preasfântă a Celui ce este pe heruvimi;
Bucură-te, sălașul cel preaslăvit al Celui ce este pe serafimi;
Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice într-una;
Bucură-te, ceea ce ai unit fecioria și nașterea;
Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii;
Bucură-te, prin care s-a deschis raiul;
Bucură-te, cheia împărăției lui Hristos;
Bucură-te, nădejdea bunătăților celor veșnice;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 9-lea:

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale; că pe Cel neapropiat ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor, petrecând împreună cu noi și auzind de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Pe ritorii cei mult-vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, că stau înainte ca niște pești fără de glas;

că nu se pricep să spună în ce chip și fecioară ai rămas și ai putut naște. Iar noi, de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință cântăm:

Bucură-te, sălașul înțelepciunii lui Dumnezeu;
Bucură-te, comoara rânduielii Lui;
Bucură-te, ceea ce pe filozofi îi arăți neînțelepți;
Bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei meșteri la cuvânt a fi necuvântători;
Bucură-te, că nebuni s-au arătat întrebătorii cei cumpliți;
Bucură-te, că s-au veștejit făcătorii de basme;
Bucură-te, ceea ce ai spart vorbele cele încâlcite ale atenienilor;
Bucură-te, ceea ce ai umplut mrejele pescarilor;
Bucură-te, ceea ce ne-ai tras din adâncul necunoștinței;
Bucură-te, ceea ce pe mulți i-ai luminat la minte;
Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieți.
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 10-lea:

Vrând Împodobitorul tuturor să mântuiască lumea, a venit la ea precum i se făgăduise, și Păstor fiind ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănarea chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude: Aliluia!

Iarăși se cântă Condacul: Apărătoare Doamnă...

Apoi Sedealna, glasul 1:
Podobie: Mormântul Tău...

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri, venind în cetatea Nazaret și stând înaintea ta, ți-a

vestit, curată, pe Împăratul și Domnul veacurilor, zicând către tine: Bucură-te binecuvântată Marie, adâncimea cea necuprinsă și netălmacită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Și iarăși citire:
Cântarea a 4-a:
Irmosul:

Cel ce șade întru slavă, pe tronul Dumnezeirii, pe nor ușor a venit Iisus, Dumnezeul cel Preaînalt, și a mântuit pe cei ce strigă: "Slavă, Hristoase, puterii Tale!".

În glasuri de cântări, cu credință strigăm către tine, ceea ce ești cu totul lăudată: bucură-te munte gras și închegat cu Duhul! Bucură-te sfeșnic și năstrapă, care îndulcește simțurile tuturor credincioșilor!

Bucură-te, Preacurată Stăpână, care ești curățirea lumii; bucură-te scară, care a înălțat cu harul pe toți de pe pământ; bucură-te pod, care cu adevărat treci din moarte la viață pe toți cei ce te laudă pe tine!

Bucură-te, Preacurată Stăpână, ceea ce ești mai înaltă decât cerurile, care fără de oboseală ai purtat în pântecele tău, temelia pământului; bucură-te roșeală, care ai vopsit din sângele tău veșmântul cel dumnezeiesc al Împăratului puterilor!

Slavă...

Bucură-te, Stăpână, care ai născut cu adevărat pe Dătătorul de lege, Care curățește în dar fărădelegile tuturor;

adâncimea cea necuprinsă cu mintea, înălțimea cea nespusă, ceea ce nu știi de nuntă, prin care noi toți ne-am îndumnezeit!

Și acum...

Pe tine, ceea ce ai împletit lumii cununa cea neîmpletită de mână, te lăudăm, strigând către tine: Bucură-te, Fecioară, păzitoarea tuturor, îngrădirea, întărirea și scăparea cea sfințită.

Catavasie: Cel ce șade întru slavă...
Cântarea a 5-a:
Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, și ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Bucură-te preanevinovată, care ai născut Calea vieții și ai mântuit lumea din potopul păcatului; bucură-te mireasă dumnezeiască, ceea ce ești auzire și grai înfricoșător; bucură-te locașul Stăpânului făpturii!

Bucură-te Preacurată, ceea ce ești tăria și întărirea oamenilor, loc de sfințire a slavei, omorâre a iadului, cămară de mire cu totul luminoasă. Bucură-te bucuria îngerilor! Bucură-te ajutătoarea celor ce se roagă Ție cu credință!

Bucură-te Stăpână, căruța Cuvântului cea în chipul focului, raiule însuflețit, care ai în mijloc pomul vieții pe Domnul, a Cărui dulceață învie pe cei ce se împărtășesc cu credință, și au fost supuși stricăciunii.

Slavă...

Întăriți fiind cu puterea ta, cu credință grăim ție: Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor, de care s-au grăit lămurit cele preamărite și vrednice de auzire, muntele cel netăiat! Bucură-te adîncul cel nemăsurat!

Și acum...

Ceea ce ești sălaș desfătat al Cuvântului, bucură-te; bucură-te, Preacurată, vasul care ai scos mărgăritarul cel dumnezeiesc! Bucură-te împăcarea cea către Dumnezeu, cu totul minunată, a tuturor celor ce pururea te fericesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu!

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate...
Aici rămâne Canonul hramului.
Cântarea a 6-a:
Irmosul:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ceea ce ești cămară neîntinată a Cuvântului și pricina îndumnezeirii tuturor, bucură-te Preacurată, chemarea proorocilor; bucură-te podoaba apostolilor!

Din tine a picat roua care a stins văpaia mulțimii zeilor; pentru aceea grăim Ție: Bucură-te, lână plină de rouă, pe care, Fecioară, Ghedeon mai înainte a văzut-o!

Slavă...

Iată, Fecioară: bucură-te grăim ție; fii nouă adăpostire și liniște celor ce ne învăluim întru adâncul necazurilor și al tuturor smintelilor potrivnicului!

Și acum...

Ceea ce ești pricina bucuriei, umple de har gândul nostru, ca să grăim ție: Bucură-te rugul cel nears și norul cel cu totul luminos, care neîncetat umbrești pe cei credincioși!

Apoi se începe Patrucântarea.

Cântarea a 6-a, glasul al 6-lea:
Irmos: Marea vieții văzând-o...

Luptând mucenicii, și ca niște pietre alese tăvăliți fiind pe pământ, toată zidirea vrăjmașului de tot au surpat-o, și s-au făcut biserici ale lui Dumnezeu celui viu.

Rugămu-vă pe voi, mucenicilor, care ați săvârșit călătoria cea bună, întăriți-ne să alergăm bine călătoria postului, strălucind cu săvârșirea virtuților.

A morților:

Pe robii Tăi, Stăpâne, care s-au mutat de pe pământ la Tine, Cel Preabun, fă-i părtași împărăției Tale, cu sfintele mijlociri ale dumnezeiești mucenici, mult-Îndurate!

A Născătoarei:

Ceea ce ești una întru tot lăudată, roagă pe Cuvântul cel preasfânt, să dea iertare de păcate, și împărțirea

dumnezeieștilor daruri, celor ce te lăudăm cu credință, Maică Fecioară!

Altă Patrucântare, glas 2:
Irmos: Din chit pe proorocul...

Săvârșind pomenirea mucenicilor, să înălțăm cântări Domnului, astăzi dumnezeiește veselindu-ne.
De săbii și de foc netemându-vă, și îndrăznind întru credință, mucenicilor, cu ea ați spăimântat pe tirani.

Slavă..., a Treimii:

Treime după fețe, Te laud; Unimii celei după ființă, mă închin; Ție, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte.

Și acum..., a Născătoarei:

Laudă îngerilor și a oamenilor ești, Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Luând viață în locul morții, săltați locuind în locașurile cele cerești prealăudaților mucenici ai lui Hristos Dumnezeu.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui, și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce stăpânești moartea și viața, odihnește cu sfinții Tăi, Hristoase, pe cei ce s-au mutat din viață cu credință.

Irmosul:

Din chit pe proorocul l-ai izbăvit, și pe mine din adâncul păcatelor mă scoate, Doamne, și mă mântuiește.

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că Tu ești Împăratul păcii și Mântuitorul sufletelor noastre și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Și se cântă iarăși Condacul: Apărătoare Doamnă... Apoi se citesc Icoasele și Condacele ce au mai rămas.

Icosul al 10-lea:

Zid ești fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și tuturor celor ce aleargă la tine: că Făcătorul cerului și al pământului te-a gătit pe tine, curată, sălășluindu-Se în pântecele tău, și învățându-i pe toți să cânte:

Bucură-te, turnul fecioriei;
Bucură-te, ușa mântuirii;
Bucură-te, începătoarea prefacerii celei înțelegătoare;
Bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliți întru rușine;
Bucură-te, că tu ai învățat pe cei lipsiți de minte;
Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăției;
Bucură-te, cămara nunții celei fără de sământă;
Bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioși;

Bucură-te, ceea ce între fecioare ai fost singura hrănitoare de prunc;

Bucură-te, cămara cea împodobită a sufletelor sfinților.

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară !

Condacul al 11-lea:

Împărate Sfinte, de Ți-am aduce cântări și psalmi la număr întocmai ca nisipul, nimic nu plinim cum se cuvine; că se biruiește toată cântarea care va să tindă către mulțimea milelor Tale celor multe, pe Care le-ai dat celor ce-ți cântă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric o vedem pe Preasfânta Fecioară ; că aprinzând în sine focul cel netrupesc, pe toți îi îndreaptă spre cunoștința cea dumnezeiască Care luminează mintea cu raza ei și se cinstește cu chemarea aceasta:

Bucură-te, raza Soarelui celui înțelegător;

Bucură-te, raza Luminii celei neapuse;

Bucură-te, fulgerul care luminezi sufletele;

Bucură-te, ceea ce pe vrăjmași îi îngrozești ca un tunet;

Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;

Bucură-te, că ai izvorât râul cel ce curge cu ape multe;

Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul colimvitrei;

Bucură-te, ceea ce curățești întinăciunea păcatului;

Bucură-te, baie care speli conștiința;

Bucură-te, cupă care dai gust bucuriei;
Bucură-te, mireasma mirosului celui bun al lui Hristos;
Bucură-te, viața veseliei celei de taină.
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 12-lea:

Vrând să dea har datoriilor celor de demult, Dezlegătorul tuturor datoriilor omenești venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui și, rupând zapisul, aude de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând nașterea ta, te lăudăm toți ca pe o biserică însuflețită, Născătoare de Dumnezeu, că locuind în pântecele tău Domnul, Care ține toate cu mâna, a sfințit, a slăvit și a învățat pe toți să-ți cânte:

Bucură-te, locașul lui Dumnezeu Cuvântul;
Bucură-te, sfântă, care ești mai mare decât sfinții;
Bucură-te, chivot poleit cu Duhul;
Bucură-te, comoara vieții cea nedeșertată;
Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraților celor credincioși;
Bucură-te, lauda cea de cinste a preoților celor cuvioși;
Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit;
Bucură-te, zidul împărăției cel nebiruit;
Bucură-te, prin care se înalță biruințele;
Bucură-te, prin care se surpă vrăjmașii;
Bucură-te, tămăduirea trupului meu.

Bucură-te, mântuirea sufletului meu;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 13-lea:

O! Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decît toți sfinții, primind acest dar de acum, izbăvește de toată ispita și scoate din chinul ce va să fie pe toți cei ce-ți cântă ție: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori. Și iarăși se citește icosul întâi: Îngerul cel mai întâi-stătător... Și condacul: Apărătoare Doamnă...

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în sâmbăta din săptămâna a cincea a Postului Mare, se prăznuiește imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria.

În timpul împăratului bizantin Heraclie, împăratul perșilor, Hosroe, văzând că împărăția bizantinilor era cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul, a trimis pe unul din satrapii săi, pe nume Sarvar ca să supună întreg Răsăritul. Satrapul Sarvar, venind, a cucerit tot Răsăritul, ajungând chiar până la Hrisopole (Scutarii de azi).

Împăratul Heraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduința că va da înapoi mai multe și mai desăvârșite sfinte vase. Heraclie pornește deci cu corăbiile

prin Marea Neagră și intră în ținuturile Persiei; nimicește Persia; iar Hosroe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme Sirois, fiul lui Hosroe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăției, a omorât pe Hosroe, tatăl lui, și a făcut pace cu Heraclie.

Hagan, conducătorul misienilor și al sciților, când a auzit că Împăratul Heraclie străbătea Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu bizantinii. A strâns nenumărate oști și a năvălit din părțile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoțând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii și uscatul de pedeștri și călăreți. Patriarhul Serghie îndeamnă poporul Constantinopolului să nu-și piardă curajul, ci să-și pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu și în Preacurata lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel și Bonos patriciul, care era pe atunci în fruntea cetății, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmașilor. «Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus să facem și noi cele ce se cuvin». Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetății, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar dinspre răsărit și Hagan dinspre apus au început să dea foc locuințelor dimprejurul cetății, patriarhul umbla pe deasupra zidurilor cetății, purtând icoana cea nefăcută de mâna a lui Hristos, cinstitele și de viață făcătoarele lemne ale Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetății Constantinopolului cu o mulțime nenumărată de ostași, înarmați foarte tare, încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldați sciți. Dar nebiruita Apărătoare a ucis pe cei mai mulți din sciți prin puținii ostași ce se găseau în biserica "Izvorul Tămăduirii". Din astă pricină bizantinii, prinzând îndrăzneală și curaj, îi biruiau mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciții au văzut că sunt respinși, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns: «Nu va înșelați cu Dumnezeul în Care credeți! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră!». La auzul acestor cuvinte, locuitorii cetății și-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan și Sarvar s-au înțeles să atace și pe uscat și pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuți de bizantini, încât nu mai

dovedeau cei vii să îngroape morții. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn pline cu soldați, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica din Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu, din pricina unei puternice furtuni ce s-a pornit pe neașteptate pe mare, le-a despărțit pe unele de altele și le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile dușmanilor. Și se putea vedea minunata lucrare a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toți i-a aruncat la țărmul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porțile, cu femei și cu copii, navălind vitejește asupra lor, i-a ucis pe toți, fără deosebire. Conducătorii vrăjmașilor s-au întors plângând și tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulțumire Maicii Domnului, a făcut privegheri și a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei și a biruit pe dușmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Și de atunci, spre pomenirea acestui fapt și a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se aifierosească Maicii Domnului această sărbătoare în acest timp când a avut loc biruința prin ajutorul Maicii Domnului. L-a numit Acatist, pentru că întreg poporul și clerul Constantinopolului au cântat atunci acest imn stând în picioare.

După trecerea a treizeci și șase de ani, pe timpul împărăției lui Constantin Pogonatul, agarenii venind cu nenumărată oaste au atacat din nou Constantinopolul. Și au ținut înconjurată cetatea timp de șapte ani, în care timp au iernat în părțile Ciziculuí, și au murit mulți de-ai lor. Apoi au plecat și s-au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au fost toți înecați în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu și o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmașii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicit mai întâi împărăția perșilor, apoi Egiptul și Libia și au atacat pe indieni, etiopieni și spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostași și împotriva orașelor Împărăției. Au înconjurat Constantinopolul și aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul credincios al cetății a luat cinstitul lemn al sfintei și de viață făcătoarei Cruci și cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu-Călăuzitoarea și au mers de jur împrejurul zidului cetății, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi

să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să-și împartă oștile în două părți: o parte au pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de douăzeci de mii, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicați de un lanț de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetății, au ocolit și au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s-au sfărâmat și s-au înecat. Cei care au mai rămas au căzut în mare foamete, încât au mâncat și carne omenească și muiau bălegar și-l mâncau. Apoi au plecat și când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toți ai lor s-au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică și înfierbântând marea, a topit corăbiile lor și așa acel stol nenumărat de corăbii au pierit și au rămas numai trei ca să dea de veste.

Așadar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Se numește Acatist, pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare, și pentru că la toate celelalte icoase obișnuim să ședem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm toți în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, scapă-ne și pe noi de nenorocirile ce ne înconjoară, și ne miluiește pe noi, ca un singur Iubitor de oameni.

Cântarea a 7-a:
Irmosul:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au bucurat, cântând: «Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat».

Pe tine te lăudăm grăind: Bucură-te căruța Soarelui celui înțelegător și vița cea adevărată, care ai crescut Strugurele

cel copt, din care curge vinul ce veselește sufletele celor ce te slăvesc pe tine cu credință.

Ceea ce ai născut pe Vindecătorul tuturor oamenilor, bucură-te mireasă dumnezeiască, toiagul cel de taină, care ai înflorit floarea cea nevestejită! Bucură-te stăpână, prin care ne umplem de bucurie și moștenim viața!

Nu poate, stăpână, limba cea cu podoabă vorbitoare, să te laude pe tine; că te-ai înălțat mai presus de serafimi, născând pe Împăratul Hristos; pe Care roagă-L să ne izbăvească din toată nevoia pe noi, cei ce ne închinăm ție cu credință.

Marginile lumii te laudă pe tine și te fericesc, și cu dragoste cântă ție: Bucură-te, carte în care a fost scris Cuvântul cu puterea Tatălui, ceea ce ești curată; pe care roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca să scrie în cartea vieții pe robii tăi.

Plecăm genunchii inimii noastre, noi robii tăi, și ne rugăm ție: pleacă urechea ta, ceea ce ești curată, și ne miluiește pe noi, cei ce suntem cufundați pururea în necazuri; și apără de toată robia vrăjmașului cetatea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Altă Patrucântare, glasul al 6-lea:
Irmos: Dătător de rouă...
A sfinților mucenici:

Prealuminata adunare a dumnezeieștilor Tăi mucenici, mult-Milostive, întru lumina Ta cea neapusă acum viețuiesc; cu rugăciunile lor dăruiește tuturor luminare și iertarea păcatelor, Hristoase.

Cât este de frumoasă vremea postului pe care ne-ai dat nouă, Doamne! Întru care milostivește-Te spre sufletele noastre ca un bun; pentru rugăciunile sfinților mucenici, care au iubit Patimile Tale cele frumoase și cinstite.

A morților:

Pe robii Tăi, care au trecut viforul vieții cel cu multă durere, îndreptează-i la limanul vieții, Stăpâne, ca să strige cu toți aleșii Tăi: Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Dătătorul legii, roagă-L, pururea Fecioară, să ridice acum toate fărădelegile celor ce binevoiesc a săvârși nevoința dumnezeiescului post.

Altă Patrucântare, glasul al 5-lea:
Irmos: Bine ești cuvântat Dumnezeule...

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai arătat viteji pe mucenicii cei ce au pătimit pentru Tine, Care ești prealăudat și preaslăvit.

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai dat nouă rugători către Tine pe purtătorii de lupte, Care ești prealăudat și preaslăvit.

Slavă..., a Treimii:

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce ești cunoscut unul după fire și în trei fețe, Cel prealăudat și preaslăvit.

Și acum..., a Născătoarei:

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce Te-ai născut fără sămânță și pe ceea ce Te-a născut ai arătat-o curată, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih: Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai astupat gurile fiarelor și ai stins focul, spre lauda sfinților Tăi, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai mutat de la moarte la viața cea fără sfârșit pe cei ce Ți-au slujit Ție cu credință în viață.

Irmosul:

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel «ce vezi adâncurile și șezi pe scaunul slavei, Cel prealăudat și preaslăvit».

Cântarea a 8-a (a Născătoarei):
Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

În pântece ai primit pe Cuvântul, și ai purtat pe Cel ce poartă toate, și ai hrănit cu lapte, ceea ce ești curată, pe Cel ce hrănește toată lumea cu bunăvoire, Căruia cântăm, Curată: pe Domnul lucrurile lăudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Moise a cunoscut în rug taina cea mare a nașterii tale, Preasfântă Curată Fecioară, iar tinerii mai înainte au închipuit aceasta mai luminat, în mijlocul focului stând și fiind nearși; pentru aceea te lăudăm pe tine întru toți vecii.

Noi cei care mai înainte, pentru înșelăciune, eram dezbrăcați, acum ne-am îmbrăcat în haina nestricăciunii prin nașterea ta; iar cei ce ședeam întru întunericul păcatelor am văzut lumină, Fecioară, ceea ce ești locaș Luminii; pentru aceea te lăudăm întru toți vecii.

Cei morți prin tine viază, că ai născut viață cea într-un Ipostas. Cei ce mai înainte erau muți acum grăiesc bine; leproșii se curățesc, bolile se alungă și mulțimea duhurilor celor din văzduh se biruiește, Fecioară, ceea ce ești mântuirea oamenilor.

Ceea ce ai născut mântuirea lumii, prin care ne-am ridicat de pe pământ la înălțime, bucură-te cea cu totul binecuvântată, care ești acoperământ și putere, zid și tărie celor ce cântă, Curată: pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Altă Patrucântare (a mucenicilor)

Irmos: Din văpaie, cuvioșilor...

Mințile cele cerești s-au preaminunat de isprăvile sfinților mucenici; pentru rugăciunile lor, minunează din destul întru noi, Stăpâne îndurate, milele Tale.

Cei ce ați călcat focul cu roua cea dumnezeiască, luptătorii Domnului cei vrednici de minune, izbăviți-ne pe noi de focul cel de pedeapsă, cu rugăciunile voastre cele fierbinți către Stăpânul.

A morților:

Preabunule Cuvinte, pe cei ce s-au mutat de la noi cu dreaptă credință, învrednicește-i vieții cerești, și strălucirii celei sfinte, prin rugăciunile mucenicilor celor bine biruitori.

A Născătoarei:

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Îndurate, ale sfinților mucenici și ale Apostolilor Tăi, luminează sufletele noastre, ca să Te slăvim pe Tine întru bucuria sufletului, în toți vecii.

Altă Patrucântare
Irmos: Pe Făcătorul a toată faptura...

Sfintelor cete ale mucenicilor, aduceți-vă aminte de cei ce vă laudă pe voi cu dragoste, și preaînalță pe Hristos în veci.

Cu sabia fiind tăiați mucenicii, se bucurau lăudând pe Hristos și preaînălțându-L întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

În chip neînțeles se împarte Treimea, și rămâne neîmpărțită ca un Dumnezeu. Pe Aceasta o preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei:

Fecioara a născut prunc; căci Dumnezeu S-a făcut om dintr-însa. Tot trupul să-L laude întru toți vecii!

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții săi, Dumnezeul lui Israel.

Stâlpi ai vitejiei s-au arătat mucenicii, veselindu-se pentru căderea diavolului, lăudând pe Hristos și preaînălțându-L întru toți vecii.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și semința lor va moșteni pământul.

Învrednicește, Doamne, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, care cu credință și cu nădejde s-au mutat la Tine.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Făcătorul a toată făptura, de Care se spăimântează îngerii, cântați-L popoare și-L preaînălțați întru toți vecii.

Apoi preotul zice, cădind de trei ori:
(se face cădire mare)

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Cântarea a 9-a:
A Născătoarei:
Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cântând sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Izbăvește-ne pe noi, Fecioară, de ispitele păcatelor și de orice pedeapsă, care vine asupra oamenilor pentru mulțimea greșelilor lor, ca să cântăm ție noi credincioșii: bucură-te prin care noi ne facem părtași bucuriei celei de-a pururea.

Te-ai arătat luminarea și întărirea noastră; pentru aceasta cântăm ție: Bucură-te, steaua cea neapusă, care ai adus în lume pe Soarele cel mare; Bucură-te curată, care ai deschis raiul cel încuiat; Bucură-te, stâlpul cel de foc, care povățuiești firea omenească la viața cea de sus.

Să stăm cu evlavie în casa Dumnezeului nostru și să cântăm: Bucură-te, stăpâna lumii; Bucură-te, Marie, Doamna noastră a tuturor; Bucură-te, ceea ce singură între femei ești fără prihană și bună; Bucură-te, vasul care a primit mirul cel nedeșertat, ce s-a vărsat asupra ta.

Porumbiță, care ai născut pe Cel milostiv, bucură-te pururea Fecioară! Bucură-te lauda tuturor cuvioșilor; Bucură-te cununa mucenicilor; Bucură-te frumusețea cea dumnezeiască a tuturor drepților și mântuirea noastră a credincioșilor.

Fie-Ți milă, Doamne, de moștenirea Ta, și treci cu vederea acum toate păcatele noastre, având rugătoare pe aceasta

către Tine, pe ceea ce Te-a născut pe pământ fără de sămânță, pe Tine, Hristoase, Care ai binevoit a lua firea omenească, pentru mare mila Ta.

Altă Patrucântare
Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Ca lumina, ca soarele răsărind, mucenicii au luminat tot pământul cu razele dreptei credințe, și cu strălucirile minunilor; și au făcut să piară întunericul mulțimii zeilor. Cu ale căror rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Oaste nebiruită a mucenicilor, întărește-ne pe noi pe toți, ca bine să ne nevoim și să săvârșim curgerea postului; ca, săvârșind lucrul dumnezeiești vieți, să ne facem părtași vieții, bucurându-ne.

A morților:

Să ajungă bunătatea Ta, Doamne, pe cei ce s-au mutat de la noi cu înfricoșătoarea Ta poruncă; să-i înconjure pe ei mila Ta și să-i îndrepteze la locașurile cele luminate de lumina feței Tale.

A Născătoarei:

Prin glasul îngerului ai născut, Născătoare de Dumnezeu, în chip de negrăit, pe Vestitorul voii Tatălui. Deci primește glasurile robilor tăi, pe care le aducem în vremea postului, și le du lui Dumnezeu ca pe niște tămâie.

Altă Patrucântare
Irmos: Isaie, dănțuiește...

Săvârșind praznic mucenicesc, să săltăm astăzi cu cântări, popoare, cântând lui Hristos, Dătătorul de răsplată, Care le-a dăruit lor biruință asupra vrăjmașilor; pe Acesta cu cântări să-L slăvim.

Cu unghii de fier zgâriați fiind, și cu săbii fiindu-vă tăiate mădularele, v-ați unit cu Hristos prin dragoste, prealăudaților Mucenici. Pentru aceasta, bucurându-vă acum în ceruri, rugați-vă pentru noi toți.

Slavă..., a Treimii:

Te laud Treime de o ființă, Ceea ce ești fără de început, cinstită, de viață începătoare, nedespărțită Unime. Părinte, Cel ce ești nenăscut, Cuvinte și Fiule cel născut și Duhule Sfinte; mântuiește-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Mai presus de minte este nașterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat, și nașterea întru feciorie. Dumnezeu este Cel ce S-a născut, pe Care mărindu-L, pe tine, Fecioară, te fericim.

Stih: Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Oastea mucenicilor cea viteză a Împăratului și Dumnezeului tuturor, cu cântări să o încununăm, popoare,

că aceia au biruit lămurit taberele demonice. Pe aceștia lăudându-i, slăvim pe Stăpânul.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Când vei învia toată făptura pentru a fi judecată, Hristoase, miluiește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat acum; iartă greșelile lor cele din viață, și cu sfinții Tăi odihnește-i în veci.

Irmosul:

Isaie, dănțuiește! Fecioara a avut în pântece, și a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu și omul; Răsăritul este numele Lui, pe Care slăvindu-L, pe Fecioară o fericim.

Preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

LUMINÂNDA

Podobie: Femei, auziți glas de veselie...

Taina cea din veci se cunoaște astăzi; că Dumnezeu-Cuvântul Se face Fiu al Fecioarei Maria pentru milostivire, și Gavriil vestește bucuria vestirii celei bune, cu care împreună să cântăm toți: bucură-te Maica Domnului! (de trei ori).

LA LAUDE

Urmează Toată suflarea... și Psalmii de laudă **cântați** (vezi pag. 115).
Se pun stihurile pe 4; și se cântă aceste stihuri, glasul al 4-lea:
Podobie: Ca pe un viteaz...

Taina cea ascunsă și de îngeri neștiută, Arhanghelului Gavriil i se încredințează, și către tine acum vine, ceea ce ești una bună și porumbiță curată și chemarea neamului nostru și strigă către tine, Preasfântă: Bucură-te și te gătește prin cuvântul acesta să primești pe Dumnezeu-Cuvântul în pântecele tău (de două ori).

Palat purtător de lumină Ți s-a gătit ție, Stăpâne, pântecele cel neprihănit al dumnezeiești fiice. Pogoară-Te și vino la dânsa, și miluiește făptura Ta, împotriva căruia a dus război pizmașul, care a fost ținută în robie de cel viclean și a pierdut frumusețea cea dintâi și așteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de față vine către tine și zice ție, ceea ce ești cu totul nevinovată: Bucură-te dezlegarea blestemului și scularea celor căzuți; Bucură-te ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; Bucură-te norul cel însuflețit al Soarelui, care primești în pântece pe Cel neîncăput, Care Se va sălășlui în pântecele tău.

Slavă... Și acum... stihira, glasul al 4-lea:
Însuși glasul:

A auzit Născătoarea de Dumnezeu limba pe care nu o știa, că grăia către dânsa arhanghelul cuvintele vestirii celei bune. Deci primind vestirea cu credință, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea și noi, bucurându-ne, grăim Ție: Dumnezeule, Cel ce Te-ai

întrupat dintr-însa fără schimbare, dăruiește lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Apoi preotul, deschizând ușile împărătești, zice:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mare

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Lăudămu-Te, bine Te cuvântăm, închinămu-ne Ție, slăvimu-Te, mulțumim Ție, pentru slava Ta cea mare.

Doamne, Împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte Atotțiitorule, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte.

Doamne Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii.

Primește rugăciunea noastră, Cel ce ședzi de-a dreapta Tatălui și ne miluiește pe noi.

Că Tu ești unul Sfânt, Tu ești unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

În toate zilele bine Te voi cuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.

Învrednicește-ne, Doamne, în ziua aceasta, fără de păcat să ne păzim noi.

Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin.

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru Tine.

Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne îndreptările Tale (de trei ori).

Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam; eu am zis: Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție.

Doamne, la Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu.

Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.

Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.
Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

(Și încă o dată Sfinte Dumnezeule... complet).

Apoi preotul zice **Ectenia:**

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Strana: Doamne miluiește (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul și Mitropolitul nostru (N)], și pentru toți frații noștri cei întru Hristos.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii țării noastre, pentru

mai- marii orașelor și satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru frații noștri, preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri.

Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfântului locașului acestuia și pentru cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindeni.

Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu enoriași, ctitori și binefăcători ai sfântului locașului acestuia.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfântă și întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă de la Tine mare și bogată milă.

Ecfonisul:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.
Apoi preotul:

Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață, Domnului.

Strana: Doamne miluiește.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Ziua toată desăvârșită, sfântă, în pace și fără de păcat, la Domnul să cerem.

Strana: Dă Doamne.

Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre la Domnul să cerem.

Milă și iertare de păcatele și de greșelile noastre, la Domnul să cerem.

Cele bune și de folos sufletelor noastre și pace lumii la Domnul să cerem.

Cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință a o săvârși, la Domnul să cerem.

Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție, Doamne.
Ecfonisul:

Că Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Strana: Amin.

Preotul, întorcându-se spre apus:

Pace tuturor.

Strana: Și duhului tău.

Capetele noastre Domnului să le plecăm.

Strana: Ție, Doamne.

Iar preotul, plecându-și capul, citește rugăciunea aceasta în taină:

Doamne Sfinte, Care întru cele de sus locuiești și spre cei smeriți privești și cu ochiul Tău cel a toate văzător privești peste toată făptura, Ție am plecat grumajii sufletului și ai trupului nostru și ne rugăm Ție, Sfinte al sfinților: Întinde mâna Ta cea nevăzută, din sfânt locașul Tău, și ne binecuvintează pe toți; și orice am greșit, de voie sau fără de voie, ca un bun și iubitor de oameni Dumnezeu, iartă, dăruindu-ne bunătățile Tale cele din lume și cele mai presus de lume.

Apoi cu voce tare:

Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Preotul: Înțelepciune!

Strana: Binecuvintează.

Preotul:

Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Întărește, Dumnezeule, sfânta și dreapta credință a dreptmăritorilor creștini și Sfântă Biserica Ta o păzește în veacul veacului.

Preotul, plecându-se către icoana Maicii Domnului, zice:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Strana: Ceea ce ești mai cinstită...
Preotul, plecându-se către icoana Mântuitorului:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție.

Strana: Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de trei ori).
Binecuvintează.

Preotul face apolisul:

Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfinților, măriților și întru tot lăudaților Apostoli, ale sfinților, măriților și bunilor biruitori mucenici, ale preacuvioșilor și de Dumnezeu-purtătorilor părinților noștri, ale Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica) și ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților și drepților dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi ca un bun și de oameni iubitor.

DUMINICĂ SEARA

(Denia de Luni în Săptămâna Patimilor)

LA UTRENIE

Se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag. 3)

După cei șase psalmi, preotul zice **Ectenia mare**, apoi strana cântă: **Aliluia** pe glasul al 8-lea, cu glas mare și cântare dulce.

GLAS VIII

Apoi se cântă tot așa troparul:

Iată, Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeule; pentru rugăciunile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

Glas VIII

Ia tă Mi re le vi ne în mie zul nop ţii şi fe ri
ci tă ă e slu ga pe ca re va a fla a a a a pri
i ve e e e ghi ind iar ne vred nic e ste ia a a a
răşi pe ca re e le va a fla a le e e ne e vin
du u u-se ve ezi dar su fle te al meu eu som nul să
nu u te în gre u ezi ca să ă nu te dai mo o or
ţii şi a a fa ră ă de îm pă ră ţi i i e să
te în cu u u u ui ci i te de ştea a a
a ap tă ă stri i i i gâ ând Sfâ â ânt Sfâ â ânt
Sfân eşti Dum ne ze e e u ul no o o stru cu fo
lo sin ţe le ce e lor fă ră de tru puri mi lu
e e eş te e ne pe e noi
pen tru ru gă ciu ni le ıu tu ror sfi in ţi

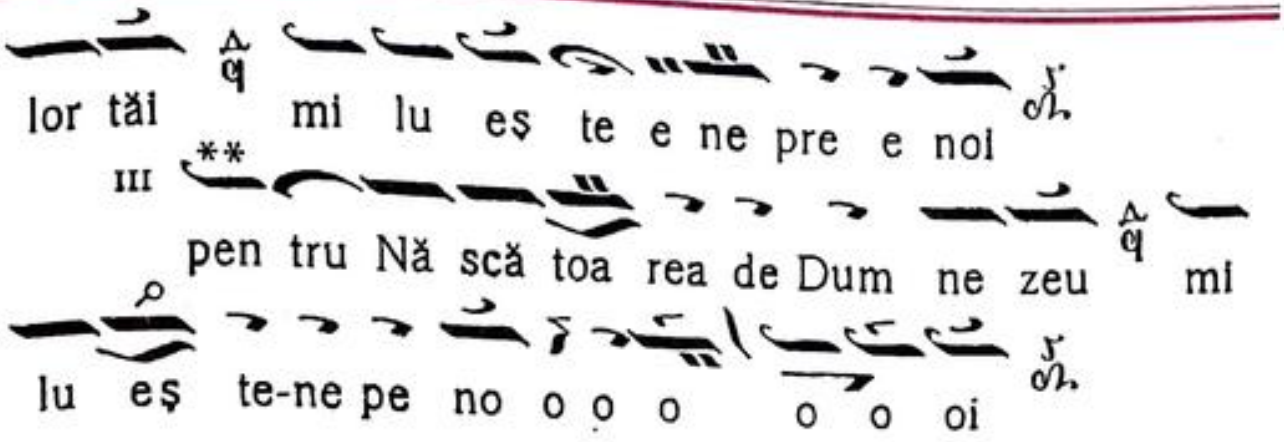

Strana: Doamne miluiește (de 3 ori) Slavă... Și acum...

CATISMA A PATRA

Psalmul 24

Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeul meu. Spre Tine am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac, nici să râdă de mine vrăjmașii mei. Pentru că toți cei ce Te așteaptă pe Tine nu se vor rușina; să se rușineze toți cei ce fac fărădelegi în deșert. Căile Tale, Doamne, arată-mi, și cărările Tale mă învață. Îndreptează-mă spre adevărul Tău și mă învață, că Tu ești Dumnezeu, Mântuitorul meu, și pe Tine Te-am așteptat toată ziua. Adu-Ți aminte de îndurările și milele Tale, Doamne, că din veac sunt. Păcatele tinereților mele și ale neștiinței mele nu le pomeni. După mila Ta pomenește-mă Tu, pentru bunătatea Ta, Doamne. Bun și drept este Domnul pentru aceasta lege va puné celor ce greșesc în cale. Îndrepta-va pe cei blânzi la judecată, învăța-va pe cei blânzi căile Sale. Toate căile Domnului sunt milă și adevăr pentru cei ce caută așezământul Lui și mărturiile Lui. Pentru numele Tău, Doamne, curățește păcatul meu că mult este. Cine este

omul cel ce se teme de Domnul? Lege va pune lui în calea pe care a ales-o. Sufletul lui întru bunătăți se va sălășlui și seminția lui va moșteni pământul. Domnul este întărirea celor ce se tem de El, așezământul Lui îl va arăta lor. Ochii mei sunt pururea spre Domnul că El va scoate din laț picioarele mele. Caută spre mine și mă miluiește, că părăsit și sărac sunt eu. Necazurile inimii mele s-au înmulțit; din nevoile mele scoate-mă. Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele. Vezi pe vrăjmașii mei că s-au înmulțit și cu ură nedreaptă m-au urât. Păzește sufletul meu și mă izbăvește, ca să nu mă rușinez că am nădăjduit în Tine. Cei fără răutate și cei drepți s-au lipit de mine, că Te-am așteptat, Doamne. Izbăvește, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui.

Psalmul 25

Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat și în Domnul nădăjduind, nu voi slăbi. Cercetează-mă, Doamne, și mă cearcă; aprinde rărunchii și inima mea. Că mila Ta este înaintea ochilor mei și bine mi-a plăcut adevărul Tău. Nu am șezut în adunarea deșertăciunii și cu călcătorii de lege nu voi intra. Urât-am adunarea celor ce viclenesc și cu cei necredincioși nu voi ședea. Spăla-voi întru cele nevinovate mâinile mele și voi înconjura jertfelnicul Tău, Doamne. Ca să aud glasul laudei Tale și să spun toate minunile Tale. Doamne, iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale. Să nu pierzi cu cei necredincioși sufletul meu și cu vărsătorii de sânge viața mea. Întru ale căror mâini sunt fărădelegi și dreapta cărora e plină de daruri. Iar eu întru nerăutatea mea am umblat;

izbăvește-mă, Doamne, și mă miluiește. Căci piciorul meu a stat întru dreptate; întru adunări Te voi binecuvânta, Doamne.

Psalmul 26

Domnul este luminarea mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa? Când se vor apropia de mine cei ce îmi fac rău, ca să mănânce trupul meu; cei ce mă necăjesc și vrăjmașii mei, aceia au slăbit și au căzut. De s-ar rândui împotriva mea oștire, nu se va înfricoșa inima mea. De s-ar ridica împotriva mea război, eu în El nădăjduiesc. Una am cerut de la Domnul, pe aceasta o voi căuta: să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele. Ca să văd frumusețea Domnului și să cercetez locașul Lui. Că Domnul m-a ascuns în cortul Lui în ziua necazurilor mele; m-a acoperit în locul cel ascuns al cortului Lui. Pe piatră m-a înălțat. Și acum iată, a înălțat capul meu peste vrăjmașii mei. Înconjurat-am și am jertfit în cortul Lui jertfă de laudă. Îl voi lăuda și voi cânta Domnului. Auzi, Doamne, glasul meu cu care am strigat; miluiește-mă și mă ascultă. Ție a zis inima mea: pe Domnul voi căuta. Te-a căutat fața mea; fața Ta, Doamne, voi căuta. Să nu-Ți întorci fața Ta de la mine și să nu Te abați întru mânie de la robul Tău. Ajutorul meu fii, să nu mă lepezi pe mine și să nu mă lași, Dumnezeule, Mântuitorul meu. Că tatăl meu și mama mea m-au părăsit, dar Domnul m-a luat. Lege pune mie, Doamne, în calea Ta și mă îndreptează pe cărarea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei. Nu mă da pe mine pe mâna celor ce mă necăjesc, că s-au ridicat împotriva mea martori nedrepți și

nedreptatea a mințit sieși. Cred că voi vedea bunătățile Domnului, în pământul celor vii. Așteaptă pe Domnul, îmbărbătează-te și să se întărească inima ta și așteaptă pe Domnul.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 27

Către Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeul meu, ia aminte! Că de nu mă vei auzi, mă voi asemăna cu cei care se coboară în groapă. Ascultă glasul rugăciunii mele când mă rog către Tine, când ridic mâinile mele către locașul Tău cel sfânt. Să nu tragi cu cei păcătoși sufletul meu, și cu cei ce lucrează nedreptate să nu mă pierzi. Cu cei ce grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor. Dă-le lor după faptele lor și după vicleșugul gândurilor lor. După lucrul mâinilor lor, dă-le lor; răsplătește-i după faptele lor. Că n-au înțeles lucrurile Domnului și faptele mâinilor Lui; îi vei dărâma și nu-i vei zidi. Binecuvântat este Domnul că a auzit glasul rugăciunii mele. Domnul este ajutorul și apărătorul meu, în El a nădăjduit inima mea și mi-a ajutat. Și a înflorit trupul meu și de bunăvoia mea Îl voi lăuda pe El. Domnul este întărirea poporului Său și apărător mântuirilor unsului Său. Mântuiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; paște-i pe ei și-i ridică până în veac.

Psalmul 28

Aduceți Domnului, fii ai lui Dumnezeu, aduceți Domnului mieii oilor, aduceți Domnului slavă și cinste.

Aduceți Domnului slavă numelui Său; închinați-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui. Glasul Domnului peste ape; Dumnezeul slavei a tunat; Domnul peste ape multe. Glasul Domnului întru tărie, glasul Domnului întru mare cuviință. Glasul Domnului, cel ce sfărâmă cedrii și va zdrobi Domnul cedrii Libanului. El face să sară Libanul ca un vițel; iar Ermonul ca un pui de gazelă. Glasul Domnului, cel ce varsă para focului. Glasul Domnului, cel ce cutremură pustiul și va cutremura Domnul pustiul Cadeșului. Glasul Domnului, dezleagă pântecele cerboaicelor, glasul Domnului despoaie cedrii și în locașul Lui, fiecare va spune: Slavă! Domnul va împărăți peste potop și va ședea Domnul Împărat în veac. Domnul tărie poporului Său va da, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.

Psalmul 29

Te voi înălța, Doamne, că m-ai ridicat și n-ai veselit pe vrăjmașii mei împotriva mea. Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către Tine și m-ai vindecat. Doamne, scos-ai din iad sufletul meu, mântuitu-m-ai de cei ce se coboară în groapă. Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și lăudați pomenirea sfințeniei Lui. Că iuțime este întru mânia Lui și viață întru voia Lui; seara se va sălășlui plângerea, iar dimineața bucuria. Iar eu am zis întru îndestularea mea: «Nu mă voi clătina în veac!». Doamne, întru voia Ta, dat-ai frumuseții mele putere; dar când Ți-ai întors fața Ta, eu m-am tulburat. Către Tine, Doamne, voi striga și către Dumnezeul meu mă voi ruga. Ce folos ai de sângele meu de mă cobor în stricăciune? Oare, Te va lăuda pe Tine țărâna,

sau va vesti adevărul Tău? Auzit-a Domnul și m-a miluit; Domnul a fost ajutorul meu! Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie. Ca slava mea să-Ți cânte Ție și să nu mă mâhnesc; Doamne, Dumnezeul meu, în veac Te voi lăuda!

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă...

Psalmul 30

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac. Întru îndreptarea Ta izbăvește-mă și mă scoate. Pleacă spre mine urechea Ta, grăbește de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător și casă de scăpare ca să mă mântuiești. Că puterea mea și scăparea mea ești Tu și pentru numele Tău mă vei povățui și mă vei hrăni. Scoate-mă-vei din cursa aceasta pe care mi-au ascuns-o mie, că Tu ești apărătorul meu. În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; izbăvitu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului. Urât-ai pe cei ce păzesc deșertăciuni în zadar, iar eu spre Domnul am nădăjduit. Bucura-mă-voi și mă voi veseli de mila Ta, că ai căutat spre smerenia mea, mântuit-ai din nevoi sufletul meu. Și nu m-ai lăsat în mâinile vrăjmașului; pus-ai în loc desfătat picioarele mele. Miluiește-mă, Doamne, că mă necăjesc; tulburatu-s-a de mânie ochiul meu, sufletul meu și inima mea. Că s-a stins întru durere viața mea și anii mei în suspinuri; slăbit-a întru sărăcie tăria mea și oasele mele s-au tulburat. La toți vrăjmașii mei m-am făcut de ocară și vecinilor mei foarte, și frică cunoscuților mei. Cei ce mă vedeau afară fugeau de mine. Uitat am fost ca un mort din inima lor, ajuns-am ca

un vas stricat. Că am auzit ocara multora din cei ce locuiesc împrejur, când se adunau ei împreună împotriva mea; ca să ia sufletul meu s-au sfătuit. Iar eu către Tine am nădăjduit, Doamne, zis-am: «Tu ești Dumnezeul meu!». În mâinile Tale, soarta mea, izbăvește-mă din mâna vrăjmașilor mei și de cei ce mă prigonesc. Arată fața Ta peste robul Tău, mântuiește-mă cu mila Ta! Doamne, să nu fiu rușinat, că Te-am chemat pe Tine; să se rușineze necredincioșii și să se coboare în iad. Mute să fie buzele cele viclene, care grăiesc împotriva dreptului fărădelege, cu mândrie și cu defăimare. Cât este de mare mulțimea bunătății Tale, Doamne, pe care ai gătit-o celor ce se tem de Tine, pe care ai făcut-o celor ce nădăjduiesc în Tine, înaintea fiilor oamenilor! Ascunde-i-vei pe dânșii cu acoperământul feței Tale de tulburarea oamenilor. Acoperi-i-vei pe ei în cortul Tău de împotrivirea limbilor. Binecuvântat este Domnul, că minunată a fost mila Sa, în cetate întărită. Iar eu am zis întru uimirea mea: Lepădat sunt de la fața ochilor Tăi. Pentru aceasta ai auzit glasul rugăciunii mele când am strigat către Tine. Iubiți pe Domnul toți cuvioșii Lui că adevărul caută Domnul și răsplătește celor ce se mândresc, cu prisosință. Îmbărbătați-vă și să se întărească inima voastră, toți cei ce nădăjduiți în Domnul.

Psalmul 31

Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele. Fericit bărbatul, căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui vicleșug. Că am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele, când strigam toată

ziua. Că ziua și noaptea s-a îngreunat peste mine mâna Ta și am căzut în suferință când ghimpele Tău mă împungea. Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o, împotriva mea. Zis-am: «Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului»; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu. Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul la vreme potrivită, iar potop de ape multe de el nu se va apropia. Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde, bucuria mea; izbăvește-mă de cei ce m-au înconjurat. Înțelepți-te-voi și te voi îndrepta pe calea aceasta, pe care vei merge; aținti-voi spre tine ochii Mei. Nu fi ca un cal și ca un catâr, la care nu este pricepere; cu zăbală și cu frâu fălcile lor voi strânge ca să nu se apropie de tine. Multe sunt bătăile păcătosului, iar pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura. Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, drepților, și vă lăudați toți cei drepți la inimă.

Slavă..., Și acum..., Aliluia... (de 3 ori).

Apoi Sedealna glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Cinstitele Patimi au răsărit lumii în această zi, ca niște lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primește a fi răstignit pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Slavă... Și acum...

Apoi se citește:

CATISMA A CINCEA

Psalmul 32

Bucurați-vă, dreptilor; celor drepți li se cuvine laudă. Lăudați pe Domnul în alăută, în psaltire cu zece strune cântați-I Lui. Cântați-I Lui cântare nouă, cântați-I frumos, cu strigăt de bucurie. Că drept este cuvântul Domnului și toate lucrurile Lui întru credință. Iubește milostenia și judecata, Domnul; de mila Domnului plin este pământul. Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și cu duhul gurii Lui toată puterea lor. Adunat-a ca într-un burduf apele mării, pus-a în vistierii adâncurile. Să se teamă de Domnul tot pământul și de El să se cutremure toți locuitorii lumii. Că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit. Domnul risipește sfaturile neamurilor, leapădă gândurile popoarelor și defaimă sfaturile căpeteniilor. Iar sfatul Domnului rămâne în veac, gândurile inimii Lui din neam în neam. Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moștenire Lui. Din cer a privit Domnul, văzut-a pe toți fiii oamenilor. Din locașul Său, cel gata, privit-a spre toți cei ce locuiesc pământul. Cel ce a zidit îndeosebi inimile lor, Cel ce pricepe toate lucrurile lor. Nu se mântuiește împăratul cu oștire multă și uriașul nu se va mântui cu mulțimea tăriei lui. Mincinos este calul spre scăpare și cu mulțimea puterii lui nu te va izbăvi. Iată ochii Domnului spre cei ce se tem de Dânsul, spre cei ce nădăjduiesc

în mila Lui. Ca să izbăvească de moarte sufletele lor și să-i hrănească pe ei în foamete. Și sufletul nostru așteaptă pe Domnul, că ajutorul și apărătorul nostru este. Că în El se va veseli inima noastră și în numele cel sfânt al Lui am nădăjduit. Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru Tine.

Psalmul 33

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. În Domnul se va lăuda sufletul meu; să audă cei blânzi și să se veselească. Slăviți pe Domnul împreună cu mine și să înălțăm numele Lui împreună. Căutat-am pe Domnul și m-a auzit și din toate necazurile mele m-a izbăvit. Apropiați-vă de El și vă luminați; și fețele voastre să nu se rușineze. Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit pe el și din toate necazurile lui l-a izbăvit. Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și-i va izbăvi pe ei. Gustați și vedeți că bun este Domnul; fericit bărbatul care nădăjduiește în El. Temeți-vă de Domnul toți sfinții Lui, că n-au lipsă cei ce se tem de El. Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul, nu se vor lipsi de tot binele. Veniți fiilor, ascultați-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăța pe voi; Cine este omul cel ce voiește viața, care iubește să vadă zile bune? Oprește-ți limba de la rău și buzele tale să nu grăiască vicleșug. Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează pe ea. Ochii Domnului spre cei drepți și urechile Lui spre rugăciunea lor. Iar fața Domnului spre cei ce fac rele, ca să piară de pe pământ pomenirea lor. Strigat-au

dreptii și Domnul i-a auzit și din toate necazurile lor i-a izbăvit. Aproape este Domnul de cei umiliți la inimă și pe cei smeriți cu duhul îi va mântui. Multe sunt necazurile dreptilor și din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul. Domnul păzește toate oasele lor, nici unul din ele nu se va zdrobi. Moartea păcătoșilor este cumplită și cei ce urăsc pe cel drept vor greși. Mântui-va Domnul sufletele robilor Săi și nu vor greși toți cei ce nădăjduiesc în El.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 34

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine. Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu. Scoate sabia și închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: «Mântuirea ta sunt Eu!». Să fie rușinați și înfruntați cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce gândesc rău de mine. Să fie ca praful în fața vântului și îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric și alunecare și îngerul Domnului să-i prigonească. Că în zadar au ascuns de mine groapa lațului lor, în deșert au ocărât sufletul meu. Să vină asupra lor lațul pe care nu-l cunosc și cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei; și chiar în lațul lor să cadă. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ție? Cel ce izbăvește pe sărac din mâna celor mai tari decât el și pe sărac și pe sărman de cei ce-l răpesc pe el. S-au sculat martori nedrepți și de cele

ce nu știam m-au întrebat. Răsplătit-au mie rele pentru bune și au vlăguit sufletul meu. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. Ca și cu un vecin, ca și cu un frate al nostru așa de bine m-am purtat; ca și cum aș fi jelit și m-aș fi întristat, așa m-am smerit. Dar împotriva mea s-au veselit și s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătăi și n-am știut; risipiți au fost și nu s-au căit. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâșnit împotriva mea cu dinții lor. Doamne, când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea, de la lei, viața mea. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă dușmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar și fac semn cu ochii. Că mie de pace îmi grăiau și asupra mea vicleșuguri gândeau. Lărgitu-și-au împotriva mea gura lor; zis-au: «Bine, bine, văzut-au ochii noștri». Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, și ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu și Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne Dumnezeul meu și să nu se bucure de mine. Să nu zică întru inimile lor: «Bine, bine, sufletului nostru», nici să zică: «L-am înghițit pe el». Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se laudă împotriva mea. Să se bucure și să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea și să spună pururea: «Slăvit să fie Domnul, Cel ce voiește pacea robului Său!». Și limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

Psalmul 35

Necredința călcătorului de lege spune inimii mele, că nu este într-însul frica de Dumnezeu. El singur se amăgește în ochii săi, când zice că ar fi urmărind fărădelegea și ar fi urând-o. Graiurile gurii lui fărădelege și vicleșug; n-a vrut să priceapă ca să facă bine. Fărădelege a gândit în așternutul său, în toată calea cea bună n-a stat și răutatea n-a urât. Doamne, în cer este mila Ta și adevărul Tău până la nori. Dreptatea Ta ca munții lui Dumnezeu, judecățile Tale adânc mare; oameni și dobitoace vei izbăvi Doamne. Că ai înmulțit mila Ta, Dumnezeule, iar fiii oamenilor în umbra aripilor Tale vor nădăjdui. Sătura-se-vor din grăsimea casei Tale și din izvorul desfătării Tale îi vei adăpa pe ei. Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină. Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine și dreptatea Ta celor drepți la inimă. Să nu vină peste mine picior de mândrie și mâna păcătoșilor să nu mă clatine. Acolo au căzut toți cei ce lucrează fărădelegea; izgoniți au fost și nu vor putea să stea.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 36

Nu râvni la cei ce viclenesc, nici nu urma pe cei ce fac fărădelegea. Căci ca iarba curând se vor usca și ca verdeața ierbii degrab se vor trece. Nădăjduiește în Domnul și fă bunătate și locuiește pământul și hrănește-te cu bogăția lui. Desfătează-te în Domnul și-ți va împlini ție cererile

inimii tale. Descoperă Domnului calea ta și nădăjduiește în El și El va împlini. Și va scoate ca lumina dreptatea ta și judecata ca lumina de amiază. Supune-te Domnului și roagă-L pe El; nu râvni după cel ce sporește în calea sa, după omul care face nelegiuirea. Părăsește mânia și lasă iuțimea; nu căuta să viclenești. Că cei ce viclenesc de tot vor pieri; iar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni pământul. Și încă puțin și nu va mai fi păcătosul și vei căuta locul lui și nu-l vei afla. Iar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta de mulțimea păcii. Pândi-va păcătosul pe cel drept și va scrâșni asupra lui, cu dinții săi. Iar Domnul va râde de el, că mai înainte vede că va veni ziua lui. Sabia au scos păcătoșii, întins-au arcul lor ca să doboare pe sărac și pe sărman, ca să junghie pe cei drepți la inimă. Sabia lor să intre în inima lor și arcurile lor să se frângă. Mai bun este puținul celui drept, decât bogăția multă a păcătoșilor. Că brațele păcătoșilor se vor zdrobi, iar Domnul întărește pe cei drepți. Cunoaște Domnul căile celor fără prihană și moștenirea lor în veac va fi. Nu se vor rușina în vremea cea rea și în zilele de foamete se vor sătura. Că păcătoșii vor pieri, iar vrăjmașii Domnului, îndată ce s-au mărit și s-au înălțat, s-au stins, ca fumul au pierit. Împrumută păcătosul și nu dă înapoi, iar dreptul se îndură și dă. Că cei ce-L binecuvintează pe El vor moșteni pământul, iar cei ce-L blesteamă pe El, de tot vor pieri. De la Domnul pașii omului se îndreptează și calea lui o va voi foarte. Când va cădea nu se va zdruncina, că Domnul întărește mâna lui. Tânăr am fost și am îmbătrânit și n-am văzut pe cel drept părăsit, nici seminția lui cerșind pâine. Toată ziua dreptul miluiește și împrumută și seminția lui binecuvântată va fi. Ferește-te de rău și fă binele și vei trăi în veacul veacului. Că Domnul

iubește judecata și nu va părăsi pe cei cuvioși ai Săi; în veac vor fi păziți. Iar cei fără de lege vor fi izgoniți și semința necredincioșilor va fi stârpită. Iar drepții vor moșteni pământul și vor locui în veacul veacului pe el. Gura dreptului va deprinde înțelepciunea și limba lui va grăi judecată. Legea Dumnezeului său în inima lui și nu se vor poticni pașii lui. Pândește păcătosul pe cel drept și caută să-l omoare pe el. Iar Domnul nu-l va lăsa pe el, în mâinile lui, nici nu-l va osândi, când se va judeca cu el. Așteaptă pe Domnul și păzește calea Lui! Și te va înălța pe tine ca să moștenești pământul; când vor pieri păcătoșii vei vedea. Văzut-am pe cel necredincios fălindu-se și înălțându-se ca cedrii Libanului. Și am trecut și iată nu era și l-am căutat pe el și nu s-a aflat locul lui. Păzește nerăutatea și caută dreptatea, că urmași are omul făcător de pace. Iar cei fără de lege vor pieri deodată și urmașii necredincioșilor vor fi stârpiți. Iar mântuirea drepților de la Domnul, că apărătorul lor este în vreme de necaz. Și-i va ajuta pe ei Domnul și-i va izbăvi pe ei și-i va scoate pe ei din mâna păcătoșilor și-i va mântui pe ei că au nădăjduit în El.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă...

Apoi Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Judecătorule cel nevăzut, cum Te-ai văzut cu trup și mergi să fii ucis de oameni fără de lege, judecând judecata noastră cu patima Ta! Pentru aceasta laudă, mărire și slavă înălțând puterii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.
Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul**:

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.
Slavă..., Și acum...,

CATISMA A ȘASEA

Psalmul 37

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi. Că săgețile Tale s-au înfipt în mine și ai întărit peste mine mâna Ta. Nu este vindecare în trupul meu de la fața mâniei Tale; nu este pace în oasele mele de la fața păcatelor mele. Că fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea apăsat-au peste mine. Împuțitu-s-au și au putrezit rănile mele, de la fața nebuniei mele. Chinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua mâhnindu-mă umblam. Că șalele mele s-au umplut de ocări și nu este vindecare în trupul meu. Necăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele. Doamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns.

Inima mea s-a tulburat, părăsitu-m-a tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine. Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat. Și se sileau cei ce căutau sufletul meu și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau. Iar eu ca un surd nu

auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa. Și m-am făcut ca un om ce nu aude și nu are în gura lui mustrări. Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu. Că am zis, ca nu cumva să se bucure de mine vrăjmașii mei; și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit. Că eu spre bătăi gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea. Că fărădelegea mea eu o voi vesti și mă voi îngriji pentru păcatul meu. Iar vrăjmașii mei trăiesc și s-au întărit mai mult decât mine și s-au înmulțit cei ce mă urăsc pe nedrept. Cei ce îmi răsplătesc rele pentru bune, mă defăimau, că urmam bunătatea. Nu mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine. Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

Psalmul 38

Zis-am: «Păzi-voi căile mele, ca să nu păcătuiesc eu cu limba mea. Pus-am gurii mele pază, când a stat păcătosul împotriva mea». Amuțit-am și m-am smerit și nici de bine n-am grăit și durerea mea s-a înnoit. Înfierbântatu-s-a inima mea înăuntrul meu și în cugetul meu se va aprinde foc. Grăit-am cu limba mea: «Fă-mi cunoscut, Doamne, sfârșitul meu. Și numărul zilelor mele care este, ca să știu ce-mi lipsește». Iată, cu palma ai măsurat zilele mele și statul meu ca nimic înaintea Ta. Dar toate sunt deșertăciuni; tot omul ce viază. Deși ca o umbră trece omul, dar în zadar se tulbură. Strânge comori și nu știe cui le adună pe ele. Și acum cine este răbdarea mea? Oare, nu Domnul? Și statul meu de la Tine este. De toate fărădelegile mele izbăvește-mă; ocară celui fără de minte nu mă da.

Amuțit-am și n-am deschis gura mea, că Tu ești Cel ce m-ai făcut pe mine. Depărtează de la mine bătăile Tale. De tăria mâinii Tale, eu m-am sfârșit. Cu mustrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om. Și ai subțiat ca pânza de păianjen sufletul său; dar în deșert se tulbură tot pământeanul. Auzi rugăciunea mea, Doamne, și cererea mea ascult-o; lacrimile mele să nu le treci. Căci străin sunt eu la Tine și străin ca toți părinții mei. Lasă-mă ca să mă odihnesc, mai înainte de a mă duce și de a nu mai fi.

Psalmul 39

Așteptând am așteptat pe Domnul și S-a plecat spre mine. A auzit rugăciunea mea. M-a scos din groapa ticăloșiei și din tina noroiului. Și a pus pe piatră picioarele mele și a îndreptat pașii mei. Și a pus în gura mea cântare nouă, cântare Dumnezeului nostru. Vedea-vor mulți și se vor teme și vor nădăjdui în Domnul. Fericit bărbatul, a cărui nădejde este numele Domnului și n-a privit la deșertăciuni și la nebunii mincinoase. Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu, minunile Tale, și nu este cine să se asemene gândurilor Tale. Vestit-am și am grăit: înmulțitu-s-au peste număr. Jertfă și prinos n-ai voit, dar trup mi-ai întocmit. Ardere de tot și jertfă pentru păcat n-ai cerut. Atunci am zis: «Iată vin! În capul cărții este scris despre mine. Ca să fac voia Ta, Dumnezeul meu, am voit și legea Ta înlăuntrul inimii mele». Bine am vestit dreptate în adunare mare; iată buzele mele nu le voi opri; Doamne, Tu ai cunoscut. Dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea, adevărul Tău și mântuirea Ta am spus. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău în adunare mare. Iar Tu, Doamne, să nu depărtezi

îndurările Tale de la mine, mila Ta și adevărul Tău pururea să mă sprijinească. Că m-au împresurat rele, cărora nu este număr; ajunsu-m-au fărădelegile mele și n-am putut să văd. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu și inima mea m-a părăsit. Binevoiește, Doamne, ca să mă izbăvești; Doamne, spre ajutorul meu ia aminte. Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce caută să ia sufletul meu. Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele. Să fie rușinați îndată cei ce-mi zic mie: «Bine, bine». Să se bucure și să se veselească de Tine, toți cei ce Te caută pe Tine, Doamne, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!». Iar eu sărac sunt și sărman; Domnul se va îngriji de mine. Ajutorul eu și apărătorul meu ești Tu; Dumnezeul meu nu zăbovi.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori)... Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă...

Psalmul 40

Fericit cel care caută la sărac și la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul.

Domnul să-l păzească pe el și să-l vieze și să-l fericească pe pământ și să nu-l dea în mâinile vrăjmașilor lui. Domnul să-l ajute pe el pe patul durerii lui; în așternutul bolii lui să-l întărească pe el. Eu am zis: «Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit Ție». Vrăjmașii mei m-au grăit de rău zicând: «Când va muri și va pieri numele lui?». Iar de venea cineva să mă vadă, minciuni grăia; inima lui aduna fărădelege sieși, ieșea afară și grăia. Împreună împotriva mea șopteau toți vrăjmașii mei; împotriva mea gândeau de

mine rele. Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva mea, zicând: «Nu zace, oare? Nu se va mai scula!». Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul. Iar Tu, Doamne, miluiește-mă și mă scoală și voi răsplăti lor. Întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, că nu se va bucura vrăjmașul meu de mine. Iar pe mine pentru nerăutatea mea m-ai sprijinit și m-ai întărit înaintea Ta, în veac. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel din veac și până în veac. Amin.

Psalmul 41

În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu; când voi veni și mă voi arăta feței lui Dumnezeu? Făcutu-mi-s-au lacrimile mele pâine ziua și noaptea, când mi se zicea mie în toate zilele: «Unde este Dumnezeul tău?». De acestea mi-am adus aminte cu revărsare de inimă, când treceam cu mulțime mare spre casa lui Dumnezeu. În glas de bucurie și de laudă și în sunet de sărbătoare. Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu. În mine sufletul meu s-a tulburat; pentru aceasta îmi voi aduce aminte de Tine, din pământul Iordanului și al Ermonului, din muntele cel mic. Adânc pe adânc cheamă în glasul căderilor apelor Tale. Toate talazurile și valurile Tale peste mine au trecut. Ziua va porunci Domnul milei Sale, iar noaptea cântare Lui de la mine. Rugăciunea Dumnezeului vieții mele, spune-voi lui Dumnezeu: «Sprijinitorul

meu ești Tu, pentru ce m-ai uitat?». Pentru ce umblu mâhnit când mă necăjește vrăjmașul meu? Când se sfărâmau oasele mele mă ocărau asupritorii mei. Când îmi ziceau mie în toate zilele: «Unde este Dumnezeul tău?». Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu.

Psalmul 42

Judecă-mă, Dumnezeule, și apără dreptatea mea de neamul necuvios, de omul nedrept și viclean, și izbăvește-mă. Că Tu ești, Dumnezeule, întărirea mea; pentru ce m-ai lepădat? Pentru ce umblu mâhnit când mă necăjește vrăjmașul meu? Trimite lumina Ta și adevărul Tău; acestea m-au povățuit și m-au condus la muntele cel sfânt al Tău și la locașurile Tale. Și voi intra la jertfelnicul lui Dumnezeu, la Dumnezeul Cel ce veselește tinerețile mele. Lăuda-Te-voi în alăută, Dumnezeule, Dumnezeul meu. Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 43

Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, părinții noștri ne-au spus nouă. Lucrul pe care l-ai făcut în zilele lor, în zilele cele de demult. Mâna Ta popoare a nimicit, iar pe părinți i-ai sădit; bătut-ai popoare, iar pe ei i-ai

înmulțit. Că nu cu sabia lor au moștenit pământul și brațul lor nu i-a izbăvit pe ei. Ci dreapta Ta și brațul Tău și luminarea feței Tale, că bine ai voit întru ei. Tu ești Însuți Împăratul meu și Dumnezeul meu, Cel ce poruncești mântuirea lui Iacob. Cu Tine pe vrăjmașii noștri îi vom lovi și cu numele Tău vom nimici pe cei ce se scoală asupra noastră. Pentru că nu în arcul meu voi nădăjdui și sabia mea nu mă va mântui. Că ne-ai izbăvit pe noi de cei ce ne necăjesc pe noi și pe cei ce ne urăsc pe noi i-ai rușinat. Cu Dumnezeu ne vom lăuda toată ziua și numele Tău îl vom lăuda în veac. Iar acum ne-ai lepădat și ne-ai rușinat pe noi și nu vei ieși cu oștirile noastre. Întorsu-ne-ai pe noi înapoi de la dușmanii noștri și cei ce ne urăsc pe noi ne-au jefuit. Datu-ne-ai pe noi ca oi de mâncare și întru neamuri ne-ai risipit. Vândut-ai pe poporul Tău fără de preț și nu l-ai prețuit când l-ai vândut. Pusu-ne-ai pe noi ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dimprejurul nostru. Pusu-ne-ai pe noi pildă către neamuri, clătinare de cap între popoare. Toată ziua înfruntarea mea înaintea mea este și rușinarea obrazului meu m-a acoperit. De către glasul celui ce ocărăște și clevetește, de către fața vrăjmașului și prigonitorului. Acestea toate au venit peste noi și nu Te-am uitat și n-am călcat legământul Tău. Și nu s-a dat înapoi inima noastră; iar pașii noștri nu s-au abătut de la calea Ta. Că ne-ai smerit pe noi în loc de durere și ne-a acoperit pe noi umbra morții. De am fi uitat numele Dumnezeului nostru și am fi întins mâinile noastre spre dumnezeu străin. Oare, Dumnezeu n-ar fi cercetat acestea? Că El știe ascunzișurile inimii. Că pentru Tine suntem uciși toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere. Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne? Scoală-Te, și nu ne

lepădа până în sfârșit. Pentru ce întorci fața Ta? Uiți de sărăcia noastră și de necazul nostru? Că s-a plecat în țărână sufletul nostru, lipitu-s-a de pământ pântecele nostru. Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

Psalmul 44

Cuvânt bun răspuns-a inima mea; grăi-voi cântarea mea Împăratului. Limba mea este trestie de scriitor ce scrie iscusit. Împodobit ești cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele tale. Pentru aceasta te-a binecuvântat pe tine Dumnezeu, în veac. Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, puternice. Cu frumusețea ta și cu strălucirea ta. Încordează-ți arcul, propășește și împărățește. Pentru adevăr, blândețe și dreptate, și te va povățui minunat dreapta ta. Săgețile tale ascuțite sunt puternice în inima dușmanilor împăratului; popoarele sub tine vor cădea. Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului, toiag de dreptate toiagul împărăției Tale. Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădelegea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine, Dumnezeul Tău, cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtașii Tăi. Smirna și aloea îmbălsămează veșmintele Tale; din palate de fildeș cântări de alăută Te veselesc; fiice de împărați întru cinstea Ta. Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată. Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău. Că a dorit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău. Și se vor închina Lui fiicele Tirului cu daruri, fetei Tale se vor ruga mai-marii poporului. Toată

slava fiicei Împăratului este înăuntru, îmbrăcată cu țesături de aur și prea înfrumusețată. Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce ție. Aduce-se-vor întru veselie și bucurie. Aduce-se-vor în palatul Împăratului. În locul părinților tăi s-au născut ție fii; pune-i-vei pe ei căpetenii peste tot pământul. Pomeni-vor numele tău în tot neamul. Pentru aceasta popoarele te vor lăuda în veac și în veacul veacului.

Psalmul 45

Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor întru necazurile ce ne împresoară.

Pentru aceasta nu ne vom teme când se va cutremura pământul și se vor muta munții în inima mărilor. Venit-au și s-au tulburat apele lor, cutremuratu-s-au munții de tăria Lui. Apele râurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu; Cel Preaînalt a sfințit locașul Lui. Dumnezeu este în mijlocul cetății, nu se va clătina; o va ajuta Dumnezeu dis-de-dimineață. Tulburatu-s-au neamurile, plecatu-s-au împărățiile, dat-a Cel Preaînalt glasul Lui, cutremuratu-s-a pământul. Domnul puterilor cu noi, sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacob. Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, minunile pe care le-a pus Domnul pe pământ. Pune-va capăt războaielor până la marginile pământului, arcul va sfărâma și va frânge arma, iar pavezele în foc le va arde. Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu, înălța-Mă-voi pe pământ. Domnul puterilor cu noi, sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacob.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Ectenia mică... și Ecfonisul Că s-a binecuvântat numele Tău...

Apoi Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Ziua aceasta aduce luminat începuturile Patimilor Domnului; veniți dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări și bătăi, judecat fiind de Pilat. Și încă lovit fiind de rob cu palma peste cap; toate vrea să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să zicem: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruiește iertare de greșeli celor ce se închină cu credință preacuratelor Tale Patimi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi... Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, când Se întorcea în cetate, a flămânzit... Sfârșitul: ...și Se va da neamului, care va aduce roada ei.

După aceasta, Psalmul 50 (vezi pag.43).

Preotul, din altar, zice:

Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă și cu îndurări, înalță fruntea dreptmăritorilor creștini și trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cerești tilor netrupești Puteri; cu rugăciunile cinstitului, măritului Prooroc, Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan; cu ale Sfinților, măriților și întru tot lăudaților Apostoli; cu ale celor între sfinți Părinților noștri, mari dascăli ai lumii și ierarhi: Vasile

cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur; cu ale Sfinților Atanasie, Chiril și Ioan cel Milostiv, patriarhii Alexandriei și ale Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului; cu ale celor între sfinți Părinților noștri: Nicolae al Mirelor Lichiei, Spiridon al Trimitundei, făcătorilor de minuni, Calinic Cernicanul, Iosif cel Nou, Iorest și Sava, și cu ale tuturor sfinților sfințiților ierarhi; cu ale sfinților, măriților și marilor Mucenici: Gheorghe, purtătorul de biruință, Dimitrie, izvorâtorul de mir, Teodor Tiron, Teodor Stratilat și Ioan cel Nou; cu ale Sfântului sfințitului Mucenic Haralambie; cu ale Sfântului Marelui Mucenic Nichita Romanul, cu ale Sfinților Mucenici Serghie și Vach, Ioan Valahul și Oprea, și ale tuturor sfinților bunilor biruitori mucenici; cu ale Sfintei Mucenițe Filofteia; cu ale preacuvioșilor și de Dumnezeu purtătorilor Părinților noștri: Grigorie Decapolitul, Nicodim cel sfințit, Dimitrie cel Nou, Visarion și Sofronie, și cu ale Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva; cu ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim; cu ale sfinților și drepților dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana și cu ale tuturor sfinților; rugămu-Te, mult Milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoșii, care ne rugăm Ție, și ne miluiește pe noi.

Apoi Doamne miluiește (de 12 ori).

Preotul zice **Ecfonisul:**

Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care ești binecuvântat, împreună cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

CANOANELE
TRICÂNTAREA
Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori și troparele pe 12, cu stihul: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Aceasta se zice toată săptămâna și apoi, Irmosul într-amândouă stranele împreună.

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea:
Irmosul:

Celui ce marea cea neumblată și cu valuri, cu dumnezeiască porunca Sa a uscat-o, și trecând pedestru prin ea, pe poporul israelit l-a povățuit: «Domnului să-I cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit».

Negrăită este smerenia Cuvântului lui Dumnezeu, ci Hristos Însuși este Dumnezeu și om; Dumnezeu, nu răpire a fi socotindu-Se, când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor căci cu slavă S-a preaslăvit.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al cărui chip m-am îmbrăcat de bunăvoie Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, și să-mi pun sufletul Meu răscumpărare pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor cu Dumnezeirea.

Irmosul
Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Condac, glasul al 3-lea:
Podobie: Ca o pârgă a firii...

Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif, și viteazul ședea în căruță, ca un împărat fiind cinstit; că plăcerilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a mărit în schimb de la Cel ce vede inimile oamenilor și dă cunună nestricăcioasă.

ICOS

Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire, și să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, cel vrednic de laudă și înțelept, pe cel ce s-a robit cu trupul, iar sufletul și l-a păzit nerobit; și a domnit peste tot Egiptul că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE LUNI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Luni se face pomenirea fericitului Iosif cel preafrumos și a smochinului care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif:

Iosif cel curat
Noian de bunătăți s-a arătat.
Grâu a împărțit / Și drept-stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roade duhovnicești lipsit
Pe sinagogă Hristos o a vădit.
Hristos o blestemă și o usucă
Boala ei de noi departe să se ducă!

De astăzi încep Sfintele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Înainte de altele, este luat ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel preafrumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Invidiat de frații săi din pricina unor visuri, a fost ascuns mai întâi într-o groapă. Tatăl lui este înșelat de fiii lui printr-o haină muiată în sânge, spunându-i-se că a fost răpit și a fost mâncat de fiare sălbatice. În urmă a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Putifar, mai-marele eunucilor faraonului Egiptului. Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curățeniei tânărului, că n-a voit să săvârșească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a vorbit de rău stăpânului său, așa că Iosif a căpătat temniță grea și lanțuri. Apoi, în urma tălmăcirii unor visuri, a fost scos din închisoare, înfățișat faraonului și a fost pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului a fost cunoscut iarăși de frații săi. Trăind într-un chip minunat toată viața lui, a murit în Egipt și s-a arătat un om mare prin înțelepciune, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Și Hristos a fost invidiat de iudeii cei de același neam cu el, a fost vândut de ucenicul lui cu treizeci de arginți, a fost închis într-o groapă

întunecoasă, în mormânt. Sculându-se de acolo prin El Însuși împărățește peste Egipt, adică peste tot păcatul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea și ca un iubitor de oameni ne răscumpără prin darea hranei celei de Taină, dându-se pe El Însuși pentru noi și ne hrănește cu pâinea cerească, cu Trupul Lui cel purtător de viață.

Pentru aceasta facem astăzi pomenire preafrumosului Iosif.

În aceeași zi mai facem pomenire și de smochinul cel care s-a uscat, pentru că dumnezeieștii evangheliști Matei și Marcu adaugă după întâmpinarea Domnului cu stâlpări în Ierusalim această minune. Marcu spune: «Iar a doua zi ieșind ei din Betania, Domnul a flămânzit. Și văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n-a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Și a zis Iisus smochinului: «Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac». Iar Matei spune: «Iar a doua zi, întorcându-Se în cetate a flămânzit. Și văzând un smochin lângă cale, a venit la el și n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Și i-a zis lui: "În veci să nu se mai facă rod în tine". Și îndată s-a uscat smochinul».

Sinagoga iudeilor este un smochin, în care Mântuitorul n-a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; de aceea a luat și legea de la ei și i-a făcut cu totul netrebnici.

Dar dacă cineva ar întreba: «Pentru ce oare un pom neînsuflețit s-a uscat prin blestem dacă n-a greșit cu nimic?».

Unul ca acesta să afle că iudeii care-L vedeau pe Hristos că făcea tuturor totdeauna bine și că n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, socoteau că are numai puterea de a face

bine și nicidecum puterea de a face rău. Dar Stăpânul, fiind iubitor de oameni, n-a vrut să arate asupra oamenilor că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător că are putere îndestulătoare și spre a pedepsi, ca un bun nu vrea să-Și arate puterea Sa de a pedepsi vreun om, ci cu ceva care are o fire neînsuflețită și nesimțitoare.

Mai este însă și o pricină tainică a uscării smochinului ajunsă până la noi din bătrâni înțelepți, după cum zice Isidor Pelusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui și-au făcut acoperământ strămoșii noștri călcători de poruncă. Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, ca un iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului. Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede: are dulceața plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă usturimea și iuțimea conștiinței.

Istoria smochinului a fost așezată aici pentru a ne îndemna la umilință, după cum istoria lui Iosif a fost așezată pentru a ne înfățișa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găsește în el odihnă, a doua zi, adică după viața aceasta de acum, îl usucă prin blestem și-l trimite în focul veșnic. Smochinul uscat din Sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozește pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile preafrumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a:
Irmosul:

Înfricoșatu-s-a de nespurcatul trup cel întru o podoabă cu sufletul, al tinerilor celor curați și s-a depărtat focul

cel neîncetat, ce se hrănise cu multă uscătură; și văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare vietuitoare se cântă: Pe Domnul toate lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Atunci vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la Patimă; pace să aveți între voi și gândind la cele smerite vă veți înălța și Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudați-Mă și Mă preaînălțați întru toți vecii.

Rânduiala voastră, a celor de un neam, să vă fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea de sine volnică, este tiranie, nu sorțul Meu. Deci cel ce voiește între voi să fie mai mare, să se facă mai mic decât toți ceilalți; și Domn pe Mine cunoscându-Mă, laudați-Mă, și Mă preaînălțați întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Înfricoșatu-s-a de nespurcatul trup...

Apoi preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim (se face cădire mare).

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci îndată:

Cântarea a 9-a:
Irmosul:

Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru care Ziditorul nostru, în trup pătimitor asemenea nouă Te-ai îmbrăcat, dezlegătorul greșelilor noastre. Pe ea fericind-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

«Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoștință înțeleaptă vrednică de dumnezeiască împărăție luați», zis-ai mai înainte Apostolilor Tăi, Cel ce ești Înțelepciunea a toate, întru care veți fi slăviți, strălucind mai luminat decât soarele.

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: «Uitându-vă la Mine, să nu gândiți cu mândrie, ci să vă plecați spre cele smerite. Beți paharul Meu, pe care Eu îl beau și veți fi slăviți cu Mine întru împărăția Tatălui Meu».

Și iarăși Irmosul: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea... Și o metanie până la pământ.

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LUMINÂNDA

Se zice de trei ori, rar și cu cântare dulce; însăși podobia, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.

GLAS 3

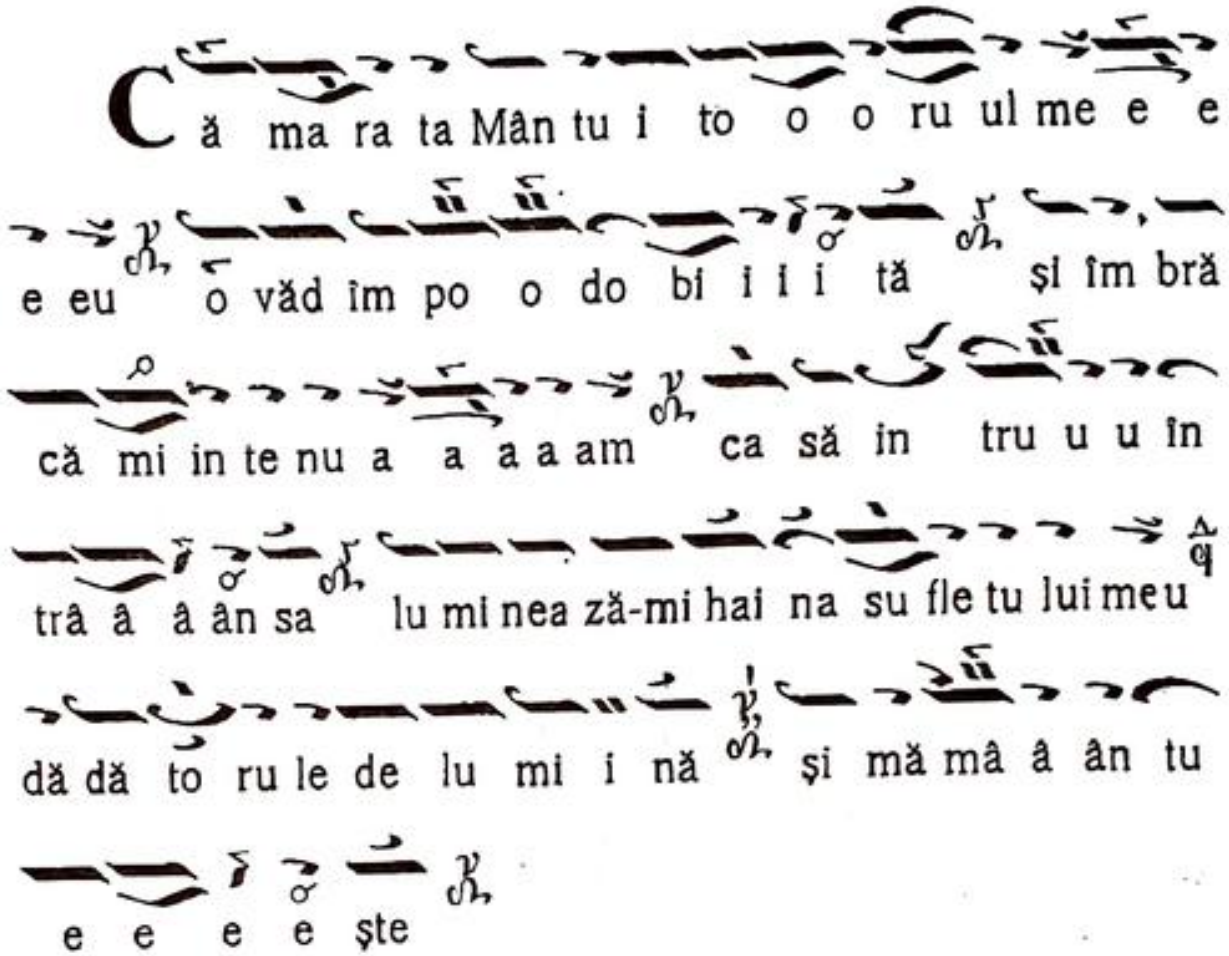

LA LAUDE

Urmează Toată suflarea... și Psalmii de laudă **cântați** (vezi pag. 115).
Se pun stihirile pe 4, glasul 1, însuși glasul:

Mergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și se va da Fiului Omului precum scrie despre Dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul și împreună să ne răstignim, și să ne omorâm pentru Dânsul, despre desfătările lumești; ca să și viețuim împreună cu Dânsul și să-L auzim pe El, zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și

Dumnezeul vostru, și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în împărăția cerurilor (de două ori).

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi, credincioșii, la Patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El și pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun și de oameni iubitor (de două ori).

Slavă..., Și acum..., același glas:

Doamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânșii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care Mai înainte le-am spus vouă, că este scris: că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoșilor să Mă batjocorească; care și pe Cruce pironindu-Mă și dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă, îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioșilor și spre viața veșnică.

La LAUDE, Stihirile: glas I.

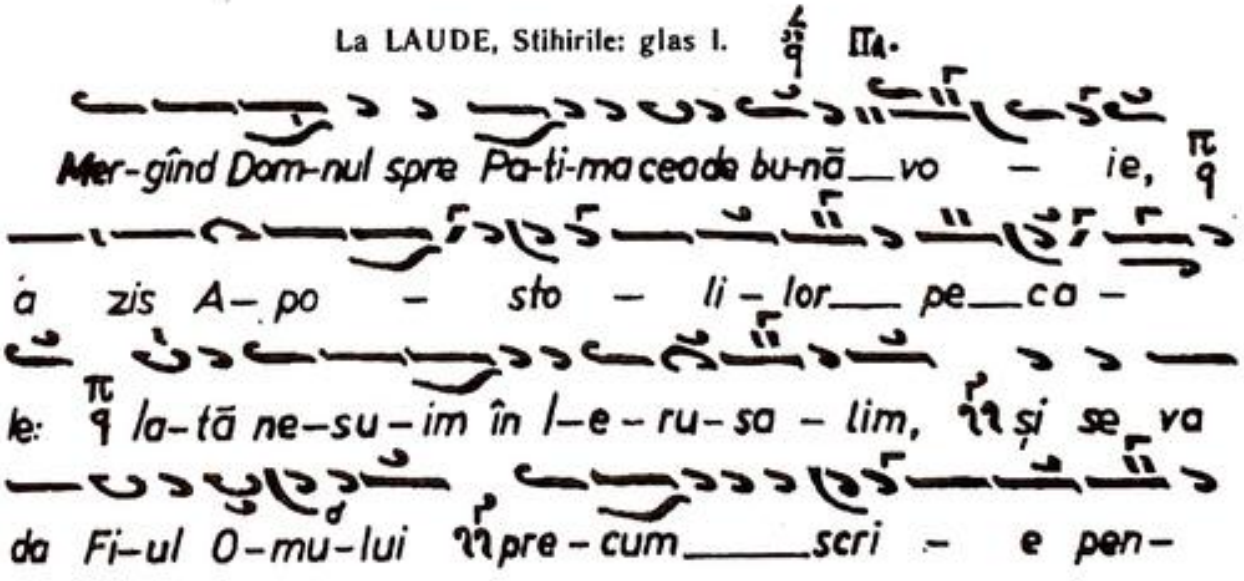

tru Dîn - sul. Ve - niți dar și noi cu gîn-duri cu-ra-te,

să mer-gem îm-pre-u-nă cu Dîn-sul, și îm-pre-u-nă să ne

ră-stig - nim, și să ne o - mo - rîm pentru Dîn-sul, de

spre de-sfă- tă - ri - le lu - mești; ca să și vie-țu-im

îm-pre-u-nă cu Dîn-sul și să-L a - u - zim pre

El zi - cînd: De a cum nu Mă voi mai su - i în I-

e - ru - sa - li-mul cel pă-mîn-tesc, ca să pă-ți - mesc.

ci Mă voi su - i la Ta-tăl Meu și Ta - tăl vo-

stru și la Dum-ne-ze-ul meu și Dum - ne - ze - ul

vos - tru, și îm-pre-u-nă vă voi î - năl-ța pe

voi la I - e-ru-sa-li - mul cel de sus,

în - tru Îm-pă-ră-ți - a ce - ru - ri - lor.

Glas V.

A - jun-gînd noi, cre-din - cio - șii, la Pa-ti-

ma cea Mîn-tu - i - toa - re a lui Hris-tos Dum - ne-

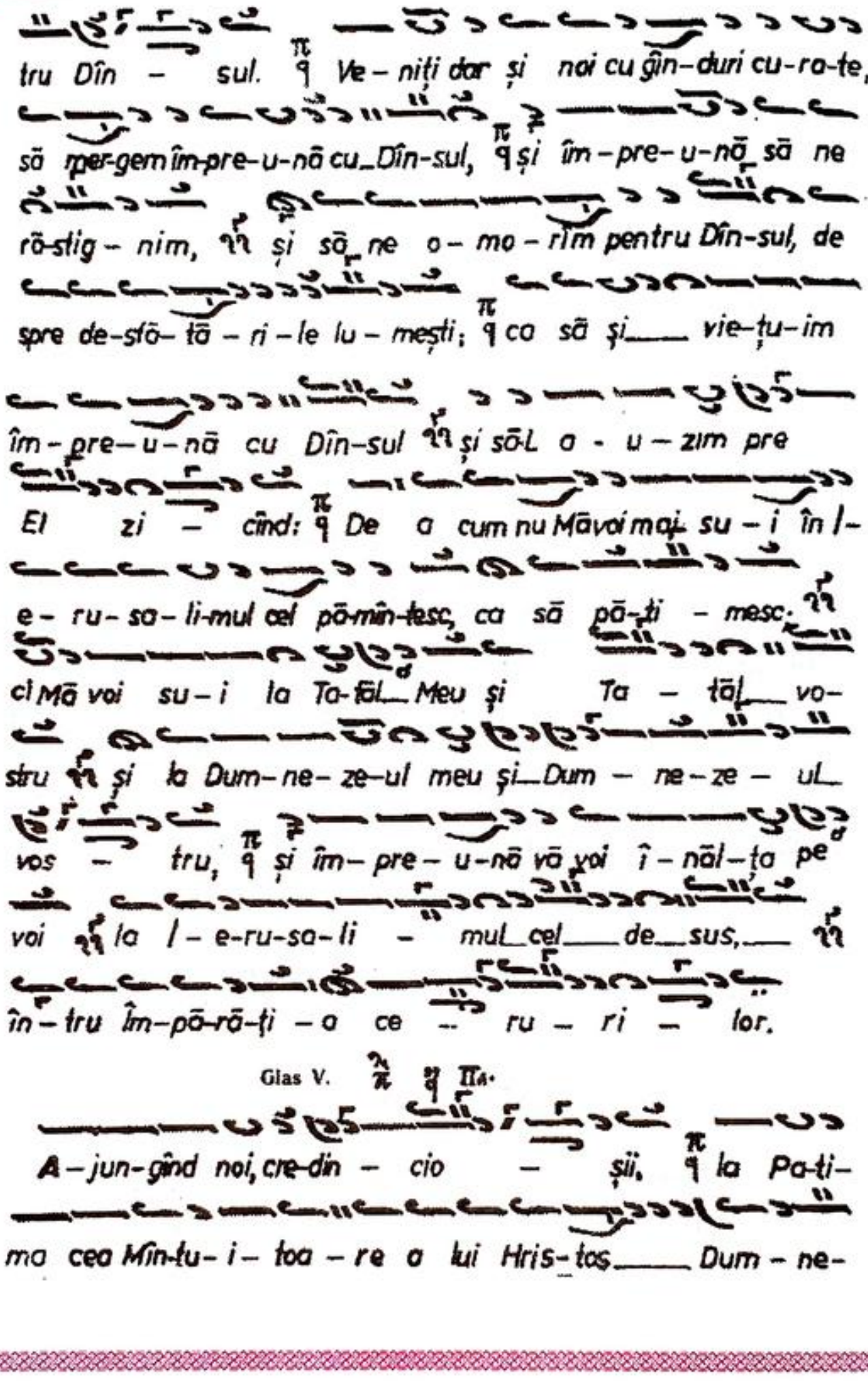

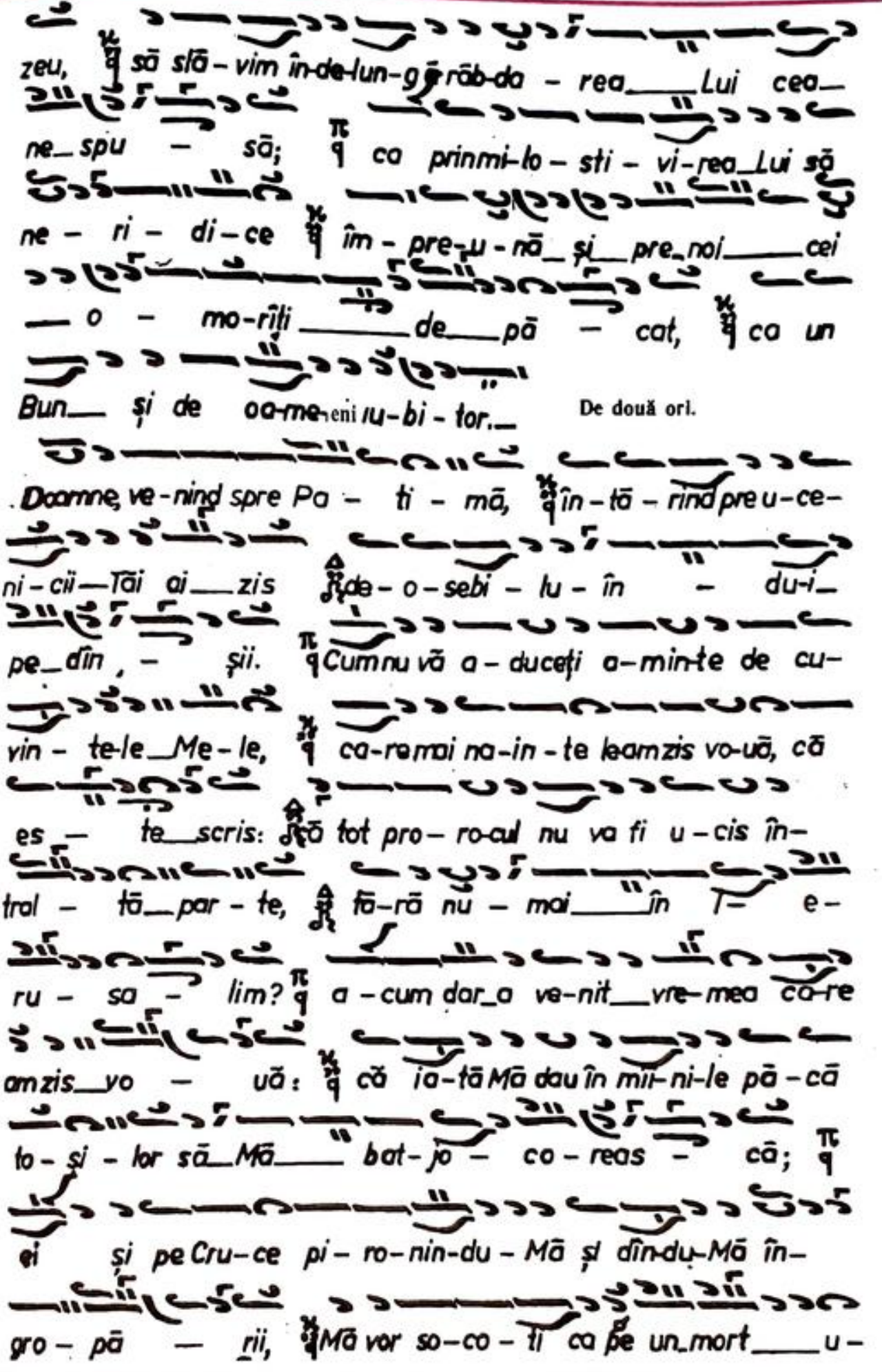

zeu, sā slā-vim în-de-lun-gă rāb-da - rea___Lui cea_
ne_spu - sā; ca prinmi-lo - sti - vi-rea_Lui să
ne - ri - di-ce îm - pre-u - nā_ și_pre_noi___cei
_o - mo-rîți___de___pā - cat, ca un
Bun_ și de oa-me-eni iu-bi - tor._ De două ori.

Doamne, ve-nind spre Pa - ti - mā, în-tā - rind pre u-ce-
ni-cii_Tāi ai___zis de-o-sebi - lu - în - du-i_
pe_dîn, - șii. Cum nu vă a-duceți a-min-te de cu-
vin - te-le_Me-le, ca-re mai na-in-te le am zis vo-uă, că
es - te_scris: că tot pro-ro-cul nu va fi u-cis în-
tral - tā_par - te, tā-rā nu - mai___în I- e-
ru - sa - lim? a-cum dar_a ve-nit___vre-mea ca-re
am zis_vo - uă: că ia-tā Mā dau în mii-ni-le pā-cā
to-și - lor să_Mā___ bat-jo - co-reas - cā;
ei și pe Cru-ce pi-ro-nin-du-Mā și dîn-du-Mā în-
gro-pā - rii, Mā vor so-co-ti ca pe un_mort___u-

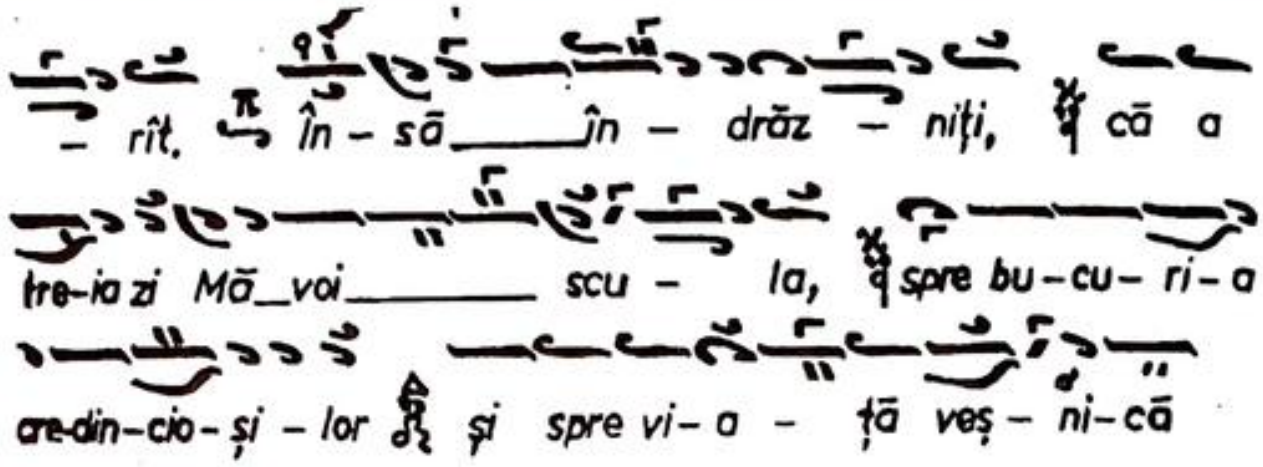

Apoi preotul zice:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mică (vezi pag.117)

Urmează **Ectenia:** Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață... (vezi pag.118).

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru Taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuți ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în

care ne-ai smerit pe noi și pentru anii în care am văzut rele. Și caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârșite, le-ai zis să nu se asemene neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slujitor tuturor, și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că și Eu Însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, și să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Stih, glasul al 8-lea:

Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă... Și acum... același glas:

A doua Evă aflând șarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momeli; dar el, lăsându-și haina, a fugit de păcat. Și, fiind gol, nu s-a rușinat, ca și cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

La STIHOAVNĂ, Stihirile... glas V π ꙋ IIA.

Doam - ne, ne-pri - ce- pîn-du - se mama fi- i-lor lui Ze__

ve- dei, ꙋ pen-tru tai - na-cea ne-spu - să a rîn-du- e -

-lii__ Ta - le, ꙋ a ce-rut_____de la_____Ti -

- ne, ꙋ ca să dă-ru - ești fi - i-lor__ei ꙋ cinstea îm-

pă-ră-ți-ei__ce _____ lei__ vre- mel - ni - ce. ꙋ

Dar în lo-cul a- ce - le - ea ai fă-gă- du-it pri- e-

te - ni - lor Tăi ꙋ să__bea__pa-ha - rul__mor-

ții ꙋ ca-re pa- har mai-na-in- te pî-nă ce a-l bea în -

suți____ai zis: ꙋ a fi cu-ră-ți - tor_____de__ pă-

ca - te. ꙋ Pen-tru a - cea-sta strigăm__Ți - e ꙋ

mîn-tu - i-rea su-fle-te-lor noa-stre sla - vă Ți - e ꙋ

Doam - ne în- vă- țînd pe u-ce-ni - cii__Tăi ꙋ să gîn-

dea-scă ce le mai de-să- vîr - șit ꙋ le-ai zis să nu să a

se - me-ne pă-gî - ni - lor ꙋ ca să stă-pî - neas-

că__pre__cei____mai_____mici ꙋ că nu va fi a-

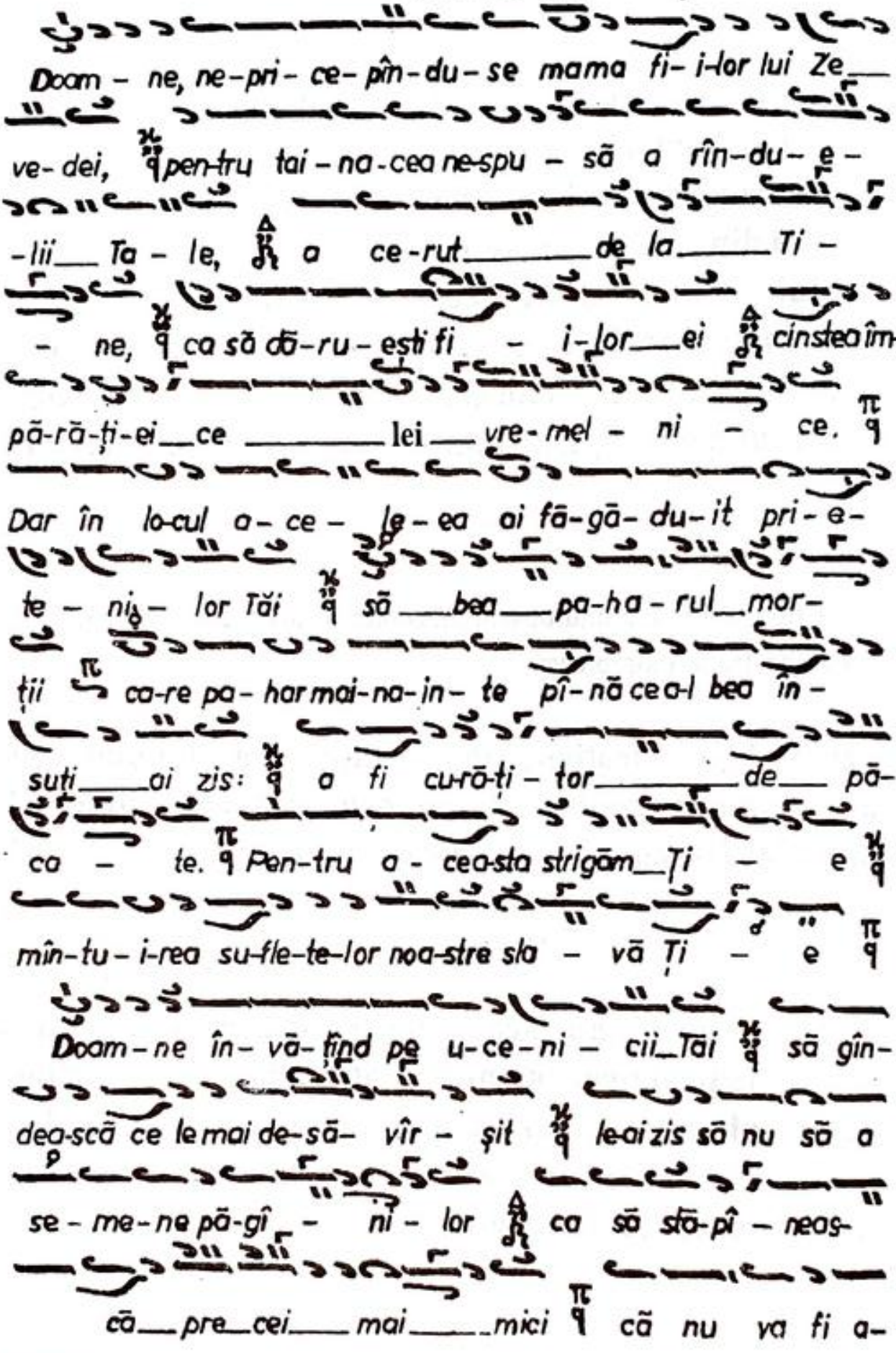

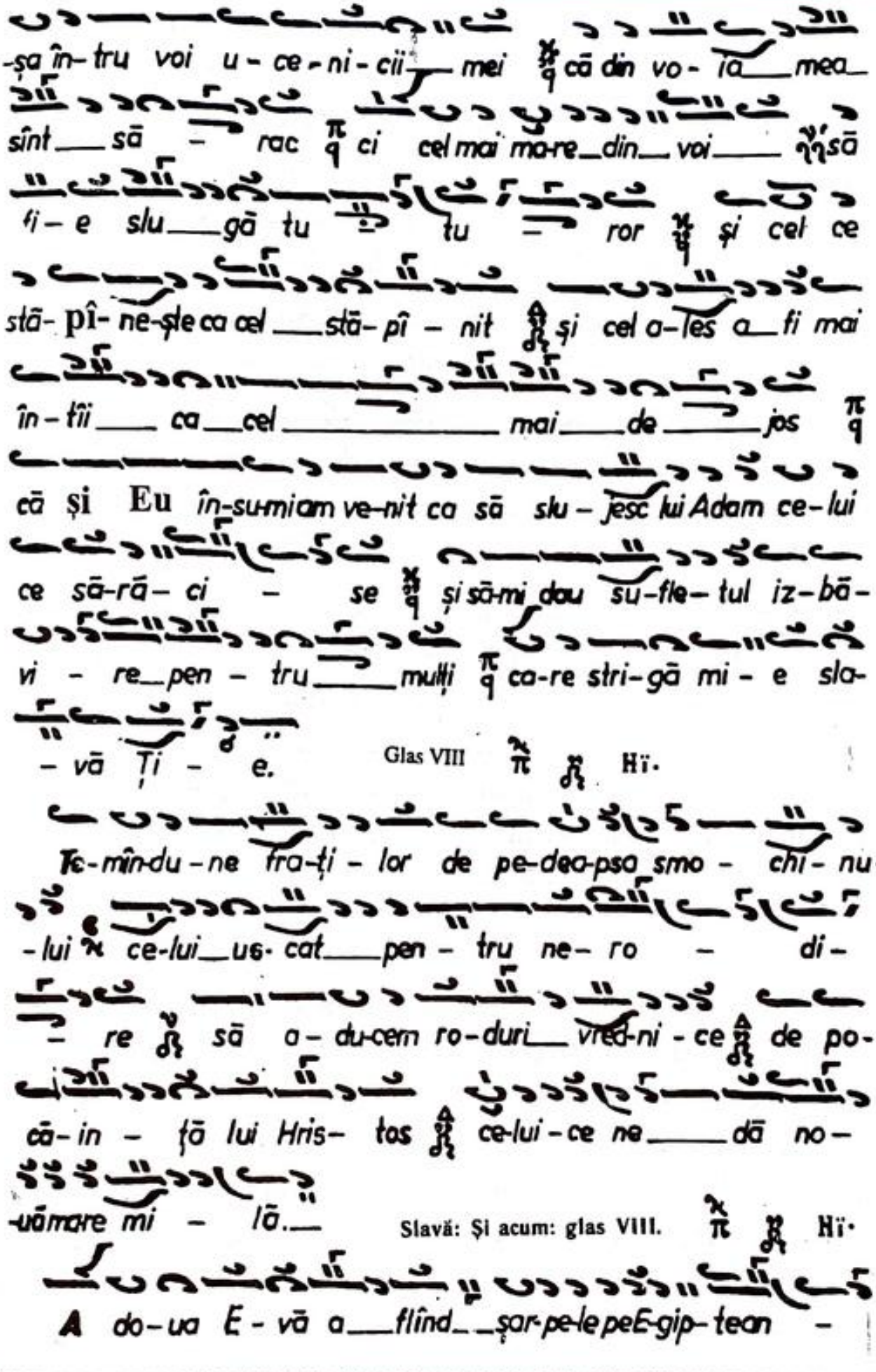
-șa în- tru voi u - ce - ni - cii mei că din vo - ia mea
sînt să - rac ci cel mai mo-re din voi să
fi - e slu gă tu tu ror și cel ce
stă- pî- ne-ște ca cel stă- pî - nit și cel a-les a fi mai
în - tîi ca cel mai de jos
că și Eu în-su-mi am ve-nit ca să slu - jesc lui Adam ce-lui
ce să-ră- ci - se și să-mi dau su-fle- tul iz-bă-
vi - re pen - tru mulți ca-re stri-gă mi - e sla-
- vă Ți - e.
Glas VIII Hï.
Te-mîn-du-ne fra-ți - lor de pe-deo-psa smo - chi- nu-
-lui ce-lui us- cat pen - tru ne- ro - di-
- re să a - du-cem ro-duri vred-ni - ce de po-
că-in - ță lui Hris- tos ce-lui - ce ne dă no-
-uă mare mi - lă.
Slavă: Și acum: glas VIII. Hï.
A do-ua E - vă a flînd șar-pe-le peE-gip-tean -

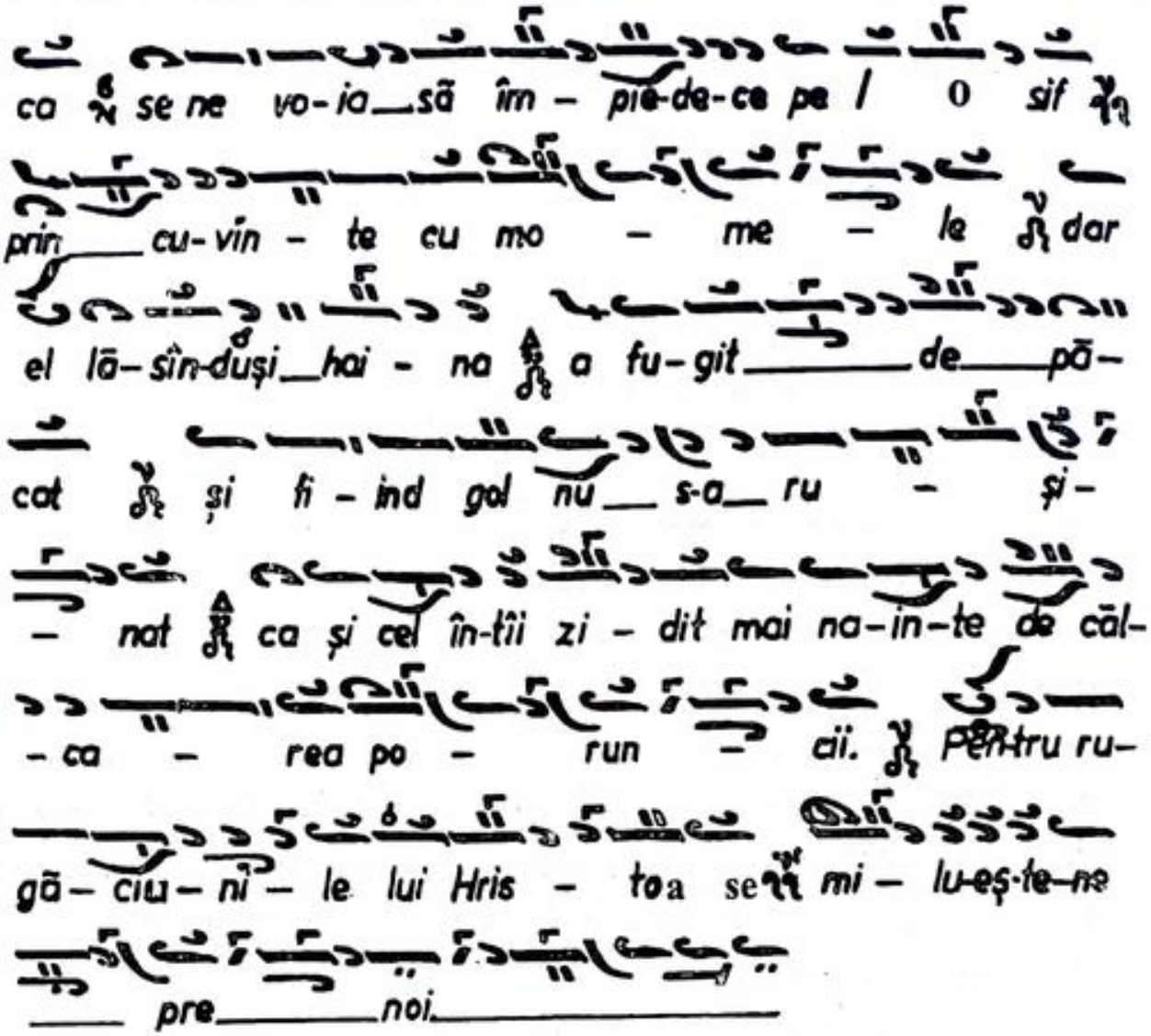

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului, a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea.

Și celelalte după obicei, cu metanii.(vezi pag.123)

Preotul zice apolisul:

Venind Domnul spre Patima cea de bunăvoie, pentru mântuirea noastră, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, pentru rugăciunile Sfântului (N) (al cărui hram îl poartă biserica) și ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

LUNI SEARA

(Denia de Marți în Săptămâna Patimilor)

LA ÚTRENIE

Se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag.3).

După cei șase psalmi, preotul zice **Ectenia mare**, apoi strana cântă: Aliluia, pe glasul al 8-lea cu glas mare și cântare dulce.

GLAS VIII

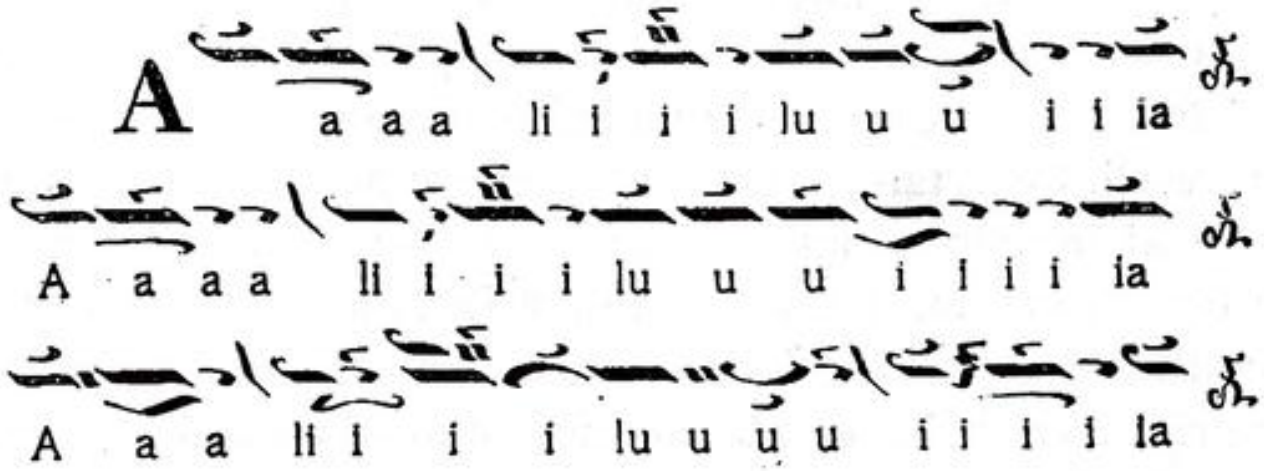

Apoi se cântă tot așa troparul:

Iată, Mirele vine în miezul nopții, și fericită este sluga, pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeule; pentru rugăciunile Înaintemergătorului, miluiește-ne pe noi (de trei ori; pe note vezi pag.182).

CATISMA A NOUA

Psalmul 64

Ție Ți se cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion și Ție Ți se va împlini făgăduința în Ierusalim. Auzi rugăciunea mea, către Tine tot trupul va veni. Cuvintele celor fără de lege ne-au biruit pe noi și nelegiuirile noastre Tu le vei curăți. Fericit este cel pe care l-ai ales și l-ai primit; locui-va în curțile Tale. Umplea-ne-vom de bunătățile casei Tale; sfânt este locașul Tău, minunat în dreptate. Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor de pe mare departe. Cel ce gătești munții cu tăria Ta, încins fiind cu putere; Cel ce tulburi adâncul mării și vuietul valurilor ei. Tulbura-se-vor neamurile și se vor spăimânta cei ce locuiesc marginile, de semnele Lui; ieșirile dimineții și ale serii le vei veseli. Cecertat-ai pământul și l-ai adăpat pe el, bogățiile lui le-ai înmulțit. Râul lui Dumnezeu s-a umplut de apă; gătit-ai hrana lor, că așa este gătirea Ta. Adapă brazdele lui, înmulțește roadele lui și se vor bucura de picături de ploaie, răsărind. Vei binecuvânta cununa anului bunătății Tale și câmpiile Tale se vor umple de roade grase. Îngrășa-se-vor pășunile pustiei și cu bucurie dealurile se vor încinge. Îmbrăcatu-s-au pășunile cu oi și văile vor înmulți grâul; vor striga și vor cânta.

Psalmul 65

Strigați lui Dumnezeu tot pământul. Cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui. Ziceți lui Dumnezeu: Cât sunt de înfricoșătoare lucrurile Tale! Pentru mulțimea puterii

Tale, Te vor linguși vrăjmașii Tăi. Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție, să cânte numelui Tău. Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, înfricoșător în sfaturi mai mult decât fiii oamenilor. Cel ce preface marea în uscat, prin râu vor trece cu piciorul. Acolo ne vom veseli de El. De Cel ce stăpânește cu puterea Sa veacul. Ochii Lui spre neamuri privesc; cei ce se răzvrătesc, să nu se înalțe întru sine. Binecuvântați neamuri pe Dumnezeul nostru și faceți să se audă glasul laudei Lui. Care a dat sufletului meu viață și n-a lăsat să se clatine picioarele mele. Când ne-ai cercetat pe noi, Dumnezeule, cu foc ne-ai lămurit pe noi, precum se lămurește argintul. Prinsu-ne-ai pe noi în cursă; pus-ai necazuri pe umărul nostru. Ridicat-ai oameni pe capetele noastre, trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos la odihnă. Intra-voi în casa Ta cu arderi de tot, împlini-voi Ție făgăduințele mele. Pe care le-au rostit buzele mele și le-a grăit gura mea, întru necazul meu. Arderi de tot grase voi aduce Ție, cu tămâie și berbeci; Îți voi jertfi boi și țapi. Veniți de auziți toți cei ce vă temeți de Dumnezeu și vă voi povesti câte a făcut El sufletului meu. Către Dânsul cu gura mea am strigat și L-am lăudat cu gura mea. Nedreptate de am avut în inima mea să nu mă audă Domnul. Pentru aceasta m-a auzit Dumnezeu; luat-a aminte glasul rugăciunii mele. Binecuvântat este Dumnezeu, Care n-a depărtat rugăciunea mea și mila Lui de la mine.

Psalmul 66

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața Ta spre noi și ne miluiește; ca

să cunoaștem pe pământ calea Ta, în toate neamurile mântuirea Ta. Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate! Veselească-se și să se bucure neamurile, că vei judeca popoarele cu dreptate și neamurile pe pământ le vei povățui. Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate. Pământul și-a dat rodul său. Binecuvintează-ne pe noi, Dumnezeule, Dumnezeul nostru. Binecuvintează-ne pe noi, Dumnezeule, și să se teamă de Tine toate marginile pământului.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori)
Slavă...

Psalmul 67

Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El. Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de la fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu. Iar drepții să se bucure și să se veselească înaintea lui Dumnezeu, să se desfăteze în veselie. Cântați lui Dumnezeu, cântați numele Lui, gătiți calea Celui ce străbate pustia, Domnul este numele Lui. Și vă bucurați înaintea Lui. Să se tulbure de fața Lui, a Părintelui orfanilor și a Judecătorului văduvelor. Dumnezeu este în locul cel sfânt al Lui; Dumnezeu așează pe cei singuratici în casă. Scoate cu vitejie pe cei legați în obezi, la fel pe cei amărâți, pe cei ce locuiesc în morminte. Dumnezeule, când mergeai Tu înaintea poporului Tău, când treceai Tu prin pustie. Pământul s-a cutremurat și cerurile s-au topit și Sinaiul s-a clătinat de la

fața Dumnezeului lui Israel. Ploaie de bunăvoie vei osebi, Dumnezeule, moștenirii Tale. Ea a slăbit, dar Tu ai întărit-o. Vietățile Tale locuiesc în ea; întru bunătatea Ta, Dumnezeule, purtat-ai grijă de cel sărac. Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă. Împăratul puterilor, poporului iubit va împărți prăzile. Dacă veți dormi în mijlocul moștenirilor voastre, aripile voastre argintate vor fi ca ale porumbiței și spatele vostru va străluci ca aurul. Când Împăratul Cel ceresc va împrăștia pe regi în țara Sa, ei vor fi albi ca zăpada pe Selmon. Munte al lui Dumnezeu este muntele Vasan, munte de piscuri este muntele Vasan. Pentru ce, munți cu piscuri, pizmuiți muntele în care a binevoit Dumnezeu să locuiască în el, pentru că va locui în el până la sfârșit? Carele lui Dumnezeu sunt mii de mii; mii sunt cei ce se bucură de ele. Domnul în mijlocul lor, pe Sinai, în locașul Său cel sfânt. Suitu-Te-ai la înălțime, robit-ai mulțime, luat-ai daruri de la oameni, chiar și cu cei răzvrătiți îngăduiți au fost să locuiască. Domnul Dumnezeu este binecuvântat, binecuvântat este Dumnezeu zi de zi; să sporească între noi, Dumnezeul mântuirii noastre. Dumnezeul nostru este Dumnezeul mântuirii și ale Domnului Dumnezeu sunt ieșirile morții. Dar Dumnezeu va sfărâma capetele vrăjmașilor Săi, creștetul părului celor ce umblă întru greșelile lor. Zis-a Domnul: «Din Vasan îl voi întoarce, întoarce-voi pe vrăjmașii tăi din adâncurile mării. Pentru ca să se afunde piciorul tău în sângele lor și limba câinilor tăi în sângele vrăjmașilor tăi». Văzut-am, Dumnezeule, intrarea Ta, văzut-am intrarea Dumnezeului și Împăratului meu în locașul cel sfânt: Înainte mergeau căpeteniile, după ei cei ce cântau din strune, în mijloc

fecioarele bătând din timpane și zicând: «În adunări binecuvântați pe Dumnezeu, pe Domnul din izvoarele lui Israel!» Acolo era Veniamin cel mai tânăr, în uimire; căpeteniile lui Iuda, povățuitorii lor, căpeteniile Zabulonului, căpeteniile Neftalimului și ziceau: «Poruncește, Dumnezeule, puterii Tale; întărește Dumnezeule, această lucrare pe care ai făcut-o nouă. Pentru locașul Tău, din Ierusalim, Îți vor aduce împărații daruri. Ceartă fiarele din trestii, ceartă taurii adunați împotriva junincilor popoarelor, ca să nu fie depărtați cei care au fost încercați ca argintul. Risipește neamurile cele ce voiesc războaie». Veni-vor soli din Egipt; Etiopia va întinde mai înainte la Dumnezeu mâna ei, zicând: «Împărățiile pământului cântați lui Dumnezeu, cântați Domnului. Cântați Dumnezeului Celui ce S-a suit peste cerul cerului, spre răsărit; iată va da glasul Său, glas de putere. Dați slavă lui Dumnezeu! Peste Israel măreția Lui și puterea Lui în nori. Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel; Însuși va da putere și întărire poporului Său. Binecuvântat este Dumnezeu».

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 68

Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care nu are fund. Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul

meu. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșelile mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele. Că râvna casei Tale m-a mâncat și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Și mi-am smerit cu post sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie. Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce ședeau în porți și despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne, am strigat la timp bine-plăcut. Dumnezeule, întru mulțimea milei Tale auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuiește-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor. Ca să nu mă înece vâltoarea apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-și închidă peste mine adâncul gura lui. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine. Să nu-Ți întorci fața Ta de la credinciosul Tău, când mă necăjesc. Degrabă mă auzi. Ia aminte la sufletul meu și-l mântuiește pe el; din mâinile vrăjmașilor mei izbăvește-mă. Că Tu cunoști ocara mea și rușinea mea și înfruntarea mea. Înaintea Ta sunt toți cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz. Și am așteptat pe cel ce m-ar milui și nu era și pe cei ce m-ar mângâia și nu i-am aflat. Și mi-au dat spre mâncarea

mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire și sminteală. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă și spinarea lor pururea o gârbovește. Varsă peste ei urgia Ta și mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei. Facă-se curtea lor pustie și în locașurile lor să nu fie locuitori. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit și au înmulțit durerea rănilor lui. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor și să nu intre întru dreptatea Ta. Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei drepți să nu se scrie. Sărac și îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească! Lăuda-voi numele Dumnezeului meu cu cântare și-L voi preamări pe El cu laudă. Și-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât vițelul tânăr, căruia îi cresc coarne și unghii. Să râdă săracii și să se veselească; cântați lui Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru! Că a auzit pe cei săraci Domnul și pe cei ferecați în obezi ai Săi nu i-a urgisit. Să-L laude pe El cerurile și pământul, marea și toate câte se târăsc în ea. Că Dumnezeu va mântui Sionul și se vor zidi cetățile lui Iuda și vor locui acolo și-l vor moșteni pe el. Și seminția credincioșilor Lui îl va stăpâni pe el și cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuți mie grăbește-Te! Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu. Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată rușinați cei ce-mi grăiesc mie «Bine, bine!» Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine,

Dumnezeule, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!». Iar eu sărac sunt și sărman, Dumnezeule, ajută-mă! Ajutorul meu și Izbăvitorul meu ești Tu, Doamne, nu zăbovi.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori)
Slavă...

Apoi se cântă Sedealna, glasul al 4-lea:
Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Pe Mirele, fraților, să-L iubim, candelele noastre să le îngrijim, în virtuți strălucind și în credință dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiți, ca fecioarele cele înțelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă... Și acum... tot aceasta...

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

CATISMA A ZECEA

Psalmul 70

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac. Întru dreptatea Ta, izbăvește-mă și mă scoate, pleacă urechea Ta către mine și mă mântuiește. Fii mie Dumnezeu apărător și loc întărit, ca să mă mântuiești. Că

întărirea și scăparea mea ești Tu. Dumnezeul meu, izbăvește-mă din mâna păcătosului, din mâna călcătorului de lege și a celui ce face strâmbătate. Că Tu ești așteptarea mea, Doamne; Domnul este nădejdea mea din tinerețile mele. Întru Tine m-am întărit din pântece; din pântecele maicii mele Tu ești acoperitorul meu; întru Tine este lauda mea pururea. Ca o minune m-am făcut multora, iar Tu ești ajutorul meu cel tare. Să se umple gura mea de lauda Ta, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviința Ta. Nu mă lepăda la vremea bătrâneților; când va lipsi tăria mea, să nu mă lași pe mine. Că au zis vrăjmașii mei mie și cei ce păzesc sufletul meu s-au sfătuit împreună, zicând: Dumnezeu l-a părăsit pe el, urmăriți-l și-l prindeți pe el, că nu este cel ce izbăvește. Dumnezeule, nu Te depărta de la mine; Dumnezeul meu, spre ajutorul meu ia aminte! Să se rușineze și să piară cei ce defăimează sufletul meu, să se îmbrace cu rușine și înfruntare cei ce caută să-mi facă rău. Iar eu pururea voi nădăjdui spre Tine și voi înmulți lauda Ta. Gura mea va vesti dreptatea Ta, toată ziua mântuirea Ta, al căror nume nu-l cunosc. Intra-voi întru puterea Domnului; Doamne, îmi voi aduce aminte numai de dreptatea Ta. Dumnezeule, m-ai învățat din tinerețile mele și eu și astăzi vestesc minunile Tale. Până la bătrânețe și cărunțețe, Dumnezeule, să nu mă părăsești, ca să vestesc brațul Tău la tot neamul ce va să vină. Puterea Ta și dreptatea Ta, Dumnezeule, până la cele înalte, mărețiile pe care le-ai făcut. Dumnezeule, cine este asemenea Ție? Multe necazuri și rele ai trimis asupra mea, dar întorcându-Te mi-ai dat viață și din adâncurile pământului iarăși m-ai scos. Înmulțit-ai spre mine mărirea Ta și întorcându-Te m-ai mângâiat și din adâncurile

pământului iarăși m-ai scos. Că eu voi lăuda cu instrumente de cântare adevărul Tău, Dumnezeule, cânta-voi Ție din alăută, Sfântul lui Israel. Bucura-se-vor buzele mele când voi cânta Ție și sufletul meu pe care l-ai mântuit. Încă și limba mea toată ziua va rosti dreptatea Ta, când vor fi rușinați și înfruntați cei ce caută să-mi facă rău.

Psalmul 71

Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului și dreptatea Ta fiului împăratului, ca să judece pe poporul Tău cu dreptate și pe săracii Tăi cu judecată. Să aducă munții pace poporului Tău și dealurile dreptate. Judeca-va pe săracii poporului și va milui pe fiii săracilor și va umili pe clevetitor. Și se vor teme de Tine cât va fi soarele și cât va fi luna din neam în neam. Pogorâ-se-va ca ploaia pe lână și ca picăturile ce cad pe pământ. Răsări-va în zilele lui dreptatea și mulțimea păcii, cât va fi luna. Și va domni de la o mare până la alta și de la râu până la marginile lumii. Înaintea lui vor îngenunchia etiopienii și vrăjmașii lui țărâna vor linge. Împărații Tarsisului și insulele daruri vor aduce, împărații arabilor și ai reginei Saba prinoase vor aduce. Și se vor închina lui toți împărații pământului, toate neamurile vor sluji lui. Că a izbăvit pe sărac din mâna celui puternic și pe sărmanul care nu avea ajutor. Va avea milă de sărac și de sărman și sufletele săracilor va mântui. De camătă și de asuprire va scăpa sufletele lor și scump va fi numele lor înaintea lui. Și va fi viu și se va da lui din aurul Arabiei și se vor ruga pentru el pururea; toată ziua îl vor binecuvânta pe el. Fi-va belșug de pâine pe pământ până-n vârful munților;

pomii roditori se vor înălța ca cedrii Libanului; și vor înflori cei din cetate ca iarba pământului. Numele lui va dăinui pe vecie; cât va fi soarele va fi pomenit numele lui. Se vor binecuvânta întru el toate semințiile pământului, toate neamurile îl vor ferici pe el. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul Care face minuni. Și binecuvântat este numele slavei Lui în veac și în veacul veacului. Tot pământul se va umple de slava Lui. Amin. Amin.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 72

Cât de bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei drepți la inimă. Iar mie, puțin a fost de nu mi-au alunecat picioarele, puțin a fost de nu s-au poticnit pașii mei. Că am pizmuit pe cei fără de lege, când vedeam pacea păcătoșilor. Că n-au necazuri până la moartea lor și tari sunt când lovesc ei. De osteneli omenești n-au parte și cu oamenii nu sunt biciuiți. Pentru aceea îi stăpânește pe ei mândria și se îmbracă cu nedreptatea și silnicia. Din răutatea lor iese nedreptatea și cugetele inimii lor ies la iveală. Gândesc și vorbesc cu vicleșug, nedreptate grăiesc de sus. Până la cer ridică gura lor și cu limba lor străbat pământul. Pentru aceasta poporul meu se ia după ei și găsește că ei sunt plini de zile bune. Și zice: «Cum? Știe aceasta Dumnezeu? Are cunoștință Cel Preaînalt? Iată, aceștia sunt păcătoșii și sunt îndestulați. Veșnic sunt bogați». Iar eu am zis: «Deci, în deșert am fost drept la inimă și mi-am spălat întru cele nevinovate

mâinile mele. Că am fost lovit toată ziua și mustrat în fiecare dimineață». Dacă aș fi grăit așa, iată aș fi călcat legământul neamului fiilor Tăi. Și mă frământam să pricep aceasta, dar anevoios lucru este înaintea mea. Până ce am intrat în locașul cel sfânt al lui Dumnezeu și am înțeles sfârșitul celor răi. Într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei și i-ai doborât când se înălțau. Cât de iute i-ai pustiit pe ei! S-au stins, au pierit din pricina nelegiuirii lor. Ca visul celui ce se deșteaptă, Doamne, în cetatea Ta chipul lor de nimic l-ai făcut. De aceea s-a bucurat inima mea și rărunchii mei s-au potolit. Că eram fără de minte și nu știam; ca un dobitoc eram înaintea Ta. Dar eu sunt pururea cu Tine. Apucatu-m-ai de mâna mea cea dreaptă. Cu sfatul Tău m-ai povățuit și cu slavă m-ai primit. Că pe cine am eu în cer afară de Tine? Și afară de Tine, ce am dorit pe pământ? Stinsu-s-a inima mea și trupul meu, Dumnezeul inimii mele și partea mea, Dumnezeule, în veac. Că iată cei ce se depărtează de Tine vor pieri; nimicit-ai pe tot cel ce se leapădă de Tine. Iar mie a mă lipi de Dumnezeu bine este, a pune în Domnul nădejdea mea, ca să vestesc toate laudele Tale în porțile fiicei Sionului.

Psalmul 73

Pentru ce m-ai lepădat, Dumnezeule, până în sfârșit? Aprinsu-s-a inima Ta peste oile pășunii Tale. Adu-Ți aminte de poporul Tău, pe care l-ai câștigat de la început. Izbăvit-ai toiagul moștenirii Tale, muntele Sionului, acesta în care ai locuit. Ridică mâinile Tale împotriva mândriilor lor, până la sfârșit, că rău a făcut vrăjmașul în locul cel sfânt

al Tău. Și s-au fălit cei ce Te urăsc pe Tine în mijlocul locului de prăznuire al Tău, pus-au semnele lor drept semne. Sfărâmat-au intrarea cea de deasupra. Ca în codru cu topoarele au tăiat ușile locașului Tău, cu topoare și ciocane l-au sfărâmat. Ars-au cu foc locașul cel sfânt al Tău, până la pământ; spurcat-au locul numelui Tău. Zis-au în inima lor împreună cu neamul lor: «Veniți să ardem toate locurile de prăznuire ale lui Dumnezeu de pe pământ». Semnele noastre nu le-am văzut; nu mai este profet și pe noi nu ne va mai cunoaște. Până când, Dumnezeule, Te va ocărî vrăjmașul, până când va huli potrivnicul numele Tău, până în sfârșit? Pentru ce întorci mâna Ta și dreapta Ta din sânul Tău, până în sfârșit? Dar Dumnezeu, Împăratul nostru înainte de veac, a făcut mântuire în mijlocul pământului. Tu ai despărțit, cu puterea Ta, marea; Tu ai zdrobit capetele balaurilor din apă. Tu ai sfărâmat capul balaurului; datu-l-ai pe el mâncare popoarelor pustiului. Tu ai deschis izvoare și pâraie. Tu ai secat râurile Itanului. A Ta este ziua și a Ta este noaptea. Tu ai întocmit lumina și soarele. Tu ai făcut toate marginile pământului; vara și primăvara Tu le-ai zidit. Adu-Ți aminte de aceasta: vrăjmașul a ocărât pe Domnul și poporul cel fără de minte a hulit numele Tău. Să nu dai fiarelor sufletul ce Te laudă pe Tine; sufletele săracilor Tăi să nu le uiți până în sfârșit. Caută spre legământul Tău, că s-au umplut ascunzișurile pământului de locuințele fărădelegilor. Să nu se întoarcă rușinat cel umilit; săracul și sărmanul să laude numele Tău. Scoală-Te, Dumnezeule, apără pricina Ta; adu-Ți aminte de ocara de fiecare zi, cu care Te necinstește cel fără de minte. Nu uita strigătul vrăjmașilor Tăi! Răzvrătirea celor ce Te urăsc pe Tine se urcă pururea spre Tine.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă...

Psalmul 74

Lăuda-Te-vom pe Tine, Dumnezeule, lăuda-Te-vom și vom chema numele Tău. Voi spune toate minunile Tale. «Când va fi vremea, zice Domnul, cu dreptate voi judeca. Cutremuratu-s-a pământul și toți cei ce locuiesc pe el; eu am întărit stâlpii lui». Și am zis celor fără de lege: «Nu faceți fărădelege!» și păcătoșilor: «Nu înălțați fruntea! Nu ridicați la înălțime fruntea voastră, să nu grăiți nedreptate împotriva lui Dumnezeu». Că nici de la răsărit, nici de la apus, nici din munții pustiei, nu vine ajutorul. Ci Dumnezeu este Judecătorul; pe unul îl smerește și pe altul îl înalță. Paharul este în mâna Domnului, plin cu vin curat bine-mirositor, și îl trece de la unul la altul, dar drojdia lui nu s-a vărsat; din ea vor bea toți păcătoșii pământului. Iar eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacob. Și toate frunțile păcătoșilor voi zdrobi și se va înălța fruntea dreptului.

Psalmul 75

Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu; în Israel mare este numele Lui. Că s-a făcut în Ierusalim locul Lui și locașul Lui în Sion. Acolo a zdrobit tăria arcurilor, arma și sabia și războiul. Tu luminezi minunat din munții cei veșnici. Tulburatu-s-au toți cei nepriceputi la inimă, dormit-au somnul lor și toți cei războinici nu și-au mai găsit inimile. De certarea Ta, Dumnezeule al lui Iacob, au încremenit

călăreții pe cai. Tu înfricoșător ești și cine va sta împotriva mâniei Tale? Din cer ai făcut să se audă judecată; pământul s-a temut și s-a liniștit când s-a ridicat la judecată Dumnezeu, ca să mântuiască pe toți blânzii pământului. Că gândul omului Te va lăuda și amintirea gândului Te va prăznui. Faceți făgăduințe și le împliniți Domnului, Dumnezeului vostru. Toți cei dimprejurul Lui vor aduce daruri Celui înfricoșător și Celui ce ia duhurile căpeteniilor, Celui înfricoșător împăraților pământului.

Psalmul 76

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Dumnezeu, și a căutat spre mine. În ziua necazului meu pe Dumnezeu am căutat; chiar și noaptea mâinile mele stau întinse înaintea Lui și n-am slăbit; sufletul n-a vrut să se mângâie. Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu și m-am cutremurat; gândit-am și a slăbit duhul meu. Ochii mei au luat-o înainte, treji; tulburatu-m-am și n-am grăit. Gândit-am la zilele cele de demult și de anii cei veșnici mi-am adus aminte și cugetam. Noaptea în inima mea gândeam și se frământa duhul meu zicând: Oare, în veci mă va lepăda Domnul și nu va mai binevoi în mine? Oare, până în sfârșit mă va lipsi de mila Lui, din neam în neam? Oare, va uita să Se milostivească Dumnezeu? Sau va închide în mâinile Lui îndurările Sale? Și am zis: Acum am început să înțeleg; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt. Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului și-mi voi aduce aminte de minunile Tale, dintru început. Și voi cugeta la toate lucrurile Tale și la faptele Tale mă voi gândi.

Dumnezeule, în sfințenie este calea Ta. Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni! Cunoscută ai făcut între popoare puterea Ta. Izbăvit-ai cu brațul Tău poporul Tău, pe fiii lui Iacob și ai lui Iosif. Văzutu-Te-au apele, Dumnezeule, văzutu-Te-au apele și s-au spăimântat și s-au tulburat adâncurile. Glas au dat norii că săgețile Tale trec. Glasul tunetului Tău în vârtej, luminat-au fulgerele Tale lumea, clătinatu-s-a și s-a cutremurat pământul. În mare este calea Ta și cărările Tale în ape multe și urmele Tale nu se vor cunoaște. Povățuit-ai ca pe niște oi pe poporul Tău, cu mâna lui Moise și a lui Aaron.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Apoi se cântă Sedealna, glasul al 4-lea:
Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Sfat al fărădelegii asupra Ta, Mântuitorule, adunând din pizmă cu viclenie preoții și cărturarii, au îndemnat pe Iuda la vânzare. Pentru aceasta ieșind fără de rușine, a grăit asupra Ta mulțimii celei fără de lege, zicând: «Ce-mi veți da mie și eu voi da pe El în mâinile voastre?». Mântuiește sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.
Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

CATISMA A UNSPREZECEA

Psalmul 77

Luați aminte, poporul meu, la legea mea, plecați urechile voastre spre graiurile gurii mele. Deschide-voi în pilde gura mea, spune-voi cele ce au fost dintru început, câte am auzit și am cunoscut și câte părinții noștri ne-au învățat. Nu s-au ascuns de la fiii lor, din neam în neam, vestind laudele Domnului și puterile Lui și minunile pe care le-a făcut. Și a ridicat mărturie în Iacob și lege a pus în Israel. Câte a poruncit părinților noștri ca să le arate pe ele fiilor lor, ca să le cunoască neamul ce va să vină, fiii ce se vor naște și se vor ridica, și le vor vesti fiilor lor, ca să-și pună în Dumnezeu nădejdea lor și să nu uite binefacerile lui Dumnezeu și poruncile Lui să le țină, ca să nu fie ca părinții lor neam îndărătnic și răzvrătit, neam care nu și-a îndreptat inima sa și nu și-a încredințat lui Dumnezeu duhul său. Fiii lui Efraim, arcași înarmați, întors-au spatele, în zi de război. N-au păzit legământul lui Dumnezeu și în legea Lui n-au vrut să umble. Și au uitat facerile Lui de bine și minunile Lui, pe care le-a arătat lor, minunile pe care le-a făcut înaintea părinților lor, în pământul Egiptului, în câmpia Taneos. Despicat-a marea și i-a trecut pe ei; stătut-au apele ca un zid; povățuitu-i-a pe ei cu nor ziua și toată noaptea cu lumină de foc; despicat-a piatră în pustie și i-a adăpat pe ei cu bogăție de apă. Scos-a apă din piatră și au curs apele ca niște râuri. Dar ei încă au greșit înaintea Lui, amărât-au pe Cel Preaînalt, în loc fără de apă. Și au ispitit pe Dumnezeu în inimile lor, cerând mâncare sufletelor lor. Și au grăit împotriva lui Dumnezeu și au zis: «Va putea, oare,

Dumnezeu să gătească masă în pustiu?» - Pentru că a lovit piatra și au curs ape și pâraiele s-au umplut de apă. - «Oare, va putea da și pâine, sau va putea întinde masă poporului Său?» Pentru aceasta a auzit Domnul și S-a mâniat și foc s-a aprins peste Iacob și mânie s-a suit peste Israel. Căci n-au crezut în Dumnezeu, nici n-au nădăjduit în izbăvirea Lui. Și a poruncit norilor de deasupra și ușile cerului le-a deschis. Și a plouat peste ei mană de mâncare și pâine cerească le-a dat lor. Pâine îngerească a mâncat omul; bucate le-a trimis lor din destul. Poruncit-a El, din cer, vânt dinspre răsărit și a adus cu puterea Lui vânt dinspre miazăzi. Și a plouat peste ei ca pulberea cărnuri și ca nisipul mării păsări zburătoare. Și au căzut în mijlocul taberei lor, împrejurul corturilor lor. Și au mâncat și s-au săturat foarte și pofta lor și-au împlinit-o. Nimic nu le lipsea din cele ce pofteau și mâncarea le era încă în gura lor, când mânia lui Dumnezeu s-a ridicat peste ei și i-a ucis pe cei sătui ai lor și pe cei aleși ai lui Israel i-a doborât. Cu toate acestea încă au mai păcătuit și n-au crezut în minunile Lui. Și s-au stins în deșertăciune zilele lor și anii lor degrabă. Când îi ucidea pe ei, Îl căutau și se întorceau și reveneau la Dumnezeu. Și și-au adus aminte că Dumnezeu este ajutorul lor și Dumnezeul Cel Preaînalt este izbăvitorul lor. Dar L-au înșelat pe El, cu gura lor și cu limba lor L-au mințit. În inima lor n-au fost drepți cu El, nici n-au crezut în legământul Lui. Iar El este îndurător, va curăți păcatele și nu-i va nimici. Își va întoarce de multe ori mânia Lui și nu va aprinde toată urgia Lui. Și-a adus aminte că trup sunt ei, suflare ce trece și nu se mai întoarce. De câte ori L-au amărât în pustiu, L-au mâniat în pământ fără de apă? Și s-au întors și au ispitit pe Dumnezeu

și pe Sfântul lui Israel L-au întărâtat. Nu și-au adus aminte de brațul Lui, de ziua în care i-a izbăvit pe ei din mâna asupritorului. Că a făcut în Egipt semnele Lui și minunile Lui în câmpia Taneos: El a prefăcut în sânge râurile lor și apele lor, ca să nu bea. El a trimis asupra lor tăuni și i-a mâncat pe ei; și broaște, și i-a prăpădit pe ei. Dat-a stricăciunii rodul lor și ostenelile lor, lăcustelor. Bătut-a cu grindină via lor și duzii lor cu piatră. Dat-a grindinii dobitoacele lor și averea lor focului. Trimis-a asupra lor urgia mâniei Lui; mânie, urgie și necaz trimis-a prin îngeri nimicitori. Făcut-a cale mâniei Lui; n-a cruțat de moarte sufletele lor și dobitoacele lor morții le-a dat. Lovit-a pe toți cei întâi-născuți din Egipt, pârga ostenelilor lor, în locașurile lui Ham. Ridicat-a ca pe niște oi pe poporul Său și i-a dus pe ei, ca pe o turmă, în pustiu. Povățuitu-i-a pe ei cu nădejde și nu s-au înfricoșat și pe vrăjmașii lor i-a acoperit marea. Dusu-i-a pe ei la hotarul sfințeniei Lui, muntele pe care l-a dobândit dreapta Lui. Izgonit-a dinaintea lor neamuri și le-a dat lor prin sorți pământul de moștenire; și a așezat în corturile lor semințiile lui Israel. Dar ei au ispitit și au amărât pe Dumnezeul Cel Preaînalt și poruncile Lui nu le-au păzit. Și s-au întors și au călcat legământul ca și părinții lor, întorsu-s-au ca un arc strâmb. Și L-au mâniat pe El cu înălțimile lor și cu idolii lor L-au întărâtat pe El. Auzit-a Dumnezeu și S-a mâniat și a urgisit foarte pe Israel. A lepădat cortul Său din Șilo, locașul Lui, în care El a locuit printre oameni. Și a robit tăria lor și frumusețea lor a dat-o în mâinile vrăjmașului. Și a dat sabiei pe poporul Său și de moștenirea Lui n-a ținut seama. Pe tinerii lor i-a mistuit focul și fecioarele lor n-au fost înconjurate cu cinste. Preoții lor de

sabie au căzut și văduvele lor nu vor plânge. Și S-a deșteptat Domnul ca cel ce doarme, ca un viteaz amețit de vin, și a lovit din spate pe vrăjmașii Săi; ocară veșnică le-a dat lor. Și a lepădat cortul lui Iosif și seminția lui Efraim n-a ales-o; ci a ales seminția lui Iuda, Muntele Sionului, pe care l-a iubit. Și a zidit locașul Său cel sfânt, ca înălțimea cerului; pe pământ l-a întemeiat pe el în veac. Și a ales pe David robul Său și l-a luat pe el de la turmele oilor. De lângă oile ce nasc l-a luat pe el, ca să pască pe Iacob, poporul Său, și pe Israel, moștenirea Sa. Și i-a păscut pe ei întru nerăutatea inimii lui și întru priceperea mâinii lui i-a povățuit pe ei.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 78

Dumnezeule, intrat-au neamurile în moștenirea Ta, pângărit-au locașul Tău cel sfânt, făcut-au din Ierusalim ruină. Pus-au cadavrele robilor Tăi mâncare păsărilor cerului, trupurile celor cuvioși ai Tăi, fiarelor pământului. Vărsat-au sângele lor ca apa împrejurul Ierusalimului și nu era cine să-i îngroape. Făcutu-ne-am ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dimprejurul nostru. Până când, Doamne, Te vei mânia până în sfârșit? Până când se va aprinde ca focul mânia Ta? Varsă mânia Ta peste neamurile care nu Te cunosc și peste împărățiile care n-au chemat numele Tău. Că au mâncat pe Iacob și locul lui l-au pustiit. Să nu pomenești fărădelegile noastre cele de demult; degrabă să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, că am

sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău; Doamne, izbăvește-ne pe noi și curățește păcatele noastre pentru numele Tău. Ca nu cumva să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?». Să se cunoască între neamuri, înaintea ochilor noștri, răzbunarea sângelui vărsat, a robilor Tăi; să intre înaintea Ta suspinul celor ferecați. După măreția brațului Tău, păzește pe fiii celor omorâți. Răsplătește vecinilor noștri de șapte ori, în sânul lor, ocara lor cu care Te-au ocărât pe Tine, Doamne. Iar noi, poporul Tău și oile pășunii Tale, mărturisi-ne-vom Ție, în veac, din neam în neam vom vesti lauda Ta.

Psalmul 79

Cel ce paști pe Israel, ia aminte! Cel ce povățuiești ca pe o oaie pe Iosif, Cel ce ședzi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim și Veniamin și Manase. Deșteaptă puterea Ta și vino să ne mântuiești pe noi. Dumnezeule, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui! Doamne, Dumnezeul puterilor, până când Te vei mânia de ruga robilor Tăi? Ne vei hrăni pe noi cu pâine de lacrimi și ne vei adăpa cu lacrimi, peste măsură? Pusu-ne-ai în ceartă cu vecinii noștri și vrăjmașii noștri ne-au batjocorit pe noi. Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui. Via din Egipt ai mutat-o; izgonit-ai neamuri și ai răsădit-o pe ea. Cale ai făcut înaintea ei și ai răsădit rădăcinile ei și s-a umplut pământul. Umbra ei și mlădițele ei au acoperit cedrii lui Dumnezeu. Întins-a vițele ei până la mare și până la râu lăstarele ei. Pentru ce ai dărâmat gardul ei și o culeg pe ea toți cei ce trec pe cale? A

stricat-o pe ea mistrețul din pădure și porcul sălbatic a păscut-o pe ea. Dumnezeul puterilor, întoarce-Te dar, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta, și o desăvârșește pe ea, pe care a sădit-o dreapta Ta, și pe Fiul Omului pe care L-ai întărit Ție. Arsă a fost în foc și smulsă, dar de cercetarea feței Tale ei vor pieri. Să fie mâna Ta peste bărbatul dreptei Tale și peste Fiul Omului pe care L-ai întărit Ție. Și nu ne vom depărta de Tine; ne vei da viață și numele Tău vom chema. Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui.

Psalmul 80

Bucurați-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru; strigați Dumnezeului lui Iacob! Cântați psalmi și bateți din timpane; cântați dulce din psaltire și din alăută! Sunați din trâmbiță, la lună nouă, în ziua cea binevestită a sărbătorii noastre! Că poruncă pentru Israel este și orânduire a Dumnezeului lui Iacob. Mărturie a pus în Iosif, când a ieșit din pământul Egiptului, și a auzit limba pe care n-o știa: «Luat-am sarcina de pe umerii lui, că mâinile lui au robit la coșuri. Întru necaz M-ai chemat și te-am izbăvit, te-am auzit în mijlocul furtunii și te-am cercat la apa certării. Ascultă, poporul Meu, și-ți voi mărturisi ție, Israele: De Mă vei asculta pe Mine, nu vei avea alt Dumnezeu, nici nu te vei închina la dumnezeu străin, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Cel ce te-am scos din pământul Egiptului. Deschide gura și o voi umple pe ea. Dar n-a ascultat poporul Meu glasul Meu și Israel n-a căutat la Mine. Și i-am lăsat să umble după dorințele inimilor lor și au mers după cugetele lor. De M-ar

fi ascultat poporul Meu, de ar fi umblat Israel în căile Mele, i-aș fi supus de tot pe vrăjmașii lor și aș fi pus mâna Mea pe asupritorii lor. Vrăjmașii Domnului L-au mințit pe El, dar le va veni timpul lor, în veac. Că Domnul i-a hrănit pe ei din grâul cel mai ales și cu miere din stâncă i-a săturat pe ei».

Psalmul 81

Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca. Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta? Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman. Mântuiți pe cel sărman și pe cel sărac; din mâna păcătosului, izbăviți-i. Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă; strica-se-vor toate rânduielile pământului. Eu am zis: «Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt». Dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți. Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

Psalmul 82

Dumnezeule, cine se va asemăna Ție? Să nu taci, nici să Te liniștești, Dumnezeule! Că iată, vrăjmașii Tăi s-au întărâtat și cei ce Te urăsc au ridicat capul. Împotriva poporului Tău au lucrat cu vicleșug și s-au sfătuit împotriva sfinților Tăi. Zis-au: «Veniți să-i pierdem pe ei dintre neamuri și să nu se mai pomenească numele lui Israel». Că s-au sfătuit într-un gând împotriva lui. Împotriva Ta legământ au făcut: Locașurile Idumeilor și Ismaelitenii, Moabul și

Agarenii, Gheval și Amon și Amalic și cei de alt neam, cu cei ce locuiesc în Tir. Că și Asur a venit împreună cu ei, ajutat-au fiilor lui Lot. Fă-le lor ca lui Madian și lui Sisara și ca lui Iavin, la râul Chișon. Pierit-au în Endor; făcutu-s-au ca gunoiul pe pământ. Pune pe căpeteniile lor ca pe Oriv și Zev și Zevel și Salmana, pe toate căpeteniile lor, care au zis: «Să moștenim noi jertfelnicul lui Dumnezeu». Dumnezeul meu, pune-i pe ei ca o roată, ca trestia în fața vântului, ca focul care arde pădurea, ca văpaia care arde munții. Așa alungă-i pe ei, în viforul Tău și în urgia Ta. Umple fețele lor de ocară și vor căuta fața Ta, Doamne. Să se rușineze și să se tulbure în veacul veacului și să fie înfruntați și să piară. Și să cunoască ei că numele Tău este Domnul. Tu singur ești Cel Preaînalt peste tot pământul.

Psalmul 83

Cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor! Dorește și se sfârșește sufletul meu după curțile Domnului; inima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu. Că pasărea și-a aflat casă și turtureaua cuib, unde-și va pune puii săi: Altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul meu și Dumnezeul meu. Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa Ta; în vecii vecilor Te vor lăuda. Fericit este bărbatul al cărui ajutor este de la Tine, Doamne; suișuri în inima sa a pus, în valea plângerii, în locul care i-a fost pus. Că binecuvântare va da Cel ce pune lege. Merge-vor din putere în putere, arăta-Se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion. Doamne, Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea! Ascultă Dumnezeul lui Iacob! Apărătorul nostru, vezi

Dumnezeule și caută spre fața unsului Tău! Că mai bună este o zi în curțile Tale decât mii. Ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu, mai vârtos decât a locui în locașurile păcătoșilor. Că mila și adevărul iubește Domnul; Dumnezeu har și slavă va da. Dumnezeu nu va lipsi de bunătăți pe cei ce umblă întru nerăutate. Doamne al puterilor, fericit este omul cel ce nădăjduiește întru Tine.

Psalmul 84

Bine ai voit, Doamne, pământului Tău, întors-ai robimea lui Iacov. Iertat-ai fărădelegile poporului Tău, acoperit-ai toate păcatele lor. Potolit-ai toată mânia Ta; întorsu-Te-ai de către iuțimea mâniei Tale. Întoarce-ne pe noi, Dumnezeul mântuirii noastre și-Ți întoarce mânia Ta de la noi. Oare, în veci Te vei mânia pe noi? Sau vei întinde mânia Ta din neam în neam? Dumnezeule, Tu întorcându-Te, ne vei dărui viață și poporul Tău se va veseli de Tine. Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta și mântuirea Ta dă-ne-o nouă. Auzi-voi ce va grăi întru mine Domnul Dumnezeu; că va grăi pace peste poporul Său și peste cuvioșii Săi și peste cei ce își întorc inima spre Dânsul. Dar mântuirea Lui aproape este de cei ce se tem de Dânsul, ca să se sălășluiască slava în pământul nostru. Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit. Că Domnul va da bunătate și pământul nostru își va da rodul său; dreptatea înaintea Lui va merge și va pune pe cale pașii Săi.

Slavă... Și acum... Aliluia... (de 3 ori).

Apoi Preotul zice Ectenia mică cu ecfonisul: Că s-a binecuvântat...

Apoi se cântă Sedealna, glasul al 8-lea:
Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărâtat asupra Învățătorului, vrăjmașul; s-a sfătuit, a gândit vânzarea, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit prețul și a vândut pe Cel fără de preț. Pentru aceasta a și aflat răsplătire, precum a făcut ticălosul: spânzurare și moarte cu durere. Pe noi izbăvește-ne, Hristoase, Dumnezeule de partea lui, iertare de greșeli dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, preacuratele Tale patimi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi se deschid ușile împărătești, zicându-se Evanghelia de la Matei: În vremea aceea fariseii s-au dus și s-au sfătuit, cum L-ar prinde... până la: ...binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului.

Psalmul 50. Apoi, preotul în altar: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... (vezi pag.207).

Strana: Doamne miluiește (de 12 ori),
Preotul **Ecfonisul:**

Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care ești binecuvântat, împreună cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.
Preotul **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că Tu ești Împăratul păcii și Mântuitorul sufletelor noastre și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

CONDAC, glasul al 2-lea:
Podobie: Cele de sus căutând...

La ceasul sfârșitului, suflete, gândind, și de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ție cu iubire de osteneală, lucrează-l, ticăloase, priveghind și grăind: Să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

ICOS

Pentru ce te lenevești, ticălosul meu suflet? Pentru ce ți se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce te zăbovești cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este, și ne vom despărți de la acestea de aicea. Până când ai vreme, trezește-te, grăind: Greșit-am Ție, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostivește-Te, Hristoase, spre mine, cel ce grăiesc cu frică: Să nu rămân afară din cămara lui Hristos.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE MARȚI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În Sfânta și Marea Marți se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

Stihuri:

Marea Marți pe cele zece fecioare înainte ne pune.
Și ele biruință aduc dreptului Stăpân.
Pe când Domnul nostru Iisus Hristos Se suia la Ierusalim și Se ducea la Patimă, a spus ucenicilor Săi mai

multe pilde. Unele din ele sunt îndreptate către iudei. Pilda celor zece fecioare însă a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie și în același timp spre a ne învăța să fim cu toții gata înainte de sfârșitul vieții.

Domnul a vorbit mult despre fecioare și despre femei - și fecioria are mult merit și este într-adevăr mare - dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se îngrijească și de celelalte virtuți și mai cu seamă de milostenie, prin care se vădește strălucirea fecioriei, Domnul spune pilda aceasta. Pe cinci din ele le numește înțelepte, căci împreună cu fecioria au avut și multul și îmbelșugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numește nebune, căci deși ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeași măsură și milostenia. Deci sunt numite nebune, pentru că au săvârșit cea mai mare virtute, dar nu s-au îngrijit de cea mai mică, așa că în nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani. Pe când se scurgea noaptea acestei vieți, au adormit toate fecioarele, adică au murit. În adevăr, moartea se numește somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s-a făcut la miezul nopții; cele care aveau untdelemn din belșug au intrat cu mirele la deschiderea ușilor, iar cele nebune, pentru că nu aveau untdelemn din belșug, îl căutau după ce s-au sculat din somn. Cele înțelepte, deși voiau, n-au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, așa că le-au răspuns, zicând: «Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceți-vă la cei ce vând, adică la săraci, și cumpărați». Dar nu era ușor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putință. Același lucru îl arăta învederat și Iisus în parabola despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr. Fecioarele nebune se apropie fără lumină și bătând în ușă strigă așa: «Doamne, Doamne, deschide-ne

nouă!». Iar Însuși Domnul le dă acea hotărâre înfricoșătoare, zicându-le: «Duceți-vă, nu vă cunosc pe voi! Căci cum veți putea vedea pe Mire, dacă nu aveți ca zestre milostenia».

Pentru aceasta deci au rânduit purtătorii de Dumnezeu Părinți să se așeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem necontenit și să fim gata să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că neștiută este ziua și ceasul sfârșitului vieții. Tot astfel prin istoria vieții lui Iosif să trăim în curăție, iar prin minunea uscării smochinului să aducem rod duhovnicesc. Dacă vom săvârși o singură virtute, cea mai mare chiar, și nu ne vom griji de celelalte și mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veșnică, ci vom fi întorși, rușinați. Și într-adevăr nu-i lucru mai lipsit de sfințenie și mai plin de rușine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înțelepte, rânduiește-ne în aleasa Ta turmă și ne mântuiește pe noi. Amin.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori, troparele pe 12 și apoi iarăși Irmosul în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea:
Irmosul:

Poruncii tiranice cei trei cuvioși tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncați, au mărturisit pe

Dumnezeu cântând: «Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Să lepădăm lenea departe de la noi, și să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase și cu cântări, grăind: «Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtășire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: «Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Câți ați luat talantul de la Dumnezeu, înmulțiți-vă harul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, Celui ce l-a dat, cântând: «Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Poruncii tiranice...
Apoi preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci îndată:

Cântarea a 9-a:
Irmosul:

Ceea ce pe Dumnezeu cel neîncăput, în pântece L-ai încăput și bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheați, că nu știți ceasul în care va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

La a doua venire a Ta, cea înfricoșătoare, Stăpâne, să mă rânduiești împreună cu oile cele de-a dreapta, trecând cu vederea mulțimea greșelilor mele.

Iar în loc de: Cuvine-se cu adevărat..., se zice Irmosul: Ceea ce pe Dumnezeu...

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LUMINÂNDA:

Se zice de trei ori, rar și cu cântare dulce; însăși podobia, glasul al 3-lea.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește (pe note, vezi pag.216)

LA LAUDE

Urmează Toată suflarea... și Psalmii de laudă **cântați** (vezi pag. 115).

Se pun stihirile pe patru și se cântă stihiri idiomele, repetându-le,

Glasul 1:

Întru strălucirile sfinților Tăi cum voi intra eu, nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădește, că nu este de nuntă, și legat mă vor scoate îngerii afară. Curățește-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni (de două ori).

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormitând eu, Mire-Hristoase, n-am agonisit candela aprinsă din virtuți, și m-am asemănat

fecioarelor celor neînțelepte, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă și mă primește în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înțelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc și cântă neîncetat: «Doamne, slavă Ție» (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vestește minunile Lui, ca înmulțind harul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

La LAUDE, stihirile, glas I.

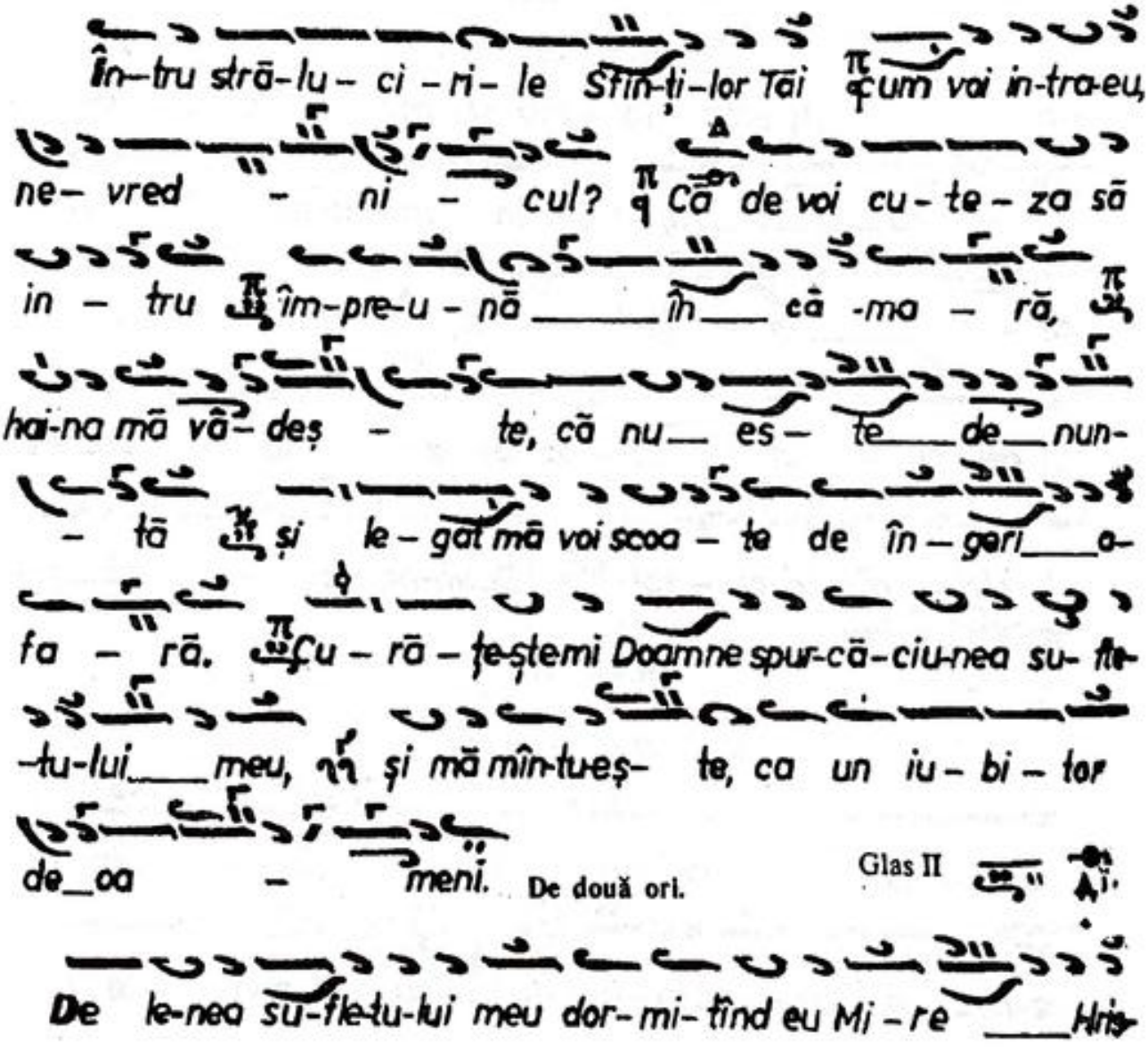

De două ori.

Glas II

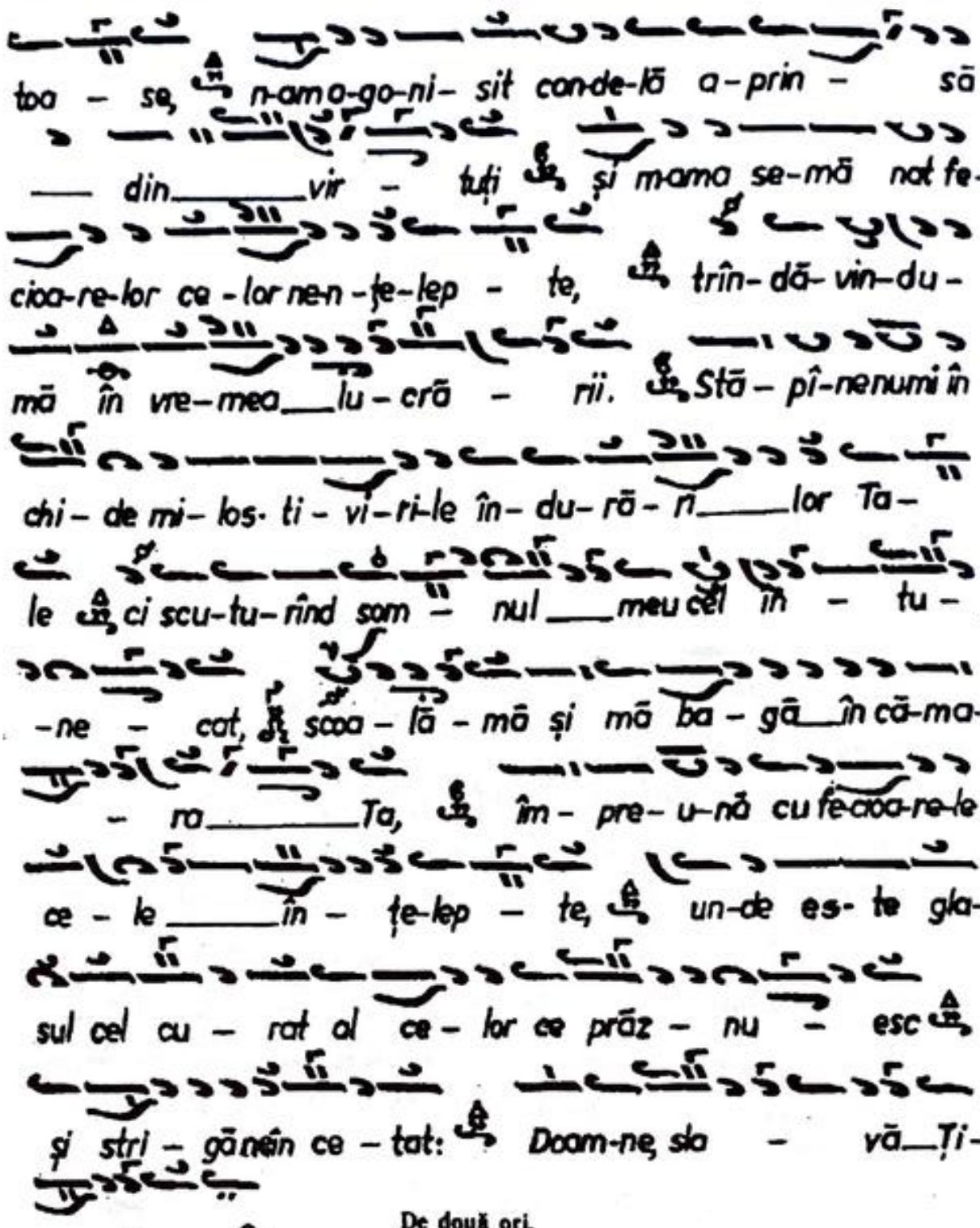

De două ori.

Slavă: Și acum: glas IV. IIA.

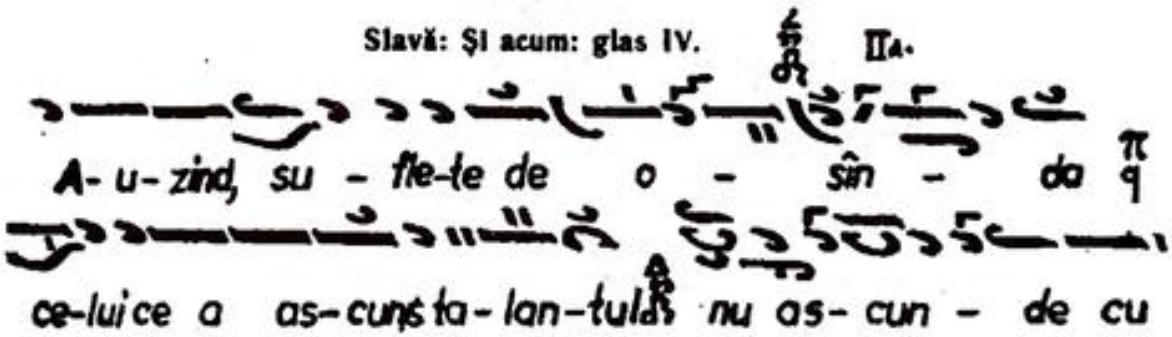

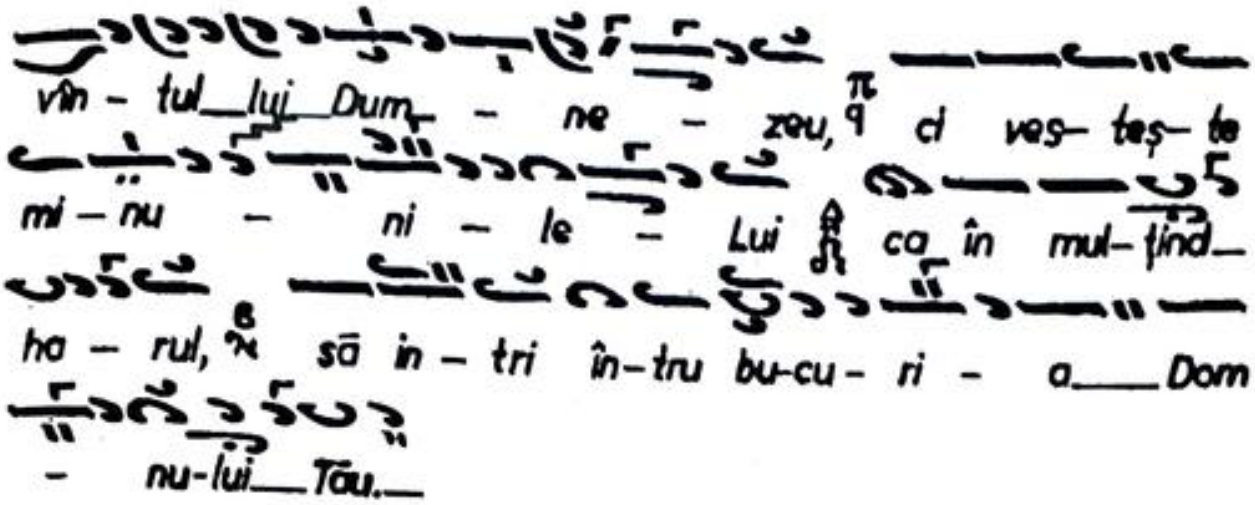

Preotul zice:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mică (vezi pag.117)

Apoi preotul zice **Ectenia:** Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață... (vezi pag.118)

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihiri idiomele, glasul al 6-lea:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăție; și fiecare din noi să înmulțim talantul harului după măsură. Unul să aducă înțelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârșească slujba luminării; credinciosul să împărtășească cuvântul său celui ce nu știe Tainele, și altul să-și împartă bogăția săracilor. Că așa vom înmulți împrumutul. Și ca niște iconomi credincioși ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care

învrednicește-ne pe noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noasre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi, pentru anii în care am văzut rele. Și caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngerești, și vei ședea pe scaunul de judecată, să nu mă desparți pe mine, Păstorule cel bun; că știi căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înțelenit în păcat. Ci numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuiești, ca un iubitor de oameni.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Mire, Cel ce ești mai frumos cu podoaba decât toți oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospățul cel duhovnicesc al nunții Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greșelilor mele, prin împărtășirea pătimirilor Tale, și împodobindu-mă cu haina slavei frumuseții Tale, fă-mă împreună-șezător luminat la masa împărăției Tale, ca un milostiv.

Slavă... Și acum..., glasul al 7-lea:

Iată că își încredințează Stăpânul talantul Său ție, suflete al meu. Primește darul cu frică, împrumută pe Cel ce ți l-a dat, împarte-l la săraci și câștigă prieten pe Domnul, ca să

stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă și vei auzi glasul cel fericit: «Intră slugă întru bucuria Domnului Tău», căruia mă învrednicește pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

La STIHOAVNĂ, Stihirile: glas VI.

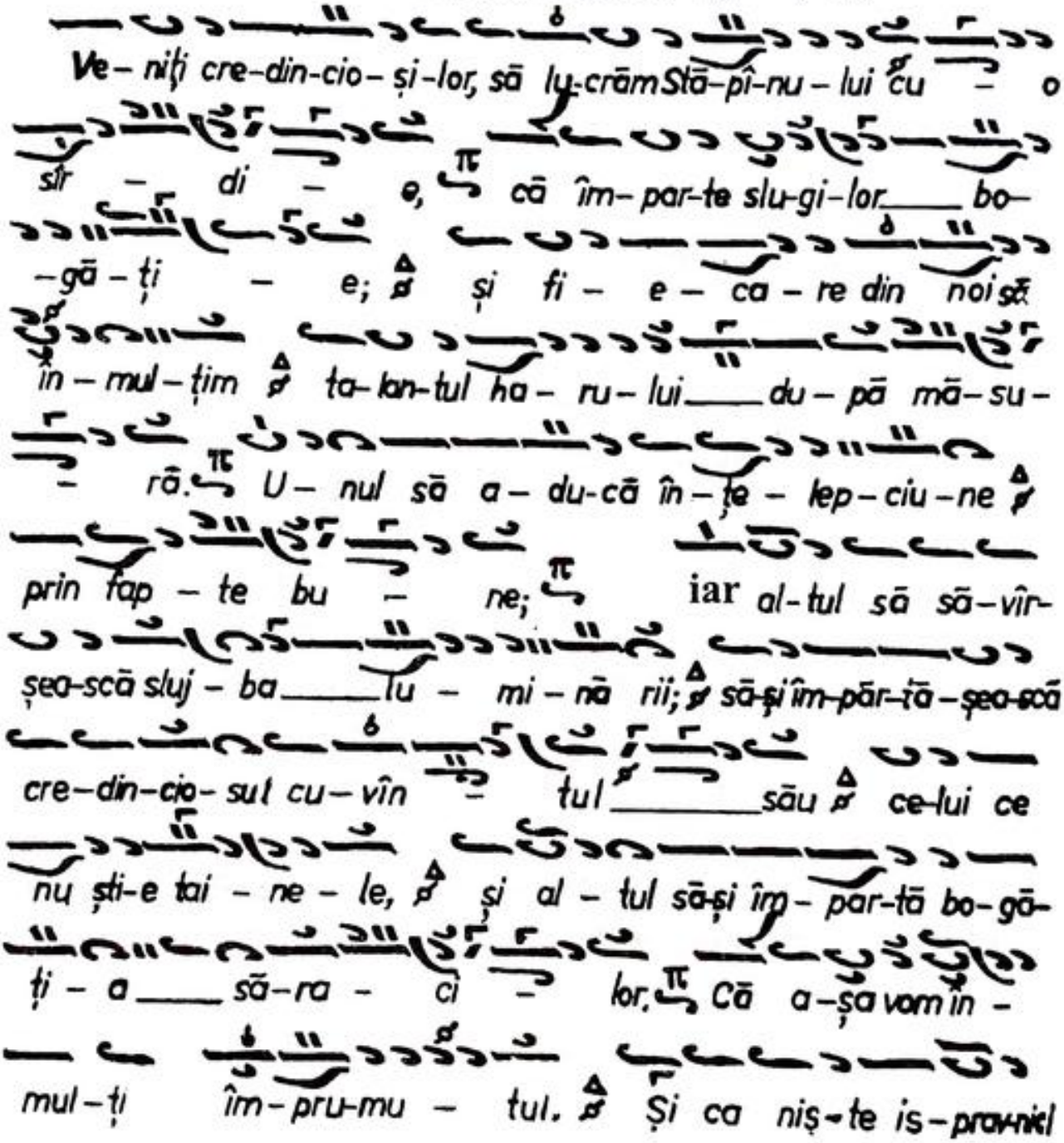

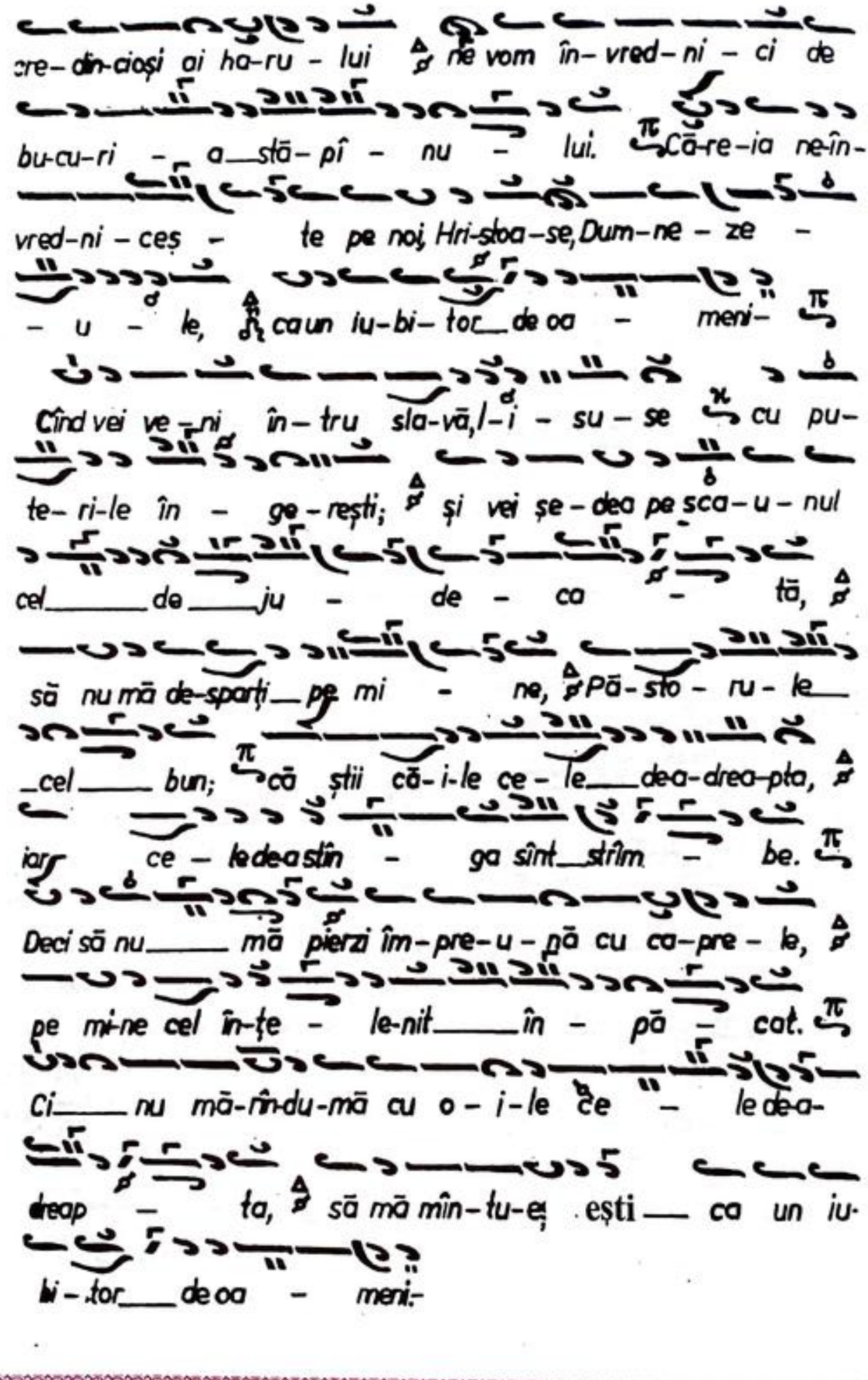
cre-din-cioşi oi ha-ru-lui ne vom în-vred-ni-ci de
bu-cu-ri - a-stă-pî-nu-lui. Că-re-ia ne-în-
vred-ni-ceş-te pe noi, Hri-stoa-se, Dum-ne-ze-
-u-le, ca un iu-bi-tor de oa-meni-
Cînd vei ve-ni în-tru sla-vă, l-i-su-se cu pu-
te-ri-le în-ge-reşti; şi vei şe-dea pe sca-u-nul
cel de-ju-de-ca-tă,
să nu mă de-sparţi pe mi-ne, Pă-sto-ru-le
cel bun; că ştii că-i-le ce-le dea-drea-pta,
iar ce-le de-a stîn-ga sînt strîm-be.
Deci să nu mă pierzi îm-pre-u-nă cu ca-pre-le,
pe mi-ne cel în-ţe-le-nit în-pă-cat.
Ci nu mă-rîn-du-mă cu o-i-le ce-le de-a-
dreap-ta, să mă mîn-tu-eş eşti ca un iu-
bi-tor de oa-meni-

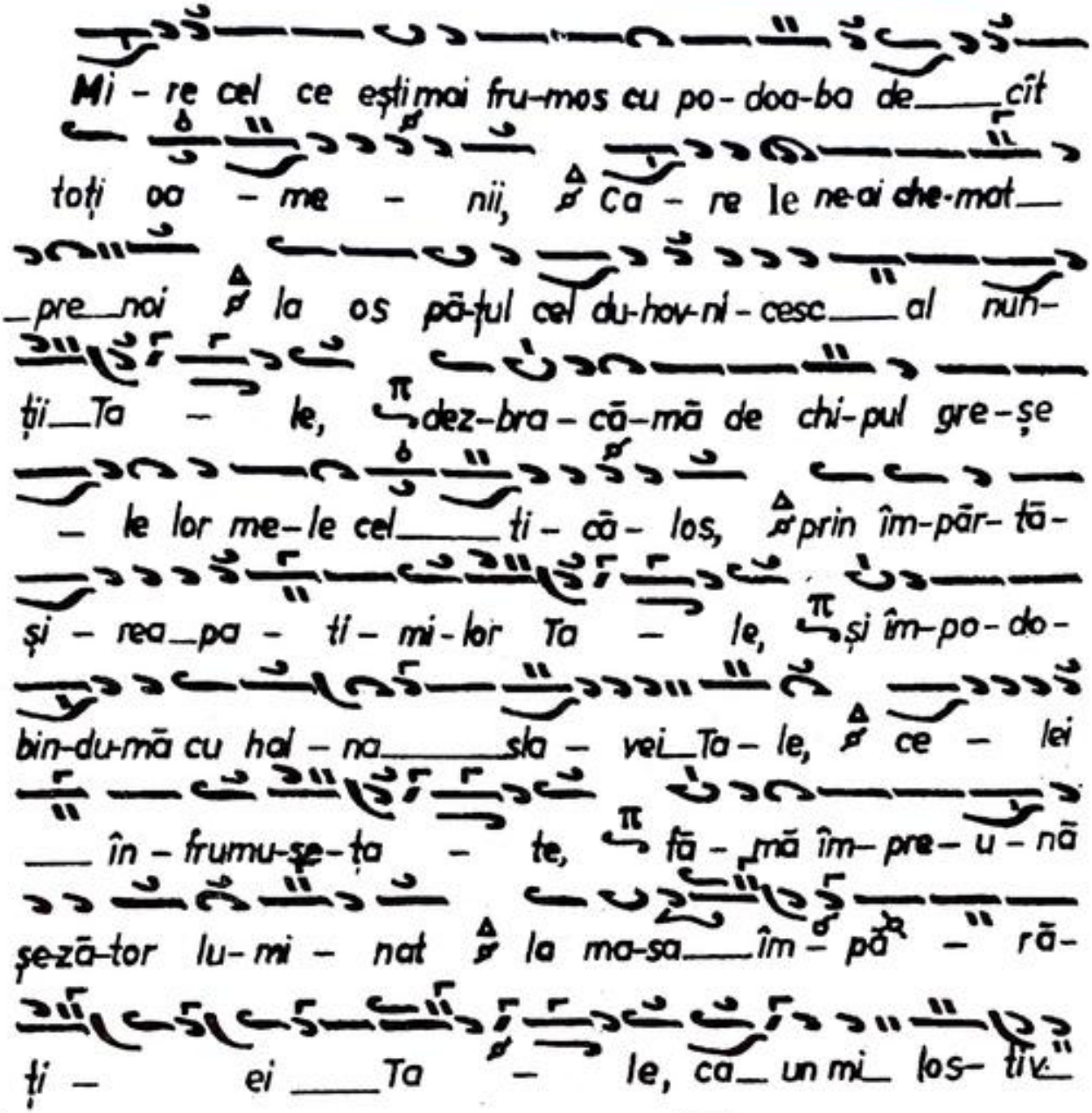

Slavă: Şi acum: glas VII.

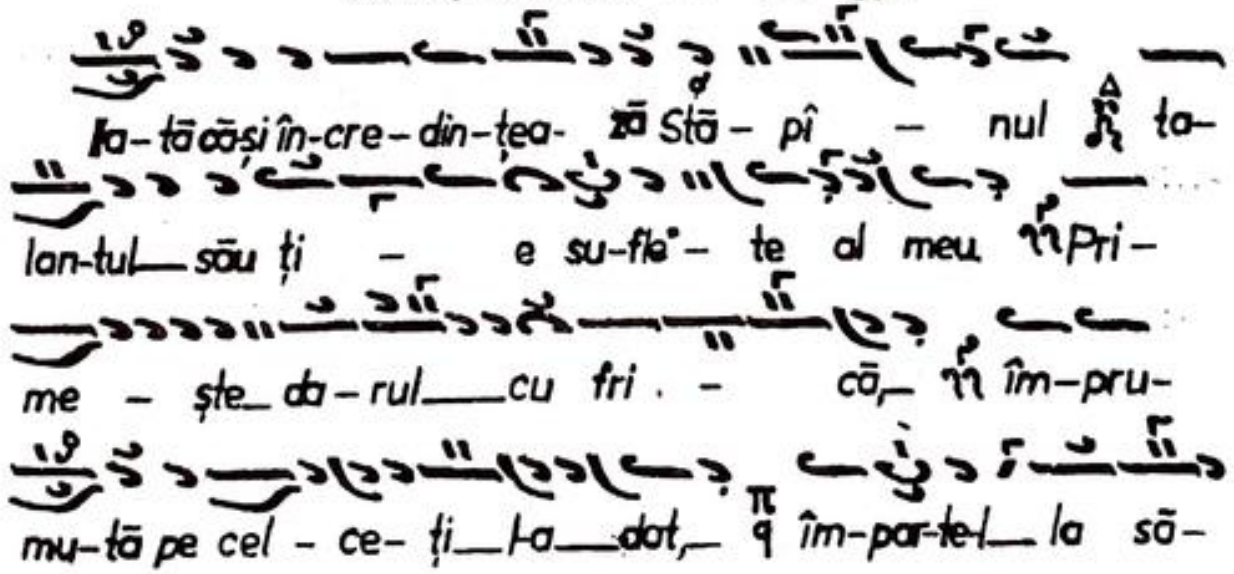

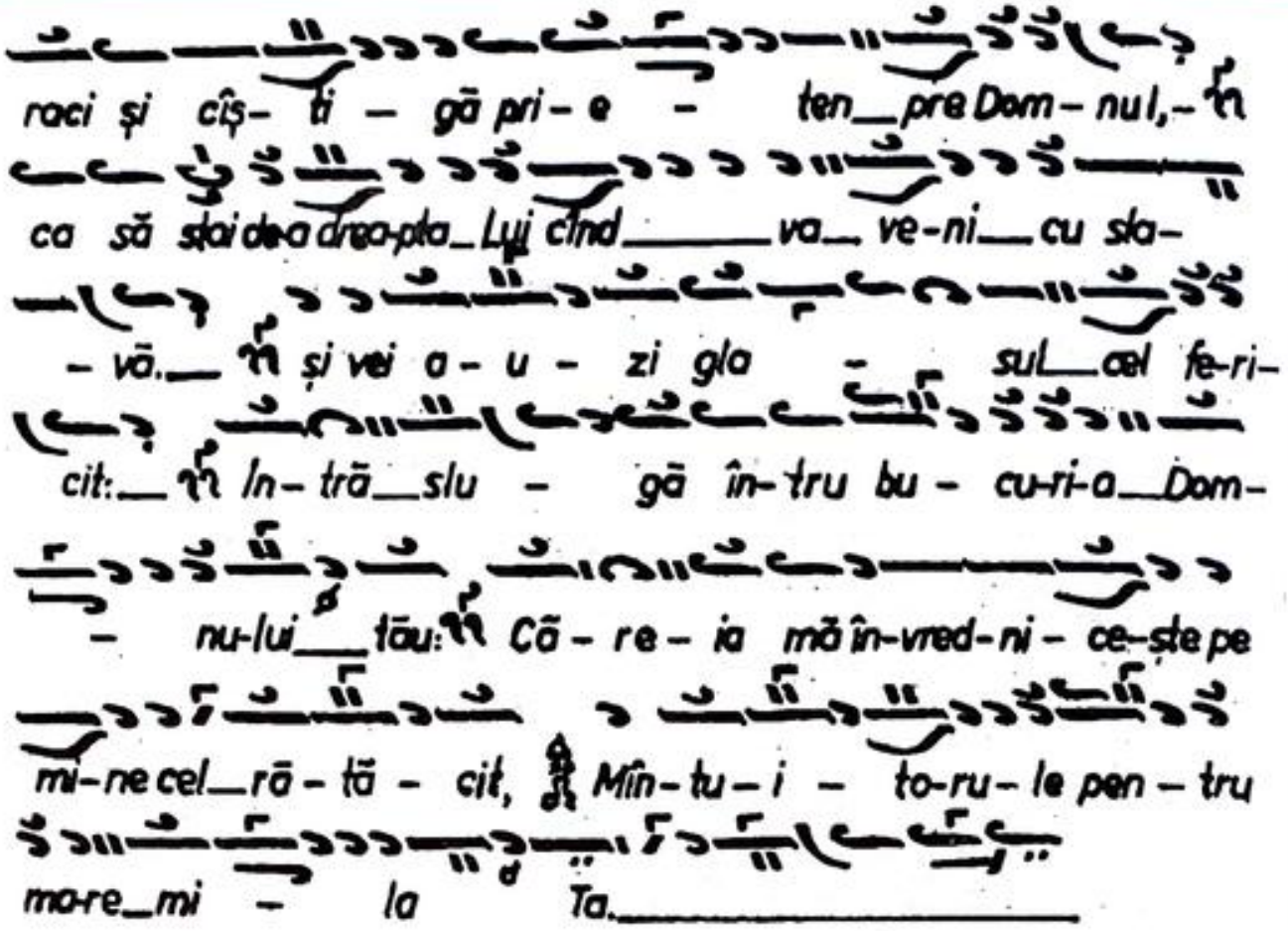

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului, a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea. Și celelalte după obicei cu metanii (vezi pag.123).

Preotul zice apolisul:

Venind Domnul spre patima cea de bunăvoie, pentru mântuirea noastră, H r i s t o s, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale cinstitului, măritului Prooroc, Înaintemergător și Botezător Ioan, pentru rugăciunile Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

MARȚI SEARA

(Denia de Miercuri în Săptămâna Patimilor)

LA UTRENIE

Se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag.3)

După cei șase Psalmi, preotul zice **Ectenia mare,** apoi strana cântă: Aliluia, pe glasul al 8-lea:

GLAS VIII

Apoi urmează troparul:

Iată, Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeule, cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, păzește-ne pe noi (de trei ori; pe note, vezi pag.182).

CATISMA A PAISPREZECEA

Psalmul 101

Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Tine să ajungă! Să nu întorci fața Ta de la mine; în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta! În orice zi Te voi chema, degrabă auzi-mă! Că s-au stins ca fumul zilele mele și oasele mele ca uscăciunea s-au făcut. Rănită este inima mea și s-a uscat ca iarba; că am uitat să-mi mănânc pâinea mea. De glasul suspinului meu, osul meu s-a lipit de carnea mea. Asemănatu-m-am cu pelicanul din pustiu; ajuns-am ca bufnița din dărâmături. Privegheat-am și am ajuns ca o pasăre singuratică pe acoperiș. Toată ziua m-au ocărât vrăjmașii mei și cei ce mă lăudau, împotriva mea se jurau. Că cenușă am mâncat, în loc de pâine, și băutura mea cu plângere am amestecat-o, din pricina urgiei Tale și a mâniei Tale; că, ridicându-mă eu, m-ai surpat. Zilele mele ca umbra s-au plecat și eu ca iarba m-am uscat. Iar Tu, Doamne, în veac rămâi și pomenirea Ta din neam în neam. Sculându-Te, vei milui Sionul, că vremea este să-l miluiești pe el, că a venit vremea. Că au iubit robii Tăi pietrele lui și de țărâna lui le va fi milă. Și se vor teme neamurile de numele Domnului și toți împărații pământului de slava Ta. Că va zidi Domnul Sionul și se va arăta întru slava Sa. Căutat-a spre rugăciunea celor smeriți și n-a disprețuit cererea lor. Să se scrie acestea pentru neamul ce va să vină și poporul ce se zidește va lăuda pe Domnul; că a privit din înălțimea cea sfântă a Lui, Domnul din cer pe pământ a privit, ca să audă suspinul celor ferecați, să dezlege pe fiii

celor omorâți, să vestească în Sion numele Domnului și lauda Lui în Ierusalim, când se vor aduna popoarele împreună și împărățiile ca să slujească Domnului. Zis-am către Dumnezeu în calea tăriei Lui: Vestește-mi puținătatea zilelor mele. Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, că anii Tăi, Doamne, sunt din neam în neam. Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și lucrul mâinilor Tale sunt cerurile. Acelea vor pieri, iar Tu vei rămâne și toți ca o haină se vor învechi și ca un veșmânt îi vei schimba și se vor schimba. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor împuțina. Fiii robilor Tăi vor locui pământul lor și semința lor în veac va propăși.

Psalmul 102

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate binefacerile Lui. Pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale; pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta; pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări; pe Cel ce umple de bunătăți dorirea ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale. Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale. Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv. Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă, ci cât este de departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se

tem de El. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-și-a aminte că țărână suntem. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său. Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul, și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui și-și aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste tot stăpânește. Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei puternici la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui. Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează suflete al meu pe Domnul.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 103

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte! Întru strălucire și în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină; Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui; Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor; Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc; Cel

ce ai întemeiat pământul pe întărirea lui și nu se va clătina în veacul veacului. Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea lui; peste munți vor sta ape. De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău se vor înfricoșa. Se suie munți și se coboară văi, în locul în care le-ai întemeiat pe ele. Hotar ai pus, pe care nu-l vor trece și nici nu se vor întoarce să acopere pământul. Cel ce trimiți izvoare în văi, prin mijlocul munților vor trece ape; adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea își vor potoli. Peste acelea păsările cerului vor locui; din mijlocul stâncilor vor da glas. Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujba oamenilor; ca să scoată pâine din pământ și vinul veselește inima omului; ca să veselească fața cu untdelemn și pâinea inima omului o întărește. Sătura-se-vor copacii câmpului, cedrii Libanului pe care i-ai sădit; acolo păsările își vor face cuib. Locașul cocostârcului în chiparoși. Munții cei înalți adăpost cerbilor, stâncile scăpare iepurilor. Făcut-ai luna spre vremi, soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte, când vor ieși toate fiarele pădurii; puii leilor mugesc ca să apuce și să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor. Răsărit-a soarele și s-au adunat și în culcușurile lor se vor culca. Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Umplutu-s-a pământul de zidirea Ta. Marea aceasta este mare și largă; acolo se găsesc târâtoare, cărora nu este număr, vietăți mici și mari. Acolo corăbiile umblă; balaurul acesta pe care l-ai zidit, ca să se joace în ea. Toate către Tine așteaptă ca să le dai lor hrană la bună vreme.

Dându-le Tu lor, vor aduna, deschizând Tu mâna Ta, toate se vor umple de bunătăți; dar întorcându-Ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului. Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale. Cel ce caută spre pământ și-l face pe el de se cutremură; Cel ce se atinge de munți și fumegă. Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi. Plăcute să-I fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul. Piară păcătoșii de pe pământ și cei fără de lege, ca să nu mai fie. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 104

Lăudați pe Domnul și chemați numele Lui; vestiți între neamuri lucrurile Lui. Cântați-I și-L lăudați pe El; spuneți toate minunile Lui. Lăudați-vă cu numele cel sfânt al Lui; veselească-se inima celor ce caută pe Domnul. Căutați pe Domnul și vă întăriți; căutați fața Lui, pururea. Aduceți-vă aminte de minunile Lui, pe care le-a făcut; de minunile Lui și de judecățile gurii Lui. Seminția lui Avraam, robii Lui, fiii lui Iacob, aleșii Lui. Acesta este Domnul Dumnezeul nostru, în tot pământul judecățile Lui. Adusu-Și-a aminte în veac de legământul Lui, de cuvântul pe care L-a poruncit într-o mie de neamuri, pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul Său lui Isaac. Și l-a pus pe el lui Iacob, spre poruncă, și lui Israel legătură veșnică,

zicând: «Ție îți voi da pământul Canaan, partea moștenirii tale». Atunci când erau ei puțini la număr și străini în pământul lor și au trecut de la un neam la altul, de la o împărăție la un alt popor, n-a lăsat om să le facă strâmbătate și a certat pentru ei pe împărați, zicându-le: «Nu vă atingeți de unșii Mei și nu vicleniți împotriva profeților Mei». Și a chemat foamete pe pământ și a sfărâmat paiul de grâu. Trimis-a înaintea lor om; rob a fost rânduit Iosif. Smeritu-l-au, punând în obezi picioarele lui; prin fier a trecut sufletul lui, până ce a venit cuvântul Lui. Cuvântul Domnului l-a aprins pe el; trimis-a împăratul și l-a slobozit, căpetenia poporului și l-a liberat pe el. Pusu-l-a pe el domn casei lui și căpetenie peste toată avuția lui, ca să învețe pe căpeteniile lui, ca pe sine însuși, și pe bătrânii lui să-i înțelepțească. Și a intrat Israel în Egipt și Iacob a locuit ca străin, în pământul lui Ham. Și a înmulțit pe poporul lui foarte și l-a întărit pe el mai mult decât pe vrăjmașii lui. Întors-a inima lor ca să urască pe poporul Său, ca să viclenească împotriva robilor Săi. Trimis-a pe Moise robul Său, pe Aaron, pe care l-a ales. Pus-a întru ei cuvintele semnelor Lui și ale minunilor Lui în pământul lui Ham. Trimis-a întuneric și i-a întunecat, căci au amărât cuvintele Lui; prefăcut-a apele lor în sânge și a omorât peștii lor; scos-a pământul lor broaște în cămările împăraților lor. Zis-a și a venit muscă câinească și mulțime de muște în toate hotarele lor. Pus-a în ploile lor grindină, foc arzător în pământul lor; și a bătut viile lor și smochinii lor și a sfărâmat pomii hotarelor lor. Zis-a și a venit lăcustă și omidă fără număr. Și a mâncat toată iarba în pământul lor și a mâncat rodul pământului lor. Și a bătut pe toți întâii-născuți din pământul lor, pârga întregii lor osteneli. Și i-a scos pe ei cu arginți și cu

aur și nu era în semințiile lor bolnav. Veselitu-s-a Egiptul la ieșirea lor, că frica de ei îi cuprinsese. Întins-a nor spre acoperirea lor și foc ca să le lumineze noaptea. Cerut-a și au venit prepelițe și cu pâine cerească i-a săturat pe ei. Despicat-a piatră și au curs ape și au curs râuri în pământ fără de apă. Că Și-a adus aminte de cuvântul cel sfânt al Lui, spus lui Avraam, robul Lui. Și a scos pe poporul Său, întru bucurie și pe cei aleși ai Săi, întru veselie. Și le-a dat lor țările neamurilor și ostenelile popoarelor au moștenit, ca să păzească dreptățile Lui și legea Lui s-o țină.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori)
Slavă...

Apoi, Sedealna, glasul al 3-lea:
Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, Iubitorule de oameni, și s-a vindecat cu porunca Ta de mirosul greu al răutăților; iar ucenicul cel nemulțumitor, suflând împotriva harului Tău, l-a lepădat pe el și s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.
Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

CATISMA A CINCISPREZECEA

Psalmul 105

Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui. Cine va grăi puterile Domnului și cine va face auzite toate laudele Lui? Fericiți cei ce păzesc judecata și fac dreptate în toată vremea. Adu-Ți aminte de noi, Doamne, întru bunăvoința Ta față de poporul Tău; cercetează-ne pe noi cu mântuirea Ta, ca să vedem întru bunătăți pe aleșii Tăi, să ne bucurăm de veselia poporului Tău și să ne lăudăm cu moștenirea Ta. Păcătuit-am ca și părinții noștri, nelegiuit-am, făcut-am strâmbătate. Părinții noștri în Egipt n-au înțeles minunile Tale, nu și-au adus aminte de mulțimea milei Tale și Te-au amărât când s-au suit la Marea Roșie. Dar i-a mântuit pe ei pentru numele Său, ca să facă cunoscută puterea Lui. Și a certat Marea Roșie și a secat-o și i-a condus pe ei prin adâncul mării ca prin pustiu; El i-a scos pe ei din mâna celor ce-i urau și i-a izbăvit pe ei din mâna vrăjmașului; și a acoperit apa pe cei ce-i asupreau pe ei, nici unul din ei n-a rămas. Și au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudă Lui; dar degrab au uitat lucrurile Lui și n-au suferit sfatul Lui; ci au fost cuprinși de mare poftă, în pustiu, și au ispitit pe Dumnezeu, în loc fără de apă. Și le-a împlinit cererea lor și a săturat sufletele lor. Și au mâniat pe Moise în tabără și pe Aaron, sfântul Domnului. S-a deschis pământul și a înghițit pe Datan și a acoperit adunarea lui Abiron. Și s-a aprins foc în adunarea lor, văpaie a ars pe păcătoși. Și au făcut viței în Horeb și s-au închinat idolului. Și au schimbat slava Lui întru asemănare de viței, care mănâncă iarbă. Au uitat pe Dumnezeu, Care i-a izbăvit pe

ei, Care a făcut lucruri mari în Egipt, lucruri minunate în pământul lui Ham și înfricoșătoare în Marea Roșie. Atunci a zis să-i piardă pe dânșii, și i-ar fi pierdut, dacă Moise, alesul Lui, n-ar fi stat înaintea feței Lui ca să întoarcă mânia Lui și să nu-i piardă. Apoi ei au disprețuit pământul cel dorit și n-au crezut în cuvântul Lui, ci au cârtit în corturile lor și n-au ascultat glasul Domnului. Atunci El a ridicat mâna Sa asupra lor, ca să-i doboare pe ei în pustiu și să doboare sămânța lor întru neamuri și să-i risipească pe ei în toate părțile. Au jertfit lui Baal-Peor și au mâncat jertfele morților și L-au întărâtat pe El cu faptele lor și au murit mulți dintre ei. Dar a stat Finees și L-a îmblânzit și a încetat bătaia și i s-a socotit lui întru dreptate, din neam în neam până în veac. Apoi L-au mâniat pe El la apa certării și Moise a suferit pentru ei, că au amărât duhul lui și a grăit nesocotit cu buzele lui. N-au nimicit neamurile de care le-a pomenit Domnul; ci s-au amestecat cu neamurile și au deprins lucrurile lor și au slujit idolilor lor și s-au smintit. Și au jertfit pe fiii lor și pe fetele lor idolilor. Au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor lor și al fetelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan și s-a spurcat pământul de sânge. S-au pângărit de lucrurile lor și s-au desfrânat cu faptele lor. Atunci s-a aprins de mânie Domnul împotriva poporului Său și a urât moștenirea Sa. Și i-a dat pe ei în mâinile neamurilor și i-au stăpânit pe ei cei ce-i urau pe ei. Vrăjmașii lor i-au asuprit pe ei și au fost nefericiți sub mâinile lor. De multe ori Domnul i-a izbăvit pe ei, dar ei L-au amărât pe El cu sfatul lor și i-a umilit pentru fărădelegile lor. Dar Domnul i-a văzut când se necăjeau ei, a auzit rugăciunea lor, și și-a adus aminte de legământul Lui și S-a căit după mulțimea

milei Sale; și le-a dat să găsească milă înaintea celor ce i-au robit pe ei. Izbăvește-ne, Doamne Dumnezeul nostru, și ne adună din neamuri, ca să lăudăm numele cel sfânt al Tău și să ne fălim cu lauda Ta. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, din veac și până în veac. Tot poporul să zică: Amin. Amin.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă...

Psalmul 106

Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui. Să spună cei izbăviți de Domnul, pe care i-a izbăvit din mâna vrăjmașului. Din țări i-a adunat pe ei, de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi. Rătăcit-au în pustie, în pământ fără de apă și cale spre cetatea de locuit n-au găsit. Erau flămânzi și însetați; sufletul lor într-înșii se sfârșea; dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit pe ei și i-a povățuit pe cale dreaptă, ca să meargă spre cetatea de locuit. Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor. Că a săturat suflet însetat și suflet flămând a umplut de bunătăți. Ședeau în întuneric și în umbra morții; erau ferecați de sărăcie și de fier, pentru că au amărât cuvintele Domnului și sfatul Celui Preaînalt au întărâtat. El a umilit întru osteneli inima lor; slăbit-au și nu era cine să le ajute; dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit pe ei. Și i-a scos pe ei din întuneric și din umbra morții și legăturile lor le-a rupt. Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor! Că a sfărâmat

porți de aramă și zăvoare de fier a frânt și i-a ajutat să iasă din calea fărădelegii lor, căci pentru fărădelegile lor au fost umiliți. Urât-a sufletul lor orice mâncare și s-au apropiat de porțile morții. Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit. Trimis-a cuvântul Său și i-a vindecat pe ei și i-a izbăvit pe ei din stricăciunile lor. Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor! Și să-I jertfească Lui jertfă de laudă și să vestească lucrurile Lui, în bucurie. Cei ce se coboară la mare în corăbii, cei ce-și fac lucrarea lor în ape multe, aceia au văzut lucrurile Domnului și minunile Lui întru adânc. El a zis și s-a pornit vânt furtunos și s-au înălțat valurile mării. Se urcau până la ceruri și se coborau până în adâncuri, iar sufletul lor întru primejdii încremenea. Se tulburau și se clătinau ca un om beat și toată priceperea lor a pierit. Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit și i-a poruncit furtunii și s-a liniștit și au trecut valurile mării. Și s-au veselit ei, că s-au liniștit valurile și Domnul i-a povățuit pe ei la limanul dorit de ei. Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor! Înălțați-L pe El în adunarea poporului și în scaunul bătrânilor lăudați-L pe El. Prefăcut-a râurile în pământ pustiu, izvoarele de apă în pământ însetat și pământul cel roditor în pământ sărat, din pricina celor ce locuiesc pe el. Prefăcut-a pustiul în iezer de ape, iar pământul cel fără de apă în izvoare de ape, și a așezat acolo pe cei flămânzi și au zidit cetate de locuit și au semănat țarine și au sădit vii și au strâns belșug de roade. Și i-a binecuvântat pe ei și s-au înmulțit foarte și vitele lor nu le-a împuținat. Și iarăși au fost împuținați și chinuiți de apăsarea necazurilor și a durerii. Aruncat-a dispreț asupra

căpeteniilor lor și i-a rătăcit pe ei în loc neumblat și fără de cale. Dar pe sărac l-a izbăvit de sărăcie și i-a pus pe ei ca pe niște oi de moștenire. Vedea-vor drepții și se vor veseli și toată fărădelegea își va astupa gura ei. Cine este înțelept va păzi acestea și va pricepe milele Domnului.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 107

Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea; cânta-voi și voi lăuda întru inima mea. Deșteaptă-te, slava mea! Deșteaptă-te, psaltire și alăută! Deștepta-mă-voi dimineața. Lăuda-Te-voi între popoare, Doamne, cânta-voi Ție între neamuri, că mai mare decât cerurile este mila Ta și până la nori adevărul Tău. Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta, ca să se izbăvească cei plăcuți ai Tăi. Miluiește-mă cu dreapta Ta și mă auzi. Dumnezeu a grăit în locul cel sfânt al Lui: «Înălța-Mă-voi și voi împărți Sichemul și Valea Sucot o voi măsura. Al Meu este Galaad și al Meu este Manase și Efraim, sprijinul capului Meu, Iuda, legiuitorul Meu; Moab, vas al spălării Mele; spre Idumeea voi arunca încăl-țămintea Mea. Mie cei de alt neam Mi s-au supus». Cine mă va duce la cetatea întărită? Cine mă va povățui până în Idumeea? Oare, nu Tu, Dumnezeule, Cel ce ne-ai lepădat pe noi? Oare, nu vei ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre? Dă-ne nouă ajutor, ca să ieșim din necaz, că deșartă este izbăvirea cea de la oameni. Cu Dumnezeu vom birui și El va nimici pe vrăjmașii noștri.

Psalmul 108

Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere. Că gura păcătosului și gura vicleanului asupra mea s-au deschis. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană și cu cuvinte de ură m-au înconjurat și s-au luptat cu mine în zadar. În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam. Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ură în locul iubirii mele. Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul; să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă; să fie strămutați copiii lui și să cerșească; să fie scoși din curțile caselor lor; să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinii ostenelile lui; să nu aibă sprijinitor și nici orfanii lui miluitor; să piară copiii lui și într-un neam să se stingă numele lui; să se pomenească fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă; să fie înaintea Domnului pururea și să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu și-a adus aminte să facă milă. Și a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac și pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare. Și a iubit blestemul și va veni asupra lui; și n-a voit binecuvântarea și se va îndepărta de la el. Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină și a intrat ca apa înlăuntrul lui și ca untdelemnul în oasele lui. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă și ca un brâu cu care pururea se încinge. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului și grăiesc rele împotriva sufletului meu. Dar Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta. Izbăvește-mă, că sărac și sărman sunt eu și inima mea s-a tulburat înlăuntrul meu. Ca

umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului și eu am ajuns lor ocară. M-au văzut și au clătinat cu capetele lor. Ajută-mă, Doamne Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta, și să cunoască ei că mâna Ta este aceasta și Tu, Doamne, ai făcut-o pe ea. Ei vor blestema și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească. Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară și cu rușinea lor ca și cu un veșmânt să se învelească. Lăuda-voi pe Domnul foarte cu gura mea și în mijlocul multora Îl voi preamări pe El, că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

Apoi urmează **Psalmul 50**

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Apoi, Sedealna, glasul al 4-lea:
Podobie: Degrab ne întâmpină...

Iuda cel înșelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vicleșug să Te vândă, Doamne, pe Tine comoara vieții. Pentru aceasta și îmbătându-se, a alergat la iudei și a zis călcătorilor de lege: Ce vreți să-mi dați, și eu Îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniți?

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că s-a binecuvântat numele Tău și s-a preaslăvit împărăția Ta, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

CATISMA A ȘAISPREZECEA

Psalmul 109

Zis-a Domnul Domnului Meu: «Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale». Toiagul puterii Tale Ți-l va trimite Domnul din Sion, zicând: «Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi. Cu Tine este poporul Tău în ziua puterii Tale, întru strălucirile sfinților Tăi. Din pântece mai înainte de luceafăr Te-am născut». Juratu-S-a Domnul și nu-I va părea rău: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec». Domnul este de-a dreapta Ta; sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împărați. Judeca-va între neamuri; va umple totul de ruini; va zdrobi capetele multora pe pământ. Din pârâu pe cale va bea; pentru aceasta va înălța capul.

Psalmul 110

Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, în sfatul celor drepți și în adunare. Mari sunt lucrurile Domnului și potrivite tuturor voilor Lui. Laudă și măreție este lucrul Lui și dreptatea Lui rămâne în veacul veacului. Pomenire a făcut de minunile Sale. Milostiv și îndurat este Domnul. Hrană a dat celor ce se tem de Dânsul; aduceți-vă aminte în veac de legământul Lui. Tăria lucrurilor Sale a vestit-o poporului Său, ca să le dea lor moștenirea neamurilor. Lucrurile mâinilor Lui, adevăr și judecată. Adevărate sunt toate poruncile Lui, întărite în veacul veacului, făcute în adevăr și dreptate. Izbăvire a trimis poporului Său, poruncit-a în veac legământul Său; sfânt și înfricoșător

este numele Lui. Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea. Lauda Lui rămâne în veacul veacului.

Psalmul 111

Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte. Puternică va fi pe pământ semința Lui; neamul drepților se va binecuvânta. Slavă și bogăție în casa lui și dreptatea lui rămâne în veacul veacului. Răsărit-a în întuneric lumină drepților, Cel milostiv, îndurat și drept. Bun este bărbatul care se îndură și împrumută; își rânduiește vorbele Sale cu judecată, că în veac nu se va clinti. Întru pomenire veșnică va fi dreptul; de vorbire de rău nu se va teme. Gata este inima lui a nădăjdui în Domnul; întărită este inima lui, nu se va teme, până ce va ajunge să disprețuiască pe vrăjmașii săi. Risipit-a, dat-a săracilor; dreptatea lui rămâne în veacul veacului. Puterea lui se va înălța întru slavă. Păcătosul va vedea și se va mânia, va scrâșni din dinți și se va topi. Pofta păcătoșilor va pieri.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Psalmul 112

Lăudați, tineri, pe Domnul, lăudați numele Domnului. Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac. De la răsăritul soarelui până la apus, lăudat este numele Domnului. Înalt este peste toate neamurile Domnul, peste ceruri este slava Lui. Cine este ca Domnul Dumnezeul

nostru, Cel ce locuiește întru cele înalte și spre cele smerite privește, în cer și pe pământ? Cel ce scoate din pulbere pe cel sărac și ridică din gunoi pe cel sărman, ca să-l așeze cu cei mari, cu cei mari ai poporului Său. Cel ce face să locuiască cea stearpă în casă, ca o mamă ce se bucură de fii.

Psalmul 113

La ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacob dintr-un popor barbar, ajuns-a Iuda sfințirea Lui, Israel stăpânirea Lui. Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi. Munții au săltat ca berbecii și dealurile ca mieii oilor. Ce-ți este ție, mare, că ai fugit? Și ție Iordane, că te-ai întors înapoi? Munților, că ați săltat ca berbecii și dealurilor, ca mieii oilor? De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeului lui Iacob, Care a prefăcut stânca în iezer, iar piatra în izvoare de apă. Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă, pentru mila Ta și pentru adevărul Tău, ca nu cumva să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?». Dar Dumnezeul nostru este în cer; în cer și pe pământ toate câte a voit a făcut. Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucruri de mâini omenești: gură au și nu vor grăi; ochi au și nu vor vedea; urechi au și nu vor auzi; nări au și nu vor mirosi; mâini au și nu vor pipăi; picioare au și nu vor umbla, nu vor glăsui cu gâtlejul lor. Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei și toți cei ce se încred în ei. Casa lui Israel a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este. Casa lui Aaron a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este. Cei ce se tem de Domnul au nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul

lor este. Domnul Și-a adus aminte de noi și ne-a binecuvântat pe noi; a binecuvântat casa lui Israel, a binecuvântat casa lui Aaron, a binecuvântat pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici împreună cu cei mari. Sporească-vă Domnul pe voi, pe voi și pe copiii voștri! Binecuvântați să fiți de Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul. Cerul cerului este al Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor. Nu morții Te vor lăuda pe Tine, Doamne, nici toți cei ce se coboară în iad, ci noi, cei vii, vom binecuvânta pe Domnul de acum și până în veac.

Psalmul 114

Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele, că a plecat urechea Lui spre mine și în zilele mele Îl voi chema. Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-au găsit; necaz și durere am aflat și numele Domnului am chemat: «O, Doamne, izbăvește sufletul meu!». Milostiv este Domnul și drept și Dumnezeul nostru miluiește. Cel ce păzește pe prunci este Domnul; umilit am fost și m-am izbăvit. Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ți-a făcut ție bine; că a scos sufletul meu din moarte, ochii mei din lacrimi și picioarele mele de la cădere. Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii.

Psalmul 115

Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte. Eu am zis întru uimirea mea: «Tot omul este mincinos!». Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi

chema. Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Său. Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui. O, Doamne, eu sunt robul Tău, eu sunt robul Tău și fiul roabei Tale; rupt-ai legăturile mele. Ție-Ți voi aduce jertfă de laudă și numele Domnului voi chema. Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporul Lui, în curțile casei Domnului, în mijlocul Tău, Ierusalime.

Psalmul 116

Lăudați pe Domnul toate neamurile; lăudați-L pe El toate popoarele; că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămâne în veac.

Psalmul 117

Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică, dar, casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică, dar, casa lui Aaron, că este bun, că în veac este milă Lui. Să zică, dar, toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui. În necaz am chemat pe Domnul și m-a auzit și m-a scos întru desfătare. Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul. Domnul este ajutorul meu și eu voi privi cu bucurie pe vrăjmașii mei. Mai bine este a Te încrede în Domnul, decât a Te încrede în om. Mai bine este a nădăjdui în Domnul, decât a nădăjdui în căpetenii. Toate neamurile m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei. Înconjurând m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei. Înconjuratu-m-au ca albinele fagurele, dar s-au stins ca focul de spini și în numele Domnului i-am

înfrânt pe ei. Împingându-mă m-au împins să cad, dar Domnul m-a sprijinit. Tăria mea și lauda mea este Domnul și mi-a fost mie spre izbăvire. Glas de bucurie și de izbăvire în corturile drepților: «Dreapta Domnului a făcut putere, dreapta Domnului m-a înălțat, dreapta Domnului a făcut putere!». Nu voi muri, ci voi fi viu și voi povesti lucrurile Domnului. Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat. Deschideți-mi mie porțile dreptății, intrând în ele voi lăuda pe Domnul. Aceasta este poarta Domnului; drepții vor intra prin ea. Te voi lăuda, că m-ai auzit și ai fost mie spre izbăvire. Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului. De la Domnul s-a făcut aceasta și minunată este întru ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea. O, Doamne, mântuiește! O, Doamne, sporește! Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului; binecuvântatu-v-am pe voi, din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă. Tocmiți sărbătoare cu ramuri umbroase, până la coarnele altarului. Dumnezeul meu ești Tu și Te voi lăuda; Dumnezeul meu ești Tu și Te voi înălța. Te voi lăuda că m-ai auzit și ai fost mie spre mântuire. Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă...

Apoi, Sedealna, glasul 1:
Podobie: Mormântul tău...

Păcătoasa ștergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, și din adânc suspinând,

a grăit cu plângere: Îndurate, nu mă lepăda, nici nu mă urî Dumnezeul meu, ci mă primește pe mine, ceea ce mă pocăiesc, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Betania, mărturisea că El a strigat din mormânt... Sfârșitul: ...deci ceea ce grăiesc Eu, grăiesc cum Mi-a zis Tatăl.

Strana: Psalm 50 (vezi pag. 43)
Apoi preotul zice ecfonisul:

Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care ești binecuvântat, împreună cu Preasfântul și cu bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori și troparele pe 12; apoi iarăși Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:
Irmosul:

Pe piatra credinței întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmașilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: «Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, și nu este drept afară de Tine, Doamne».

În deșert și cu minte înrăutățită se adună adunarea celor fără de lege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pe

Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm: «Tu ești Dumnezeul nostru, și nu este sfânt afară de Tine, Doamne».

Sfatul cel cumplit al celor fără de lege, fiind cu suflet împotrivitor lui Dumnezeu, se sfătuiește să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos Cel drept; Căruia-I cântăm: «Tu ești Dumnezeul nostru, și nu este sfânt afară de Tine, Doamne».

Preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

CONDAC, glasul al 4-lea:
Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ți-am adus, Bunule; dar cu tăcere rugându-mă, cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greșeli ca un Stăpân, mie celui ce zic: «Mântuitorule, de întinăciunea faptelor mele curățește-mă».

ICOS

Femeia care era mai înainte desfrânată, degrab s-a arătat înțeleaptă, urând lucrurile păcatului celui rușinos și plăcerile trupului; aducându-și aminte de rușinea cea mare și de osânda pedepsei, pe care o vor răbda desfrânatele și risipitorii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, eu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se și sârguindu-se, a venit degrabă

grăind către Izbăvitorul: «Iubitorule de oameni și Îndurate, izbăvește-mă de întinăciunea faptelor mele».

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În Sfânta și Marea Miercuri dumnezeiștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puțin înainte de mântuitoarea Patimă.

Stihuri:

Femeia ce a turnat mir pe-al lui
Hristos trup,
Smirna și aloea a preînchipuit.

Când Iisus S-a suit în Ierusalim și era în casa lui Simon leprosul, o femeie păcătoasă s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus în această zi, pentru ca, după cuvântul Mântuitorului, să se predice pretutindenea și tuturor fapta ei cea plină de foarte multă căldură. Ce-a îndemnat-o, oare, la asta? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toți, prietenia Lui cu toți oamenii și mai cu seamă faptul de acum, când L-a văzut că intră în casa unui lepros, pe care legea îl socotea necurat și poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca și boala ei, după cum a vindecat-o pe a aceluia. Și într-adevăr, pe când ședea la masă, I-a turnat pe

capul Lui mir în valoare cam de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o. Hristos însă i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun. Pe urmă Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare și a învrednici pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună.

Trebuie să se știe că femeia aceasta nu este una și aceeași la toți Evangheliștii.

După cum spune dumnezeiescul Hrisostom, la cei dintâi trei Evangheliști este vorba de una și aceeași femeie, numită îndeosebi femeia cea păcătoasă. La Evanghelistul Ioan însă nu e vorba de această femeie, ci de altă femeie, care are o viață curată, Maria, sora lui Lazăr, pe care n-ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă. Maria, spre deosebire de celelalte, cu șase zile înainte de Paști, pe când Domnul ședea la masă în casa ei din Betania, a întrebuințat mir și l-a turnat pe frumoasele Lui picioare și I le-a șters cu părul capului ei, arătând față de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-I mirul ca lui Dumnezeu. Ea știa bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu, preoții se sfințeau cu mir, iar Iacov altădată a uns cu untdelemn stâlpul înălțat lui Dumnezeu. I-a adus Lui acest mir și l-a dăruit Învățătorului ca lui Dumnezeu, pentru că l-a sculat din morți pe fratele ei. Din pricina asta nici Domnul nu-i făgăduiește vreo răsplată. Într-adevăr, cu acest prilej numai Iuda murmura, din pricina iubirii sale de argint.

Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit Sfinții Evangheliști Matei și Marcu, a turnat acel

mir de preț pe capul lui Iisus cu două zile înainte de Paști, pe când Iisus era tot în Ierusalim și tot pe când stătea la masă, dar în casa lui Simon leprosul. Pe această femeie păcătoasă și ucenicii s-au supărat, pentru că se gândeau bine la dorința lui Hristos de a face milostenie. Mai mult, acestei femei păcătoase i s-a dat și răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea.

Prin urmare unii spun că este vorba de una și aceeași femeie, pe când învățătorul cel cu rostul de aur spune că este vorba de două femei.

Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei: două cele amintite mai sus, care I-au turnat mir nu cu mult înainte de Patima Domnului, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar mai bine spus prima care a turnat mir pe Hristos, aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era și desfrânată și păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon, și nu a lui Simon leprosul; i-a turnat numai mir pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s-a scandalizat numai fariseul; și în sfârșit, ei îi dăruiește Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă povestește numai dumnezeiescul Luca pe la mijlocul Evangheliei sale, după cum s-a spus mai sus. Căci după ce istorisește fapta acestei femei păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte: «După aceasta Iisus a mers prin orașe și sate, binevestind și propovăduind Împărăția lui Dumnezeu». Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcătoase nu s-a întâmplat în timpul patimilor. Prin urmare, și din pricina timpului, și din pricina celor ce L-au primit pe Hristos, și din pricina persoanelor și din pricina caselor, dar încă și din pricina chipului în care a turnat mirul, urmează că au fost trei femei:

două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr-o viață curată. În privința caselor: una este casa fariseului Simon, alta casa lui Simon leprosul în Betania, și alta iarăși casa surorilor lui Lazăr, Maria și Marta, tot în Betania. Din acestea rezultă iarăși că Hristos a luat parte la două ospețe în Betania: unul cu șase zile înainte de Paști, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El și Lazăr, după cum istorisește fiul tunetului, grăind așa: «Cu șase zile înainte de Paști, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel ce murise și pe care Hristos l-a înviat din morți. I-au făcut Lui acolo cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de nard curat de mare preț, a uns picioarele lui Iisus, și I-a șters picioarele Lui cu părul capului ei». Cealaltă cină I s-a făcut Lui cu două zile înainte de Paști, pe când Hristos era tot în Betania, în casa lui Simon leprosul; atunci s-a apropiat de El femeia păcătoasă și a turnat mirul cel de mare preț. Că aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de Paști, o arată Sfântul Evanghelist Matei când scrie că Hristos a spus ucenicilor: «Știți că după două zile sunt Paștile». Iar mai jos puțin, Sfântul Evanghelist Matei adaugă: «Și fiind Iisus în Betania în casa lui Simon leprosul s-a apropiat de El o femeie păcătoasă, având un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul Lui pe când ședea la masă». Tot așa spune și Marcu: «Și după două zile erau Paștile și Azimile; și pe când era în Betania în casa lui Simon leprosul și ședea la masă, a venit o femeie...» și celelalte.

Sunt și unii care susțin că femeia care a uns cu mir pe Domnul, despre care vorbesc cei patru Evangheliști, este una și aceeași. Ei socotesc că Simon fariseul și Simon leprosul este una și aceeași persoană, considerând că el este și

tatăl lui Lazăr și al surorilor sale, Maria și Marta. Mai susțin că este una și aceeași cină; apoi că este una și aceeași casă, cea din Betania a lui Simon, care a pregătit foișorul cel așternut, unde a avut loc Cina cea de Taină.

Părerea acestora însă nu este dreaptă. I s-au dat lui Hristos două mese în Betania, în afară de Ierusalim; una cu șase zile, iar alta cu două zile înainte de Paștile evreilor, după cum s-a spus. Atunci și femeile au adus lui Hristos mir și l-au turnat pe El în chipuri diferite. Cina cea de Taină și foișorul cel așternut a fost pregătit în Ierusalim și cu o zi înainte de Paștile evreilor și de pătimirea lui Hristos. Unii spun că au pregătit Cina în casa unui om necunoscut; alții că au pregătit-o în Sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan, cel care s-a rezemat pe pieptul lui Iisus. Aici, într-adevăr, au fost ascunși ucenicii de frica iudeilor, aici, după Înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos, aici a avut loc Pogorârea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii, și încă alte fapte nespuse și tainice.

Mi se pare însă, și este adevărat, că este mai exactă susținerea lul Hrisostom, că două sunt femeile care au turnat mir pe Hristos. Una despre care vorbesc cei trei Evangheliști, o femeie desfrânată și păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir și l-a turnat numai pe dumnezeiești picioare ale lui Hristos. Altele sunt cinele din Betania și alta este Cina cea de Taină. Și se vede asta din aceea că după ce se povestește fapta femeii păcătoase, Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paștile: «Mergeți, le-a spus El, în cetate la cutare și spuneți-i: Învățătorul zice: La tine vreau să fac Paștile cu

ucenicii Mei». Și iarăși: «Și vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă... Și el vă va arăta un foișor mare, așternut. Acolo să pregătiți». Iar ei plecând, au aflat precum le zisese și au pregătit Paștile, adică Paștile evreilor, care băteau la ușă. Și Mântuitorul a venit și l-a făcut împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeiescul Hrisostom. Apoi după ce s-a facut Cina cea de Taină și după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, S-a așezat din nou la masă și ne-a predat pe aceeași masă Paștile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur. Dumnezeiescul Ioan, împreună cu Marcu, dumnezeiești Evangheliști, au arătat și cum era mirul. L-au numit curat și de mare preț. Prin curat, este obiceiul să se arate ceea ce este nefalsificat și neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir, care curge întâi. Marcu adaugă că femeia în grabă a spart vasul, care era strâmt la gură; un astfel de vas se numește alabastru. Acest vas, spune Sfântul Epifaniu, este de sticlă și e făcut fără toartă; un astfel de vas se numește amforă. Mirul acela era făcut din mai multe materii: flori de smirnă, scorțișoară bine mirositoare, stânjenel, trestie aromată și untdelemn.

Dar Tu Hristoase Dumnezeule, Care ai fost uns cu mir spiritual, slobozește-ne de patimile ce vin asupra noastră și miluiește-ne pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 8-a:
Irmosul:

Cuvântul tiranului pentru că biruia, de șapte ori cuptorul a fost ars oarecând; în care tinerii nu s-au ars, porunca regelui călcând. Ci au cântat: «Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii».

Turnând femeia mir scump pe domnescul Tău creștet cel dumnezeiesc și înfricoșător, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele neîntinate cu mâini întinate și a grăit: «Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați în toți vecii».

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului, cea vinovată în păcate, și le-a șters cu părul său; pentru aceea nu a pierdut izbăvirea faptelor ei de viață, ci a grăit: «Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii».

Săvârșitu-s-a izbăvirea celei recunoscătoare prin mântuitoarele milostiviri și din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a rușinat, ci a grăit: «Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați în toți vecii».

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Irmosul: Cuvântul tiranului... (se cântă)
Apoi preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Ceea ce ești mai cinstită... (nu se cântă).

Cântarea a 9-a:
Irmosul:

Cu suflete curate și cu buze neîntinate, veniți să mărim pe cea nepătată și preacurată Maica lui Emanuel, prin ea aducând rugăciuni Celui ce S-a născut

dintr-însa; milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește pe noi.

Arătându-se nemulțumitor, viclean și pizmaș, Iuda cel rău a vândut harul cel vrednic de Dumnezeu, prin care s-a dezlegat datoria păcatelor, precupețind harul cel iubitor de Dumnezeu. Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne miluiește pe noi.

Iuda, lepădându-se de prietenia lui Hristos pentru aur, mergând a zis mai-marilor celor fără de lege: «Ce-mi veți da mie, și eu voi da vouă precum voiți pe Hristos, pe Care Îl căutați?» Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește.

O, iubirea ta de arginți cea orbitoare, neîmpăcatule, din care ai luat uitare de cele ce ai învățat! Că nici toată lumea nu este de un preț cu sufletul, și din deznădejde te-ai sugrumat, însuți spânzurându-te, vânzătorule. Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase, Dumnezeule, și ne mântuiește.

Și iarăși irmosul: Cu suflete curate...
Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

LUMINÂNDA

Se zice de trei ori, rar, și cu cântare dulce; însăși podobia, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi

haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.
(pe note, vezi pag.216).

LA LAUDE

Urmează Toată suflarea... și Psalmii de laudă **cântați** (vezi pag. 115).
Se pun stihirile pe 4, glas 1, însuși glasul:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că ești Dumnezeu, a zis cu plângere, rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: «Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat și eu părul; iubește-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă, și Te voi propovădui, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni».

Mirul cel de mult preț l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi, și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi și ne mântuiește.

Când aducea păcătoasa mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucură turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărțea de Stăpânul; aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob vrăjmașului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruiește-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pătimit pentru noi, și ne mântuiește pe noi.

Vai de ticăloșia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, iar Iuda a gândit cu vicleșug la sărutarea vânzării. Aceea și-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu știe să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloșia lui Iuda, de care izbăvește, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine și a strigat către vânzătorul de mir: «Dă-mi mir, ca să ung și eu pe Cel ce a șters toate păcatele mele!».

Și acum..., glasul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, și îndată, turnându-Ți mirul cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăință păcătoșilor! Ci mă mântuiește, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

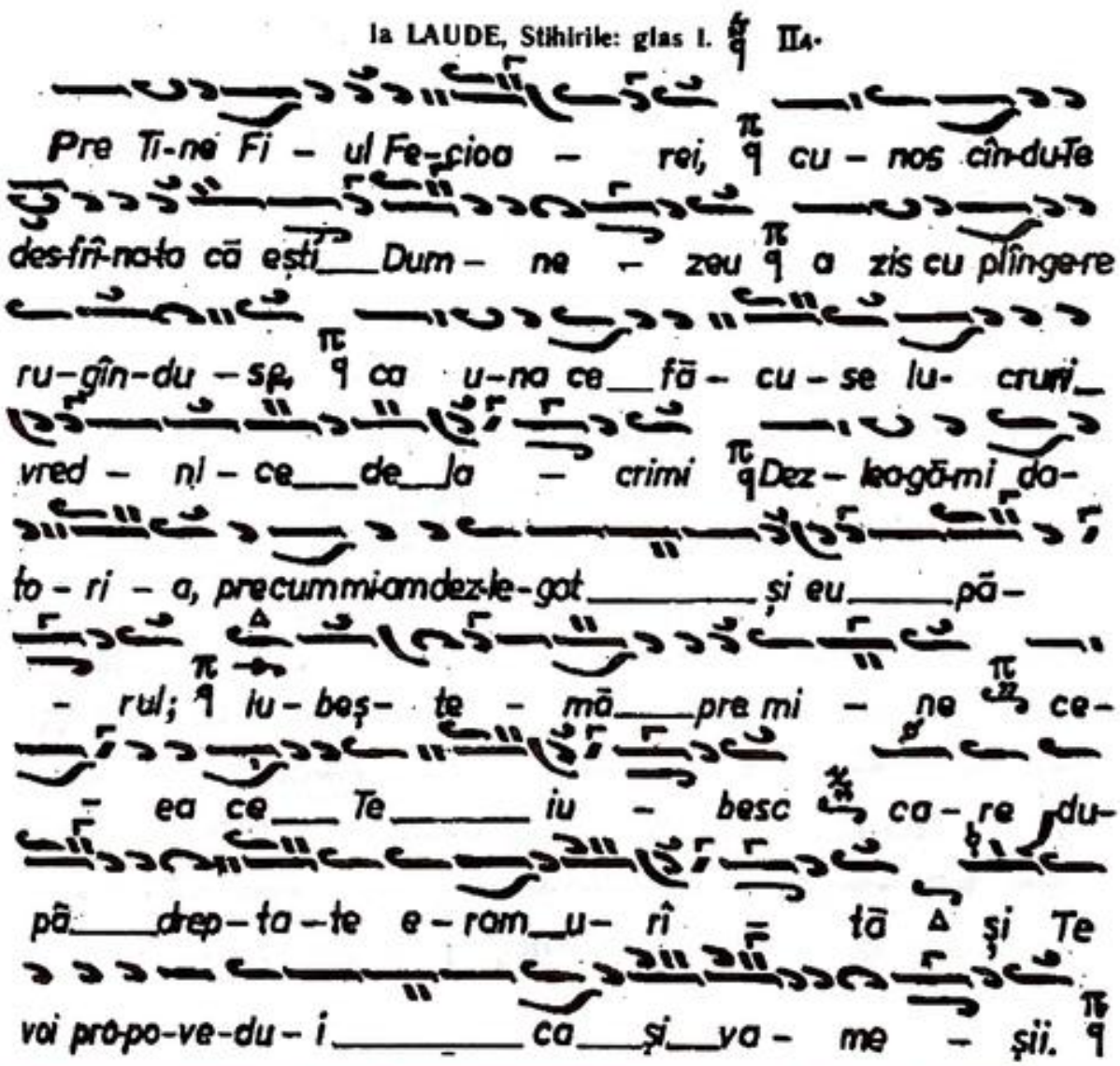

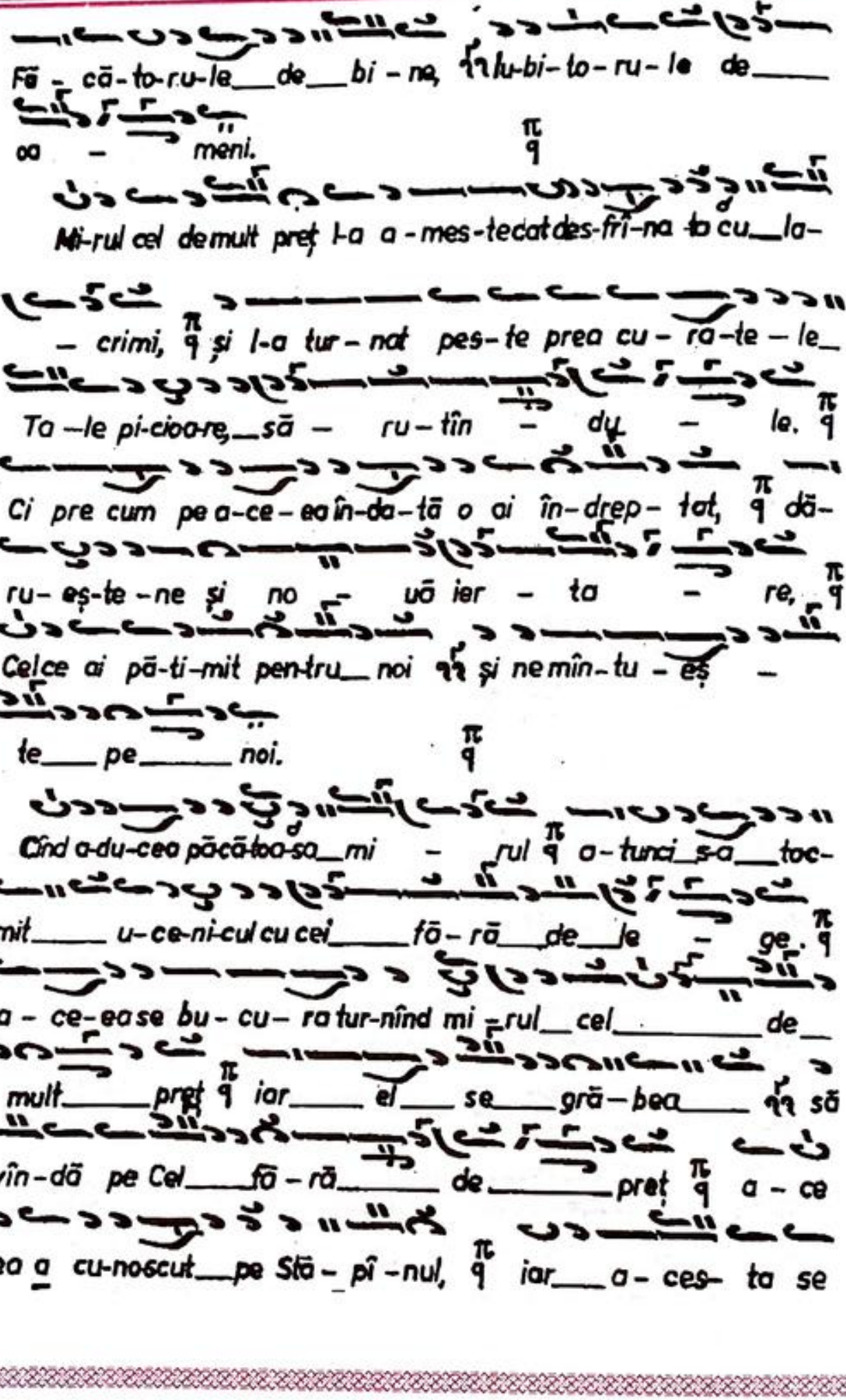
Fă - că-to-ru-le de bi - ne, lu-bi-to-ru-le de
oa - meni.
Mi-rul cel demult preț l-a a-mes-tecat des-frî-na-to cu la-
- crimi, și l-a tur-nat pes-te prea cu-ra-te-le
Ta-le pi-cioa-re, să - ru-tîn - du - le.
Ci pre cum pe a-ce-ea în-da-tă o ai în-drep-tat, dă-
ru-eș-te-ne și no - uă ier - ta - re,
Celce ai pă-ti-mit pen-tru noi și ne mîn-tu - eș -
te pe noi.
Cînd a-du-ceo păcă-toa-sa mi - rul a-tunci s-a toc-
mit u-ce-ni-cul cu cei fă-ră de le - ge.
a - ce-ea se bu-cu-ra tur-nînd mi-rul cel de
mult preț iar el se gră-bea să
vîn-dă pe Cel fă-ră de preț a - ce
ea a cu-noscut pe Stă-pî-nul, iar a - ces- ta se

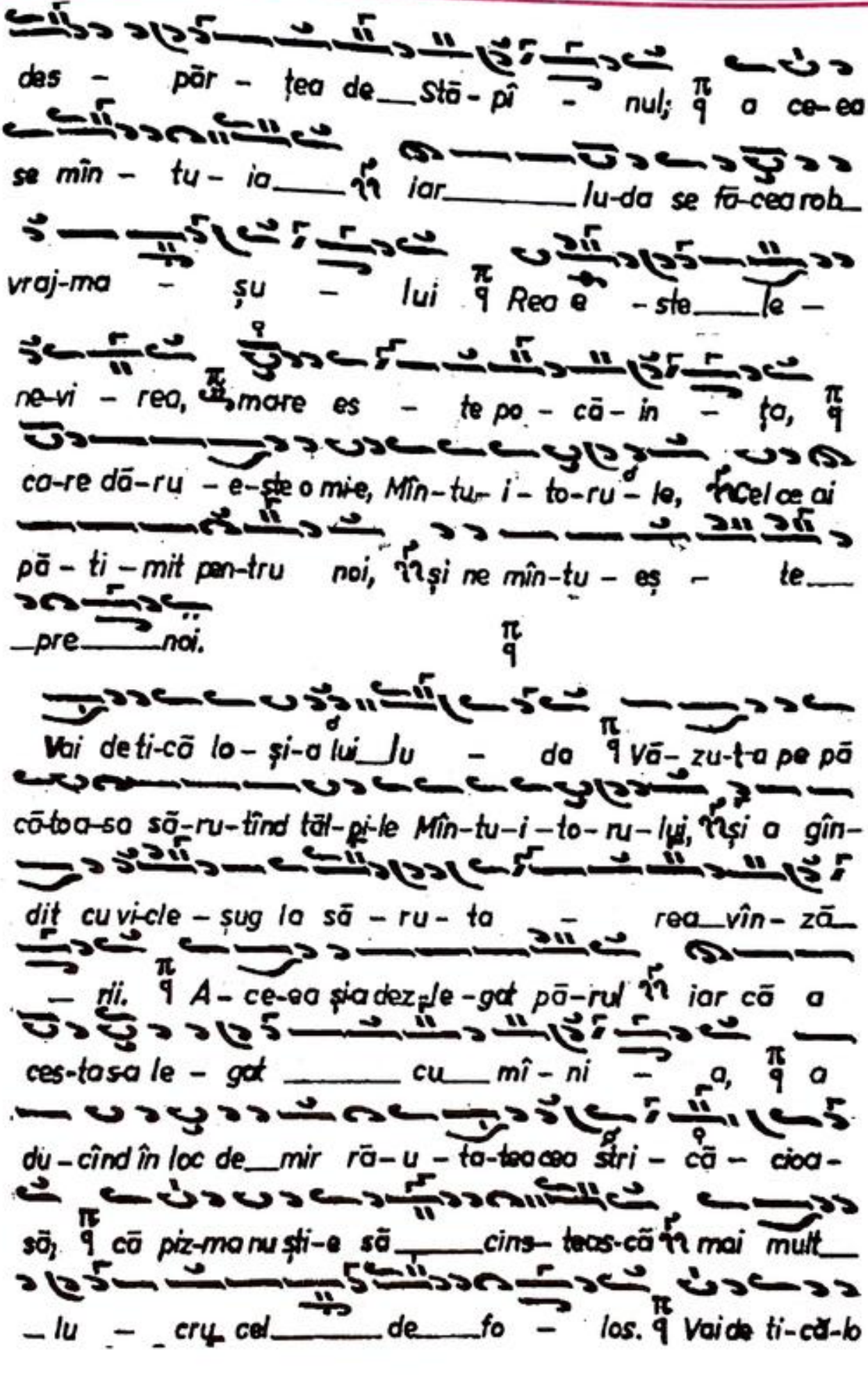
des - păr - ța de Stă - pî - nul; a ce-ea
se mîn - tu - ia iar lu-da se fă-cea rob-
vraj-ma - șu - lui Rea e - ste le -
ne-vi - rea, mare es - te po - că - in - ța,
ca-re dă-ru - e-ste o mie, Mîn-tu- i - to-ru - le, Cel ce ai
pă - ti - mit pen-tru noi, și ne mîn-tu - eș - te
pre noi.
Vai de ti-că lo - și-a lui Iu - da Vă - zu-t-a pe pă
că-toa-sa să-ru-tînd tăl-pi-le Mîn-tu-i-to-ru-lui, și a gîn-
dit cu vi-cle - șug la să - ru - ta - rea vîn - ză
- rii. A - ce-ea și a dez-le-gat pă-rul iar că a
ces-ta sa le - gat cu mî - ni - a, a
du-cînd în loc de mir rău - ta-toa-sa stri - că - cioa-
să; că piz-ma nu și-e să cins- teas-că mai mult
- lu - cru cel de fo - los. Vai de ti-că-lo

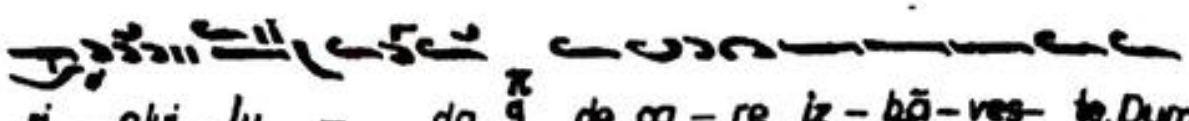

Slavă: glas II.

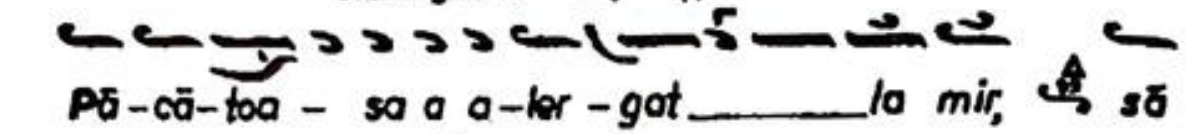

Și acum: glas VI.

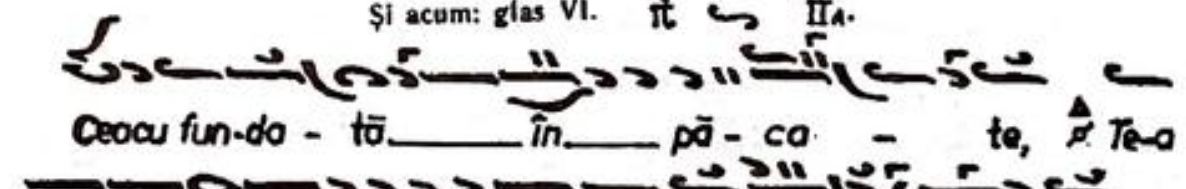

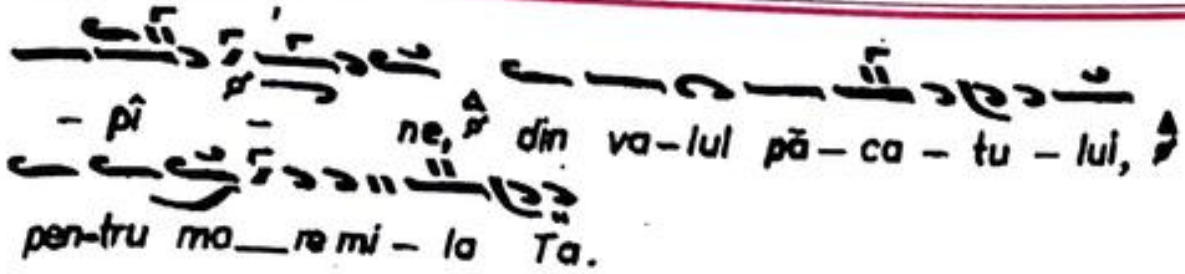

Apoi preotul zice:

Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mică (vezi pag.117).
Apoi preotul zice **Ectenia:** Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață... (vezi pag.118)

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihuri, glasul al 6-lea:

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului, și apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci-mi dă, Doamne, iertare de cele rele, și mă mântuiește.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi, pentru anii în care am văzut rele. Și caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

Tins-a păcătoasa părul său Ție, Stăpânului, întins-a și Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginți. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut și ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ție.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Venit-a la Tine femeia cea necurată și întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind Patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuiești pe păcătoasa. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primește-mă pe mine ticăloasa, Doamne, și mă mântuiește.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cea defăimată pentru viață și recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: «Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce ești bucuria îngerilor; ci mă primește pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta».

Slavă..., Și acum...

Idiomela, glasul al 8-lea, alcătuire a Casianei călugărița:

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simțind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiță, și tânguindu-se a adus Ție mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea desfrâului, și întunecată și fără de lună pofta păcatului. Primește izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoți cu norii apa din mare; pleacă-Te

spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusă plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare și să le șterg pe ele iarăși cu părul capului meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

LA STIHOAVNA, Stihirile: glas VI. Πα.

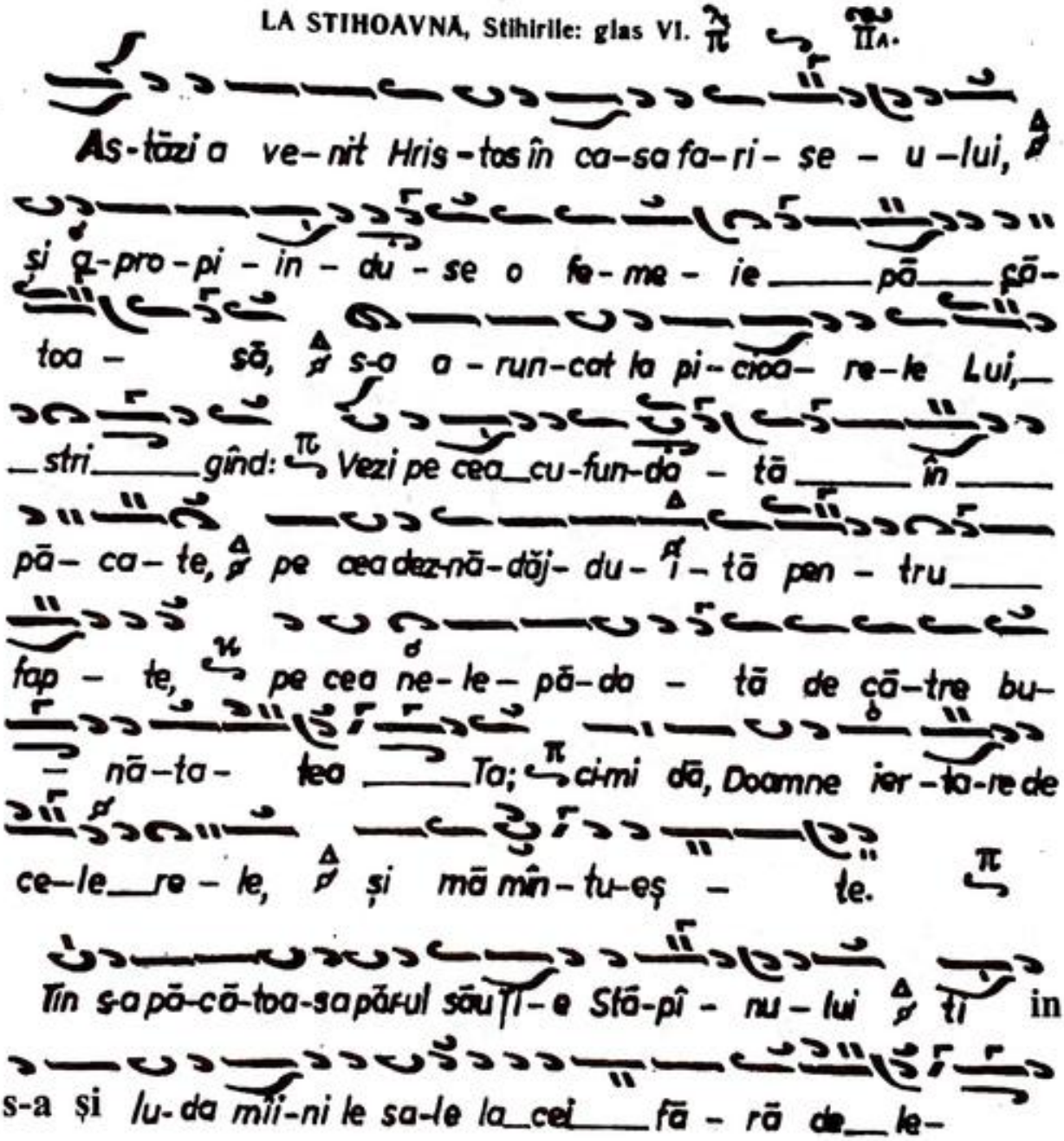

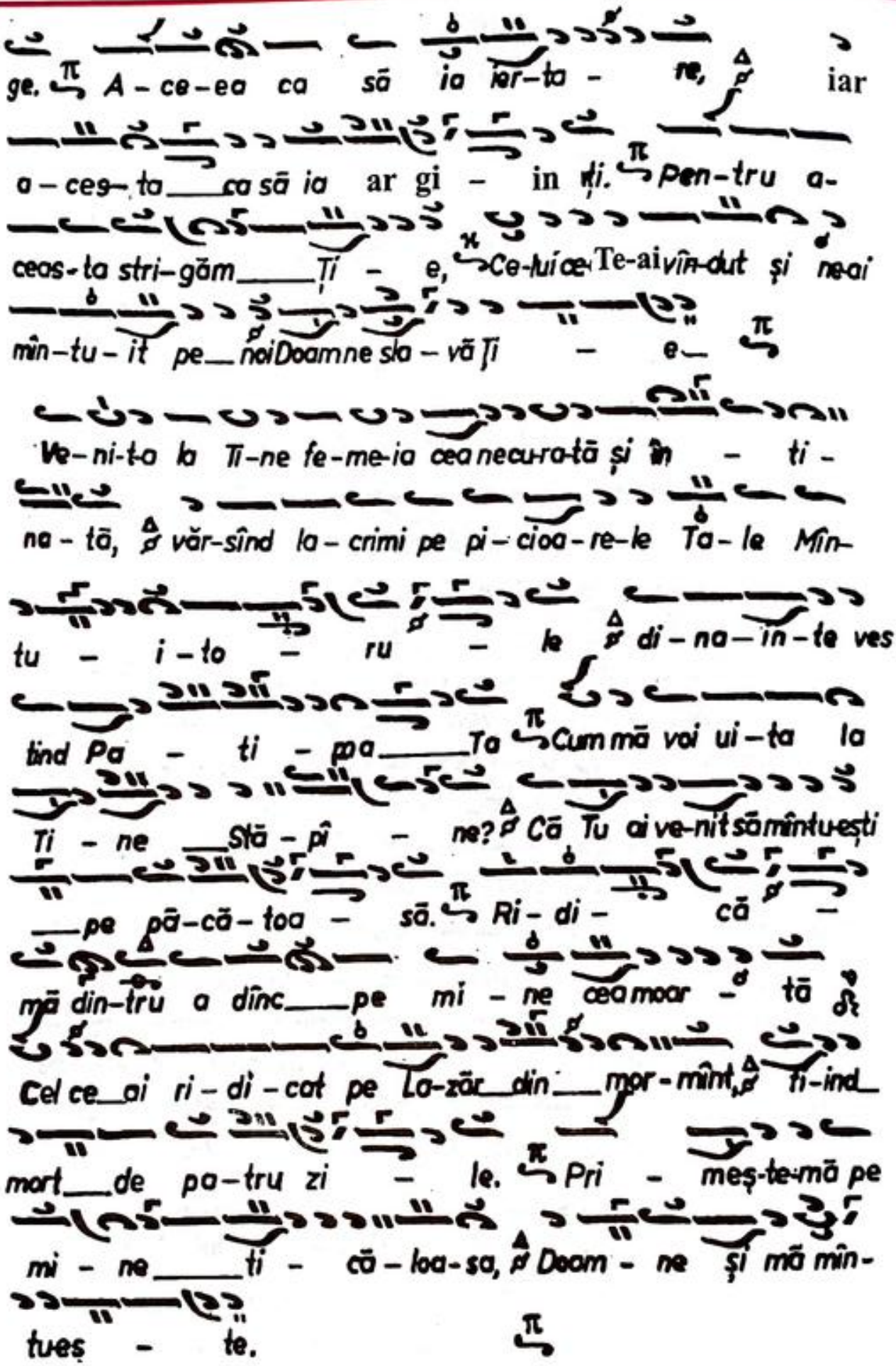
ge. A - ce - ea ca să ia ier - ta - ne, iar
a - ceș - ta ca să ia ar gi - in ți. Pen - tru a -
ceas - ta stri - găm Ți - e, Ce - lui ce Te - ai vîn - dut și ne - ai
mîn - tu - it pe noi Doamne sla - vă Ți - e
Ve - ni - i - to la Ti - ne fe - me - ia cea neu - ro - tă și în - ti -
na - tă, văr - sînd la - crimi pe pi - cioa - re - le Ta - le Mîn -
tu - i - to - ru - le di - na - în - te ves
tind Pa - ti - poa Ta Cum mă voi ui - ta la
Ti - ne Stă - pî - ne? Că Tu ai ve - nit să mîntuești
pe pă - că - toa - să. Ri - di - că -
mă din - tru a dînc pe mi - ne cea moar - tă
Cel ce ai ri - di - cat pe La - zăr din mor - mînt, ți - ind
mort de pa - tru zi - le. Pri - meș - te - mă pe
mi - ne ți - că - loa - sa, Deam - ne și mă mîn -
tueș - te.

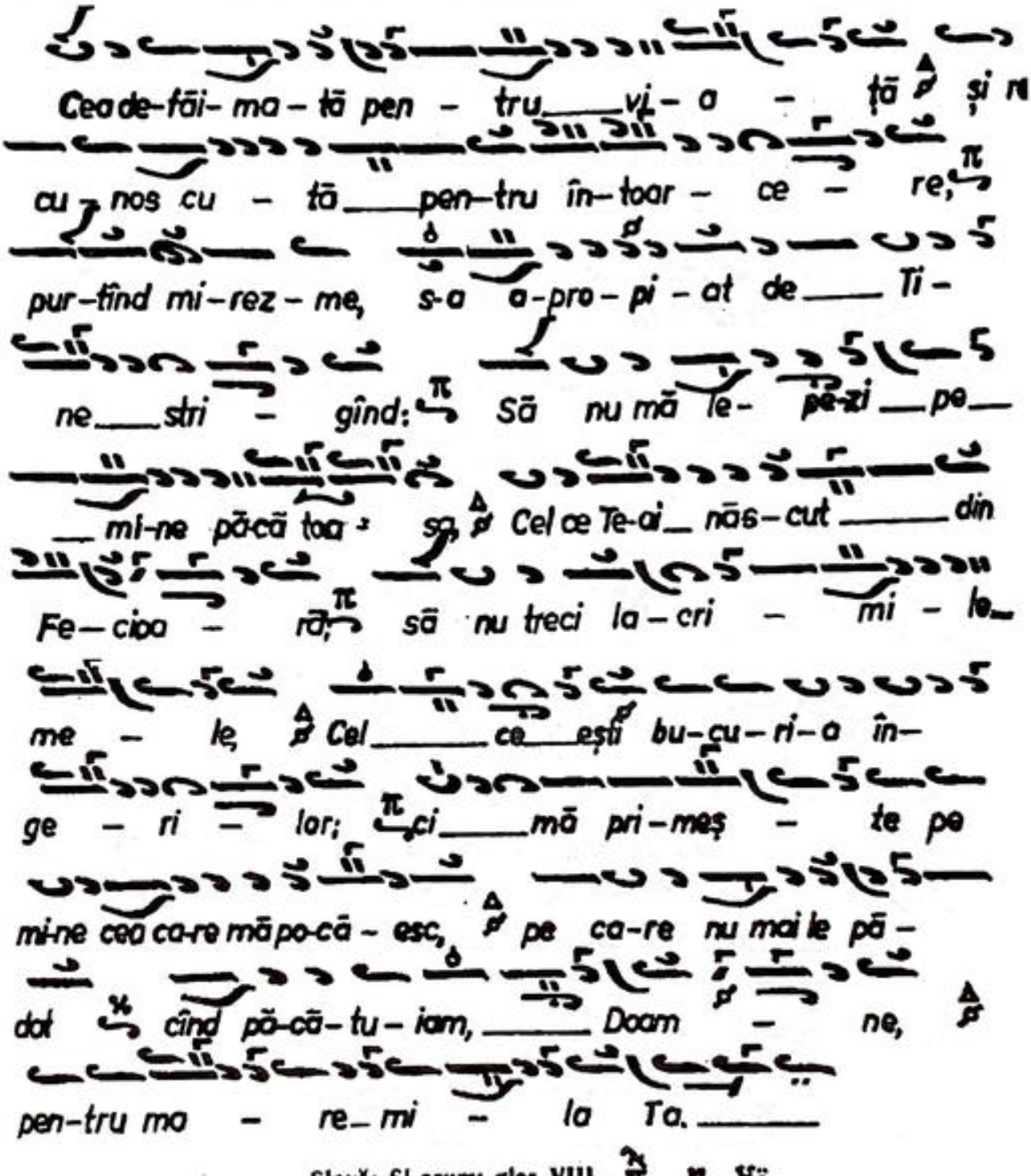

Slavă: Și acum: glas VIII. Hï.

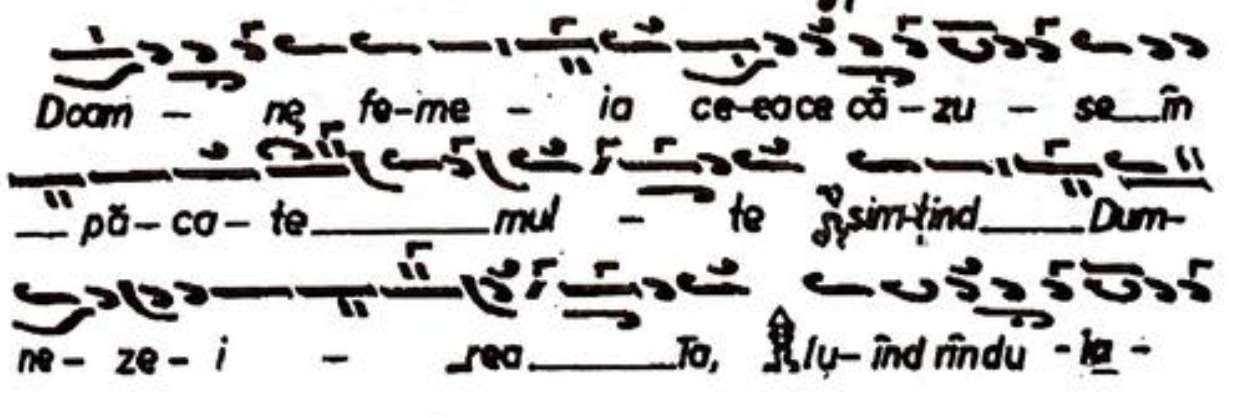

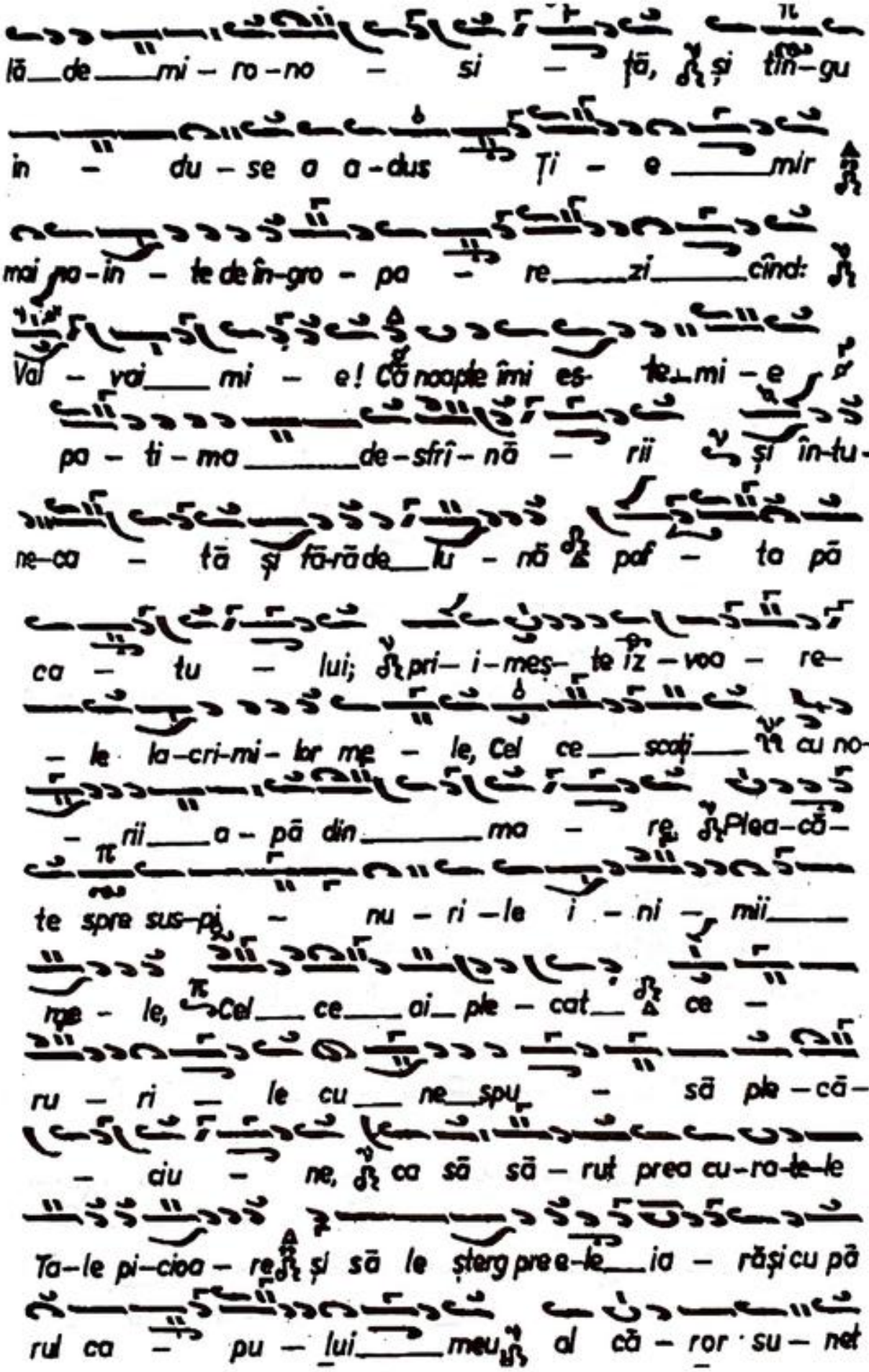
lă de mi - ro - no - si - ţă, şi tîn - gu
in - du - se o a - dus Ţi - e mir
mai no - in - te de în - gro - pa - re zi cînd:
Vai - vai mi - e! Că noaple îmi es - te mi - e
pa - ti - ma de - sfrî - nă - rii şi în - tu -
ne - ca - tă şi fă - ră de lu - nă paf - ta pă
ca - tu - lui; şi pri - i - meş - te iz - voa - re -
- le la - cri - mi - lor me - le, Cel ce scoţi cu no -
- rii a - pă din ma - re, Plea - că -
te spre sus - pi - nu - ri - le i - ni - mii
noa - le, Cel ce ai ple - cat ce -
ru - ri - le cu ne - spu - să ple - că -
- ciu - ne, ca să să - rut prea cu - ro - te - le
Ta - le pi - cioa - re şi să le şterg prea e - le ia - răşi cu pă
rul ca - pu - lui meu al că - ror su - net

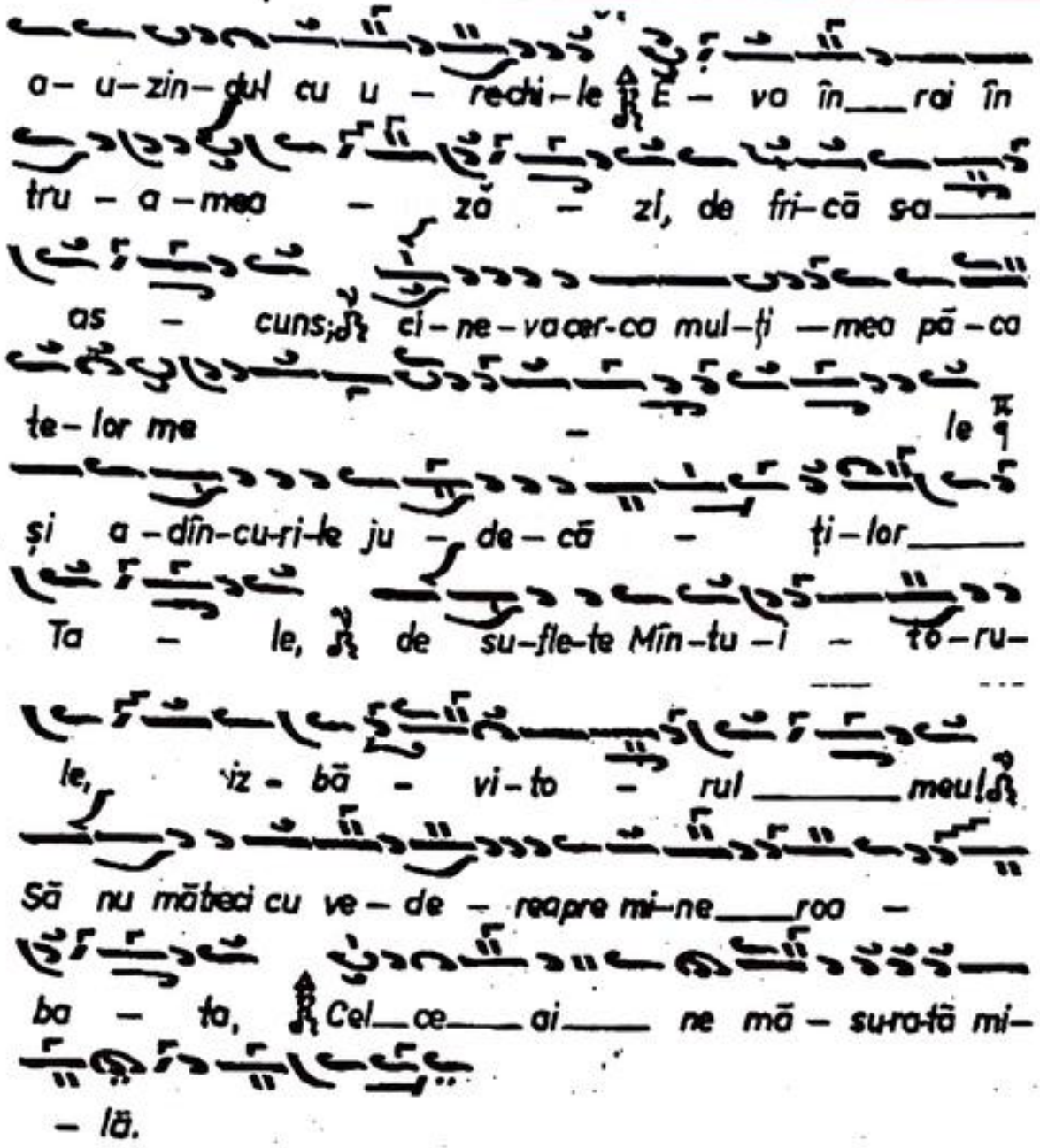

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului, a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea. Sfinte Dumnezeule... cu metanii și celelalte (vezi pag.123).

Apoi preotul zice Apolisul:

Venind Domnul spre Patima cea de bunăvoie, pentru mântuirea noastră, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, pentru rugăciunile Sfântului (N)

(al cărui hram îl poartă biserica) ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

MIERCURI SEARA

(Denia de Joi în Săptămâna Patimilor)

LA UTRENIE

Se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag.3)

După cei șase psalmi preotul zice **Ectenia mare** apoi strana cântă **Aliluia**, pe glasul al 8-lea:

GLAS VIII

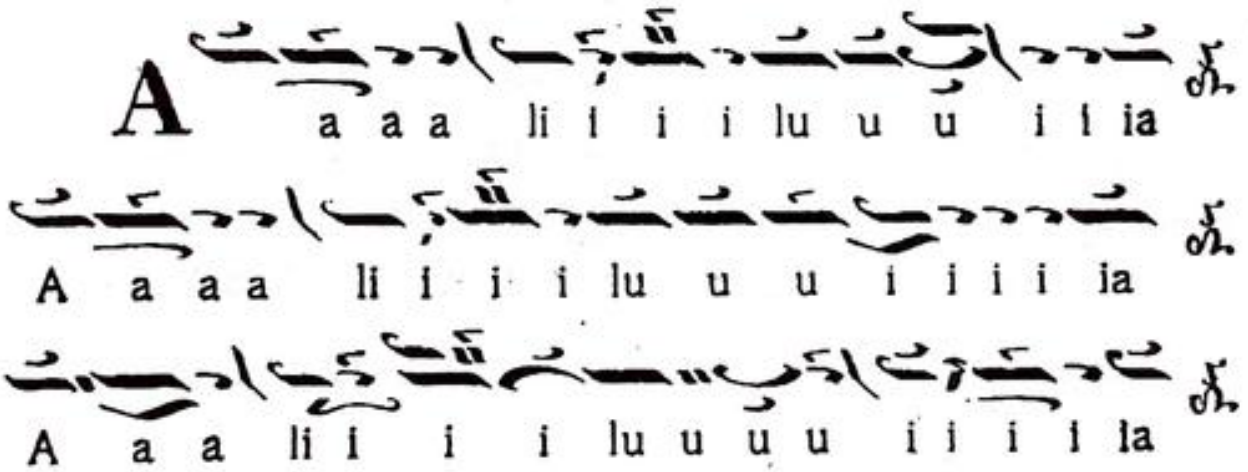

Apoi acest tropar, de 3 ori, rar și cu cântare dulce:

Când slăviții ucenici la spălarea Cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de arginți bolnăvindu-se, s-a întunecat, și judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judec1ătorul cel drept, Te-a dat. Vezi, dar, iubitorule de avuții, cel ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, care a îndrăznit unele ca acestea asupra Învățătorului. Cel ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție.

GLAS VIII

de Macarie Ieromonahul

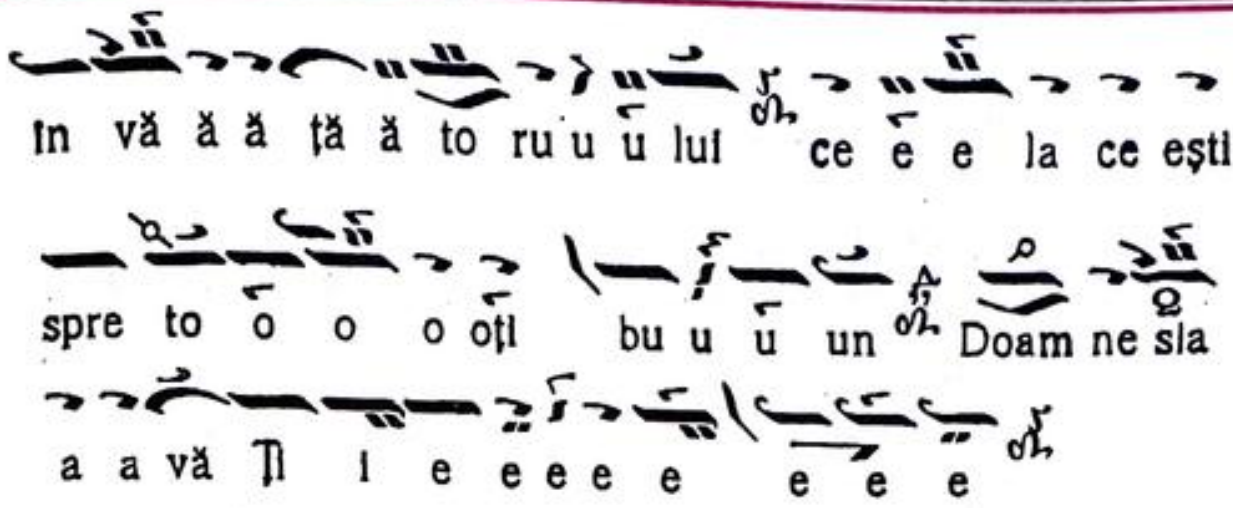

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu ecfonisul:

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor... Sfârșitul: ... și au urmat după El și ucenicii Lui. Psalmul 50.

Nu se zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...

CANONUL

Alcătuire a lui Cosma.

Cu irmosul de două ori și troparele pe 6.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea:
Irmosul:

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roșie, și adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceeași împreună făcându-se celor fără de arme trecere și celor prea întrarmați mormânt. Și lui Dumnezeu cântare cuvioasă s-a cântat; căci cu slavă S-a preaslăvit, Hristos Dumnezeul nostru.

Cea pricinuitoare a toate și dătătoare de viață, Înțelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, și-a zidit Eișsi casă din

Maică curată, care nu știe de bărbat; că îmbrăcându-Se cu locaș trupesc, cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învățând pe prietenii Săi, gătește masă hrănitoare de suflete, băutură dumnezeiască fiind cu adevărat Înțelepciunea lui Dumnezeu, și drege pahar celor credincioși. Să ne apropiem cu dreaptă credință și să grăim: «Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru».

Să auzim toți credincioșii Înțelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită și firească, chemată cu înaltă propovăduire. Că zice: «Gustați și, cunoscând că Eu sunt bun, ziceți: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru».

Apoi iarăși irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a:
Irmosul:

Domn fiind a toate și Ziditor Dumnezeu, zidirea Lui și-a unit-o Cel fără de patimă sărăcind; și Însuși El fiind Paștile, S-a jertfit pe Sine pentru cei pentru care avea să moară, grăind: «Mâncați trupul Meu și întru credință vă veți întări».

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, care este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine, grăind: «Beți sângele Meu și întru credință vă veți întări».

Zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi, îndelung-Răbdătorule: «Bărbatul cel nebun, care va fi între voi vânzător, nu va cunoaște acestea și același, neînțelegător fiind, nu va pricepe; însă voi rămâneți în Mine și în credință veți fi întăriți».

Sedealna, glasul 1:
Podobie: Mormântul Tău...

Cel ce a făcut lacurile, izvoarele și mările, învățându-ne pe noi smerenia cea mai bună, S-a încins cu ștergar și a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii, și înălțându-ne pe noi din adâncurile răutății, Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă.., glasul al 3-lea;
Podobie: Pentru mărturisirea dumnezeiești...

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat, și spre calea cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, îndată s-a plecat dumnezeiștii porunci și fiind spălat cu osârdie se roagă Ție, să ne dăruiești nouă mare milă.

Și acum..., glasul al 4-lea:
Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale Patimi.

Apoi **Ectenia mică** cu ecfonisul: Că Tu ești Dumnezeul nostru...
Cântarea a 4-a:
Irmosul:

Mai înainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, Hristoase, a grăit: «Pus-ai tare dragoste de întărire, Părinte îndurate; că pe Fiul Unul-Născut, Bunule, curățire în lume L-ai trimis».

Spre patima ce izvorăște nepătimire tuturor celor din Adam venind, Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: «Dorit-am să mănânc cu voi Paștile acestea; pentru că pe Mine, cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis».

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cel ce ești fără de moarte: «Nu voi mai bea din rodul viței, cât voi viețui cu voi; pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis».

«Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăția Mea – zis-ai, Hristoase, prietenilor Tăi – căci ca un Dumnezeu cu voi, ca și cu niște dumnezei voi fi. Pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis».

Cântarea a 5-a:
Irmosul:

Cu legătura dragostei fiind legați Apostolii, și dându-se pe sine lui Hristos, Celui ce stăpânește toate, li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind pace tuturor.

Ceea ce ține apa cea neținută, și cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile și oprește mările, Înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor Stăpânul chip de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ștergarul, și și-a plecat genunchii pentru a spăla picioarele slugilor; în a Cărui mână este suflarea tuturor celor ce sunt.

Cântarea a 6-a:
Irmosul:

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat, și viforul nemairăbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpâne: «Din stricăciune scoate-mă!».

«Domn și învățător Mă chemați, o! ucenicilor, cum și sunt – zis-ai, Mântuitorule – pentru aceasta urmați chipului cum ați văzut în Mine».

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; și voi ucenicilor curați sunteți, dar nu toți; că pornirea unuia din voi nebunește se întărâtă.

Apoi **Ectenia mică** și ecfonisul: Că Tu ești Împăratul păcii...

CONDAC, glasul al 2-lea:
Podobie: Cele de sus căutând...

Pâinea luând-o în mâini vânzătorul, pe ascuns aceleași le-a întins, și a luat prețul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; și neîndreptat a rămas Iuda, sluga și înșelătorul.

ICOS

Apropiindu-ne toți cu frică la masa cea de taină, să primim pâinea cu suflete curate, rămânând împreună cu Stăpânul, ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor și le șterge cu ștergarul, și să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia și spălând picioarele unul altuia. Că Hristos așa a poruncit Apostolilor Săi, și mai înainte le-a zis: «Așa să faceți!» Dar aceasta n-a ascultat Iuda, sluga și înșelătorul.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA JOI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeiești Părinți, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică predarea înfricoșatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:

Dumnezeu, ale ucenicilor picioare seara le-a spălat.
Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la Cina cea de Taină:

Îndoită-i cina și Paștile legii, dar și Paști-nou, căci Domnul aduce nouă spre hrănire, Trup și Sânge-al-Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire:

Tu Te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picături de sânge-s pe-ntreg chipul Tău!
Pari că Tu asculți de-a morții tocmeli,
Dar pui toate astea pe dușman roșeli!

Stihuri la vânzarea Domnului:

La ce trebuie săbii, oameni rătăciți?
Pentru ce cu bețe la Domnul veniți?

Oare nu de voie în lume-a venit
Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Paștile evreiesc avea să se serbeze Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să Se jertfească și Paștile nostru, Hristos. După cum spun dumnezeiești Părinți, Domnul a luat-o înainte și a sărbătorit Paștile iudaic împreună cu ucenicii Săi Joi seara. În adevăr, la evrei se socotește o singură zi și seara de Joi și toată Vinerea. După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii Lui Paștile Legii Vechi. Unul din cei care susțin aceasta este și dumnezeiescul Hrisostom. Au stat mai întâi cu toți în picioare încinși la brâu, încălțați, cu toiegele în mână, gata de drum; și au îndeplinit și toate celelalte porunci ale Legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuia pentru sărbătorirea Paștelui. Marele Atanasie spune, deși alții sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea ulciorul cu apă. În urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înalte porunci, a predat în foișor, pe când se lăsa noaptea, taina Paștelui nostru. Iar dacă s-a făcut seară, Iisus S-a așezat la masă cu cei doisprezece ucenici. Vedeți deci că aceasta nu era Paștile iudaic, căci era cină, pâine, băutură și stă jos la masă și toate mâncărurile erau pregătite la foc? Înainte de a începe cina - așa spune dumnezeiescul Hrisostom - S-a sculat de la cină, Și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și a turnat apă în vasul de spălat. Și El singur a spălat picioarele tuturor. Prin aceasta a vrut să-l facă pe Iuda să se rușineze, iar celorlalți să le aducă aminte să nu umble după întâietăți. După ce le-a spălat picioarele îi îndemnă la aceasta zicând: «Cel care vrea să fie întâiul să fie

în urma tuturor», dându-se El Însuși pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalți Apostoli. În urma tuturor a venit și la Petru. Acesta, având mai multă dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picioarele; dar pe urmă Îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Așadar, după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia Sa o înălțime sufletească neobișnuită, S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa. S-a așezat la masă și-i sfătuiește pe ucenici să se iubească unii pe alții și să nu umble după întâietăți. La sfârșitul mesei aduce vorba și despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: «Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da». Mântuitorul i-a spus în șoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toți ceilalți, ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune: «Cel ce a întins mâna odată cu Mine în blid». Și s-a întâmplat și una și alta. După puțin timp, luând pâinea, a zis: «Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu»; la fel și paharul, zicând: «Beți din acesta toți, acesta este Sângele Meu al Legii celei Noi. Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea». Cu toate că a făcut acestea, totuși a mâncat și a băut cu ei. Vezi că Domnul numește Trupul Lui pâine și nu azimă. Să se rușineze cei care aduc azimă la sfânta jertfă. După Cină a intrat satana în Iuda; mai înainte îl încercase numai, dar acum s-a sălășluit de tot în el. Și dumnezeiasca Scriptură spune că a plecat și s-a tocmit cu arhiereii să-L vândă pe treizeci de arginți.

La sfârșitul Cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus: «Voi cu toți vă veți sminti în noaptea aceasta.» Petru a zis: «Dacă se vor sminti cu toții, eu nu mă voi lepăda

de Tine!». Era întuneric, adică în puterea nopții. Și Hristos i-a răspuns lui Petru: «Înainte de a cânta cocoșul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori!». Într-adevăr, cocoșul, ca să dea de știre nu cântă numai o dată, ci de două și de trei ori. S-a și întâmplat asta, căci Dumnezeu văzând slăbiciunea firii omenești, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată. Pentru aceasta Domnul i-a încredințat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoși o dată ce el, prin el însuși a cunoscut cât de ușor este plecată firea omenească spre păcat. Întreita lepădare a lui Petru închipuiește păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare înfățișează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea Legii scrise; și a treia, însăși întruparea Cuvântului. Mântuitorul a tămăduit lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăință, prin cele trei întrebări ce i le-a pus: «Petre, Mă iubești?».

În urmă, arătându-Se om, spune ucenicilor: «Întristat este sufletul Meu până la moarte!» S-a depărtat apoi ca la o aruncătură de piatră și S-a rugat, zicând de trei ori: «Părinte, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta de la Mine; dar nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta!». A spus aceste cuvinte ca om, iar pe de altă parte ca să înșele pe diavol, pentru ca diavolul să-L socotească numai om, temându-se ca nu cumva prin moartea pe Cruce să zădărnicească taina. Când S-a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundați în somn. Îndreptându-se către Petru, i-a spus așa: «Nici un ceas n-ați putut să privegheați împreună cu Mine?» ca și cum i-ar fi spus: «Dormi și tu împreună cu ceilalți, tu, care ai spus că ai să lupți pentru Mine până la moarte?». Trecând apoi dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, S-a așezat acolo împreună cu ucenicii Lui.

Domnul obișnuia să vină adeseori aici. De aceea Iuda cunoștea locul. Iuda, luând câțiva soldați din cohortă, urmat de mulțime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaștere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentru că de multe ori când au pus iudeii mâna pe El, El a plecat nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a mers la ei și le-a spus: «Pe cine căutați?». Și nu-L recunoșteau, deși nu-i impiedica noaptea, pentru că Scriptura spune că erau luminați și aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ și s-au dat înapoi. Ei s-au apropiat din nou și Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis: «Prietene, pentru ce ai venit?» Cu alte cuvinte, i-a zis: «Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit». Apoi spune din nou: «Ca la un tâlhar ați venit să Mă prindeți cu săbii și cu bețe». Toate acestea s-au petrecut noaptea, ca să nu se facă răscoală în popor. Atunci înflăcăratul Petru și-a scos cuțitul - că aveau la ei cuțite fiindcă erau după Cină - a lovit pe Malh, sluga arhiereului, și i-a tăiat urechea dreaptă. Tăierea urechii drepte a slugii arhiereului lasă să se înțeleagă că arhiereul nu asculta de lege și nici nu învăța bine legea. Hristos îl rușinează pe Petru, spunându-i că nu-i frumos ca un bărbat duhovnicesc să facă uz de cuțit, și vindecă urechea lui Malhus. Prinzându-L deci pe Iisus L-au dus legat la curtea arhiereului Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunați toți cei care cugetau împotriva lui Hristos, farisei și cărturari. Aici a avut loc convorbirea dintre Petru și servitoare, precum și lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoșul a cântat a treia oară. Petru și-a adus aminte și a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhiereul Caiafa; aici a fost scuipat în față și au fost

trimiși martori mincinoși. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa L-a trimis la Pilat. Iar cei care L-au adus, spune Scriptura, n-au intrat în pretoriu ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paștile. Rezultă deci că arhiereii și fariseii au săvârșit atunci poate o călcare de Lege, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, mutând Paștile, căci ei trebuiau să mănânce Paștile în noaptea aceea; l-au amânat însă pentru a ucide pe Hristos. Hristos a arătat înainte de Cina cea de Taină că atunci trebuia să mănânce Paștile. El a mâncat Paștile Legii noaptea, și apoi a făcut cunoscut Paștile cel desăvârșit. Și într-adevăr, după cum s-a spus, trebuia ca adevărul să vină după preînchipuirea Legii. Ioan spune că toate acestea s-au întâmplat Joi și Joi noaptea înainte ca ei să prăznuiască Paștile. Pentru aceasta și noi tot Joi prăznuim și facem pomenire de acele fapte înfricoșătoare și cu neputință de rostit prin cuvinte.

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:
Irmosul:

Tinerii din Babilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncați, fiind rourați au cântat: «Bine ești cuvântat Doamne, Dumnezeul părinților noștri».

Clătinând cu capul Iuda, cele rele mai înainte gândind, s-a întărâtat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la osândă, Care este Domnul tuturor și Dumnezeul părinților noștri.

«Prietenilor! – Hristos a zis – unul din voi Mă va vinde»; iar ei uitând veselia, au fost cuprinși de întristare și de frică, zicând: «Spune, cine este acela? Dumnezeule al părinților noștri».

«Cel ce pune mâna împreună cu Mine în blid cu cutezanță, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi trecut prin ușile vieții nici odinioară». Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a:
Irmosul:

Pentru legile părintești, fericiții tineri din Babilon mai înainte fiind în primejdie, au nesocotit porunca cea nebunească a celui ce împărățea; și împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpânește vrednică cântare I-au cântat: «Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii».

Fericiții Apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion și, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca niște miei, și împreună fiind cu Hristos, de Care nu S-au despărțit, cu dumnezeiescul cuvânt hrănindu-se, cu mulțumire au cântat: «Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii».

Legea prieteniei uitând-o Iscarioteanul, cel cu nume rău, și-a gătit spre vindere picioarele ce i s-au spălat, și mâncând pâinea Ta, adică Trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleșug asupra Ta, Hristoase, și n-a înțeles să zică: «Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cel fără de cuget a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat, și dumnezeiescul Sânge care s-a vărsat pentru lume;

dar nu s-a rușinat bând din acela ce-L vându-se cu preț, nici de răutate nu s-a scârbit, și n-a înțeles să strige: «Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii».

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Apoi iarăși Irmosul: Pentru legile părintești...

Preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări, cinstind-o să o mărim.

Cântarea a 9-a:
Irmosul:

Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, veniți credincioșilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Preaînalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Cruce Îl slăvim.

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învățându-i: «Mergeți în loc înalt, unde gândul se întărește, de gătiți Paștile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat, și întărirea harului să o măriți».

«Tatăl M-a născut mai înainte de veci pe Mine, Înțelepciunea cea împreună-lucrătoare; și M-a zidit începătura căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârșesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum».

«Precum sunt om din fire, iar nu după nălucire, așa și firea ce s-a unit cu Mine, Dumnezeu este, prin chipul

firea ce s-a unit cu Mine, Dumnezeu este, prin chipul schimbului de firi întru sine. Pentru aceasta să Mă cunoașteți pe Mine un Hristos, Care păstrez cele din care, în care și care sunt».

LUMINÂNDA

Se zice de trei ori, rar și cu cântare dulce, însăși podobia, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește (de trei ori; pe note, vezi pag.216).

LA LAUDE

Urmează Toată suflarea... și Psalmii de laudă **cântați** (vezi pag. 115).
Se pun stihirile pe 4 și se cântă aceste stihiri, glasul al 2-lea, însuși glasul:

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuiții, o, necredincioșii! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vine să judece viii și morții; pe Cel ce vindecă patimile, Îl gătesc spre patimă. Doamne îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ție.

Iuda cel fără de lege, Doamne, care și-a întins mâna în blid, la Cină împreună cu Tine, și-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce socotea prețul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege și lepădându-se din ceata Apostolilor, și aruncând cei treizeci de arginți, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluiește-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob

L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul cel mult-Milostiv.

Iuda sluga și vicleanul, ucenicul și pizmașul, prieten și diavol, din fapte s-a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea în sine: «Să-L dau pe Acesta și voi dobândi banii ce se adună». Încerca să vândă și mirul, și pe Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv și iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., același glas:

Pe Care Isaia mai înainte miel L-a numit vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie, și și-a dat spatele spre bătăi și obrazul spre lovire cu palmele și fața nu și-a întors de la rușinea scuipărilor, și a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morți.

La LAUDE, Stihirile; glas II.

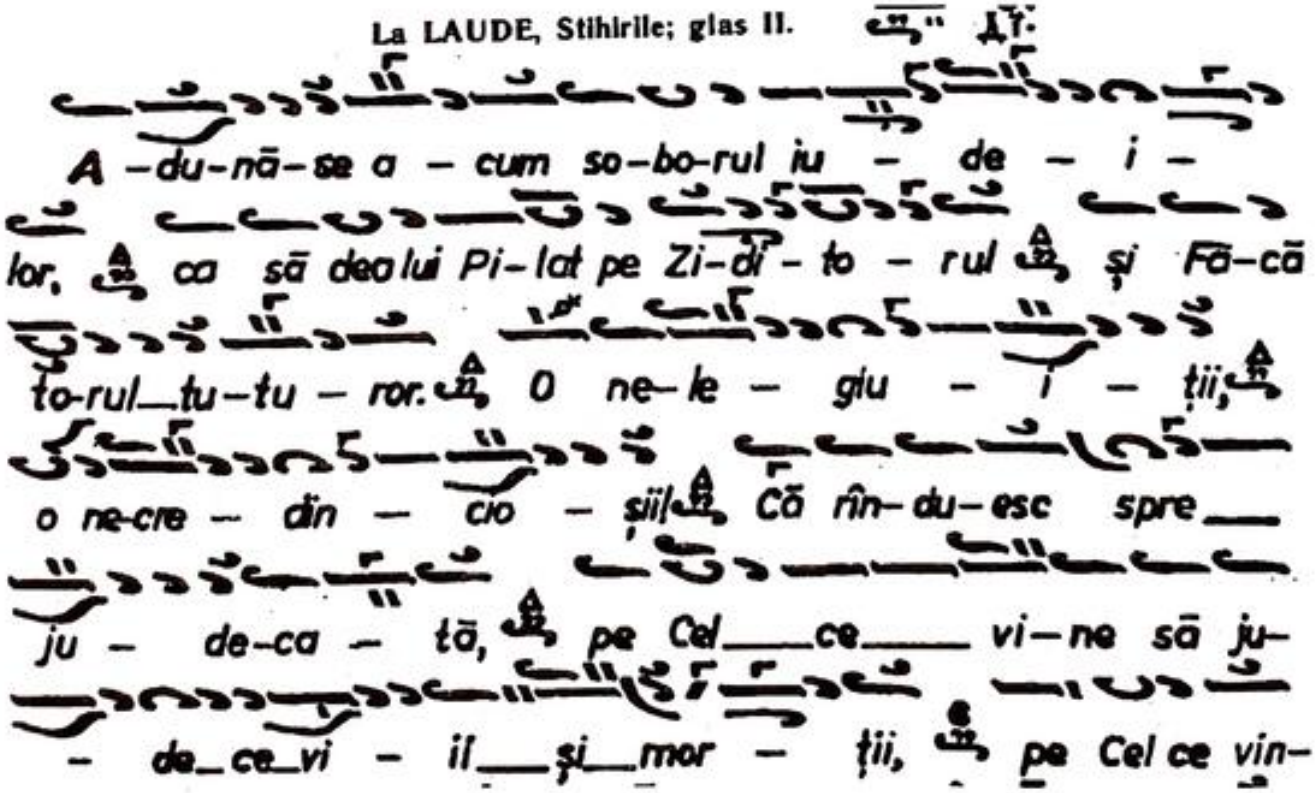

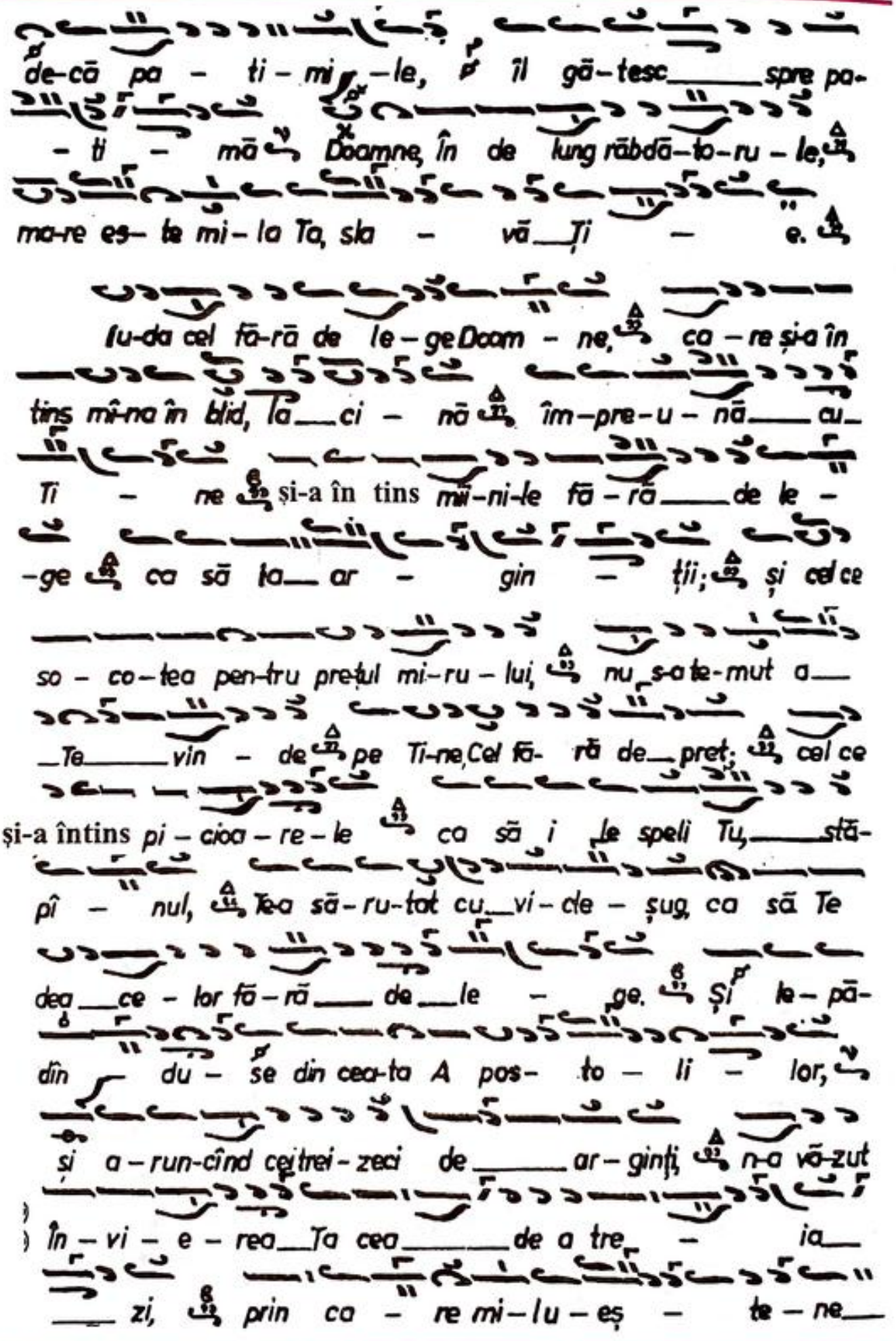
de-că pa - ti - mi - le, îl gă-tesc spre pa-
- ti - mă Doamne, în de lung răbdă-to-ru - le,
ma-re es- te mi- lo Ta, sla - vă Ți - e.
Iu-da cel fă-ră de le-ge Doam - ne, ca - re și-a în
tins mî-na în blid, Ta ci - nă îm-pre-u - nă cu
Ti - ne și-a în tins mî-ni-le fă - ră de le -
-ge ca să ia ar - gin - ții; și cel ce
so - co-tea pen-tru prețul mi-ru - lui, nu s-a te-mut a
Te vin - de pe Ti-ne, Cel fă- ră de preț; cel ce
și-a întins pi - cioa - re - le ca să i le speli Tu, stă-
pî - nul, Tea să - ru-tat cu vi - cle - șug, ca să Te
dea ce - lor fă - ră de le - ge. Și le - pă-
dîn du - se din cea-ta A pos- to - li - lor,
și a - run-cînd cei trei - zeci de ar - gînți, n-a vă-zut
în - vi - e - rea Ta cea de a tre - ia
zi, prin ca - re mi - lu - eș - te - ne

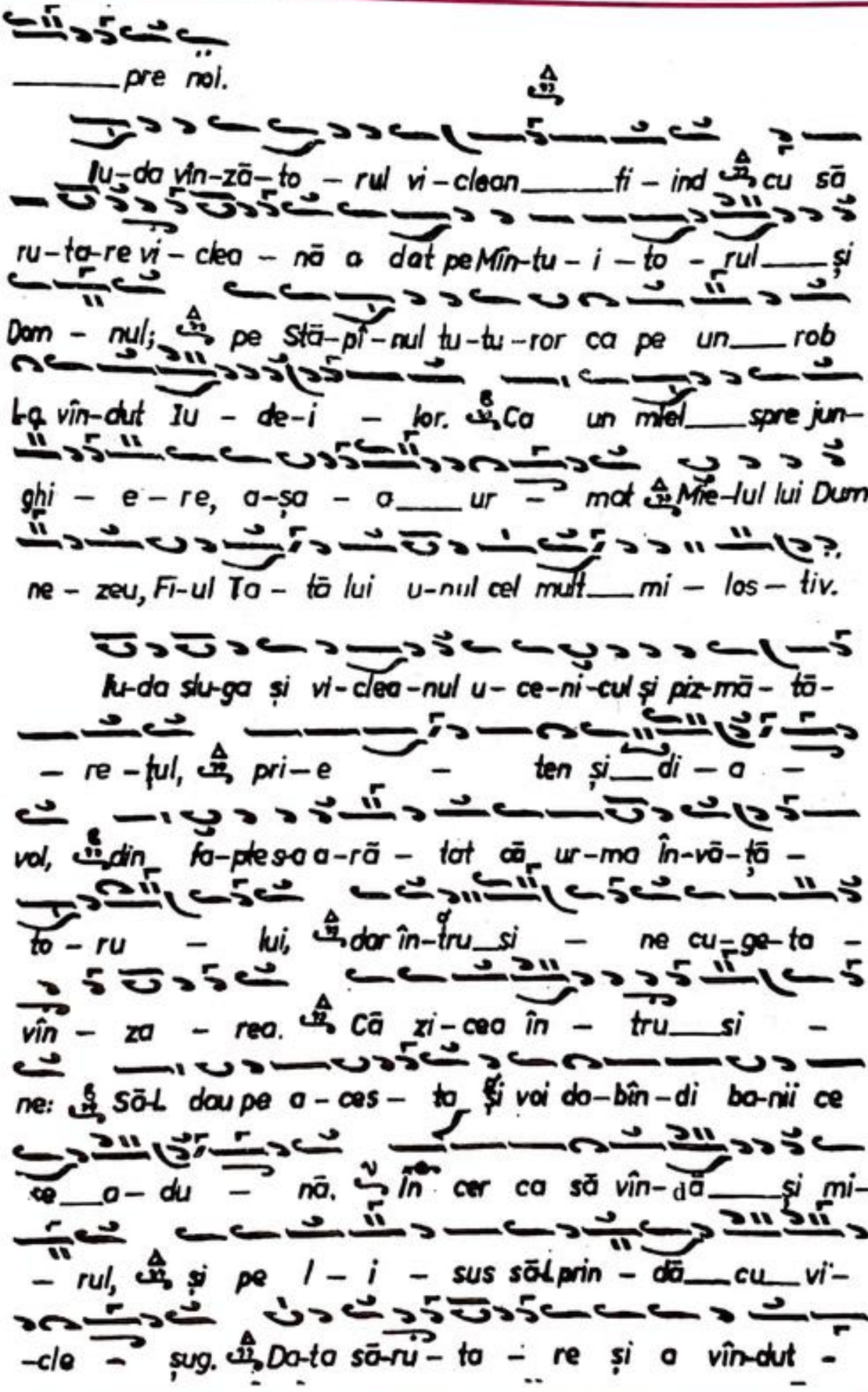
pre noi.
Iu-da vîn-zā-to-rul vi-clean fi-ind cu să
ru-ta-re vi-clea-nă a dat pe Mîn-tu-i-to-rul și
Dom-nul; pe Stă-pî-nul tu-tu-ror ca pe un rob
l-a vîn-dut Iu-de-i-lor. Ca un miel spre jun-
ghi-e-re, a-șa-a ur-mat Mie-lul lui Dum-
ne-zeu, Fi-ul Ta-tă lui u-nul cel mult mi-los-tiv.
Iu-da slu-ga și vi-clea-nul u-ce-ni-cul și piz-mă-tă-
re-țul, pri-e-ten și di-a-
vol, din fa-ple-sa a-ră-tat că ur-ma în-vă-ță-
to-ru-lui, dar în-tru-si ne cu-ge-ta-
vîn-za-rea. Că zi-cea în-tru-si
ne: Să-l dau pe a-ces-ta și voi do-bîn-di ba-nii ce
se a-du-nă. În cer ca să vîn-dă și mi-
-rul, și pe l-i-sus să-l prin-dă cu vi-
-cle-șug. Da-ta să-ru-ta-re și a vîn-dut -

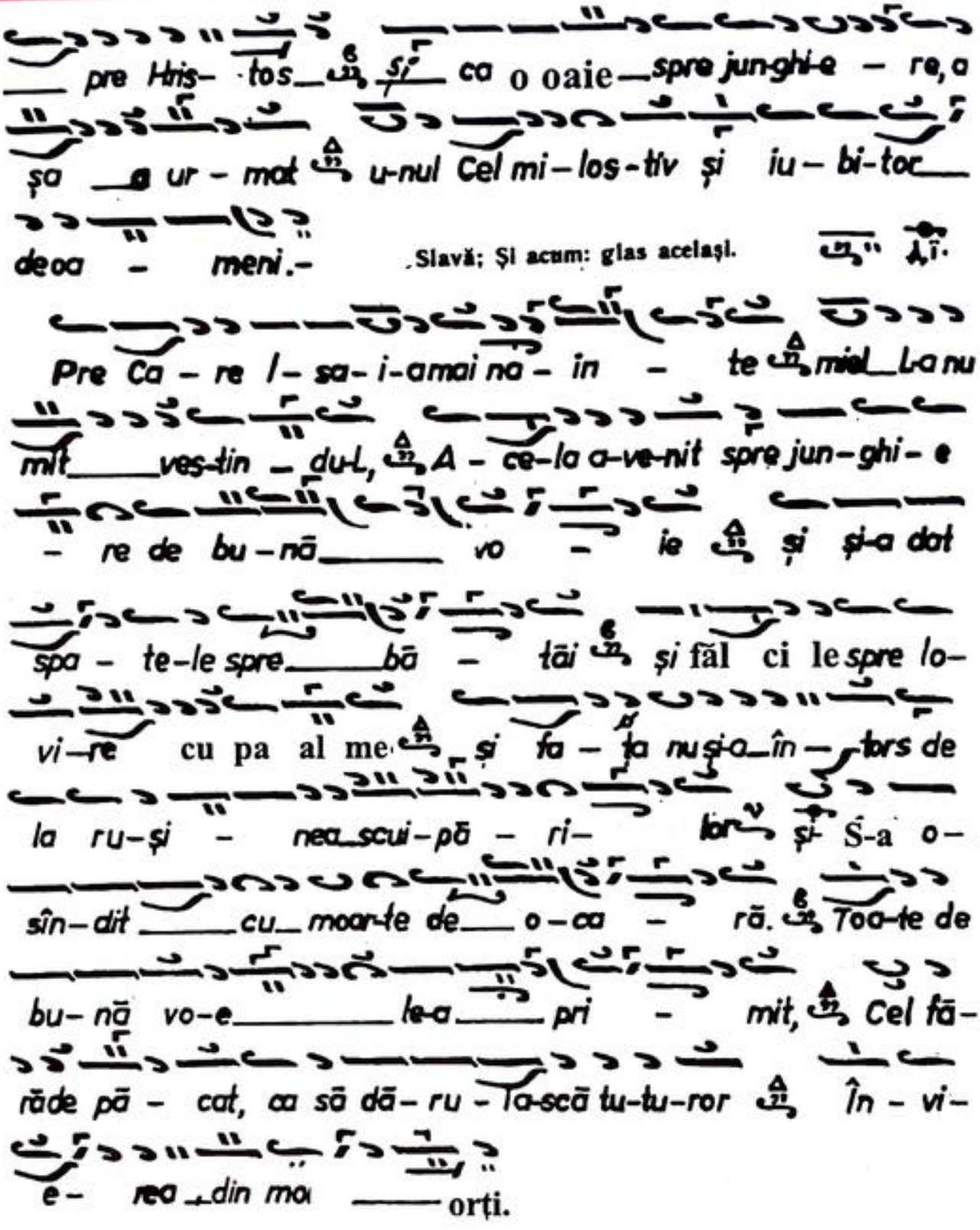

Apoi preotul zice:

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

Strana: Doxologia mică (vezi pag.117)

Apoi preotul zice **Ectenia:** Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață...(vezi pag. 118)

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean împotriva lui Hristos, și s-au sfătuit asupra Lui cele deșarte, ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi a pus asupra-și Iuda sugrumare pentru bani, și s-a lipsit de amândouă viețile: de aceasta trecătoare și de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profețit fără de voie, zicând: «Mai bine este să piară unul pentru popor». Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne libereze pe noi din robia vrăjmașului, ca un bun și iubitor de oameni.

Stih: Cel ce a mâncat pâinea Mea, a ridicat împotriva Mea călcâiul (Ps. 40,9).

Astăzi își ascunde Iuda fața cea iubitoare de săraci, și își descoperă chipul lăcomiei; nu se mai îngrijește de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci Mirul cel ceresc și din El dobândește bani. Aleargă la iudei, zicând celor fără de lege: «Ce-mi veți da mie, și eu voi da pe El vouă?» O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. După gândul cumpărătorilor face negustătoria Celui ce este vândut; nu se scumpește la preț, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut a se întărâta asupra Stăpânului său; de a cărei ispită să fugim, grăind: «Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție».

Stih: Ieșea afară și grăia. Împreună împotriva Mea șopteau toți vrăjmașii Mei (Ps. 40,6).

Năravul Tău este plin de vicleșug, Iuda fără de lege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câștigat urâciune de oameni. Că de vreme ce iubeai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învăța despre sărăcie? Iar de-L și iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preț, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te soare, suspină pământule, și clătinându-te, strigă: «Cel ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție».

Stih: Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva Mea (Ps. 40,8).

Nimeni să nu fie necunoscător de Cina Stăpânului, o credincioșilor! Nimeni să nu vină acum la masă cu vicleșug ca Iuda. Că acela primind pâinea, s-a lipsit de pâinea vieții, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător de față, cu iudeii veselindu-se, și cu Apostolii împreună-petrecând. Urând săruta și sărutând vindea pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeul și Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., același glas:

Năravul Tău este plin de vicleșug... (vezi mai sus)

Și acum..., glasul al 5-lea:

Îndreptând spre cele de taină, Doamne, pe ucenicii Tăi, i-ai învățat, zicând: «O, prietenilor! Vedeți să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deși pătimesc, dar pentru lume pătimesc. Să nu vă smintiți deci în Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu și să-Mi pun

sufletul răscumpărare pentru lume. De-Mi sunteți deci prieteni, faceți ca Mine; cel ce voiește să fie întâi, să fie cel din urmă; stăpânul, ca slujitorul. Rămâneți în Mine, ca să aduceți struguri, că Eu sunt vița vieții».

La STIHOAVNA, stihirile, glas VIII. π ꙋ Hï·

As-tăzi s-a a - du - nat so-bo-rul cel vi-dean a-su-pra-lui
Hris - tos, ꙋ și s-au sfă - tu - it a - su-pra
lui ce-le de - șar - te, ꙋ ca să dea lui Pi - lat spre moar-te
pe Cel ne-vi - no - vat. ꙋ A-stăzi a pus a-su- pra
sa Iu-da su-gru-ma - re pen-tru bani, ꙋ și s-a lip-
sit de a-mîn-do-ua vi - e - ți - le: ꙋ de
a - ceas-tă tre-că - toa - re și de cea dum - ne - ze -
- ias - că. ꙋ As-tăzi Ca - ia - fa a pro - fe -
țit fă-ră de vo - ie zi - cînd: ꙋ Mai bi-ne es - te să
pia - ră u - nul pen - tru po - por. ꙋ Că a
ve - nit să pă - ti - meas - că pen-tru pă - ca-te-le noas-
tre, ꙋ ca să ne li - be - re - ze pe noi din ro - bi - a

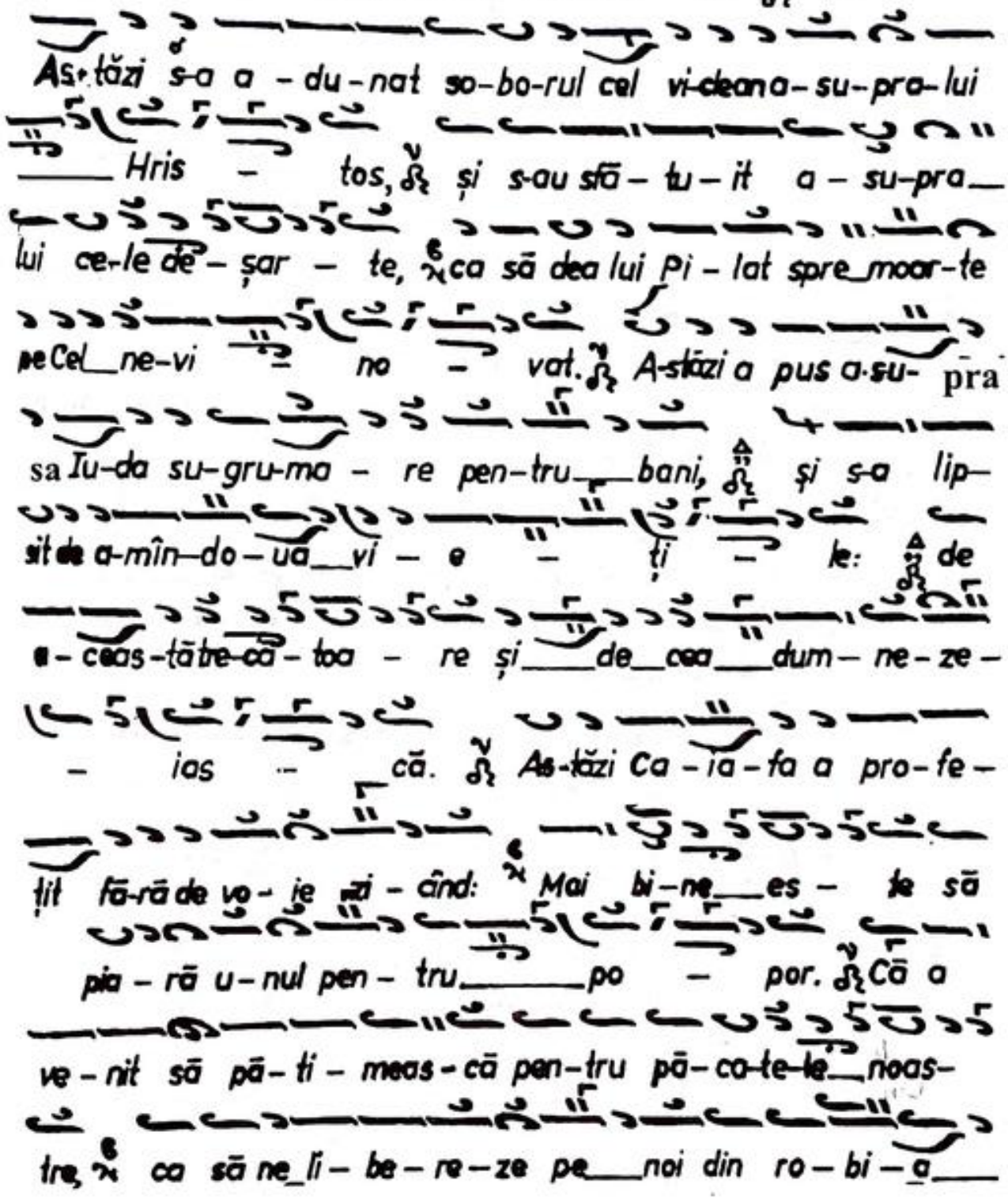

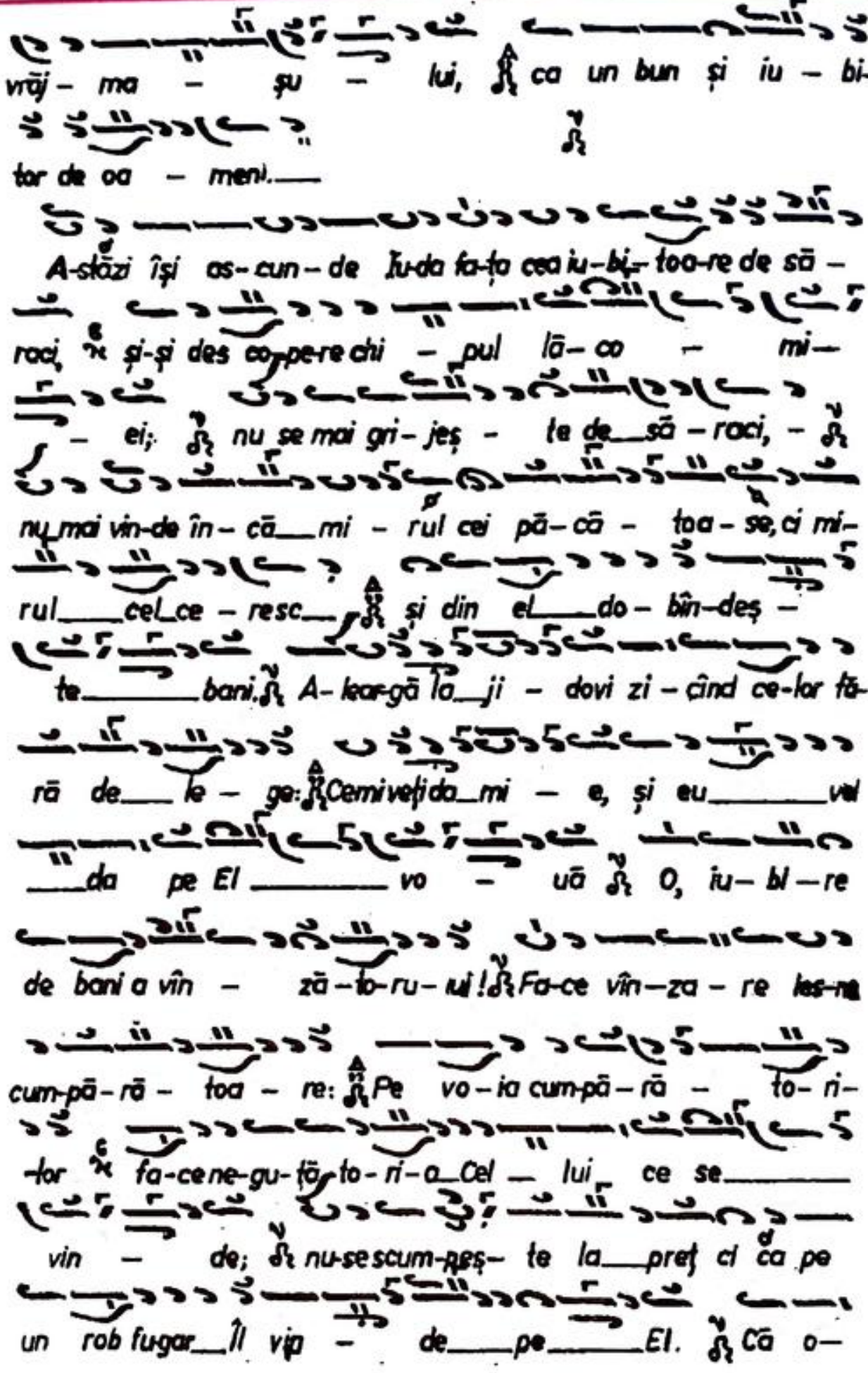
vrăj - ma - șu - lui, ca un bun și iu - bi -
tor de oa - meni.
A-slăzi își os-cun-de Iu-da fa-ța cea iu-bi-toa-re de să -
raci și-și des co-pe-re chi - pul lă-co - mi -
- ei; nu se mai gri-jeș - te de să-raci, -
nu mai vin-de în-că mi - rul cei pă-că - toa-se, ci mi-
rul cel ce-resc și din el do-bîn-deș -
te bani. A-lear-gă la ji - dovi zi - când ce-lor fă-
ră de le - ge: Cemiveți da mi - e, și eu vel
da pe El vo - uă O, iu-bi-re
de bani a vîn - zză-to-ru-lui! Face vîn-za-re les-ne
cum-pă-ră - toa - re: Pe vo-ia cum-pă-ră - to-ri-
-lor fa-ce ne-gu-ță to-ri-a Cel - lui ce se
vin - de; nu se scum-pește te la preț ci ca pe
un rob fugar îl vin - de pe El. Că o-

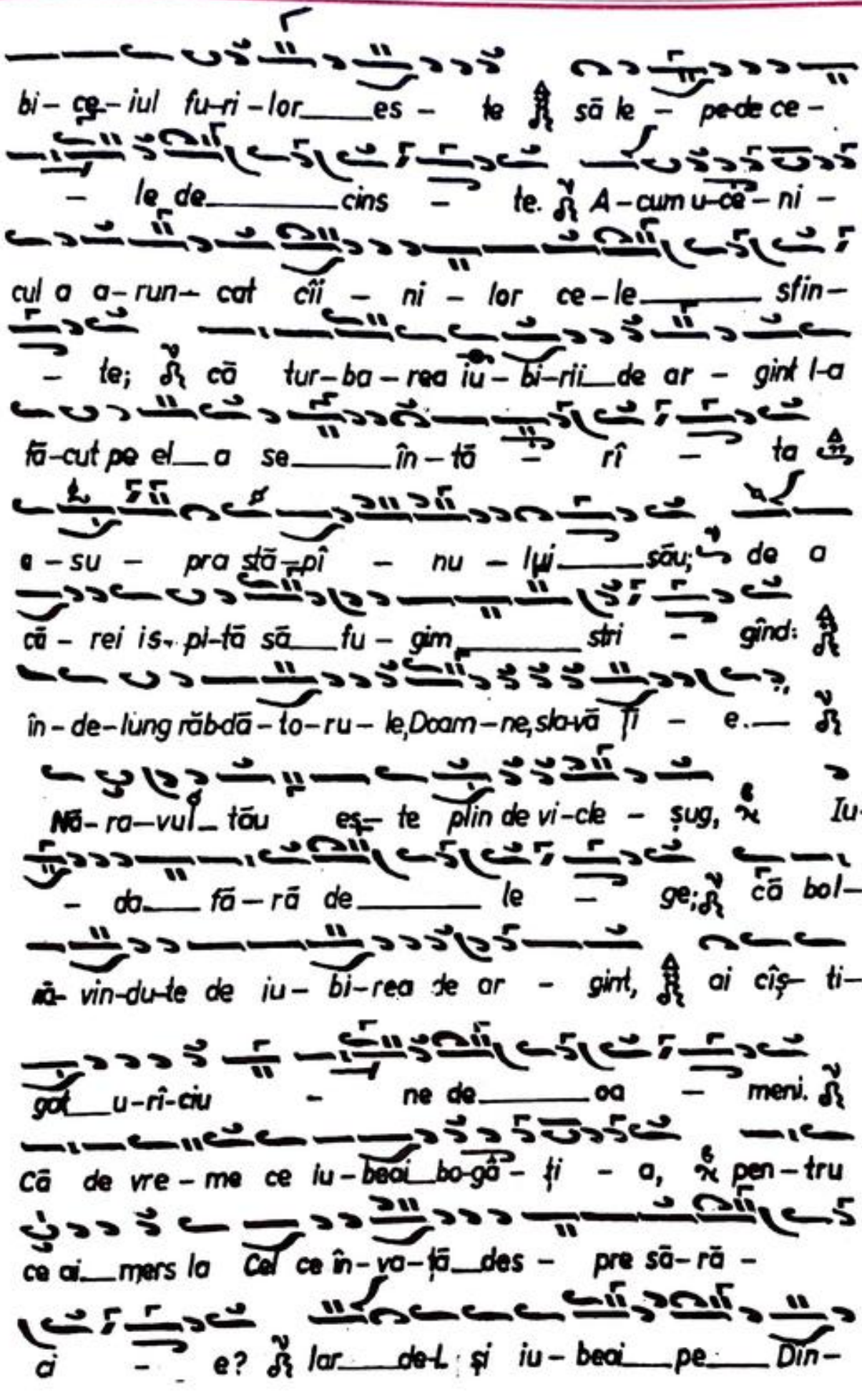
bi-ce-iul fu-ri-lor es-te să le-pe-de ce-
-le de-cins-te. A-cum u-ce-ni-
cul a a-run-cat cîi-ni-lor ce-le sfin-
-te; că tur-ba-rea iu-bi-rii de ar-gint l-a
fă-cut pe el a se în-tă-rî-ta
e-su-pra stă-pî-nu-lui său; de a
că-rei is-pi-tă să fu-gim stri-gînd:
în-de-lung răb-dă-to-ru-le, Doam-ne, slo-vă ți-e.
Nă-ra-vul tău es-te plin de vi-cle-șug, Iu-
-da fă-ră de le-ge; că bol-
nă-vin-du-te de iu-bi-rea de ar-gint, ai cîș-ti-
gat u-rî-ciu-ne de oa-meni.
Că de vre-me ce iu-beai bo-gă-ți-a, pen-tru
ce ai mers la Cel ce în-va-ță des-pre să-ră-
ci-e? Iar de-L iu-beai pe Din-

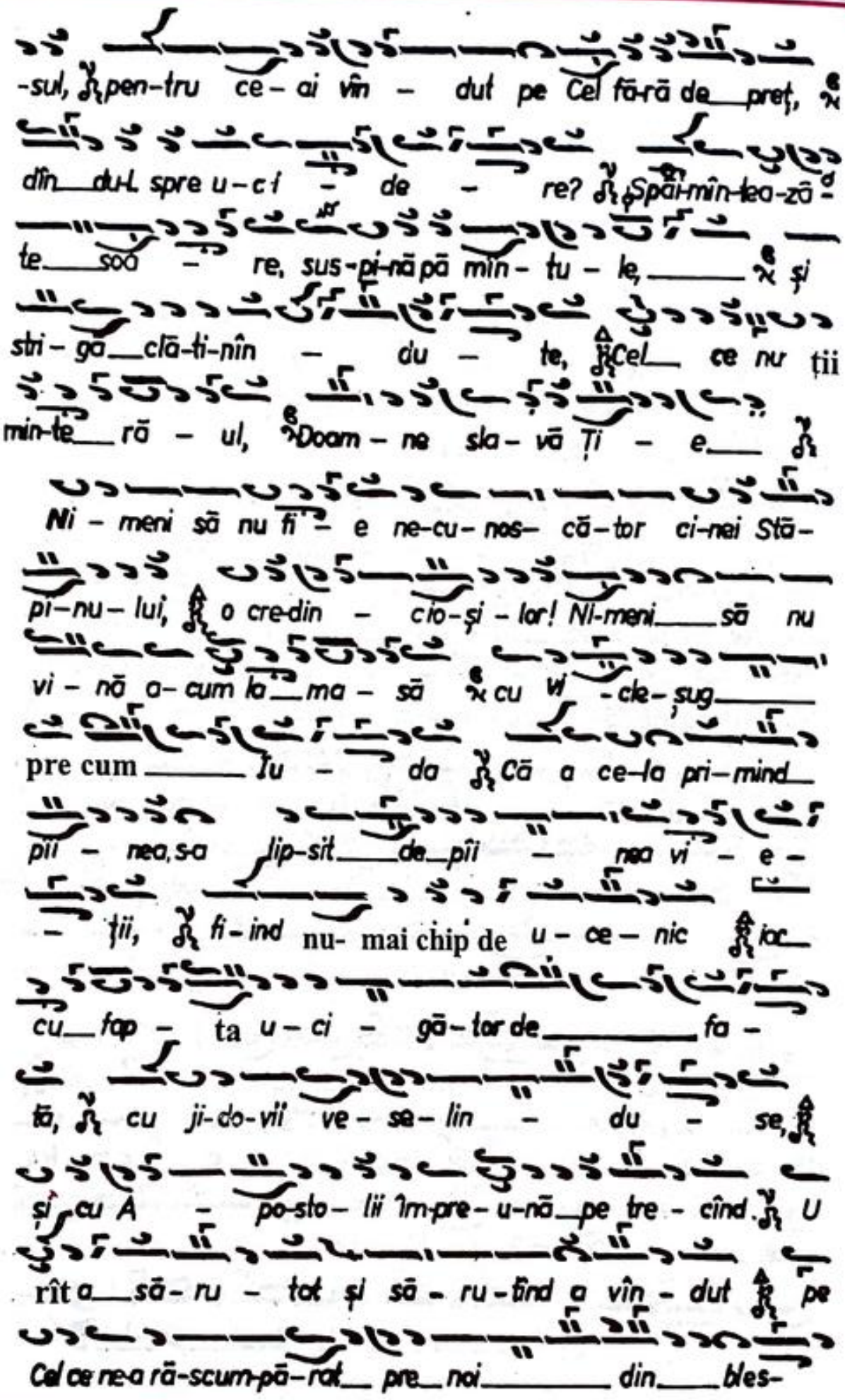
-sul, pen-tru ce-ai vîn-dut pe Cel fă-ră de preţ,
dîn du-L spre u-cî-de-re? Spăi-mîn-tea-zā-
te soa-re, sus-pi-nă pă mîn-tu-le, şi
stri-gă clă-ti-nîn-du-te, Cel ce nu ţii
min-te rā-ul, Doam-ne sla-vă Ţi-e
Ni-meni să nu fi-e ne-cu-nos-că-tor ci-nei Stă-
pî-nu-lui, o cre-din-cio-şi-lor! Ni-meni să nu
vi-nă o-cum la ma-să cu vi-cle-şug
pre cum Iu-da Că a ce-la pri-mind
pîi-nea, s-a lip-sit de pîi-nea vi-e-
-ţii, fi-ind nu-mai chip de u-ce-nic joc
cu fap-ta u-ci-gă-tor de fa-
tă, cu ji-do-vii ve-se-lin-du-se,
şi cu A-po-sto-lii îm-pre-u-nă pe tre-cînd. U
rît a să-ru-tat şi să-ru-tînd a vîn-dut pe
Cel ce ne-a ră-scum-pă-rat pre noi din bles-

tem pe Dum-ne-zeu___și Mîn-tu-i - to - rul su-fle-
te-lor noas- tre.__

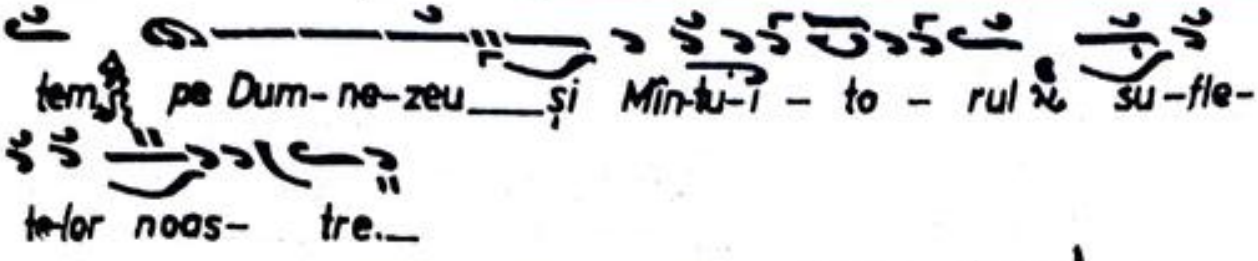

Slavă: asemenea. Năravul tău este plin... (vezi mai sus)

Și acum: glas V. π q IIA.

În drep-tînd spre ce-le de tai-nă_Doam - ne, pe u-
ce-ni-cii__Tăi,____ i-ai în - vă - țat___zi - cînd:
O pri- e - te - ni - lor! Ve-deți să nu vă des-
par-tă pe voi de Mi - ne___vreo__fri - că; că de
și pă-ti-mesc,_dar__ pen-tru lu - me pă - ti - mesc
Deci să nu vă smin-tiți_____ în-tru_ Mi - ne,
că n-am ve-nit să Mi slu-je a-scă ci-ne-va Mi - e, ci Eu_____
să___slu- jesc și să Mi pun su-fle-tul Meu_____ ră-scum-
pă - ra - re pen - tru_lu - me. Ci de sîn-
teți_voi Mi - e pri - e - teni, ur-ma _ ți-Mi____Mi -
- e; cel ce vo-es-te să fi - e mai_ma - re să fi - e
mai__mic, stă-pî - nul__ca__slu - ga. Ră-mî -

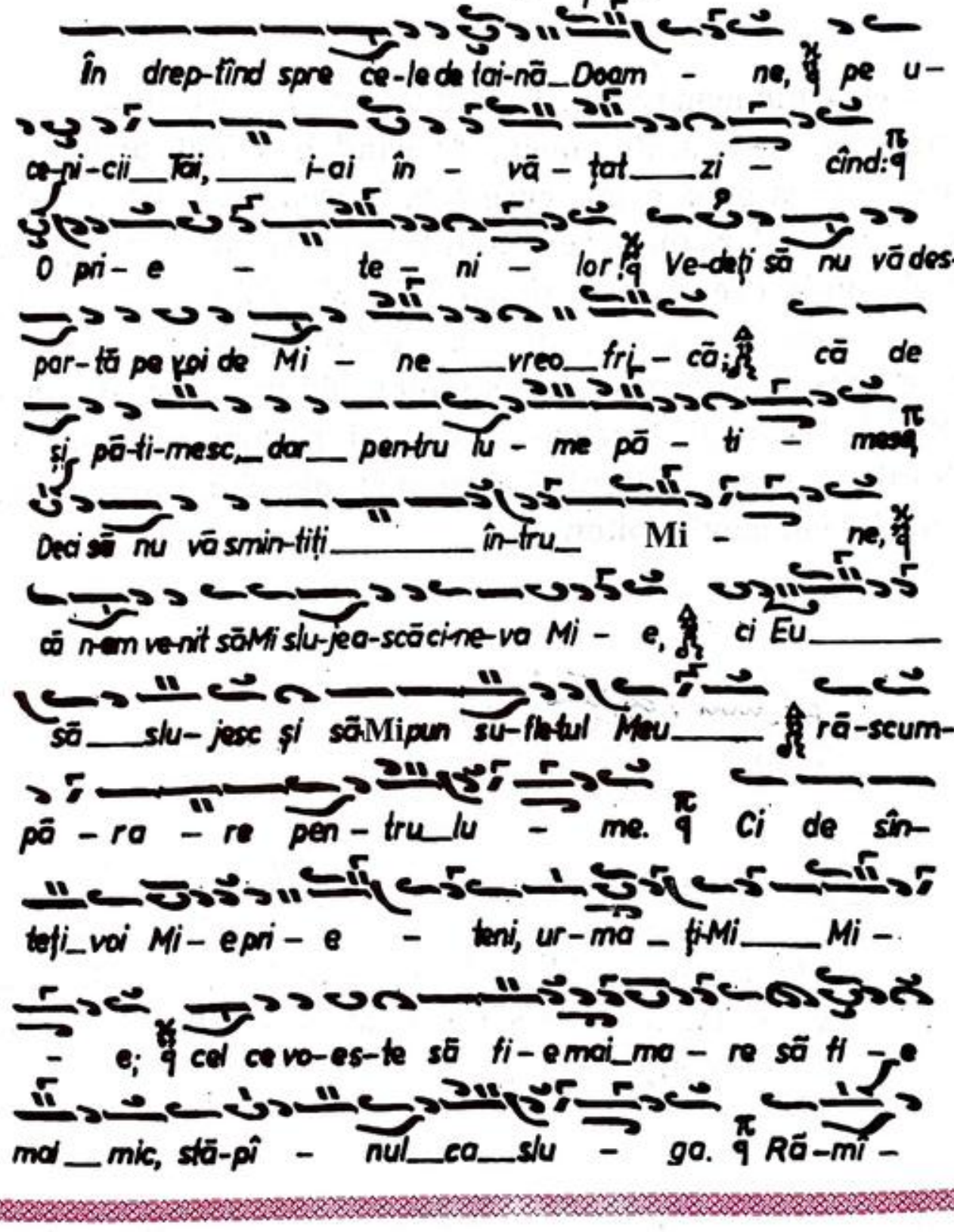

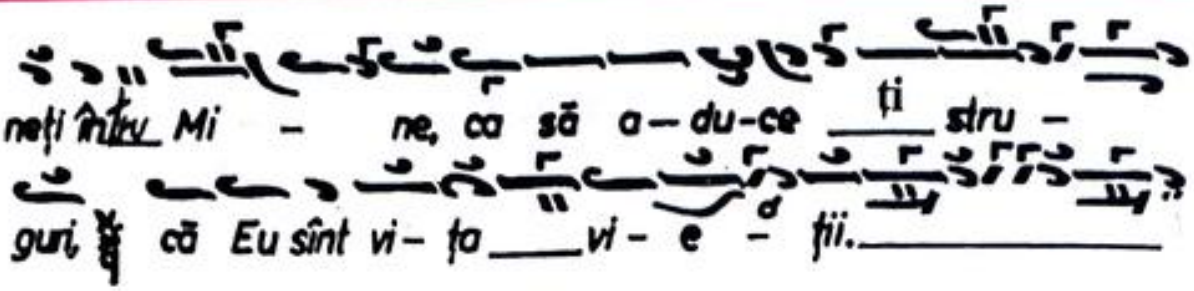
neți întru Mi - ne, ca să a-du-ce ți stru -
guri, că Eu sînt vi-ța vi-e - ții.

Urmează Bine este a ne mărturisi Domnului... rugăciunile începătoare, troparul, apoi preotul zice apolisul:

Cel ce din nemăsurata Lui bunătate, calea cea mai bună, smerenia, ne-a arătat nouă, de când a spălat picioarele ucenicilor și până și la Cruce și la îngropare, smerindu-Se pentru noi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Agapia
Irina
Ana
Artemon, Eleftherie

17.04.2014 - Denia celor 12 Evanghelii - săvârșitu-s-a de către P.P.S. Ciprian împreună cu un sobor de slujitori din care au făcut parte - P.C. Protoiereu Valerin Balica, P.C. Protoiereu Oscar Frunză, P.C. Pr. Ovidiu Chirilă, P.C. Pr. Paroh Daniel Alban, P.C. Arhid. Marian Iou și P.C. Diac. Ionuț Ploscaru.

25 IX 2019. A fost sfințite un set nou de Sf. Vase (Potirul cu pahar argintat) dăruite de Arhid. PAPUC ADRIAN (slujitor al Sf. Locaș) împreună cu fam. sa (soția Georgiana și fetițele Ana Maria și Alexandra Paraschiva) [illegible]

2V 2013 - Denia celor 12 evanghelii la parohia Denie din Focșani cu I.P.S. Ciprian - arhiepiscopul BZ și VM, paroh la ac. parohie fiind PC. Pr. Balica Valeriu, alias protopop, la protoiereia Focșani 1

SLUJBA SFINTELOR ȘI MÂNTUITOARELOR PATIMI ALE DOMNULUI IISUS HRISTOS

(Denia de Vineri în Săptămâna Patimilor)

Se face începutul ca la slujba Deniei de Joi din săptămâna a cincea a Postului Mare (vezi pag.3).

După cei șase psalmi, preotul zice **Ectenia mare**, apoi strana cântă **Aliluia**, pe glasul al 8-lea, cu glas mare și cântare dulce (pe note, vezi pag. 309) și tot așa troparul:

Când slăviții ucenici la spălarea Cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat, și judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi dar, iubitorule de avuții, pe Cel ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Învățătorului. Cela ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție (de trei ori; pe note, vezi pag. 310).

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

I. Apoi eclesiarhul împarte făclii credincioșilor. După aceasta zice preotul sau diaconul: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie... Și citește întâiap Evanghelie de la Ioan, Așezământul Sfintelor Patimi: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Acum S-a preaslăvit Fiul omului... Sfârșitul: ...în care a intrat El și ucenicii Lui.

Și, sfârșindu-se Evanghelia, se zice:

Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ție Doamne, slavă Ție.

Și îndată se cântă Antifoanele, repetând toate troparele.

ANTIFONUL 1, glasul al 8-lea:

Mai-marii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului și asupra Unsului Lui.

Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea. Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Simțirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos și, ca niște prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul, și să nu ne sugrumăm cu grijile vieții, ca Iuda. Ci să strigăm în cămările sufletelor noastre: «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, izbăvește-ne pe noi de cel viclean».

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, și Fecioară ai rămas, Maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

ANTIFONUL al 2-lea, glasul al 6-lea:

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fără de lege: «Ce-mi veți da mie, și eu Îl voi da pe El vouă?». Iar în mijlocul celor ce se tocmeau, ai stat nevăzut Însuți Tu, de Care era tocmeala. Cunoscătorule de inimi, milostivește-Te spre sufletele noastre.

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, și să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Nu înceta Fecioară rugând totdeauna pe Cel ce L-ai născut în chip de negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea, glasul al 2-lea:

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii iudei au strigat Ție, Iubitorule de oameni, Osana! Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La Cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi: Unul din voi Mă va vinde. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Întrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce Te va vinde, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Cu treizeci de arginți și cu sărutare vicleană, Te căutau iudeii să Te ucidă, Doamne. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: «Așa să faceți, precum vedeți». Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

«Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită» - zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Mântuiește din primejdii pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toți după Dumnezeu la tine scăpăm; ca și către un zid nestricat și ocrotitoare.

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea...

Sedealna, glasul al 7-lea:

La aceste Sedelne nu se stă jos, pentru că preotul cădește sfântul altar.

Ospătând la Cină pe ucenici, și cunoscând vicleșugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, știindu-l pe el că nu se va îndrepta, și vrând ca să arăți tuturor, că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpești lumea de la cel străin; îndelung-Răbdătorule, slavă Ție. .

II Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi... Și se citește a doua Evanghelie, de la Ioan: În vremea aceea, a ieșit Iisus cu ucenicii Săi... Sfârșitul: ...căci aveau să mănânce Paștile.

După Evanghelie se cântă:
ANTIFONUL al 4-lea, glasul al 5-lea

Astăzi Iuda lasă pe Învățătorul și primește pe diavolul; se orbește cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea, cel ce a vândut pe luminătorul în treizeci de arginți? Iar nouă ne-a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către Care să grăim: «Cel ce ai pătimit și Te-ai îndurat de oameni, slavă Ție».

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu și se înstrăinează de har; fiind ucenic, se face vânzător; în obicei prietenesc ascunde vicleșug, și nebunește socotește că este

mai bine a sluji iubirii de argint decât dragostei Stăpânului, făcându-se călăuza adunării celei fără de lege. Iar noi având mântuire pe Hristos, pe Acesta să-L slăvim.

Să dobândim iubirea de fraţi, ca nişte fraţi întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noştri. Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani, şi ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Preaslăvite cuvinte s-au grăit de tine pretutindeni, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prealăudată care nu ştii de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea, glasul al 6-lea:

Ucenicul tocmea preţul Învăţătorului, şi a vândut pe Domnul pentru treizeci de arginţi cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fără de lege spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului şi al pământului a zis ucenicilor Săi: «S-a apropiat ceasul şi a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimeni să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om, şi mântuiesc ca un iubitor de oameni, pe cei ce cred întru Mine».

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai zămislit în chip de negrăit în veacul cel mai de pe urmă, şi ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea, glasul al 7-lea:

Astăzi veghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii, Cel mai înainte de veci, pe Cel ce a săturat mulțime de oameni cu cinci pâini. Astăzi cel fără de lege se leapădă de Învățătorul; și fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul, Care a tăiat marea cu toiagul și i-a povățuit în pustie. Astăzi au împuns cu sulița coasta Celui ce a rănit Egiptul cu bătăi pentru ei, și au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, venind spre patima cea de voie, ai zis ucenicilor Tăi: «De n-ați putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-ați făgăduit că veți muri pentru Mine? Vedeți măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoiește să Mă dea celor fără de lege. Sculați de vă rugați! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce». Îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te fecioară, propovăduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuel ! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul: Că s-a binecuvântat și s-a preaslăvit întru tot cinstitul și de mare-cuviință numele Tău...

Sedealna, glasul al 7-lea:

Ce pricină te-a făcut, Iuda, vânzător al Mântuitorului? Au doară te-a despărțit din ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de harul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu

ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O, de cât bine te-ai făcut uitător! Iată gândul tău cel nemulțumitor se vădește, iar îndelungă-răbdarea cea nesemănată și mare mila Mântuitorului se propovăduiește.

III. Evanghelia a treia, de la Matei: În vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa... Sfârșitul: ... și ieșind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: «De ați și rănit pe păstorul, și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Dar rabd îndelung, ca să se împlinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse». Doamne, slavă Ție.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; dar Ți-a adus Ție lacrimi de pocăință. Doamne, fii mie milostiv și mă mântuiește pe mine!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ca pe ceea ce este ușă de mântuire, și grădină veselitoare, și nor al luminii celei veșnice, să lăudăm toți pe Sfânta Fecioară, zicându-i: «Bucură-te!»

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea:

Spuneți călcătorilor de lege, ce ați auzit de la Mântuitorul nostru? Au n-a dat El legea și învățăturile proo-

rocilor? Dar cum ați gândit să dați lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, și Izbăvitorul sufletelor noastre?

«Să se răstignească!» strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale, și cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigașii drepților. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind necuviința lor, vrând să pătimești și să ne mântuiești pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Pentru că nu avem îndrăznire pentru multele noastre păcate, tu pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii, spre bunăvoința Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată; că Milostiv este, și poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi;

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea:

Pus-au treizeci de arginți prețul Celui prețuit, pe Care L-au prețuit fiii lui Israel; privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită, că duhul este osârduitor, iar trupul neputincios; pentru aceasta privegheați.

«Datu-Mi-au spre mâncarea Mea fiere, și în setea Mea M-au adăpat cu oțet; iar Tu, Doamne, înviază-Mă și le voi răsplăti lor».

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pe tine Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a eliberat pe oameni din blestem.

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm...
SEDEALNA, glasul al 8-lea:

O, cum Iuda, cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleșug, vicleanul și nedreptul, și mergând a zis preoților: «Ce-mi veți da mie și eu vă voi da vouă pe Acela, Care a stricat legea și a spurcat Sâmbăta». Îndelung răbdătorule Doamne, slavă Ție.

IV. Apoi Evanghelia a patra, de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în pretoriu... Sfârșitul: ... și L-au dus să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea:

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, stat-a gol la judecată, și a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit. Și poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atunci s-a rupt catapeteasma Templului; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de Care se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm. Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat: «Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta!».

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Împacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te lăudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11 -lea, glasul al 6-lea:

Pentru binele pe care l-ai făcut Hristoase, neamului iudaic, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu

oțet și fiere. Ci le dă Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

N-au fost îndestulate, Hristoase, mulțimile iudaice cu vânzarea, ci încă clătinau cu capetele, aducându-Ți batjocură și hulă. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor pentru că au gândit asupra Ta deșertăciune.

Nici pământul care s-a cutremurat, nici pietrele care s-au despicat, n-au plecat pe iudei; nici catapeteasma Templului, nici învierea morților. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deșertăciune.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Știm că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești curată, una binecuvântată; pentru aceasta lăudându-te neîncetat pe tine te mărim.

ANTIFONUL al 12-lea, glasul al 8-lea:

Acestea zice Domnul către iudei: «Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul meu, ce am facut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele, și acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu le voi dărui viață veșnică».

Astăzi catapeteasma Templului se rupe, spre mustrarea călcătorilor de lege, și soarele își ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignit.

Legiuitori ai lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: «Iată, Templul pe Care l-ați stricat voi; iată, Mielul pe Care L-ați răstignit, și L-ați dat mormântului. Dar a înviat cu puterea Sa. Nu vă înșelați iudei, că El este Cel ce v-a izbăvit prin mare și v-a hrănit în pustie. Acesta este viața, lumina și pacea lumii».

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ușa Împăratului slavei, prin care a trecut Însuși cel Preaînalt, și a lăsat-o iarăși pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Fie stăpânirea împărăției Tale binecuvântată și preaslăvită...
SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Când ai stat înaintea Caiafei, Dumnezeule, și ai fost dat lui Pilat Tu, Judecătorul, puterile cerești s-au clătinat de frică; și când Te-ai înălțat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fără de lege, Cel ce ești fără de păcate, ca să mântuiești pe om. Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

℣ Apoi Evanghelia a cincea, de la Matei: În vremea aceea Iuda vânzătorul, văzând... Sfârșitul: ...l-au pus să ducă crucea lui Iisus.

În timpul antifoanelor 13, 14 și al 15-lea se scoate postamentul Crucii din sfântul altar și se așează în mijlocul bisericii.

ANTIFONUL al 13-lea, glasul al 6-lea:

Adunarea iudeilor Te-a cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Și neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul

Varava; iar pe Tine, Cel drept, Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-și păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta cele deșarte.

Cel de Care toate se înfricoșează și se cutremură, și pe Care toată limba Îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu, preoții L-au lovit cu palme peste obraz și I-au dat fiere. Și toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 14-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, Cel ce ai primit însoțitor pe tâlhar, care și-a întinat mâinile în sânge, numără-ne și pe noi împreună cu el, ca un bun și de oameni iubitor.

Puțin glas a slobozit tâlharul pe cruce, și mare credință a aflat. Într-o clipă s-a mântuit, și întâi el deschizând ușile raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăința aceluia, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu!

ANTIFONUL al 15-lea, glasul al 6-lea:

Acesta se cântă de amândouă stranele împreună. Acum încep să se tragă clopotele bisericii, iar preotul, luând pe umeri Sfânta Cruce din altar, o scoate pe ușa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lui diaconul (dacă este) sau paraclisierul cu făclie aprinsă și cu cădelnița și cântând preotul: ***Astăzi a fost spânzurat pe lemn...,*** *cu glas rar și înalt. Merge spre mijlocul bisericii și așează sfânta Cruce pe postamentul ei, în momentul când cântă cuvintele:* ***...Cu sulița a fost împuns Fiul Fecioarei...,*** *după care se cântă în continuare:* ***...Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase...*** *(de trei ori), făcând în același timp trei metanii și cădind Sf. Cruce, încheind cântarea cu cuvintele:* ***...Arată-ne nouă și sfântă Învierea Ta.*** *Sărută Sfânta Cruce și intră în altar pe ușa dinspre miazăzi.*

Astăzi a fost spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat pământul pe ape (de trei ori). **Cu cunună de spini a fost încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă a fost îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii.** ***Cu sulița a fost împuns Fiul Fecioarei! Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă și slăvită Învierea Ta.***

Glas VI

I. Popescu-Pasărea

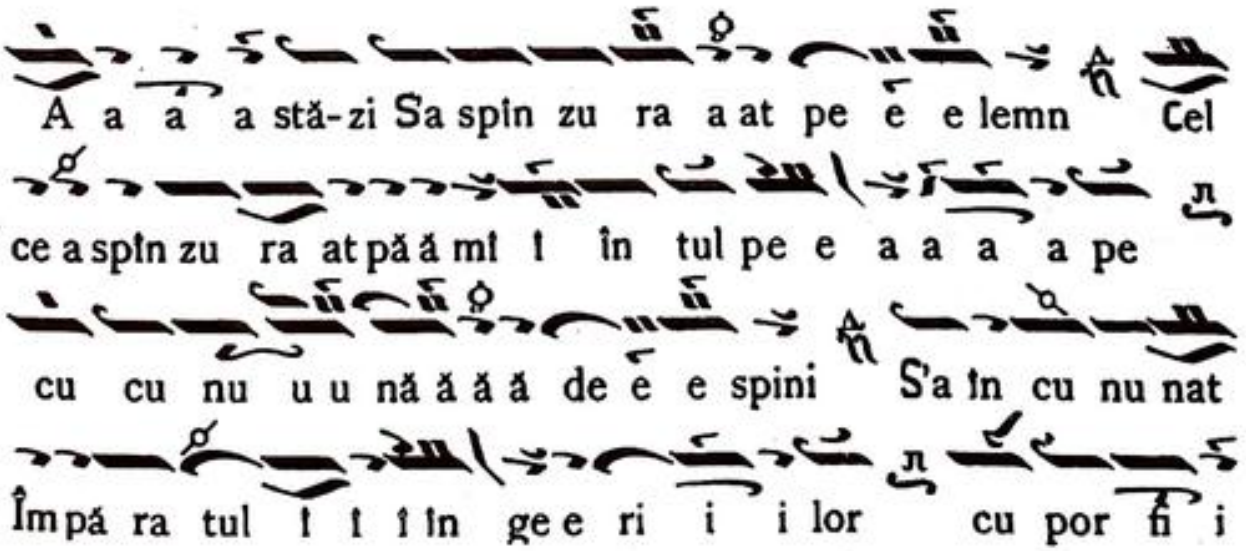

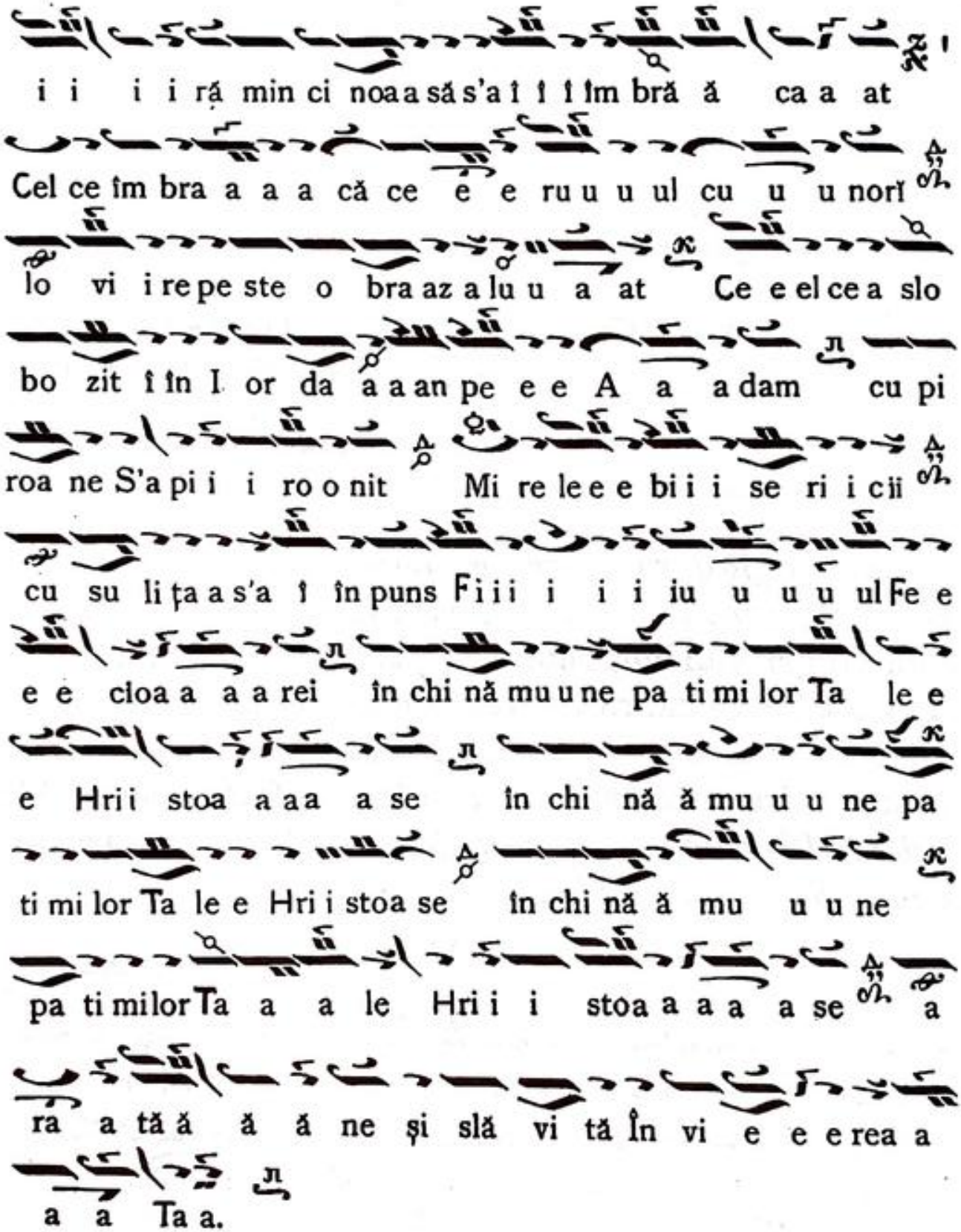

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paștile noastre, Hristos, pentru noi S-a jertfit. Ci să ne curățim pe noi înșine de toată

întinăciunea și curat să ne rugăm Lui: «Înviază Doamne, mântuiește-ne pe noi, ca un iubitor de oameni».

Crucea Ta, Doamne, este viață și înviere poporului Tău; și spre ea nădăjduind, Te lăudăm pe Tine Dumnezeul nostru; Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut a grăit: «Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori fiind pironit cu trupul pe lemn, Dătătorule de viață?».

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Că s-a binecuvântat întru tot sfânt numele Tău și s-a preaslăvit împărăția Ta...
SEDEALNA, glasul al 4-lea:
Podobie: Degrab ne întâmpină...

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire ai izvorât, oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

VI. Apoi Evanghelia a șasea, de la Marcu: În vremea aceea, ostașii au dus pe Iisus... Sfârșitul: ...ca să vedem și să credem în El.

Apoi Fericirile cântate. Se pun nouă stihiri, glasul al 4-lea:

Întru împărăția Ta pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.
Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.
Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pamântul.
Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn a fost izgonit Adam din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela gustând, a călcat

porunca Făcătorului; iar acesta împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce Se tăinuia. Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul Legii L-au cumpărat cei fără de lege de la ucenic și, ca pe un călcător de Lege, L-au pus de față înaintea Judecății lui Pilat, strigând: «Răstignește-L!» pe Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să grăim cu credință: «Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta».

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Mulțimea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cel fără de lege, nebunește striga către Pilat: «Răstignește pe Hristos, Cel nevinovat!» Și mai vârtos cereau ei pe Varava. Iar noi grăiam cu glasul tâlharului celui recunoscător: «Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta».

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viață, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărțindu-se ca la început în patru Evanghelii, adapă lumea veselind făptura și învățând neamurile să se închine cu credință Împărăției Tale.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi izvorăști mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi tâșnești pâraie de viață; cu piroane Te-ai pironit, ca, prin adâncul patimilor Tale, crezând eu înălțimii puterii Tale, să-Ți cânt: «Dătătorule de viață, Hristoase, slavă și Crucii Tale, și Patimii Tale, Mântuitorule».

Fericiți veți fi, când vă vor ocărî și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns, și catapeteasma Templului s-a rupt; munții s-au cutremurat și pietrele s-au despicat, și tâlharul cel credincios grăiește cu noi, Mântuitorule: «Pomenește-ne întru Împărăția Ta».

Bucurați-vă și veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai rupt, Doamne, și socotindu-Te între cei morți, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toți din legăturile morții, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, Iubitorule de oameni, și grăim Ție: «Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta».

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, toți credincioșii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; Unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură

prin sine, nedespărțită și neapropiată, prin care ne izbăvim de focul pedepsei.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sămânță după trup, și a rămas adevărat fecioară nestricată și după naștere, pe aceasta aducem Ție spre rugăciune, Stăpâne mult-Milostive, ca să se dăruiască iertare de greșeli, celor ce strigă pururea: «Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta».

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Că pe Tine te laudă toate Puterile cerești...

Apoi: Înțelepciune! Să luăm aminte!
PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21,20).

Stih: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine ; pentru ce m-ai părăsit (Ps. 21,1).

VII. Evanghelia a șaptea de la Matei: În vremea aceea, ajungând ostașii... Sfârșitul ...cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta.

VIII. Apoi **Psalmul 50** și după acesta, Evanghelia a opta, de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... Sfârșitul: ...din Galileea, stând departe, priveau acestea.

TRICÂNTAREA
Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori și troparele pe 12 și pe urmă irmosul într-amândouă stranele împreună.

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea:
Irmosul:

La Tine alerg dis-de-dimineață, Cel ce pentru milostivire Te-ai deșertat pe Tine, Cel neschimbat, pentru cel căzut, și până la patimă Te-ai plecat, Cel ce ești fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni.

Dacă și-au spălat picioarele, și mai înainte s-au curățit cu împărtășirea dumnezeiești Tale Taine, Hristoase, slujitorii Tăi s-au suit acum împreună cu Tine din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Cel ce ești iubitor de oameni.

Zis-ai: «Vedeți prietenilor, nu vă tulburați; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins, și să fiu dat morții de mâinile celor fără de lege; și toți vă veți risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăși, ca să Mă vestiți pe Mine cel iubitor de oameni».

Urmează **Ectenia mică** cu **Ecfonisul:**
Că Tu ești Împăratul păcii...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: «Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

ICOS

Văzând mielușeaua, Maria, pe Mielușelul său tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună și cu alte femei, strigând așa: «Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăși altă nuntă în Cana, și acolo Te grăbești acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare, merge-voi cu Tine Fiule, sau voi aștepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; că Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ȘI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta și marea Vineri, se prăznuiesc sfintele și mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirile peste față, palmele, insultele, batjocurile, haina de porfiră, trestia, buretele, oțetul, piroanele, sulița și înainte de toate Crucea și moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Se mai face încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire.

Deși mort pe Cruce,
Ești viu Dumnezeu,

Căci Tu ești, Cuvinte,
Fiul Lui Dumnezeu!

Stihuri la tâlharul cel recunoscător.

Când tâlharul a strigat:
«Doamne, pomenește-mă!».
Atunci raiul încuiat
Ușile și-a descuiat.

După ce Domnul a fost vândut de prietenul și ucenicul Lui cu treizeci de arginți, a fost dus mai întâi la Ana arhiereul. Acesta L-a trimis la Caiafa, care L-a scuipat și L-a lovit peste față; și pe când își bătea joc și râdea de El, a auzit spunându-I-se: «Profețește-ne, cine Te-a lovit ». Acolo au venit și doi martori mincinoși care au mărturisit că Hristos a spus: «Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica», și că a spus că este Fiul lui Dumnezeu. Arhiereul și-a rupt hainele neputând suferi așa-numita de el hulă. Când s-a făcut ziuă L-au dus în pretoriu la Pilat, «și ei n-au intrat, spune Scriptura, ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paștile». Pilat a ieșit afară și i-a întrebat: «Care este vina Lui?» Și pentru că n-a găsit nici o vină în El, L-a trimis la Caiafa; iar acesta L-a trimis din nou la Pilat, căci și Pilat se pornise spre uciderea Lui. Pilat a spus: «Luați-L voi și răstigniți-L și după legea voastră judecați-L». Ei au spus iarăși: «Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni». Prin aceste cuvinte au aţâţat pe Pilat ca să-L răstignească. Pilat L-a întrebat pe Hristos dacă este Împăratul iudeilor. El a mărturisit că este, dar este Împărat veșnic: «Împărăția

Mea, a spus El, nu este din lumea aceasta». Pilat, voind să-L elibereze le-a spus mai întâi că nu găsește nici o vină deosebită în El, apoi le-a propus să elibereze pe unul din cei închiși. Iudeilor însă le-a fost mai drag Varava decât Iisus. În sfârșit Pilat L-a dat iudeilor după ce mai întâi L-a biciuit pe Iisus. Este apoi dus de soldați, îmbrăcat cu o hlamidă roșie, încununat cu o cunună de spini și în mâini I-au pus trestie. A fost batjocorit de soldații care-I spuneau: «Bucură-Te împăratul iudeilor». După ce L-au batjocorit așa, Pilat a spus din nou: «Nu găsesc în El nici o vină de moarte». Ei însă au spus: «Noi Îl osândim pentru că S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu». Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea. Mulțimea a strigat lui Pilat: «Răstignește-L, răstignește-L». Ei voiau să-L dea unei morți necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună. Pilat își bătea joc oarecum de ei zicându-le: «Pe împăratul vostru să-L răstignesc?». Ei au răspuns: «N-avem alt împărat decât pe Cezarul». Iudeii, pentru că n-au reușit nimic cu hulele lor, aduc în discuție pe Cezarul, ca cel puțin așa să-și sature furia lor. Într-adevăr au spus: «Tot cel care se face pe sine împărat se împotrivește Cezarului». În timpul acesta femeia lui Pilat, înfricoșată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună: «Să nu faci nimic dreptului acestuia». Căci ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopții. Pilat s-a spălat pe mâini, lepădându-se prin asta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat: «Sângele Lui peste noi și peste copiii noștri! Dar dacă-L slobozești pe El nu ești prieten al Cezarului!». Așadar Pilat L-a legat, deși știa bine că este nevinovat, L-a osândit la moarte pe cruce, și le-a slobozit pe Varava. Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginții a plecat și

ducându-se a luat o frânghie și s-a spânzurat; pe urmă s-a umflat mult și a crăpat. Ostașii L-au bătut peste față cu trestia și I-au pus în spate Crucea. Apoi au silit pe Simon Cirineanul să-I ducă crucea. Au ajuns pe la ceasul al treilea la locul Căpățânei și acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie și El socotit un făcător de rele. Pentru a-L înjosi, soldații au împărțit hainele Lui, iar pentru cămașa Sa, care era făcută dintr-o bucată și nu avea nici o cusătură, au aruncat sorți, săvârșind cea mai mare nelegiuire. Dar nu numai acestea, ci și pe când era pe Cruce își băteau joc de El, zicând: «Tu, Cel ce strici Templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-te pe Tine!». Și iarăși: «Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să se mântuiască». Și iarăși: «Dacă ești împăratul lui Israel, coboară-Te acum de pe Cruce și vom crede în Tine!». Iudeii, dacă ar fi crezut în cele ce spuneau, ar fi trebuit să se apropie de El fără nici o îndoială, căci într-adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israel, ci și al întregii lumi. Ce însemna, oare, întunecarea soarelui în ceasul al treilea și în miezul zilei? Ce însemna cutremurarea pământului? Ce însemna despicarea pietrelor, care au mustrat învârtoșarea inimii iudeilor? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credința în învierea obștească și puterea Celui ce-a pătimit? Ce însemna sfâșierea în două a catapetesmei Templului, ca și cum și ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea și pătimește acum? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n-au putut fi văzute? Așadar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeiescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al șaselea până în ceasul al nouălea s-a făcut întuneric. Longhin

sutașul, când a văzut aceste lucruri minunate și mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare: «Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta». Unul dintre tâlhari Îl insulta pe Iisus; celălalt însă, mustrându-l cu asprime pe acesta, a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credința lui și i-a făgăduit petrecerea în rai împreună cu El. În sfârșit, după ce a fost insultat din destul, Pilat a scris pe Cruce și cuvintele: «Împăratul iudeilor». Deși iudeii s-au împotrivit să scrie așa, zicând că El S-a numit împărat al iudeilor, totuși Pilat a spus împotriva lor din nou: «Ce-am scris, am scris!». Apoi Mântuitorul a strigat: «Mi-e sete!». Ei au amestecat oțet cu fiere și I l-au dat să bea. Și spunând: «Săvârșitu-s-a!». Înclinând capul Și-a dat duhul. Toți s-au îndepărtat de acolo. Lângă Crucea Lui stătea numai Mama Lui și sora ei, Maria lui Cleopa, pe care Ioachim i-o născuse lui Cleopa ce murise fără copil. Mai era încă și Ioan, iubitul Lui ucenic. Nerecunoscătorii iudei, pentru că nu voiau să vadă trupurile pe Cruce au cerut lui Pilat (pentru că era marea zi a Paștelui și era Vineri) ca să sfărâme fluierele picioarelor osândiților spre a muri mai repede. Și au sfărâmat fluierele picioarelor celor doi tâlhari, căci mai trăiau încă; dar când au venit la Iisus și L-au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostași, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins sulița și L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărtășirii cu dumnezeiești sfințenii, iar apa din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o și adevărată este mărturia lui.

El a fost de față la toate acestea și le-a văzut și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea Învățătorului. Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viață într-un vas preasfântul și dumnezeiescul Sânge. După ce s-au săvârșit aceste fapte mai presus de fire, pe înserate, Iosif din Arimateea, ucenic al Lui la început, care se ascunsese ca și ceilalți, s-a dus cu îndrăzneală la Pilat, pe care-l cunoștea, și i-a cerut trupul lui Iisus. Pilat i-a îngăduit să-L ia, iar Iosif, pogorându-L de pe Cruce, L-a dat jos cu multă evlavie. Pe când se lăsa noaptea, a venit Nicodim, aducând un amestec preparat de multă vreme din smirnă și aloe. L-a înfășurat în giulgiuri, după cum obișnuiau să facă iudeii și L-au îngropat în apropiere în mormântul tăiat în piatră a lui Iosif, unde nu mai fusese îngropat nimeni înainte. S-a făcut așa ca nu cumva să se spună că altul a înviat, atunci când a înviat Hristos. Evanghelistul a amintit de amestecul de aloe și smirnă; aceste mirodenii aveau însușirea de a lipi; și s-a întrebuințat amestecul de smirnă și aloe ca să nu se creadă că a fost furat atunci când vor vedea giulgiurile și mahrama lăsate în mormânt. Într-adevăr, cum ar fi fost cu putință furtul, odată ce smirna și aloea nu mai lăsau să se dezlipească giulgiurile de trup, deoarece se făceau una cu trupul, ca și cum s-ar fi născut odată cu el? Toate aceste fapte minunate s-au întâmplat Vineri. Pentru aceasta purtătorii de Dumnezeu părinți au rânduit ca Vineri să se facă pomenire de toate acestea cu zdrobire de inimă și cu umilință.

Trebuie să se știe că Domnul a fost răstignit în ziua a șasea a săptămânii, adică Vineri, pentru motivul că la început omul a fost făcut în ziua a șasea. A fost răstignit în

ceasul al șaselea din zi, pentru că în acest ceas, după cum se spune, și Adam și-a întins mâinile și s-a atins de pomul oprit și a murit. Pentru aceasta trebuia să fie creat din nou omul în același ceas în care a fost zdrobit. A fost răstignit în grădină, pentru că și Adam a călcat porunca în grădina raiului. Băutura amară pe care a gustat-o Hristos preînchipuia gustarea lui Adam. Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuiparea și purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbrăcămintea împărătească în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulița arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, capul tuturor, se află căpățâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește Locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și colinda de colo-colo despuiată de carne și stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a și fost numit de atunci locul acela: Pardosit cu pietre. Unii sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul Împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a:
Irmosul:

Chipul răutății celei potrivnice lui Dumnezeu, dumnezeiești tineri l-au dat pe față; iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea cea fără de lege, sfătuiește cele deșarte și gândește să ucidă pe Cel ce ține viața în mână. Pe Care toată făptura bine-L-cuvintează, slăvindu-L în veci.

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: «Scuturați acum somnul de pe pleoape și la rugăciune privegheați, ca să nu pieriți întru ispită; și mai vârtos tu, Simone, ca celui mai tare îți este ispita mai mare; înțelege-Mă, Petre, pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci».

«Cuvânt necucernic niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne - zis-a Petru - cu Tine voi muri ca un recunoscător, de s-ar și lepăda de Tine toți. Că nu trupul și sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie, pe Care toată făptura Te binecuvintează, slăvindu-Te în veci».

«Adâncul înțelepciunii celei dumnezeiești și al științei, cu totul l-ai cercat, și noianul judecăților Mele nu l-ai ajuns, omule, –a zis Domnul– deci fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci».

«Te lepezi, Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujnică te va spăimânta - a zis Domnul - dar plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci».

Apoi preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Ceea ce ești mai cinstită... nu se cântă, ci se citește.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

NU SE FACE CĂDIRE.

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Ceata cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăți, a ucigașilor de Dumnezeu, a venit asupra Ta, Hristoase, și Te-au târât ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe Care Îl slăvim.

Necunoscând nelegiuiții legea, și citind în zadar glasurile proorocilor, ca pe o oaie Te-au târât pe Tine, Stăpânul tuturor, ca să Te junghie fără dreptate pe Tine pe Care Te slăvim.

Preoții și cărturarii împreună fiind răniți de răutatea cea ucigătoare de sine, au predat păgânilor ca un dar Viața să o ucidă, adică pe Cel ce este din fire Dătător de viață, pe Care-L slăvim.

Înconjuratu-Te-au ca niște câini mulți, și Te-au lovit, Împărate, cu palme peste obraz, și Te-au întrebat mărturisind minciuni asupra Ta; și toate răbdând, pe toți i-ai mântuit.

Irmosul: Ceea ce ești mai cinstită...

Apoi preotul zice **Ectenia mică** cu **Ecfonisul**:

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

LUMINÂNDA, de trei ori:

Într-o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în rai; și pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii, și mă mântuiește.

IX. Apoi Evanghelia a noua, de la Ioan: În vremea aceea, lângă Crucea lui Iisus... Sfârșitul: ...vedea-vor pe Acela, pe Care L-au împuns.
Și îndată: Toată suflarea să laude pe Domnul..., pe glasul al 3-lea:
Se pun stihirile pe patru și se cântă aceste idiomele, glasul al 3-lea.

«Două lucruri rele a făcut fiul meu cel întâi-născut, Israel: pe Mine, Izvorul apei vieții, M-a părăsit, și și-a săpat luișsi puț sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Varava l-a cerut și l-a slobozit, spăimântatu-s-a cerul de aceasta, și soarele și-a ascuns razele; iar tu, Israele, nu te-ai rușinat, ci morții M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu știu ce au făcut» (de două ori).

Fiecare mădular al sfântului Tău trup a răbdat ocara pentru noi; capul a răbdat spini; fața, scuipări; obrazul, loviri cu palme; gura, gustarea oțetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgânești; spatele, biciuiri și mâna, trestie, întinsorile a tot trupul pe cruce, și cuie, încheieturile și coasta, suliță. Cel ce ai pătimit pentru noi, și ne-ai mântuit pe noi din patimi; Care Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, și ne-ai înălțat, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale. Că înălțându-Te astăzi se pierde neamul iudaic. Catapeteasma Templului s-a rupt în două și morții din morminte au înviat; sutașul văzând minunea s-a înfricoșat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o maică și zicând: «Cum nu voi plânge și nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat? Cel ce ai fost răstignit și ai fost îngropat și ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție».

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele, și M-au îmbrăcat cu o hlamidă roșie; pus-au pe capul Meu cunună de spini, și Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.

Și acum..., asemenea:

Spatele Meu l-am dat spre bătăi și fața Mea nu am întors-o de la scuipări. Înaintea judecății lui Pilat am stat, și răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

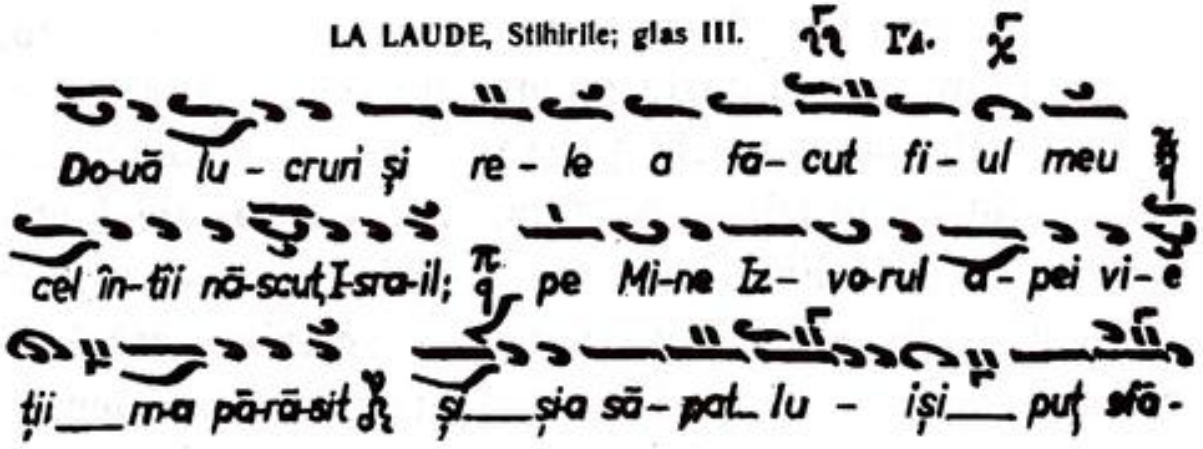

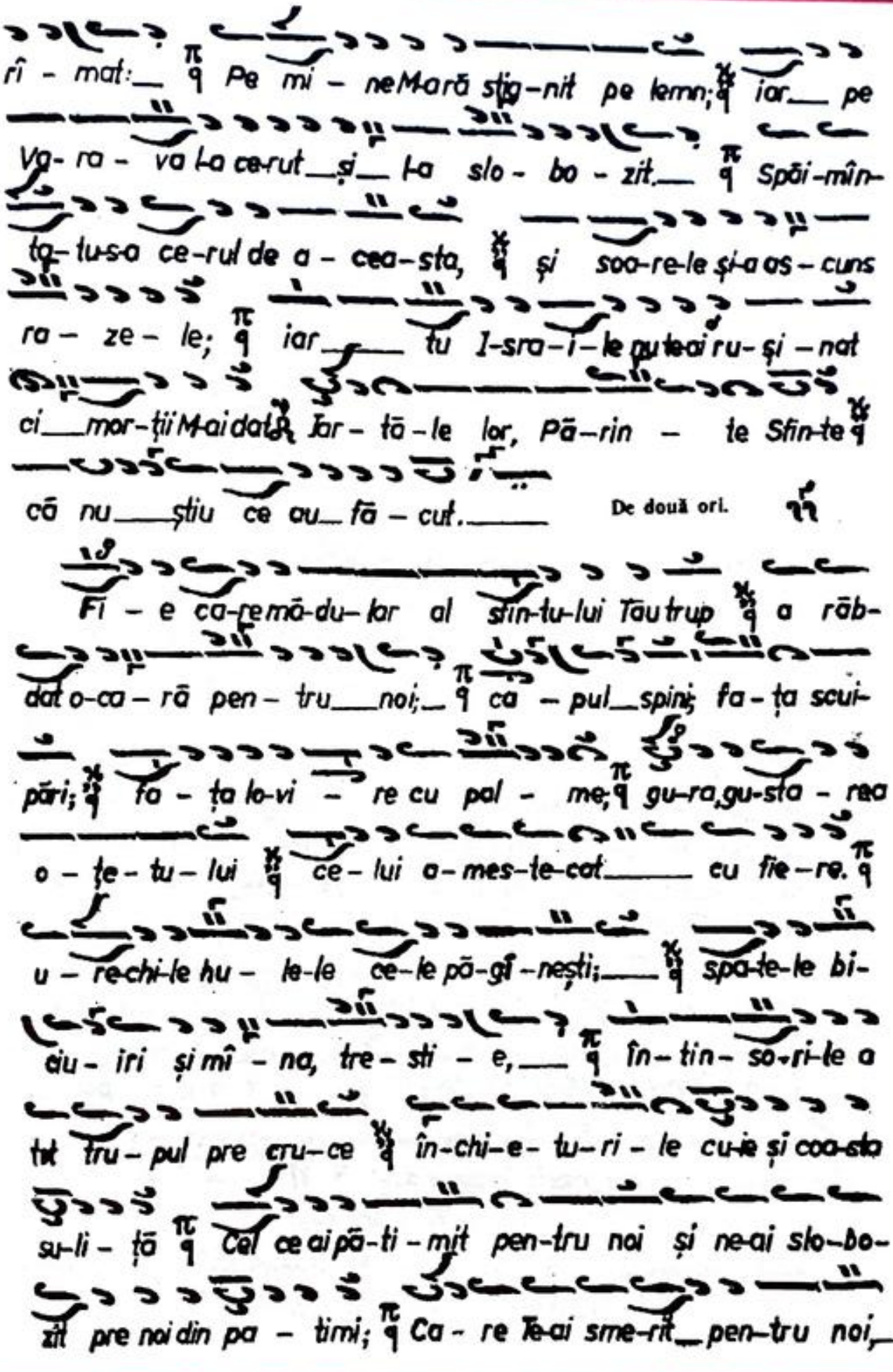
rî - mat: Pe mi - neMarã stig-nit pe lemn; iar pe
Va- ra - va La ce-rut și La slo - bo - zit. Spăi-mîn-
ta-tu-s-a ce-rul de a - cea-sta, și soa-re-le și-a os - cuns
ra - ze - le; iar tu Is-ra-i-le pu-teai ru- și - nat
ci mor-ții Mai dat. Iar - tă - le lor, Pă-rin - te Sfin-te
că nu știu ce au fă - cut.
De două ori.
Fi - e ca-re mă-du-lar al sfin-tu-lui Tău trup a răb-
dat o-ca - ră pen - tru noi; ca - pul spini; fa - ța scui-
pări; fa - ța lo-vi - re cu pal - me; gu-ra, gu-sta - rea
o - țe - tu - lui ce - lui a-mes-te-cat cu fie - re.
u - re-chi-le hu - le-le ce-le pă-gî - nești; spa-te-le bi-
ciu - iri și mî - na, tre - sti - e, în - tin - so-ri-le a
tot tru - pul pre cru - ce în-chi-e - tu - ri - le cu-ie și coa-sta
su-li - ță Cel ce ai pă-ti - mit pen-tru noi și ne-ai slo-bo-
zit pre noi din pa - timi; Ca - re Te-ai sme-rit pen-tru noi,

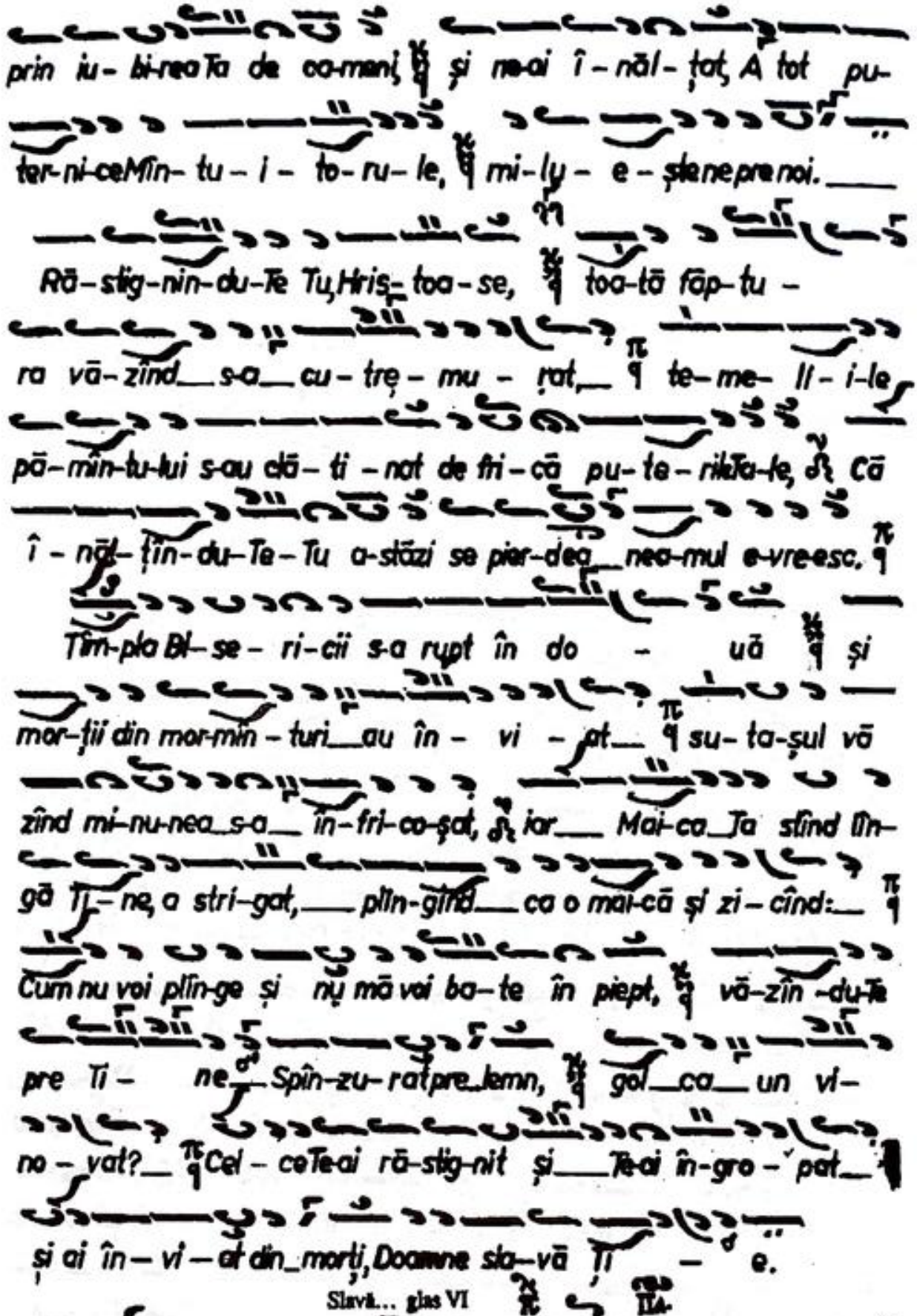
prin iu-bi-reaTa de co-mori, și ne-ai î-năl-țat, A tot pu-
ter-ni-ceMîn-tu-i-to-ru-le, mi-lu-e-ștenepre noi.
Hă-stig-nin-du-Te Tu,Hris-toa-se, toa-tă făp-tu-
ra vă-zînd s-a cu-trę-mu-rat, te-me-li-i-le
pă-mîn-tu-lui s-au clă-ti-nat de fri-că pu-te-rileTa-le, Că
î-năl-țîn-du-Te-Tu a-stăzi se pier-dea neo-mul e-vreesc.
Tîm-plaBi-se-ri-cii s-a rupt în do-uă și
mor-mîn-turi au în-vi-at su-ta-șul vă
zînd mi-nu-nea s-a în-fri-co-șat, iar Mai-ca Ta stînd în-
gă Ți-ne, a stri-gat, plîn-gînd ca o mai-că și zi-cînd:
Cum nu voi plîn-ge și nu mă voi ba-te în piept,
vă-zîn-du-Te
pre Ti-ne Spîn-zu-ratpre lemn, gol ca un vi-
no-vat? Cel-ceTe-ai ră-stig-nit și Te-ai în-gro-pat
și ai în-vi-at din morți, Doamne sla-vă Ți-e.
Slavă... glas VI
Dez-bră-că-tu MaupeMi-ne de hai-ne-le me

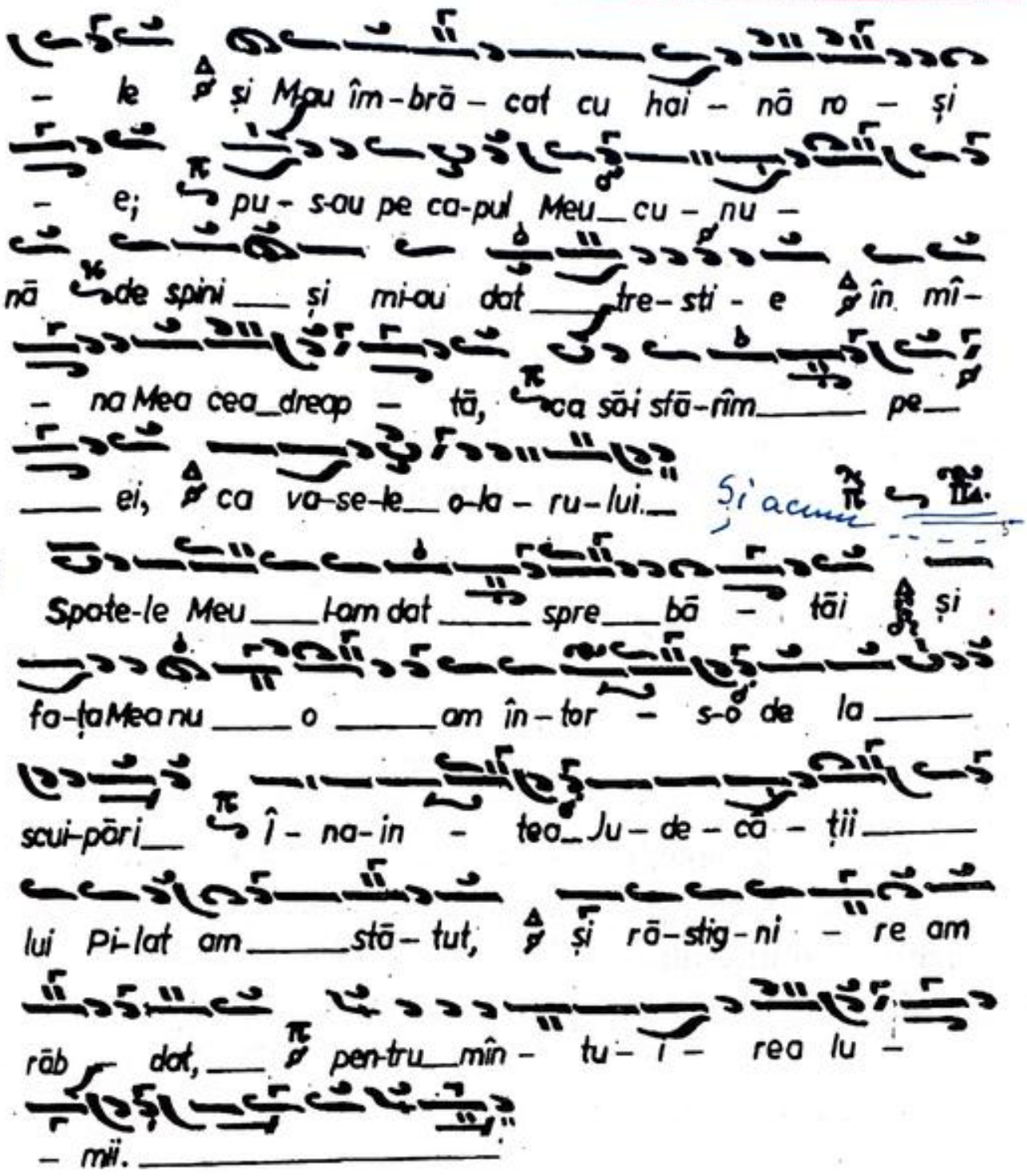

X. Apoi Evanghelia a zecea, de la Marcu: În vremea aceea, a venit Iosif... Sfârșitul: ...iar Maria Magdalena și Maria lui Iosif priveau unde-L pun.

Apoi strana zice: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., iar preotul **Ectenia:** Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață Domnului... (vezi pag.118). **Ecfonisul:** Că Dumnezeul milelor...

XI. Și îndată, Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan: În vremea aceea, Iosif din Arimateea... Sfârșitul: ...pentru că mormântul acesta era aproape.

Apoi se cântă STIHOAVNA, stihiri idiomele, într-amândouă strănile împreună:

Glasul 1:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cel ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne, slavă Ție.

Stih: Împărțit-au hainele Mele lorusi și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21,20).

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte? Penru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii s-a dat în mâinile celor fără de lege și S-a înălțat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legați care strigă: «Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție».

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și spre setea Mea M-au adăpat cu oțet (Ps. 68,25).

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, spânzurat pe Cruce, Fecioara cea fără prihană, tânguindu-se cu milă ca o maică, s-a rănit la inimă cu amar, și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul, se chinuia; de

aceea în piept bătându-se striga cu jale: «Vai mie, Dumnezeiescule Fiu! Vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu?» Pentru care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă, zicând: «Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție».

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului (Ps. 73,13).

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sământă a strigat cu amar: «Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală ca să văd și eu Învierea Ta din morți, cea de a treia zi».

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică și cutremur asupra făpturii; de vreme ce și pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit, și iadului ai poruncit să sloboadă din sine pe cei legați. Judecătorule al celor vii și al celor morți, Cel ce spre înnoirea oamenilor ai venit, să dai viață iar nu moarte, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Și acum...,

Acum se întinge condeiul hotărârii de judecată de la judecătorii cei nedrepți și Iisus se judecă și se osândește spre răstignire, și împreună pătimește făptura, văzând pe Domnul pe Cruce; Cel ce pătimește după firea trupului pentru mine, Bunule Doamne, slavă Ție.

La STIHOAVNA, Stihirie: glas I.

Toa-tă făp-tu-ra s-a schim-bat de fri-că, vă-zîn-du-Te pre

Ti-ne, Hris-toa-se, pe Cru-ce ră-stig-nit Soa-re-le

s-a în-tu-ne-cat și te-me-li-i-le pă-mîn-tu

lui s-au cu-tre-mu-rat Toa-te au pă-

ti-mit îm-pre-u-nă cu Ti-ne Cel ce ai zi-dit toa-

-te; Cel ce ai răb-dat pen-tru noi de vo-ie,

Doam-ne sla-vă Ți-e.

Glas II

Po-po-rul cel pă-gî-nesc și fă-ră de le-ge, pen-

tru ce cu-ge-tă ce-le de-șar-te?

Pen-tru ce a-ju-de-cat spre moar-te pe Cel ce es-te

vi-a-ța tu-tu-ror? Ma-re mi-

nu-ne! Fă-că-to-rul lu-mii s-a dat în mii-ni-le

ce-lor fă-ră de le-ge și s-a î-năl-țat pe

lemn, lu-bi-to-rul de oa-meni, ca să slo-bo-

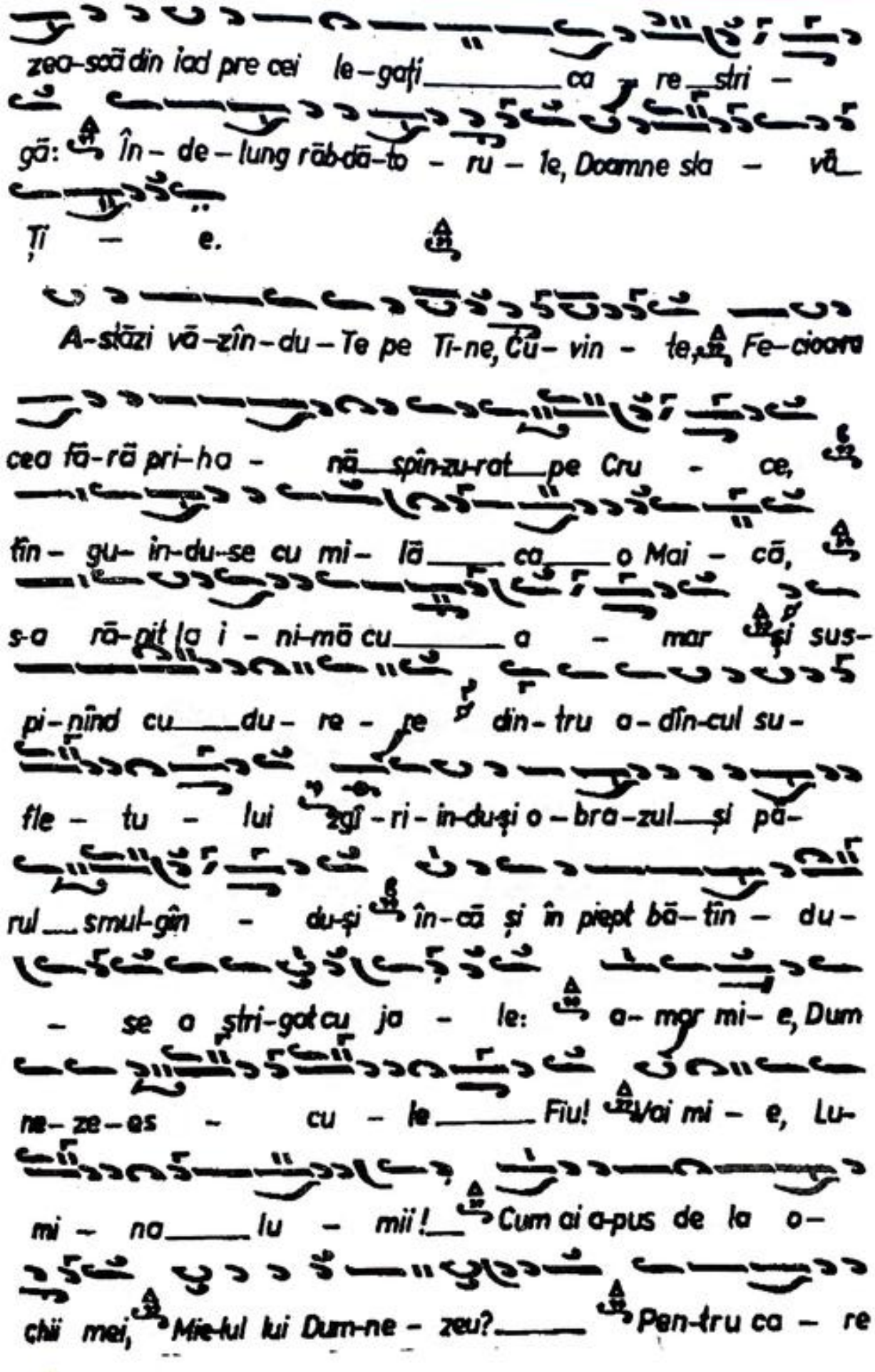
zeo-soă din iad pre cei le-gaţi ca re-stri-
gă: În-de-lung răb-dă-to-ru-le, Doamne sla-vă
Ţi-e.
A-stăzi vă-zîn-du-Te pe Ti-ne, Cu-vin-te, Fe-cioara
cea fă-ră pri-ho-nă spîn-zu-rat pe Cru-ce,
tîn-gu-in-du-se cu mi-lă ca o Mai-că,
s-a ră-pit la i-ni-mă cu a-mar şi sus-
pi-nînd cu du-re-re din-tru a-dîn-cul su-
fle-tu-lui zgîl-ri-in-du-şi o-bra-zul şi pă-
rul smul-gîn-du-şi în-că şi în piept bă-tîn-du-
-se o ştri-gat cu ja-le: a-mar mi-e, Dum
ne-zeu-es-cu-le Fiu! Vai mi-e, Lu-
mi-na lu-mii! Cum ai a-pus de la o-
chii mei, Mie-lul lui Dum-ne-zeu? Pen-tru ca-re

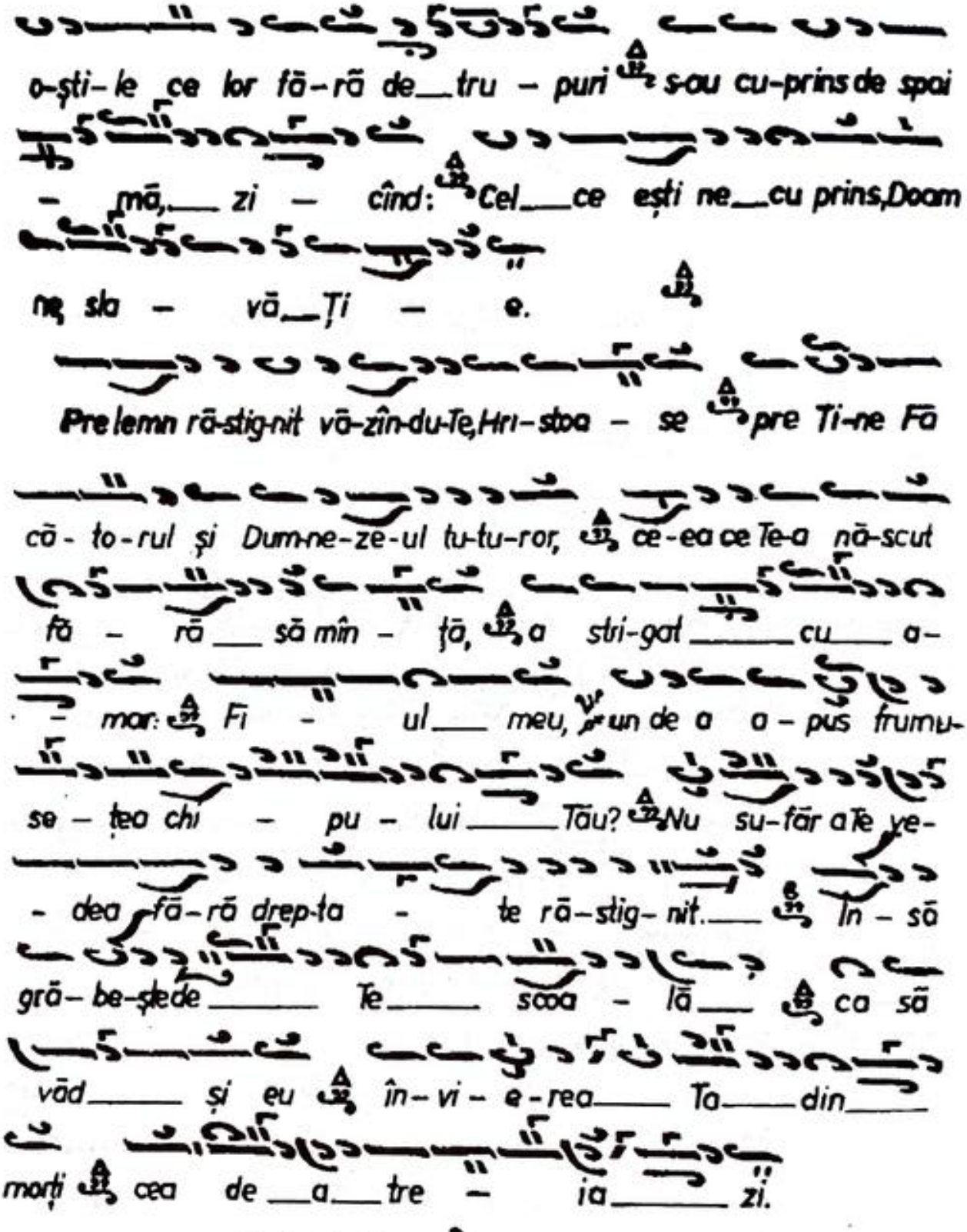

Slavă: glas VIII. π. Hï.

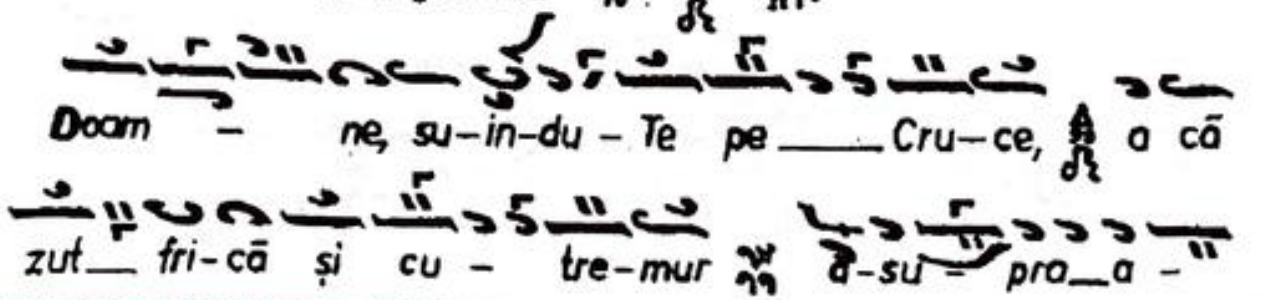

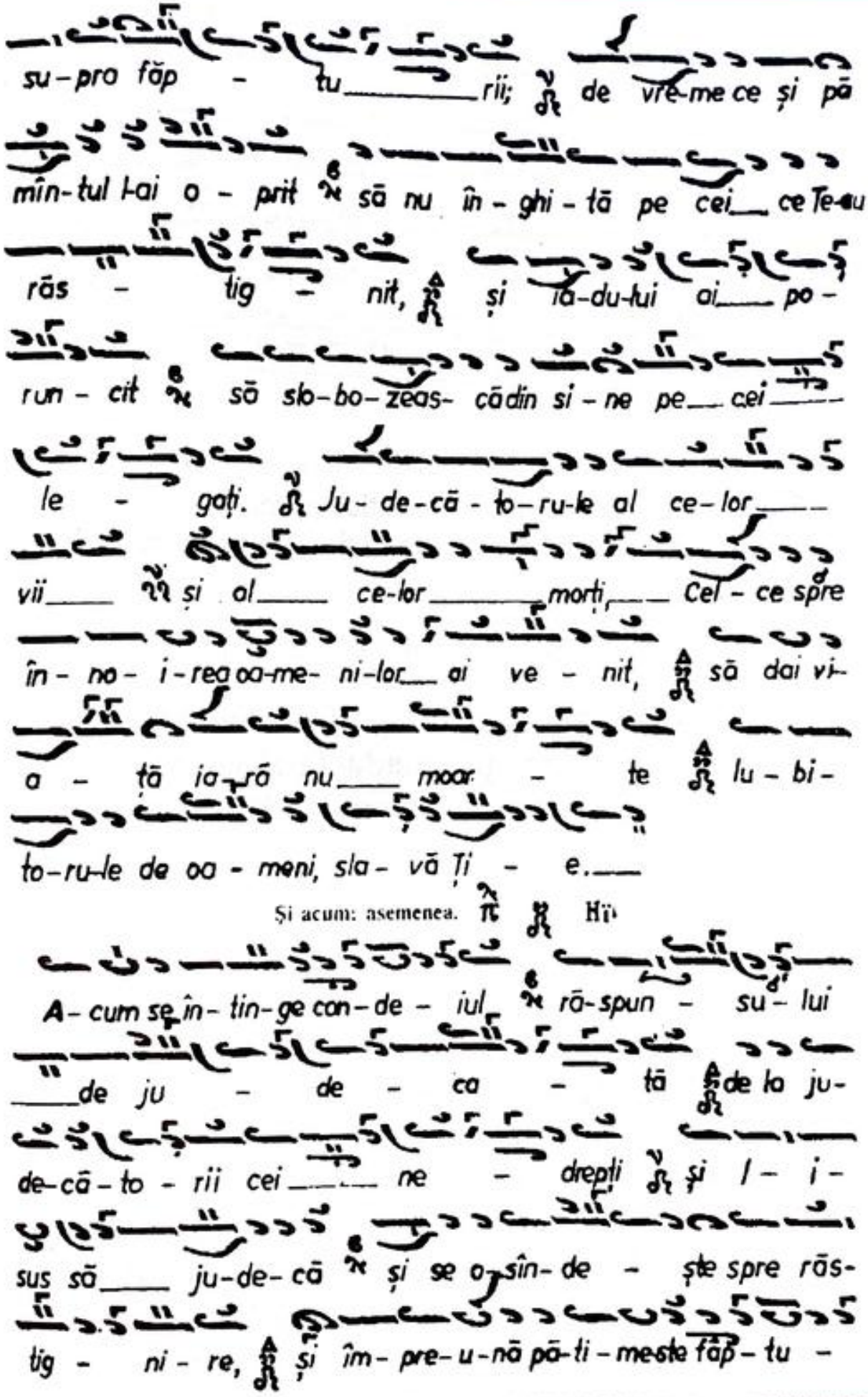
su-pro făp - tu rii; de vre-me ce și pă
mîn-tul l-ai o - prit să nu în - ghi - tă pe cei ce Te-au
răs - tig - nit, și la-du-lui ai po -
run - cit să slo-bo-zeas- că din si - ne pe cei
le - goți. Ju - de-că - to-ru-le al ce-lor
vii și al ce-lor morți, Cel - ce spre
în - no - i-rea oa-me- ni-lor ai ve - nit, să dai vi-
a - ță ia-ră nu moar - te lu - bi-
to-ru-le de oa - meni, sla - vă Ți - e.
Și acum: asemenea.
A - cum se în - tin-ge con-de - iul ră-spun - su - lui
de ju - de - ca - tă de la ju-
de-că - to - rii cei ne - drepți și l - i -
sus să ju-de-că și se o-sîn-de - ște spre răs-
tig - ni - re, și îm - pre-u-nă pă-ti-meste făp - tu -

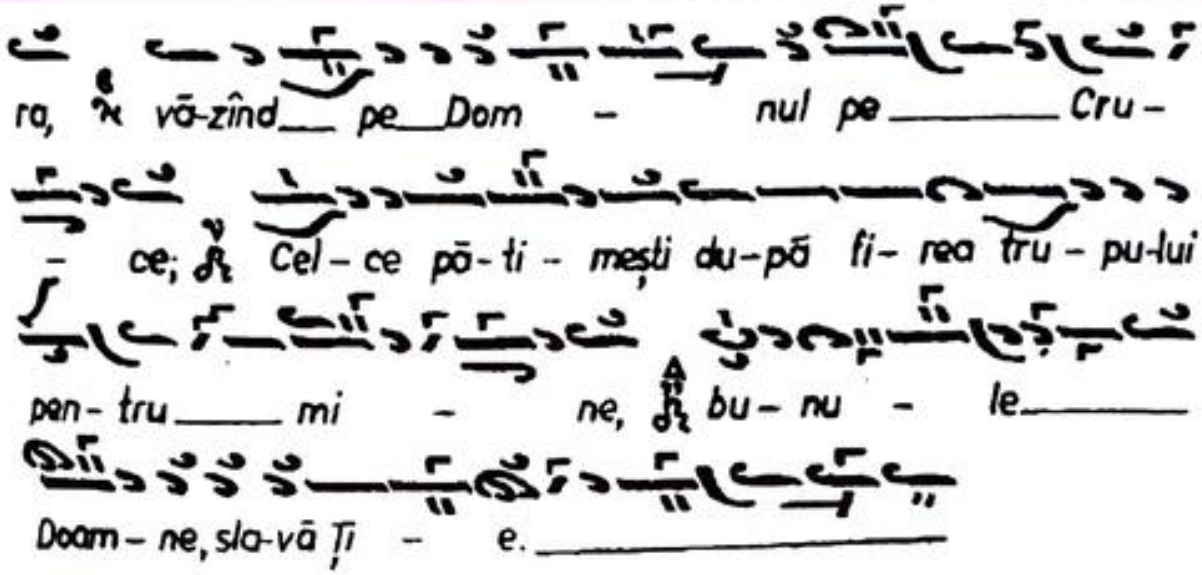

XII. Apoi Evanghelia a douăsprezecea, de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri... Sfârșitul: ... și au pecetluit piatra.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule... După Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump Sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te și cu sulița împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi preotul zice **Ectenia:** Miluiește-ne pe noi...(vezi pag.176) și

Apolisul:

Cel ce scuipări și bătăi și loviri și Cruce și moarte a răbdat pentru mântuirea lumii, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, pentru rugăciunile Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

RÂNDUIALA CEASURILOR ÎMPĂRĂTEȘTI DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI VINERI DIMINEAȚA

Alcătuire a lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei.

CEASUL ÎNTÂI

La ora 7 dimineața se trage clopotul și preotul îmbracă epitrahilul și felonul, după care dă binecuvântarea obișnuită din fața Sfintei Mese, făcând cădire mare.

Strana: Amin.

Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule...., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm... (de 3 ori), și se citesc acești Psalmi pe analogul așezat din vreme în mijlocul bisericii:

Psalmul 5

Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înțelege strigarea mea! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă voi ruga, Doamne! Dimineața vei auzi glasul meu; dimineața voi sta înaintea Ta și mă vei vedea. Că Tu ești Dumnezeu Care nu voiești fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce viclenește. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toți cei ce lucrează fărădelege. Pierde-vei pe toți cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaș și pe viclean îl urăște

Domnul. Iar eu, întru mulțimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închina-mă-voi spre sfânt locașul Tău, întru frica Ta. Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, din pricina dușmanilor mei! Îndreptează înaintea mea, calea Ta. Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deșartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc. Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mulțimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne. Și să se veselească toți cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura și le vei fi lor sălaș, și se vor lăuda cu Tine, toți cei ce iubesc numele Tău. Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma buneivoiri ne-ai încununat pe noi.

Psalmul 2

Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a Unsului Său, zicând: «Să rupem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor». Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii, și Domnul îi va batjocori pe ei! Atunci va grăi către ei, întru urgia Lui, și întru mânia Lui îi va tulbura pe ei; iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului. Domnul a zis către Mine: «Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut! Cere de la Mine și-Ți voi da neamurile moștenirea Ta; și stăpânirea Ta, marginile pământului. Vei paște pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!». Și acum împărați, înțelegeți! Învățați-vă toți care judecați pământul! Slujiți Domnului cu frică și vă bucurați de El cu cutremur. Luați învățătură, ca

nu cumva să se mânie Domnul și să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

Psalmul 21

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greșelilor mele. Dumnezeul meu, striga-voi ziua și nu vei auzi, și noaptea și nu Te vei gândi la mine. Iar Tu întru cele sfinte locuiești, lauda lui Israel. În Tine au nădăjduit părinții noștri, nădăjduit-au întru Tine și i-ai izbăvit pe dânșii. Către Tine au strigat și s-au mântuit, în Tine au nădăjduit și nu s-au rușinat. Iar eu sunt vierme și nu om, ocara oamenilor și defăimarea poporului. Toți cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând: «Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voiește pe el». Că Tu ești Cel ce m-ai scos din pântece, nădejdea mea, de la sânul maicii mele. Spre Tine m-am aruncat de la naștere, din pântecele maicii mele Dumnezeul meu ești Tu. Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, și nu este cine să-mi ajute. Înconjuratu-m-au viței mulți, tauri grași m-au împresurat. Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpește și răcnește. Ca apa m-am vărsat și s-au risipit toate oasele mele. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topește în mijlocul pântecelui meu. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, și limba mea s-a lipit de cerul gurii mele, și în țărâna morții m-ai pogorât. Că m-au înconjurat câini mulți, adunarea celor vicleni m-a împresurat. Străpuns-au mâinile mele și picioarele mele. Numărat-au toate oasele mele, iar ei

priveau și se uitau la mine. Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți. Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte. Izbăvește de sabie sufletul meu și din gheara câinelui viața mea. Izbăvește-mă din gura leului și din coarnele taurilor smerenia mea. Spune-voi numele Tău fraților mei, în mijlocul adunării Te voi lăuda, zicând: «Cei ce vă temeți de Domnul lăudați-L pe El, toată seminția lui Iacob și slăviți-L pe El». Să se teamă de Dânsul toată seminția lui Israel. Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului, nici n-a întors fața Lui de la mine și când am strigat către Dânsul, m-a auzit. De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El. Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul; iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului. Și se vor închina înaintea Lui toate semințiile neamurilor. Că a Domnului este împărăția și El stăpânește peste neamuri. Mâncat-au și s-au închinat toți grașii pământului, înaintea Lui vor cădea toți cei ce se coboară în pământ. Și sufletul meu în El viază. Și seminția mea va sluji Lui. Se va vesti Domnului neamul ce va să vină. Și vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naște și ce a făcut Domnul.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).
Slavă..., tropar, glasul 1:

Răstignindu-Te Tu Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s-a puterea vrăjmașului, că nici înger, nici om, ci Tu Însuți, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ție.

Și acum..., a Născătoarei:

Cum te vom numi, ceea ce ești plină de har? «Cer», că ai răsărit pe Soarele dreptății? «Rai», că ai odrăslit floarea nestricăciunii? «Fecioară», că ai rămas nestricată? «Maică curată», că ai avut în sfintele tale brațe Fiu pe Dumnezeul tuturor? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le. Și se zice întâiul fără de stih. Așa se face și la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, se zic stihirile ce se arată. Iar la al treilea se zice: Slavă..., Și acum...

Stihira, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre mustrarea celor fără de lege, și soarele razele sale își ascunde, văzând pe Stăpânul răstignit.

Apoi strana cântă stihira împreună cu stihul:

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat cele deșarte?

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, și ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pe Cruce de bărbații cei fără de lege, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Apoi strana cea dintâi zice: Slavă..., Și acum..., același glas:

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: «De ați și rănit pe păstorul și ați risipit cele

douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înainte și mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci, rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse». Doamne, slavă Ție!

Apoi preotul deschide ușile împărătești și zice:
Înțelepciune! Să luăm aminte!

Strana:
PROCHIMENUL proorociei, glasul al 4-lea:

Inima lui adună fărădelege sieși (Ps. 40,6).

Stih: Fericit este cel ce caută la sărac și la sărman (Ps. 40,l).

Din Proorocia lui Zaharia, citire:
(XI, 10-14; XIII, 6-7; XIV, 7-9, 20-21)

Atunci am luat toiagul Meu «Îndurare» și l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele. El a fost stricat în acea zi, iar negustătorii de oi, care luau seama la Mine au înțeles că acesta a fost cuvântul Domnului, și le-am zis: «Dacă socotiți cu cale, dați-Mi simbria, iar dacă nu, să nu Mi-o plătiți». Și Mi-au cântărit simbria Mea treizeci de arginți. Atunci a grăit Domnul către Mine: «Aruncă-l olarului prețul acela scump cu care Tu ai fost prețuit de ei». Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar. Apoi am rupt și toiagul cel de al doilea «Legământ», ca să stric frăția dintre Iuda și Israel... și dacă va fi întrebat: «De unde ai rănile acestea la mâini?». El va răspunde: «Am fost lovit în casa prietenilor mei!». Sabie, deșteaptă-te împotriva păsto-

rului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot. Voi bate păstorul și se vor risipi oile și Îmi voi întoarce mâna Mea împotriva celor mici. În vremea aceea nu va fi lumină, ci frig și ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe; nu va fi nici zi și nici noapte, ci în vremea serii va fi lumină. Iar în ziua aceea vor izvorî din Ierusalim ape vii: Jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit, iar cealaltă jumătate către marea cea de la apus. Și așa va fi și vara și iarna. Și va fi Domnul Împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur, și tot așa și numele Său unul singur... În ziua aceea va fi scris pe clopoțeii cailor: «Sfânt lui Dumnezeu!» Și vor fi căldările în templul Domnului ca și năstrapele înaintea jertfelnicului. Și orișice căldare din Ierusalim și din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot. Și vor veni toți cei ce vor să jertfească și le vor lua și vor fierbe carne și nu va mai fi nici un negustător, în ziua aceea, în templul Domnului Savaot.

Apoi preotul: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**
Urmează Apostolul, preotul face cădire.

Din Epistola către Galateni, a Sfântului Apostol Pavel citire:
(VI, 14 -18)

Fraților, mie să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! Căci în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea-împrejur, ci făptura cea nouă. Și câți vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! De acum înainte, nimeni să nu-mi

facă supărare, căci eu port pe trupul meu semnele Domnului nostru Iisus. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Apoi Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă... Sfârșitul: ... și mama fiilor lui Zevedeu. Se închid ușile.

Strana:
Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne.
Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Apoi:

Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stapânească nici o fărădelege. Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale. Fața Ta arat-o peste robul Tău și mă învață îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviința Ta.

Sfinte Dumnezeule..., Și după Tatăl nostru...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: «Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

Apoi: Doamne miluiește (de 40 de ori)

Cel ce în toată vremea și în tot ceasul, în cer și pe pământ, ești închinat și slăvit Hristoase Dumnezeule îndelung-Răbdătorule, mult-Milostive și mult-Îndurate; Care pe cei

drepți iubești și pe cei păcătoși miluiești, Care pe toți chemi la mântuire pentru făgăduința bunătăților ce vor să fie. Însuți Doamne, primește rugăciunile noastre în ceasul acesta și îndreptează viața noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfințește, trupurile curățește, cugetele îndreptează, gândurile curățește și ne izbăvește pe noi de tot necazul celor rele și al durerii. Ocrotește-ne pe noi cu sfinții Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziți și povățuiți, să ajungem la unirea credinței și la cunoaștința slavei Tale celei neapropiate, că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluiește (de 3 ori) Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... **Întru numele Domnului, binecuvintează părinte!**

Preotul zice:

Dumnezeule milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Apoi rugăciunea:

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feței Tale, că într-însa să vedem lumina cea neapropiată! Și îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

CEASUL AL TREILEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) Și apoi

Psalmul 34

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine. Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu. Scoate sabia și închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: «Mântuirea ta sunt Eu!». Să fie rușinați și înfruntați cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce gândesc rău de mine. Să fie ca praful în fața vântului și îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric și alunecare, și îngerul Domnului să-i prigonească. Că în zadar au ascuns de mine groapa lațului lor, în deșert au ocărât sufletul meu. Să vină asupra lor lațul pe care nu-l cunosc, și cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei, și chiar în lațul lor să cadă. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ție? Cel ce izbăvește pe cel slab din mâna celor mai tari decît el și pe sărac și pe sărman de cei ce-l răpesc pe el. S-au sculat martori nedrepți și de cele ce nu știam m-au întrebat. Răsplătit-au mie rele pentru bune, și au vlăguit sufletul meu. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. Ca și cu un vecin, ca și cu un frate al nostru, așa de bine m-am purtat; ca și cum aș fi jelit și m-aș fi întristat, așa m-am smerit. Dar împotriva mea s-au veselit și s-au adunat;

adunatu-s-au împotriva mea cu bătăi și n-am știut; risipiți au fost și nu s-au căit. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâșnit împotriva mea cu dinții lor, Doamne când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea; de la lei, viața mea. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă dușmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar și fac semn cu ochii. Că mie de pace îmi grăiau, și asupra mea vicleșuguri gândeau. Lărgitu-și-au împotriva mea gura lor; zis-au: «Bine, bine, văzut-au ochii noștri». Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, și ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu și Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu, și să nu se bucure de mine. Să nu zică întru inimile lor: «Bine, bine, sufletului nostru», nici să zică: «L-am înghițit pe el». Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se laudă împotriva mea. Să se bucure și să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea, și să spună pururea: «Mărit să fie Domnul, Cel ce voiește pacea robului Său!». Și limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

Psalmul 108

Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere. Că gura păcătosului și gura vicleanului asupra mea s-au deschis. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană și cu cuvinte de ură m-au înconjurat și s-au luptat cu mine în zadar. În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam.

Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ură în locul iubirii mele. Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul. Să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă. Să fie strămutați copiii lui și să cerșească; să fie scoși din curțile caselor lor. Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinul ostenelile lui. Să nu aibă sprijinitor și nici orfanii lui miluitor. Să piară copiii lui și într-un neam să se stingă numele lui. Să se pomenească fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă. Să fie înaintea Domnului pururea și să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu și-a adus aminte să facă milă. Și a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac și pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare. Și a iubit blestemul și va veni asupra lui; și n-a voit binecuvântarea, și se va îndepărta de la el. Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină, și a intrat ca apa înlăuntrul lui și ca untdelemnul în oasele lui. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă și ca un brâu cu care pururea se încinge. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului, și grăiesc rele împotriva sufletului meu. Dar, Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta. Izbăvește-mă, că sărac și sărman sunt eu și inima mea s-a tulburat înlăuntrul meu. Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului, și eu am ajuns lor ocară. M-au văzut și au clătinat cu capetele lor. Ajută-mă, Doamne, Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta și să cunoască ei că mâna Ta este aceasta și Tu,

Doamne, ai făcut-o pe ea. Ei vor blestema și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească. Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară și cu rușinea lor ca și cu un veșmânt să se învelească. Lăuda-voi pe Domnul foarte, cu gura mea, și în mijlocul multora Îl voi preamări pe El, că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă...

Troparul, glasul al 6-lea:

Doamne, iudeii Te-au osândit la moarte pe Tine, viața tuturor. Cei ce au trecut pedeștri Marea Roșie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, și cei ce au supt miere din piatră, fiere Ți-au adus. Dar Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieții; Ție ne rugăm: «Roagă-te, Stăpână, cu Sfinții Apostoli să miluiască sufletele noastre».

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le.

Glasul al 8-lea:

De frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul și cel de aproape al Tău, Petru, și, plângând, așa a strigat: «Să nu treci cu tăcerea lacrimile mele; că am zis că voi păzi

credința, Îndurate, și nu am păzit-o. Și pocăința noastră așa o primește și ne miluiește pe noi».

Stih: Graiurile mele ascultă-le Doamne, înțelege strigarea mea (Ps. 5,1).

Și tot acest tropar.

Mai înainte de cinstita răstignire, ostașii batjocorindu-Te, Doamne, oștile cele înțelegătoare s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai înfrumusețat pământul cu flori; și cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cel ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, și marea milă, slavă Ție.

Stih: Ia aminte la glasul rugăciunii mele (Ps. 5,2).

Slavă..., Și acum...,glasul al 5-lea:

Când Te trăgeau spre cruce, așa ai strigat, Doamne: «Pentru care lucru vreți să Mă răstigniți, iudeilor? Pentru că am întărit pe slăbănogii voștri? Pentru că am înviat pe morții voștri, ca din somn? Pe aceea ce-i curgea sânge o am tămăduit. Pe cananeianca am miluit-o. Pentru care lucru vreți să Mă ucideți, iudeilor? Dar veți vedea pe Hristos, pe Care Îl împungeți acum, călcătorilor de lege».

Apoi preotul zice: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

Strana:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Că eu spre bătăi gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea (Ps. 37,17).

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi (Ps. 6,1).

Din Proorocia lui Isaia, citire:
(L,4-11)

Domnul Dumnezeu Mi-a dat Mie limbă de ucenic, ca să știu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineață El deșteaptă, trezește urechea Mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, dar Eu nu M-am împotrivit și nici nu M-am dat înapoi. Spatele l-am dat spre bătăi și obrajii Mei spre pălmuiri și fața Mea nu am ferit-o de rușinea scuipărilor. Și Domnul Dumnezeu Mi-a ajutat și nu am fost făcut de ocară. Pentru aceasta am și întărit fața Mea ca o cremene, căci știam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul Meu este aproape. Cine se judecă cu Mine? Să ne măsurăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? Să se apropie! Iată, Domnul Dumnezeu Îmi este întru ajutor; cine Mă va osândi? Iată, ca un veșmânt vechi toți se vor prăpădi și molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul Slugii Sale! Cel care umblă în întuneric și fără lumină să nădăjduiască întru numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi toți, care aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în focul săgeților voastre pe care l-ați aprins! Din mâna Mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veți fi culcați!

Apoi preotul: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

Urmează Apostolul:
Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire:
(V, 6-10)

Fraților, Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși. Căci cu

greu va muri cineva pentru cel drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai vârtos, deci, acum fiind îndreptați prin Sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.

Evanghelia de la Marcu: În vremea aceea, ostașii au dus pe Iisus... Sfârșitul: ... care veniseră împreună cu El la Ierusalim.

Apoi:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul din zi în zi; să ne îndrepteze pe drumul cel bun Dumnezeul mântuirii noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântuit.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: «Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

Doamne miluiește de 40 de ori. Rugăciunea: Cel ce în toată vremea... (vezi pag. 384) Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... **Întru numele Domnului, binecuvintează părinte!**

Preotul zice:

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața Ta spre noi și ne miluiește.

Apoi rugăciunea:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atotputernice, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o Putere, miluiește-mă pe mine păcătosul; și cu judecățile care știi, mântuiește-mă pe mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL ȘASELEA

Veniți să ne închinăm (de 3 ori). Și îndată:

Psalmul 53

Dumnezeule, întru numele Tău mântuiește-mă și întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele. Că străinii s-au ridicat împotriva mea și cei tari au căutat sufletul meu, și n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor. Că iată, Dumnezeu ajută mie și Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Întoarce-va cele rele vrăjmașilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei. De bunăvoie voi jertfi Ție; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun, că din tot necazul m-ai izbăvit, și spre vrăjmașii mei a privit ochiul meu.

Psalmul 139

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean și de omul nedrept mă izbăvește, care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război. Ascuțit-au limba lor ca a șarpelui; venin de aspidă sub buzele lor. Păzește-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă, de la oamenii nedrepți, care au gândit să împiedice pașii mei. Pusu-mi-au cei mândri cursă mie și funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală. Zis-am Domnului: «Dumnezeul meu ești Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele». Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război. Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftei mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăsești, ca să nu se trufească. Vârful lațului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei! Să cadă peste ei cărbuni aprinși; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda. Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire. Știu că Domnul va face judecată celui sărac și dreptate celor sărmani. Dar drepții vor lăuda numele Tău și vor locui cei drepți în fața Ta.

Psalmul 90

Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor și de cuvântul tulburător. Cu

spatele te va umbri pe tine și sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare Ție. Nu vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă și vasilisc vei păși și vei călca peste leu și peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit și-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta Lui mântuirea mea».

Slavă... Și acum... Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă..., troparul, glasul al 2-lea:

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce grăiesc: «Doamne, slavă Ție».

Și acum..., a Născătoarei:

Că nu avem îndrăznire pentru păcatele noastre cele multe, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare

de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată, că milostiv este și poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 8-lea, repetându-le:

Acestea zice Domnul către iudei: «Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele și acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu voi dărui viață veșnică.

Apoi:

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea M-au adăpat cu oțet (Ps. 68,25).

Legiuitorii lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: «Iată Templul pe Care voi L-ați stricat, iată Mielul pe Care L-ați răstignit și L-ați dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înșelați iudeilor, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare și în pustie v-a hrănit, Acesta este viața și lumina și pacea lumii».

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Veniți, popoare, purtătoare de Hristos, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoții cei fără de lege asupra

Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morții pe Cuvântul cel fără de moarte, și dându-L lui Pilat L-au răstignit în Locul Căpățânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: «Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile Învierea Mea cea din morți».

Apoi preotul zice: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

Strana:
PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Stih: Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul (Ps. 8,1)

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri (Ps. 8,1).

Din Proorocia lui Isaia, citire:
(LII, 13 - LIV, 1)

Așa zice Domnul: «Iată că sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și Se va înălța pe culmile slavei»! Precum mulți s-au spăimântat de El - așa de schimonosită îi era înfățișarea Lui, și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii - tot așa va fi pricină de uimire pentru multe popoare; înaintea Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus și înțeleg ceea ce n-au auzit. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor

și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. Dar El a luat asupră-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblau rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine îl va spune? Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate, și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui. Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenelilor Sale, și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa. Pentru aceasta Îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că Și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața. Veselește-te, cea stearpă care nu nășteai, dă glas și strigă, tu,

care nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat - zice Domnul.

Apoi zice: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

Urmează Apostolul:
Din Epistola către Evrei, a Sfântului Apostol Pavel, citire:
(II, 11 - 18)

Fraților, Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, dintr-Unul sunt toți; de aceea nu Se rușinează să-i numească pe ei frați, zicând: «Spune-voi fraților mei numele Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda!» Și iarăși: «Eu voi fi încrezător în El»; și iarăși: «Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu». Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe aceia pe care frica morții îi ținea în robie toată viața. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat. Pentru aceea, dator era în toate să Se asemene fraților, ca să fie milostiv și credincios arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru ispășirea păcatelor poporului. Căci prin ceea ce a pătimit, fiind El Însuși ispitit, poate și celor ce se ispitesc să le ajute.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... Sfârșitul: ... din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Apoi:

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul

nostru, pentru mărirea numelui Tău. Doamne, izbăvește-ne pe noi, și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: «Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

Doamne miluiește (de 40 de ori). Rugăciunea: Cel ce în toată vremea... (vezi pag.384) Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă... și acum... Ceea ce ești mai cinstită... **Întru numele Domnului, binecuvintează părinte!**

Preotul zice:

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Apoi rugăciunea Sfântului Vasile cel Mare:

Dumnezeule și Doamne al puterilor și a toată făptura Ziditorule; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; și prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt, și ai biruit întru El stăpâniile și puterile întunericului, Însuți, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primește și aceste rugăciuni de mulțumire și de cerere, ale noastre, ale păcătoșilor; și ne izbăvește pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare și întunecată; și de toți cei ce caută să ne facă

nouă rău, văzuți și nevăzuți vrăjmași. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, și nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta hrănește sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând și cu lumina cea de la Tine povățuiți fiind, la Tine, lumina cea neapropiată și pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire și mulțumire Ție să înălțăm, Tatălui Celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori). Preotul face cădire mare.

Psalmul 68

Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșelile mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit

ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Și mi-am smerit cu post sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie. Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce ședeau în porți și despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne, am strigat la timp bineplăcut: Dumnezeule, întru mulțimea milei Tale auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuiește-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor, ca să nu mă înece furtuna apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-și închidă peste mine adâncul gura lui. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine. Să nu-ți întorci fața Ta de la credinciosul Tău, că mă necăjesc. Degrab mă auzi. Ia aminte la sufletul meu și-l mântuiește pe el; din mâinile vrăjmașilor mei izbăvește-mă. Că Tu cunoști ocara mea și rușinea mea și înfruntarea mea; înaintea Ta sunt toți cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz și am așteptat pe cel ce m-ar milui și nu era, și pe cei ce m-ar mângâia și nu i-am aflat. Și mi-au dat spre mâncarea mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire și sminteală. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă, și spinarea lor pururea o gârbovește. Varsă peste dânșii urgia Ta și mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei. Facă-se curtea lor pustie și în locașurile lor să nu fie locuitori. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, și au înmulțit durerea rănilor lui. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor, și să nu intre întru dreptatea Ta. Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei drepți să nu se scrie. Sărac și

îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească. Lăuda-voi numele Dumnezeului meu, cu cântare, și-L voi preamări pe El cu laudă. Și-i va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât vițelul tânăr, căruia îi cresc coarne și unghii. Să râdă săracii și să se veselească; cântați lui Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru! Că a auzit pe cei săraci Domnul, și pe cei ferecați în obezi ai Săi nu i-a urgisit. Să-L laude pe El cerurile și pământul, marea și toate câte se târăsc în ea. Că Dumnezeu va mântui Sionul și se vor zidi cetățile lui Iuda, și vor locui acolo și-l vor moșteni pe el. Și seminția credincioșilor Lui îl va stăpâni pe el și cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuți mie grăbește-Te! Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată rușinați cei ce-mi grăiesc mie: «Bine, bine!». Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!» iar eu sărac sunt și sărman, Dumnezeule, ajută-mă! Ajutorul meu și Izbăvitorul meu ești Tu, Doamne, nu zăbovi!

Psalmul 85

Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu. Păzește sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuiește, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce

nădăjduiește în Tine. Miluiește-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veselește sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu. Că Tu, Doamne, bun și blând ești și mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele. În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit. Nu este asemenea Ție între dumnezei, Doamne, și nici fapte nu sunt ca faptele Tale. Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne, și vor slăvi numele Tău. Că mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești singurul Dumnezeu. Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău. Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac. Că mare este mila Ta spre mine și ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos. Dumnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea și adunarea celor tari a căutat sufletul meu și nu Te-au pus pe Tine înaintea lor. Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat și milostiv ești; îndelung-răbdător și mult-milostiv și adevărat. Caută spre mine și mă miluiește, dă tăria Ta slugii Tale și mântuiește pe fiul slujnicei Tale. Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc și să se rușineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori), Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă..., Troparul, glasul al 8-lea:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce spânzurând, a zis: «De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a

întrupat, Care cu noi S-a răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomenește-mă, Doamne, în Împărăția Ta».

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat și Învierea ai aflat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a Născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 7-lea:

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului și al pământului spânzurat pe Cruce, soarele întunecându-se și ziua iarăși în noapte schimbându-se, și pământul scoțând afară din morminte trupurile morților. Cu care ne închinăm Ție, mântuiește-ne pe noi.

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21,20).

Și această stihiră, glasul al 2-lea:

Când au pironit pe Cruce cei fără de lege pe Domnul slavei, a strigat către dânșii: «Cu ce v-am mâhnit pe voi? Sau cu ce v-am mâniat? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz? Și acum pentru ce-Mi răsplătiți Mie cu

cele rele în loc de bune? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-ați pironit; în locul norului, mormânt Mi-ați săpat; în loc de mană, Mi-ați adus fiere; în loc de apă, cu oțet M-ați adăpat. De acum voi chema alte neamuri și acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh».

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi S-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini S-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane S-a pironit mirele Bisericii. Cu sulița S-a împuns Fiul Fecioarei. Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă și slăvită Învierea Ta.

Apoi preotul zice: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu» (Ps. 13,1).

Stih: Nu este cel ce face bine, nu este până la unul (Ps. 13,1).

Din Proorocia lui Ieremia, citire:
(XI,18-23; XII, 1-5; 9-ll; 14-15)

Domnul mi-a descoperit ca să știu și mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu știam că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: «Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui și să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se mai

pomenească». Dar Tu, Doamne al puterilor, Judecătorul cel drept, Cel ce încerci inimile și rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că Ți-am încredințat pricina mea. De aceea, așa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu și zic: «Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre!». De aceea, așa zice Domnul Savaot: «Iată, îi voi pedepsi și tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor și fiicele lor vor muri de foame; nu va scăpa nici unul din ei, căci voi aduce nenorocirea asupra oamenilor din Anatot, în anul când îi voi pedepsi». De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi de partea Ta, și totuși, despre dreptate vreau să grăiesc cu Tine: «Pentru ce calea necredincioșilor este cu izbândă și pentru ce toți călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit și ei au prins rădăcini, au crescut și au făcut roade; Tu ești aproape numai de buzele lor, iar de inima lor ești departe. Pe mine însă mă știi, Doamne, mă vezi și cercetezi dacă inima mea este cu Tine. Osebește-i dară, ca pe niște oi de junghiat, și pregătește-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli țara, și iarba de prin toate țarinile se va usca? Dobitoacele și păsările pier pentru necredința locuitorilor ei, căci aceștia zic: «Domnul nu vede căile noastre!». «Dacă alergând cu cei ce merg pe jos, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii?... Strângeți-vă și vă duceți toate fiarele câmpului, duceți-vă și o mâncați. Mulțime de păstori au călcat via Mea, călcat-au cu picioarele lor partea Mea; partea Mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o, și ea, în pustiirea sa, plânge înaintea Mea...». Așa zice Domnul despre toți vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părții pe care El a dat-o spre moștenire poporului Său Israel: «Iată, îi

voi smulge din țara lor și casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăși îi voi întoarce și-i voi milui, și voi aduce pe fiecare la țarina sa și la ogorul său».

Apoi Preotul zice: **Înțelepciune! Să luăm aminte!**

Urmează Apostolul:
Din Epistola către Evrei a Sfântului
Apostol Pavel, citire:
(X, 19-31)

Fraților, având îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor prin Sângele lui Iisus, pe calea cea nouă și vie pe care pentru noi a înnoit-o, prin catapeteasmă, adică prin Trupul Său, și având mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată, întru plinătatea credinței, curățindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău și spălându-ne trupul cu apă curată. Să ținem mărturisirea nădejdii cu neclintire, pentru că, credincios este Cel ce a făgăduit. Și să ne cunoaștem unul pe altul, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult cu cât vedeți că se apropie ziua aceea. Căci, dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă, ci o înfricoșătoare așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici. Cine a lepădat legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori. Gândiți-vă: cu cât mai aspră va fi pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a nesocotit Sângele legământului, cu care s-a sfințit, și a

batjocorit duhul harului. Căci cunoaștem pe Cel ce a zis: «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti». Și iarăși: «Domnul va judeca pe poporul Său». Înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.

Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu... Sfârșitul: ...vedea-vor pe Acela, pe Care L-au împuns.

Apoi:

Nu ne da pe noi până în sfârșit pentru numele Tău cel sfânt și nu strica legătura Ta și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, și Israel sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: «Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

Doamne miluiește de 40 de ori. Rugăciunea: Cel ce în toată vremea... (vezi pag. 384) Doamne miluiește de 3 ori. Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... **Întru numele Domnului, binecuvintează părinte!**

Preotul zice:

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Apoi rugăciunea:

Stăpâne Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce îndelung ai răbdat pentru greșelile noastre și până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru care pe lemnul cel de viață făcător fiind răstignit, tâlharului celui binecunoscător intrarea în rai i-ai făcut și cu moartea pe moarte ai sfărâmat. Curățește-ne pe noi păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, că am greșit și fărădelege am făcut și nu suntem vrednici să ridicăm ochii noștri și să privim la înălțimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptății Tale și am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătății Tale: Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulțimea milei Tale și ne mântuiește pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deșertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna potrivnicului și ne iartă nouă păcatele și omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, în cel nou să ne îmbrăcăm și Ție să viețuim, Stăpânului nostru și Făcătorului de bine. Și așa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veșnică să ajungem, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu ești cu adevărat veselia cea adevărată și bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi Fericirile, citite:

Întru Împărăția Ta, pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericiți veți fi, când vă vor ocărî și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minținд pentru Mine.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Slavă..., Și acum...

Apoi amândouă stranele împreună cântă cu umilință în trei stări, **cu 3 metanii mari:**

Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Stih: Apropiați-vă către Dânsul și vă veți lumina și fețele voastre nu se vor rușina.

Ceata cerească Te laudă pe Tine și zice: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta.

Slavă...

Ceata sfinților îngeri și a arhanghelilor, cu toate cerești puteri, Te laudă pe Tine și zice: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta.

Apoi se zice: Cred întru unul Dumnezeu...

Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, greșelile noastre cele de voie și cele fără de voie, cele cu lucrul și cu cuvântul, cele cu știință și cu neștiință, cele din noapte și din zi, cele cu mintea și cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun și iubitor de oameni.

După aceasta: Tatăl nostru... și Condacul, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: « Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu».

Apoi: Doamne miluiește (de 40 de ori).

Și rugăciunea:

Preasfântă Treime, Stăpânie de o ființă, Împărăție nedespărțită, ceea ce ești pricina tuturor bunătăților, binevoiește și pentru mine păcătosul, întărește și înțelepțește inima mea și șterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc și să Te laud și să mă închin Ție și să zic: «Unul Sfânt, Unul Domnul Iisus Hristos, întru slava Lui Dumnezeu-Tatăl. Amin».

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac (de 3 ori) Slavă..., Și acum...

Psalmul 33

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. În Domnul se va lăuda sufletul meu; să audă cei blânzi și să se veselească. Slăviți pe Domnul împreună cu mine și să înălțăm numele Lui împreună. Căutat-am pe Domnul și m-a auzit și din toate necazurile mele m-a izbăvit. Apropiați-vă de El și vă luminați; și fețele voastre să nu se rușineze. Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit pe el și din toate necazurile lui l-a izbăvit. Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și-i va izbăvi pe ei. Gustați și vedeți că bun este Domnul; fericit bărbatul care nădăjduiește în El. Temeți-vă de Domnul toți sfinții Lui, că n-au lipsă cei ce se tem de El. Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul, nu se vor lipsi de tot binele. Veniți fiilor, ascultați-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăța pe voi; Cine este omul cel ce voiește viața, care iubește să vadă zile bune? Oprește-ți limba de la rău și buzele tale să nu grăiască vicleșug. Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează pe ea. Ochii Domnului spre cei drepți și urechile Lui spre rugăciunea lor. Iar fața Domnului spre cei ce fac rele, ca să piară de pe pământ pomenirea lor. Strigat-au drepții și Domnul i-a auzit și din toate necazurile lor i-a izbăvit. Aproape este Domnul de cei umiliți la inimă și pe cei smeriți cu duhul îi va mântui. Multe sunt necazurile drepților și din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul.

Domnul păzește toate oasele lor, nici unul din ele nu se va zdrobi. Moartea păcătoșilor este cumplită și cei ce urăsc pe cel drept vor greși. Mântui-va Domnul sufletele robilor Săi și nu vor greși toți cei ce nădăjduiesc în El.

Apoi urmează: Cuvine-se cu adevărat...
Și Apolisul:

Cel ce pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, patimile cele înfricoșătoare și Crucea cea de viață făcătoare și îngroparea cea de voie cu trupul a primit, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Se cuvine a ști:

Că s-a luat deprinderea, ca în această Sfântă și Mare zi Vineri, să nu se facă nici o Liturghie și nici masă să nu se pună, nici să nu se mănânce în această zi a răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân și nu va putea să petreacă postind, să i se dea numai pâine și apă, după apusul soarelui. Așa am luat din sfintele porunci ale Sfinților Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea Mare; că și cuvântul Domnului către farisei zice:

«Dacă se va lua mirele de la dânșii, atunci vor posti în acele zile».

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI VINERI
(dimineața)

LA VECERNIE

(Scoaterea Sfântului Aer)

Se toacă în jurul orei 10^{00} și, binecuvântând preotul, strana zice: Amin.
Și îndată:

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.

Se citește apoi, rar, cu glas lin și dulce:

Psalmul 103

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte! Întru strălucire și în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină; Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui; Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor; Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc; Cel ce ai întemeiat pământul pe întărirea lui și nu se va clătina

în veacul veacului. Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea Lui; peste munți vor sta ape. De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău se vor înfricoșa. Se suie munți și se coboară văi, în locul în care le-ai întemeiat pe ele. Hotar ai pus, pe care nu-l vor trece și nici nu se vor întoarce să acopere pământul. Cel ce trimiți izvoare în văi, prin mijlocul munților vor trece ape; adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea își vor potoli. Peste acelea păsările cerului vor locui; din mijlocul stâncilor vor da glas. Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujba oamenilor; ca să scoată pâine din pământ și vinul veselește inima omului; ca să veselească fața cu untdelemn și pâinea inima omului o întărește. Sătura-se-vor copacii câmpului, cedrii Libanului pe care i-ai sădit; acolo păsările își vor face cuib. Locașul cocostârcului în chiparoși. Munții cei înalți adăpost cerbilor, stâncile scăpare iepurilor. Făcut-ai luna spre vremi, soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte, când vor ieși toate fiarele pădurii; puii leilor mugesc ca să apuce și să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor. Răsărit-a soarele și s-au adunat și în culcușurile lor se vor culca. Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Umplutu-s-a pământul de zidirea Ta. Marea aceasta este mare și largă; acolo se găsesc târâtoare, cărora nu este număr, vietăți mici și mari. Acolo corăbiile umblă; balaurul acesta pe care l-ai zidit, ca să se joace în ea. Toate către Tine așteaptă ca să le dai lor hrană la bună vreme. Dându-le Tu lor, vor aduna, deschizând Tu mâna Ta, toate

se vor umple de bunătăți; dar întorcându-Ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului. Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale. Cel ce caută spre pământ și-l face pe el de se cutremură; Cel ce se atinge de munți și fumegă. Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi. Plăcute să-I fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul. Piară păcătoșii de pe pământ și cei fără de lege, ca să nu mai fie. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul.

Și iarăși:

Soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepcine le-ai făcut!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeule;

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeule;

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Apoi preotul zice **Ectenia mare:** (vezi pag.13)

La Doamne, strigat-am... (se face cădire mare) se pun stihirile pe 6. Și se cântă aceste stihiri, glasul 1, însuși glasul:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu

Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ție (de două ori).

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fără de lege și s-a înălțat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legați, care strigă: «Îndelung-Răbdătorule, Doamne slavă Ție».

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurând pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o maică, s-a rănit la inimă cu amar și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul se chinuia; de aceea în piept bătându-se, a strigat cu jale: «Vai mie dumnezeiescule Fiu; vai mie! Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu», pentru Care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă, zicând: «Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție».

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță, a strigat cu amar: «Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală, ca să văd și eu Învierea Ta din morți, cea de a treia zi».

Glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii a stat de față înaintea lui Pilat, și răstignirii S-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un

miel de bunăvoia Sa; cu piroane a fost pironit, în coastă a fost împuns, și cu buretele a fost adăpat Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz a fost lovit Mântuitorul lumii; și de robii Săi a fost batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând: «Iartă-le lor păcatul acesta, că nu știu, călcătorii de lege, ce lucru fără dreptate fac».

Slavă..., glasul al 6-lea:

Aici, la acest moment, se ia Sfânta Cruce și se duce în Sfântul Altar prin Sfintele Uși.

O, cum adunarea cea fără de lege a osândit spre moarte pe Împăratul făpturii! Nu s-au rușinat de binefacerile pe care, aducându-le aminte, le-a adeverit zicând către dânșii: «Poporul Meu, ce am facut vouă? Au n-am umplut Iudeea de minuni? Au n-am înviat morți numai cu cuvântul? Au n-am vindecat toată boala și neputința? Dar cu ce Mi-ați răsplătit? Pentru ce nu vă aduceți aminte de Mine? În locul tămăduirilor, răni ați pus asupra Mea. În loc de viață, M-ați omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele pe Mine, Făcătorul de bine». Pe Dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe Împăratul tuturor, ca pe un vinovat. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Și acum..., același glas:

Înfricoșătoare și preaslăvită taină se vede petrecându-se astăzi: Cel nepipăit a fost prins și a fost legat Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem. Cel ce cercetează inimile și rărunchii, cu nedreptate a fost cercetat. În temniță a fost închis Cel ce

a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia Îi stau înainte cu frică Puterile cerești. Cu palme a fost lovit de mâna făpturii, Ziditorul. La Cruce a fost judecat Cel ce judecă viii și morții; în mormânt a fost închis Stricătorul iadului. Cel ce toate le-ai răbdat cu milostivire, și pe toți ia-i mântuit din blestem, Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Preotul: Vohod cu Evanghelia

Rugăciunea intrării

Seara și dimineața și la amiază Te lăudăm, Te binecuvântăm, Îți mulțumim și ne rugăm Ție, Stăpâne al tuturor, Iubitorule de oameni, Doamne, îndreptează rugăciunea noastră ca tămâia înaintea Ta și nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau cugete viclene, și ne izbăvește de toți cei ce vânează sufletele noastre. Că spre Tine sunt, Doamne, ochii noștri, și întru Tine am nădăjduit, să nu ne rușinezi pe noi, Dumnezeul nostru.

Iar după sfârșitul rugăciunii, diaconul (dacă este), arătând către răsărit cu mâna dreaptă, în care ține orarul cu trei degete, zice încet către preot:

Binecuvintează, părinte, sfânta intrare.

Iar preotul binecuvântând zice încet:

Binecuvântată este intrarea sfinților Tăi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Se închină apoi de două ori, iar diaconul îi dă Sfânta Evanghelie să o sărute, după care mai face o închinăciune. Dacă însă în biserică este

arhiereu (sau la mănăstire, starețul), atunci diaconul duce Sfânta Evanghelie celui mai mare să o sărute, sărutând și el în același timp mâna celui mai mare. Apoi ținând Sfânta Evanghelie cu Învierea spre popor și stând înaintea sfintelor uși, înalță puțin mâinile, arătând Sfânta Evanghelie, și zice cu glas mare:

Înțelepciune, drepți!

Strana cântă:

Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, Celui Sfânt și Fericit, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu. Vrednic ești în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea Te slăvește.

Apoi preotul zice: **Să luăm aminte! Pace tuturor!**

Strana: **Și duhului tău.** Apoi citește:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele lorușI și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21,20).

Stih: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, ia aminte la Mine, pentru ce M-ai părăsit? (Ps. 21,1).

Preotul: **Înțelepciune!**

De la Ieșire, citire:
(XXXIII, 11-23)

Să luăm aminte!

Domnul însă grăia cu Moise față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. Atunci a zis Moise către Domnul: «Iată, Tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit pe cine ai să trimiți cu mine, deși mi-ai spus: Te cunosc pe nume și ai aflat bunăvoință înaintea ochilor Mei. Deci, de am aflat bunăvoință în ochii Tăi, arată-Te să Te văd, ca să cunosc și să aflu bunăvoință în ochii Tăi și că acest neam e poporul Tău». Și a zis Domnul către el: «Eu Însumi voi merge înaintea Ta, și Te voi duce la odihnă». Zis-a Moise către Domnul: «Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, atunci să nu ne scoți de aici; căci prin ce se va cunoaște cu adevărat că eu și poporul Tău am aflat bunăvoință înaintea Ta? Au nu prin aceea ca Tu să fii însoțitorul nostru? Atunci eu și poporul Tău vom fi cei mai slăviți dintre toate popoarele de pe pământ». Și a zis Domnul către Moise: «Voi face și ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoință înaintea Mea și te cunosc pe tine mai mult decât pe toți». Iar Moise a zis: «Arată-mi slava Ta!». Zis-a Domnul către Moise: «Eu voi trece pe dinaintea ta toată slava Mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta, și pe cel ce va fi de miluit îl voi milui și cine va fi vrednic de îndurare, de acela Mă voi îndura». Apoi a adăugat: «Fața Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască». Și iarăși a zis Domnul:

«Iată aici la Mine un loc: șezi pe stânca aceasta; când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii și voi pune mâna Mea peste tine până voi trece; iar când voi ridica mâna Mea, vei vedea spatele Meu, iar fața Mea nu o vei vedea!».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine (Ps. 34,1).

Stih: Apucă arma și pavăza și Te scoală întru ajutorul meu (Ps. 34,2).

Preotul: **Înțelepciune!**

De la Iov citire:
(XLII, 12-17)

Să luăm aminte!

Și Dumnezeu a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai bogat decât începutul ei, și el a strâns paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de asine. Și a avut șapte fii și trei fete. Celei dântâi i-a pus numele Iemina, celei de a doua Keția și celei de a treia Keren-Hapuc. Iar în toată țara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov, și tatăl lor le făcu părtașe la moștenire, lângă frații lor. Și Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam. Și Iov muri bătrân și încărcat de zile.

Și este scris, că iar se va scula el împreună cu cei pe care Domnul îi va învia. Aceasta s-a tâlcuit din cartea siriană,

când a locuit Iov în pământul Avsitidei în hotarele Idumeii și ale Arabiei și mai înainte era numele lui Iovav. Și luând femeie din Arabia a născut fiu, al cărui nume era Enon. Pe tatăl său l-a chemat Zare, fecior din feciorii lui Isav. Iar pe mama sa Vosorra, și a fost el al cincilea de la Avraam.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul! (Ps. 8,1).

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri (Ps. 8,1).

Preotul: **Înțelepciune!**

Din Proorocia lui Isaia, citire:
(LII, 13 - LIV, 1)

Să luăm aminte!

Așa zice Domnul: «Iată că sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și Se va înălța pe culmile slavei!» Precum mulți s-au spăimântat de El - așa de schimonosită îi era înfățișarea Lui, și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii - tot așa va fi pricină de mirare pentru multe popoare; înaintea Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus și înțeleg ceea ce n-au auzit. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni. Dar El a luat

asupră-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine îl va spune? Căci s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate, și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui. Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, Își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenelilor Sale, și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa. Pentru aceasta Îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că Și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața. Veselește-te, cea stearpă care nu nășteai, dă glas și strigă, tu, care nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat - zice Domnul.

PROCHIMEN, glasul 1:

Pusu-m-au în groapa cea mai de jos întru cele întunecate și în umbra morții (Ps. 87,6).

Stih: Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta (Ps. 87,1).

Preotul: **Înțelepciune!**

Apoi Apostolul:
Din Cartea întâia către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire:
(I, 18-24; II, 1-2)

Preotul: **Să luăm aminte!** Se face cădire mică.

Fraților, cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, e nebunie; însă pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: «Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici». Unde e înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul veacului acestuia? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? Că de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii. Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune. Însă noi propovăduim pe Hristos Cel răstignit: pentru iudei, sminteală, pentru neamuri, nebunie. Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Fraților, eu însumi, când am venit la voi și v-am

vestit Taina lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit-cuvântător, ori ca înțelept. Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos și pe Acesta răstignit.

Aliluia, glasul 1:

Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu (Ps. 68,1).

Stih: Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz (Ps. 68,23).

Apoi preotul din fața ușilor împărătești zice Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă... Sfârșitul: ...care ședeau în preajma mormântului.

Apoi preotul zice din altar ectenia:

Să zicem toți, din tot sufletul și din tot cugetul nostru să zicem.

Strana: Doamne miluiește.

Doamne, Atotstăpânitorule, Dumnezeul părinților noștri, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Strana: Doamne miluiește (de trei ori).

Preotul sau diaconul:

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-)

Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)], și pentru toți frații noștri cei întru Hristos.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuirea țării noastre, pentru mai-marii orașelor și satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru frații noștri: preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri.

Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfântului locașului acestuia și pentru toți cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindeni.

Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu enoriași, ctitori și binefăcători ai sfântului locașului acestuia.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfânta și întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă de la Tine mare și multă milă.

Încă ne rugăm pentru toți frații noștri și pentru toți dreptmăritorii creștini, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Iar preotul zice **Ecfonisul:**

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

După aceasta:

Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta fără de păcat să ne păzim noi. Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin. Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit întru Tine. Bine ești cuvântat, Doamne, învață-ne îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Stăpâne, înțelepțește-ne cu îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Sfinte, luminează-ne cu îndreptările Tale. Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea. Ție se cuvine laudă, Ție se cuvine cântare, Ție slavă se cuvine, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preotul:

Pace tuturor.

Strana: Și duhului tău.

Diaconul, iar în lipsa lui preotul:

Capetele noastre, Domnului să le plecăm.

Strana: Ție, Doamne.

Iar preotul citește în taină și cu capul descoperit

Rugăciunea plecării capetelor

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât pentru mântuirea neamului omenesc, caută spre robii Tăi și spre moștenirea Ta. Că Ție, Judecătorului celui înfricoșător și iubitor de oameni, și-au plecat capetele

și și-au supus grumajii, robii Tăi, nu de la oameni așteptând ajutorul, ci nădăjduind în mila Ta și dorind după mântuirea Ta. Pe aceștia păzește-i în toată vremea, și în seara de acum și în noaptea ce vine, de tot vrăjmașul și de toată lucrarea cea potrivnică a diavolului, de cugete deșarte și de gânduri rele.

Și acoperindu-și capul, zice **Ecfonisul** cu glas tare:

Fie stăpânirea împărăției Tale binecuvântată și preaslăvită, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Și ectenia:

Să plinim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului.

Strana: Doamne miluiește.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule cu harul Tău.

Seara toată desăvârșită, sfântă, în pace și fără de păcat, la Domnul să cerem.

Strana: Dă, Doamne.

Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre, la Domnul să cerem.

Milă și iertare de păcate și de greșelile noastre, la Domnul să cerem.

Cele bune și de folos sufletelor noastre și pace lumii, la Domnul să cerem.

Cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință a o săvârși, la Domnul să cerem.

Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție, Doamne.

Preotul, **Ecfonisul**:

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LA STIHOAVNĂ

Patru stihiri podobnice, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Când Te-a pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viața tuturor, cu smirnă și cu giulgiu Te-a înfășurat, Hristoase, și cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima și

Hristoase, și cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima și cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: «Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni».

Acum, cel mai mare dintre preoți se îmbracă ***în toate veșmintele preoțești****, iar ceilalți preoți numai în feloane și diaconii în stihare.*

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins (Ps. 92,1).

Când ai fost pus în groapă nouă pentru toți, Izbăvitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-Te s-a îngrozit, zăvoarele s-au sfărâmat și porțile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morții au înviat. Atunci și Adam cu mulțumire bucurându-se, a strigat Ție: «Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni».

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti (Ps. 92,2).

Când ai fost închis în groapă cu trupul voind, Cel ce rămâi din firea Dumnezeirii necuprins și nemărginit, ai încuiat cămările morții, ai deșertat toate împărățiile iadului, Hristoase. Atunci ai învrednicit și această Sâmbătă binecuvântării dumnezeiești și slavei și luminii Tale.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile (Ps. 92,7).

Când Te-au văzut Puterile, Hristoase, clevetit de cei fără de lege, ca și cum ai fi fost amăgitor, și piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea

îndelungă-răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au grăit către Tine: «Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni».

***Slavă...*, *Și acum...*,** glasul al 5-lea: **Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina...** (se cântă rar cu glas dulce)

Urmează pregătirea Sfântului Aer de către preoți, care îl întind pe Sfânta Masă și cel mai mare îl cădește, în chipul crucii, de trei ori. După aceea îl ridică, împreună cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce, purtându-l deasupra capetelor lor, ies prin sfintele uși (în sunetul tuturor clopotelor) și mergând pe după sfeșnicul cel dinspre miazănoapte, vin în mijlocul bisericii, unde este masa pregătită și împodobită și pun Sfântul Aer pe masă, așezând pe el Sfânta Evanghelie către capul Mântuitorului zugrăvit pe Sfântul Aer, iar Sfânta Cruce către picioare. Și zicând cîteții: ***Acum slobozește...*** *și celelalte, preoții cântă troparul, glasul al 2-lea:* ***Iosif cel cu bun chip..., Slavă... Și acum...Mironosițele femei...*** *Și până se cântă acestea, cel mai mare cădește Sfântul Aer, în chipul crucii (de trei ori), apoi face două metanii mari și sărută Sfântul Aer, cu capul descoperit, și mai face încă o metanie. Asemenea fac și preoții ceilalți, mergând câte doi.*

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu un veșmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim și văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilință și tânguindu-se au zis: «Vai mie, preadulce Iisuse!» pe Care cu puțin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat și pământul de frică s-a cutremurat și catapeteasma Templului s-a rupt. Dar iată Te văd acum pe Tine, supunându-Te morții de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc

Patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună cu Învierea, cântând: «Doamne, slavă Ție».

La STIHOAVNA, slavă: Și acum: glas V.

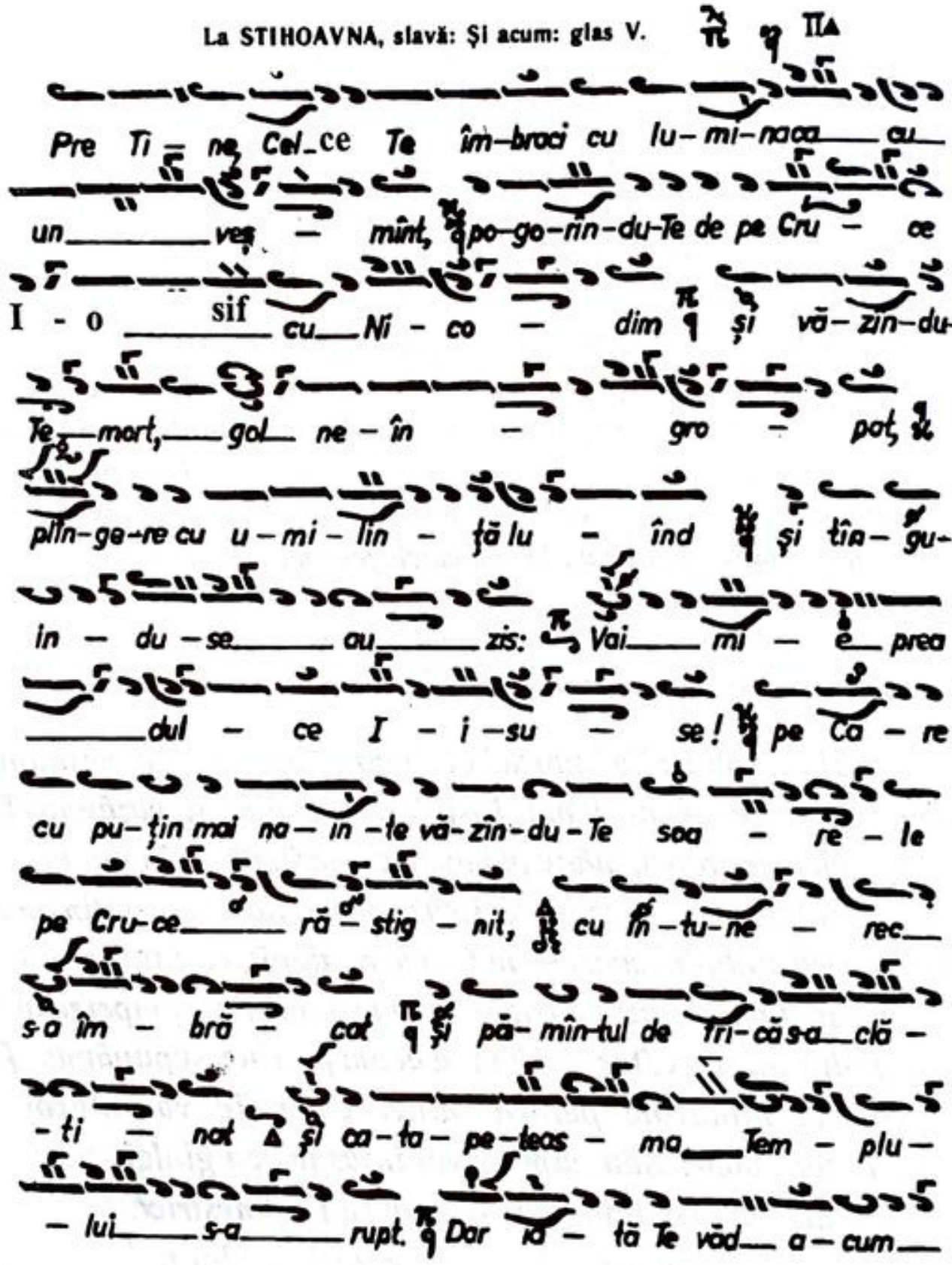

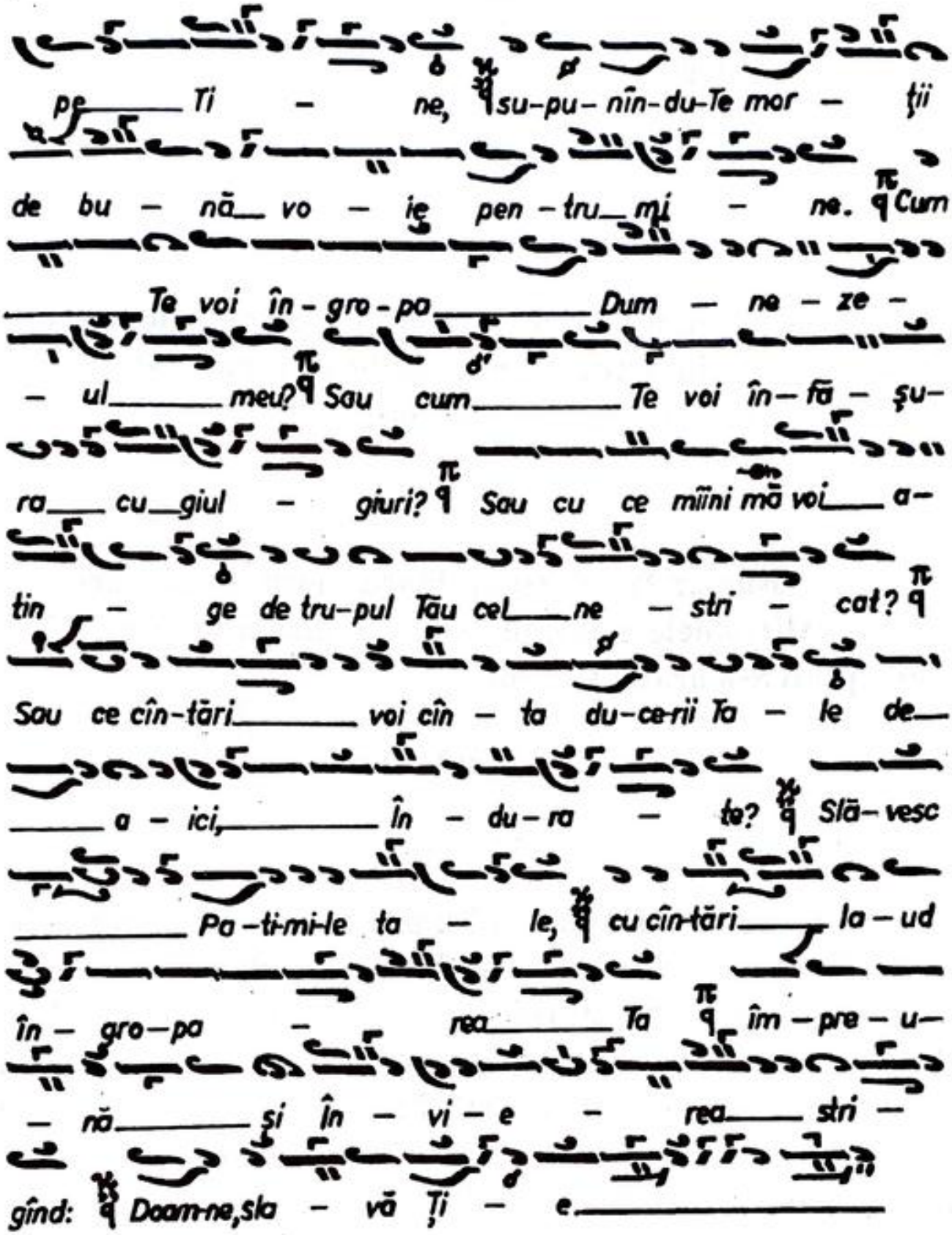

Apoi:

A cum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, în pace, după cuvântul Tău, căci văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai

gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel.

Sfinte Dumnezeule... După: Tatăl nostru...

Troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Altul:

Mironosițelor femei, stând lângă mormânt, îngerul le-a grăit: «Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin».

Preotul: **Înțelepciune.**

Și Apolisul:

Cel ce pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, patimile cele înfricoșătoare și Crucea cea de viață făcătoare și îngroparea cea de voie cu trupul a primit, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfinților, măriților și bunilor biruitori mucenici, ale preacuvioșilor și de Dumnezeu-purtătorilor părinților noștri, ale Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

VINERI SEARA ÎN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

(Denia de Sâmbătă când se cântă și Prohodul Domnului)

LA UTRENIE

Seara către ceasul al șaptelea paraclisierul toacă după toată rânduiala și apoi se face începutul ca la Denia de Joi din săptămâna a cincea a Postului mare. După cei șase psalmi, **Ectenia mare** (vezi pag.3).

La Dumnezeu este Domnul,... troparul, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Slavă...

Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce ești viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii; și când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate puterile cerești au strigat: «Dătătorule de viață, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ție».

Și acum...

Mironosițelor femei stând, lângă mormânt, îngerul a grăit: «Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin».

În timpul cântării troparelor, preotul deschide ușile împărătești și cădește toată biserica, după care, împreună cu credincioșii aprinde lumânări de ceară curată și se rânduiește cu ei în jurul mesei, pe care se află așezat sfântul Epitaf . Urmează Catisma a saptesprezecea - stările Prohodului, care se cântă dulce și cu mare cuviință.

Stihurile având însemnarea: – *Stih* – nu se cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare tropar.

STAREA ÎNTÂIA

Preotul cădește sfântul Epitaf în chipul crucii, altarul și stranele; dacă sunt mai mulți, cădește protosul. Apoi, se cântă rar întâiul tropar, glasul al 5-lea:

Stih: Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului.

În mormânt, Viață, / Pus ai fost, Hristoase, / Și s-au spăimântat oștirile îngerești, / Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

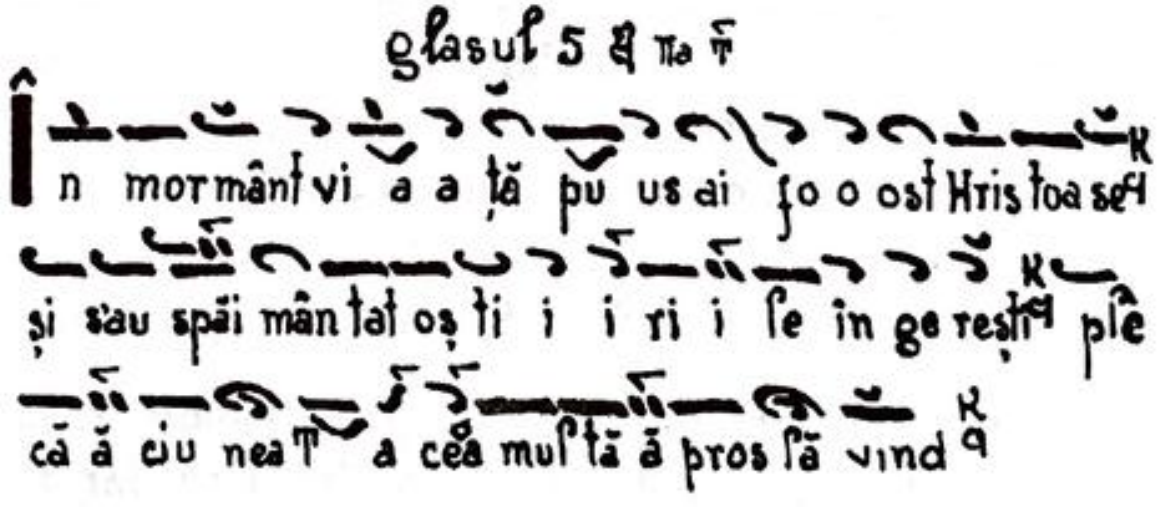

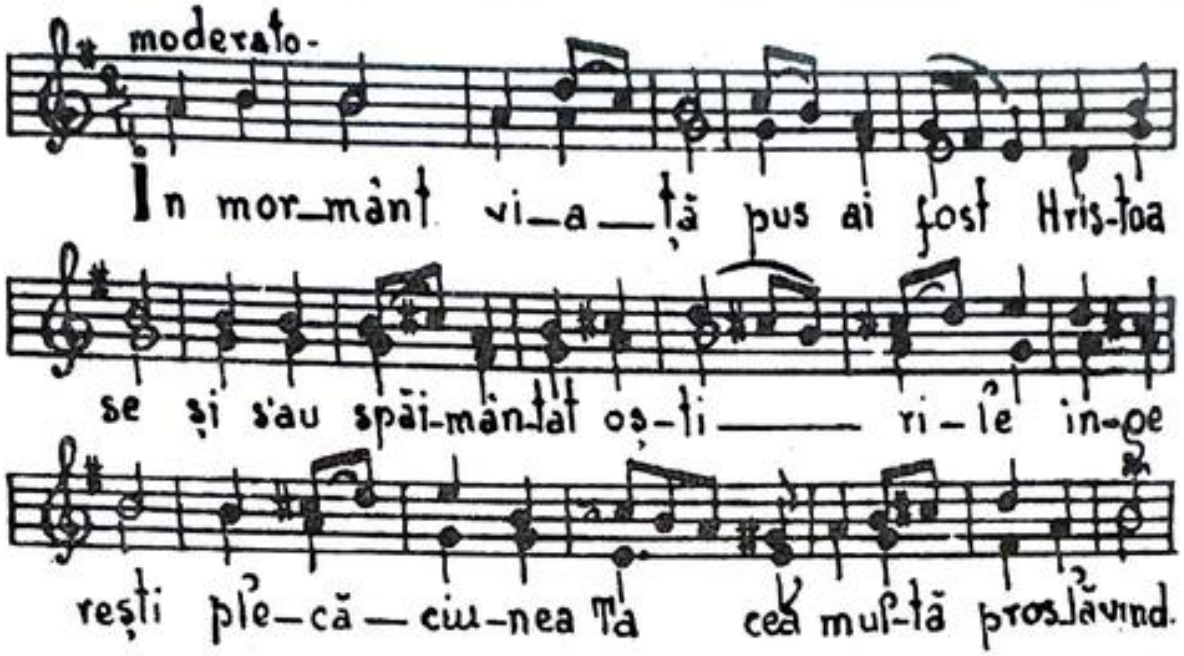

Stih: Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor.

Dar cum mori, Viață, / Și cum ședzi în mormânt? / Și împărăția morții Tu o zdrobești / Și pe morții cei din iad îi înviezi?

Stih: Că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea.

Te mărim pe Tine, / Iisuse Doamne, / Și-ngroparea Îți cinstim și patimile, / Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

Stih: Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte.

Cel ce-ai pus pământul / Cu măsuri, Hristoase, / Astăzi ședzi în mic mormânt, Ziditorule / Și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.

Stih: O, de s-ar îndrepta căile mele ca să păzesc poruncile Tale!

I-i-su-se al meu, / Împărat a toate, / De ce vii la cei din iad, o, Hristoase al meu? / Vrei să dezrobești neamul omenesc.

Stih: Atunci nu mă voi rușina când voi căuta spre toate poruncile Tale.

Stăpânul a toate, / Mort se vede acum / Și deșertătorul gropilor celor morți / Se încuie-n groapă nouă ca un om.

Stih: Lăuda-Te-voi întru îndreptarea inimii, ca să învăț judecățile dreptății Tale.

În mormânt, Viață, / Pus ai fost, Hristoase, / Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut / Și viața lumii Tu ai izvorât.

Stih: Îndreptările Tale voi păzi; nu mă părăsi până în sfârșit.

Cu cei răi, Hristoase, / Ca un răufăcător / Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți / Și ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Stih: Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale.

Mai frumos cu chipul / Decât oamenii toți, / Ca un om se vede mort și fără de chip, / Cel ce toată firea a-nfrumusețat.

Stih: Cu toată inima Te-am căutat pe Tine; să nu mă lepezi de la poruncile Tale.

Iadul cum va răbda / Intrarea Ta, Doamne, / Și cum nu se va zdrobi întunecându-se, / De-a luminii Tale fulgere orbind?

Stih: În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Ție.

Dulcea mea lumină / Și mântuitoare, / Cum în groapă întunecoasă Tu Te-ai ascuns? / O, răbdare de nespus și negrăit!

Stih: Binecuvântat ești, Doamne, învață-mă îndreptările Tale.

Nici lumea de duhuri / Nu pricepe, Doamne, / Nici mulțimea făr-de trup poate povesti / Taina îngropării Tale, neștiind.

Stih: Cu buzele am rostit toate judecățile gurii Tale.

O, minuni străine! / O, ce lucruri nouă! / Cel ce-mi dă suflare mie se poartă mort, / Îngropat de mâinile lui I-o-sif.

Stih: În calea mărturiilor Tale m-am desfătat, ca de toată bogăția.

În mormânt ai apus, / Dar de-al Tatălui sân / Nicicum nu Te-ai despărțit, Hristoase al meu. / Acest lucru e străin și nefiresc!

Stih: La poruncile Tale voi cugeta și voi cunoaște căile Tale.

Întreaga făptură / Recunoaște-n Tine / Împărat adevărat, pe Pământ și-n Cer, / Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase-al meu!

Stih: La îndreptările Tale voi cugeta și nu voi uita cuvintele Tale.

Tu-n mormânt fiind pus, / Ziditor Hristoase, / Temelia iadului s-a cutremurat / Și-ale morților morminte s-au deschis.

Stih: Răsplătește robului Tău! Voi trăi și voi păzi poruncile Tale.

Cela ce în palmă / Tot pământul ține, / Sub pământ acum cu trupul se află mort, / Slobozind pe morții cei legați în iad.

Stih: Deschide ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta.

Din stricare, Doamne, / Viața mea o ridici; căci murind acum, / La cei morți Te-ai coborât / Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

Stih: Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale.

Ca lumina-n sfeșnic, / Se ascunde acum / Sub pământ, ca sub obroc, Trupul Domnului / Și din iad gonește întunericul.

Stih: Aprins e sufletul meu de dorirea judecăților Tale, în toată vremea.

Mulțimea de oștiri, / Cea duhovnicească, / Împreună cu I-o-sif și Nicodim / Merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

Stih: Certat-ai pe cei mândri; blestemați sunt cei ce se abat de la poruncile Tale.

Murind Tu de voie, / În mormânt ai fost pus; / Și pe mine ce-am fost mort, I-i-su-se al meu, / De amara mea greșeală m-ai scăpat.

Stih: Ia de la mine ocara și defăimarea că mărturiile Tale am păzit.

S-a schimbat făptura / Prin ale Tale patimi, / Căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt, / Ținitor a toate cunoscându-Te.

Stih: Pentru că au șezut căpeteniile și pe mine mă cleveteau, iar robul Tău cugeta la îndreptările Tale.

Luând în pântece / A vieții piatră, / Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat / Pe toți morții ce din veac i-a înghițit.

Stih: Că mărturiile Tale sunt cugetarea mea, iar îndreptările Tale, sfatul meu.

În mormânt nou Te-au pus, / Înnoind, Hristoase, / Firea oamenilor, prin Învierea Ta, / După cum se cade unui Dumnezeu.

Stih: Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă după cuvântul Tău.

Pe pământ ai venit, / Pe Adam să-l mântui, / Și pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât; / Pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

Stih: Vestit-am căile mele și m-ai auzit; învață-mă îndreptările Tale.

Pământul de frică / S-a mișcat, Cuvinte, / Și luceafărul lumina sa și-a ascuns, / Apunând a Ta lumină sub pământ.

Stih: Fă să înțeleg calea îndreptărilor Tale și voi cugeta la minunile Tale.

Ca un om, ai murit, / De-a Ta voie, Doamne, / Dar ca Dumnezeu pe morți din groap-ai sculat / Și din întunericul păcatelor.

Stih: Istovitu-s-a sufletul meu de supărare; întărește-mă întru cuvintele Tale.

Vărsând râu de lacrimi / Peste Tine, Doamne, / Cea curată, ca o maică, a glăsuit: / «Oare, cum Te voi îngropa, Fiul meu?».

Stih: Depărtează, de la mine calea nedreptății și cu legea Ta mă miluiește.

Ca grăuntul de grâu, / Ce-ncolțește-n pământ, / Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut, / Înviind pe toți urmașii lui Adam.

Stih: Calea adevărului am ales și judecățile Tale nu le-am uitat.

Sub pământ Te-ai ascuns / Ca un soare, acum, / Și-ntr-a morții noapte neagră Te-ai învelit; / Ci răsari, Hristoase-al meu, mai strălucit!

Stih: Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, să nu mă rușinezi.

Cum ascunde luna / Fața sa de soare, / Așa groapa Te-a ascuns și pe Tine-acum, / Cel ce prin trupeasca moarte ai apus.

Stih: Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai lărgit inima mea.

Iisus, Viața, / Gustând moarte acum, / Pe toți oamenii de moarte i-a izbăvit / Și viață tuturor le-a dăruit.

Stih: Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale și o voi păzi pururea.

Pe întâiul Adam, / Prin păcat omorât, / La viață ridicându-l cu moartea Ta, / Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Stih: Înțelepțește-mă, și voi căuta legea Ta și o voi păzi cu toată inima mea.

Cerești cete, / Mort întins, pentru noi, / Te-au văzut, Stăpânul meu, și s-au spăimântat / Și cu aripile s-au acoperit.

Stih: Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta am voit.

Pogorându-Te mort, / De pe lemn, Cuvinte, / Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt; / Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toți!

Stih: Pleacă inima mea la mărturiile Tale și nu la lăcomie.

Bucurie, Doamne, / Fiind îngerilor, / Întristare lor acum le-ai pricinuit, / Cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.

Stih: Întoarce ochii mei ca să nu vadă deșertăciunea; în calea Ta viază-mă.

Suind Tu pe cruce, / Împreun-ai suit / Și pe muritorii vii; iar stând sub pământ, / Ai sculat de-acolo pe cei adormiți.

Stih: Împlinește robului Tău, cuvântul Tău, care este pentru cei ce se tem de Tine.

Ca un leu, Tu, Doamne, / Adormind cu trupul. / Ca un pui de leu Te scoli, Cela ce-ai fost mort, / Lepădând și bătrânețea trupului.

Stih: Îndepărtează ocara, de care mă tem, căci judecățile Tale sunt bune.

Cela ce din coasta / Lui Adam cel dintâi / Pe strămoș ai plăsmuit, ești în coastă-mpuns / Și izvor curățitor ne izvorăști.

Stih: Iată, am dorit poruncile Tale; întru dreptatea Ta viază-mă.

Se-njunghia-n taină / Mai-nainte mielul, / Iar acum Tu, pătimind fără să cârtești, / Ești fățiș junghiat și firea curățești.

Stih: Să vină peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta, după cuvântul Tău.

Cine dar va spune / Chipul groaznic și nou? / Cel ce stăpânește toate făpturile / Pătimește azi și moare pentru noi.

Stih: Și voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale.

Cuprinzându-i spaima, / Îngerii au strigat: / «Cum se vede mort Stăpânul a tot ce-i viu / Și de ce-n mormânt se-ncuie Dumnezeu?».

Stih: Să nu îndepărtezi din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârșit, că întru judecățile Tale am nădăjduit.

Tu coasta Ta, Doamne, / Cea însulițată, / Izvorăști mie viață, prin viața Ta, / Și mă înnoiești și mă viezi cu ea.

Stih: Și voi păzi legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului.

Răstignit pe cruce / Ai chemat pe oameni, / Iar curată coasta Ta împungându-se / Tuturor iertare dai, Iisuse-al meu.

Stih: Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat.

Cel cu chip cuvios / Te gătește-ngrozit / Și Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie / De-ngroparea Ta înfricoșându-se.

Stih: Am vorbit despre mărturiile Tale, înaintea împăraților, și nu m-am rușinat.

Sub pământ, de voie / Pogorând ca un mort, / Și ridici de pe pământ, Hristoase, la cer, / Pe cel ce de-acolo a căzut demult.

Stih: Am cugetat la poruncile Tale pe care le-am iubit foarte.

Deși Te-au văzut mort, / Dar ești viu Dumnezeu / Și ridici de pe pământ, Hristoase, la Cer, / Pe cei ce de-acolo au căzut demult.

Stih: Am ridicat mâinile mele la poruncile Tale, pe care le-am iubit și am cugetat la îndreptările Tale.

Deși Te-au văzut mort, / Dar ești viu Dumnezeu / Și pe oamenii cei morți, pe toți înviezi, / Omorând de tot pe-al meu omorâtor.

Stih: Adu-Ți aminte de cuvântul Tău, către robul Tău, întru care mi-ai dat nădejde.

O, ce bucurie, / Ce dulceață multă, / A fost ceea ce-a umplut pe toți cei din iad, / Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

Stih: Aceasta m-a mângâiat întru smerenia mea, căci cuvântul Tău m-a viat.

Îngroparea-Ți laud, / Patimilor mă-nchin; / Și puterea Îți măresc, Milostivule, / Prin care de patimi am fost dezlegat.

Stih: Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-am abătut.

Asupra Ta, Doamne, / Sabie au ascuțit / Și-a puternicului sabie s-a tocit, / Iar cea din Eden se biruiește acum.

Stih: Adusu-mi-am aminte de judecățile Tale cele din veac, Doamne, și m-am mângâiat.

Văzând mielușeaua / Pe al său Miel înjunghiat, / Doborâtă de dureri strigă și-ndemnă / Ca și turma să se tânguie cu ea.

Stih: Mâhnire m-a cuprins din pricina păcătoșilor, care părăsesc legea Ta.

În mormânt de Te-ngropi, / Și în iad de cobori, / Dar mormintele, Iisuse, le-ai deșertat / Și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Stih: Cântate erau de mine îndreptările Tale, în locul pribegiei mele.

De-a Ta voie, Doamne, / Pogorând sub pământ, / Pe toți oamenii din moarte i-ai înviat / Și la slava Tatălui i-ai înălțat.

Stih: Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, și am păzit Legea Ta.

Unul din Treime, / Cu trupul, pentru noi, / Defăimată moarte rabdă, binevoind; / Se cutremură și soare și pământ.

Stih: Partea mea ești, Doamne, zis-am să păzesc legea Ta.

Ca un vinovat, stă / Cel Preadrept la Pilat / Și la moartea cea nedreaptă e osândit / Și Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Stih: Cugetat-am la căile Tale și am întors picioarele mele la mărturiile Tale.

Plăsmuind pe Adam / Din pământ, cu mâna, / Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup / Și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Stih: Gata am fost și nu m-am tulburat să păzesc poruncile Tale.

Ascultând, Cuvinte, / De al Tău Părinte, / Pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai coborât, / Înviind tot neamul muritorilor.

Stih: Funiile păcătoșilor s-au înfășurat împrejurul meu, dar Legea Ta n-am uitat.

«Vai, Lumina lumii! / Vai, a mea Lumină! / O, Iisus-al meu! O, Fiule preadorit», / Cu amar, striga Fecioara și jelea.

Stih: Părtaș sunt cu toți cei ce se tem de Tine și păzesc poruncile Tale.

Vino, necurate, / Ucigaș ucenic, / Și pricina răutății arată-mi-o: / Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?

Stih: De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învață.

Iubitor de oameni / Te prefaci, nebune, / Orb, nemernic, neîmpăcat, vânzătorule, / Tu, ce Mirul ai voit să-L vinzi pe bani.

Stih: Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău.

Cu ce preț ai vândut / Sfântul Mir cel ceresc? / Sau ce lucru de El vrednic în schimb-ai luat? / Nebunie-aflași, preablestemat satan!

Stih: Învață-mă bunătatea, învățătura și cunoștința, că în poruncile Tale am crezut.

De iubești pe cei săraci / Și mâhnit ești de mir / Ce se varsă, curățind suflet păcătos, / Cum pe-arginți pe-a tuturor Lumină vinzi?

Stih: Mai înainte de a fi umilit, am greșit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit.

«O, Cuvinte, Doamne, / A mea bucurie, / Îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda? / Mi se rupe inima ca unei maici».

Stih: Bun ești Tu, Doamne, și întru bunătatea Ta, învață-mă îndreptările Tale.

«Cine-mi va da lacrimi / Și izvor nesecat, / Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?», / A strigat Fecioara, Maica Domnului.

Stih: Înmulțitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerceta poruncile Tale.

O, munți și vâlcele / Și mulțimi de oameni, / Tânguiți-vă și plângeți cu mine toți / Și jeliți cu Maica Domnului ceresc!

Stih: Închegatu-s-a ca grăsimea inima lor, iar eu cu legea Ta m-am desfătat.

«Când am să Te mai văd, / Veșnică Lumină, / Bucuria și dulceața sufletului?», / A strigat Fecioara, tânguindu-se.

Stih: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale.

Deși ca o piatră, / Tare și tăioasă, / Ai primit a Te tăia, dar ne-ai izvorât / Râu de viață vie, veșnice Izvor.

Stih: Bună-mi este mie legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint.

Ca dintr-o fântână, / Din îndoitul râu, / Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm / Și viața veșnică o moștenim.

Stih: Slavă Ţie, Atotputernice Doamne, Slavă Ţie.

Voind Tu, Cuvinte, / În mormânt Te-ai văzut; / Dar eşti viu şi Te ridici din morţi, cum ai spus, / Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte, / Doamne al tuturor, / Împreună şi cu Tatăl şi Duhul Sfânt / Şi-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fericimu-te toţi, / Maica lui Dumnezeu, / Şi-ngroparea de trei zile noi o cinstim / A Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Se repetă troparul întâi:

În mormânt, / Viaţă, pus ai fost, Hristoase, / Şi s-au spăimântat oştirile îngereşti / Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

Urmează **Ectenia mică** şi **Ecfonisul:**

Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preamărit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

STAREA A DOUA

Cădeşte al doilea preot, când sunt mai mulţi preoţi, la fel ca la starea întâia; sau însuşi preotul dacă este un singur preot. Apoi, începe rar şi cu glas lin pe glasul al 5-lea:

Stih: Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, înțelepțește-mă și voi învăța poruncile Tale.

Cuvine-se, dar, / Să cădem la Tine, Ziditorul, / Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins, / Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

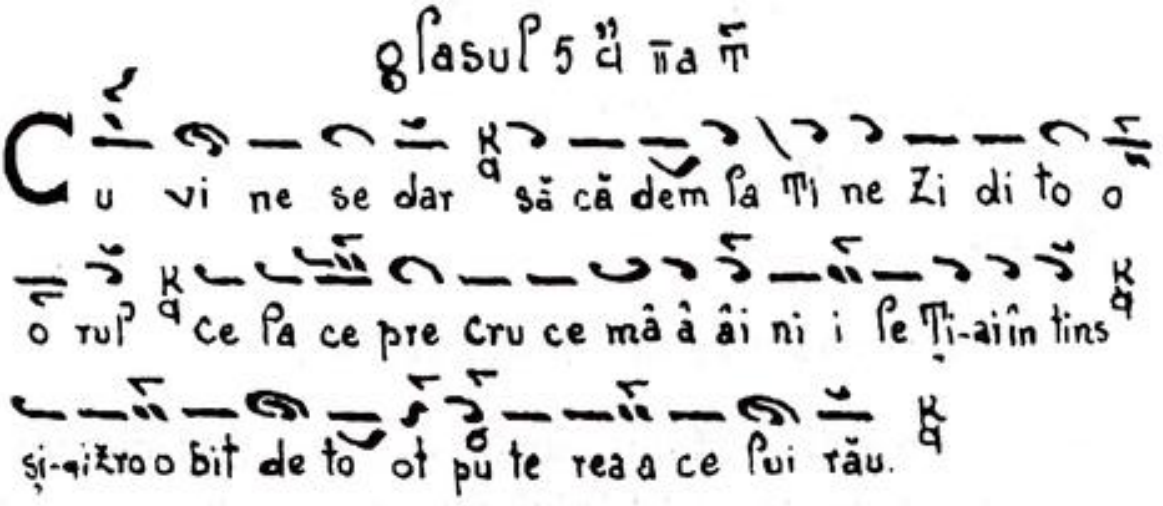

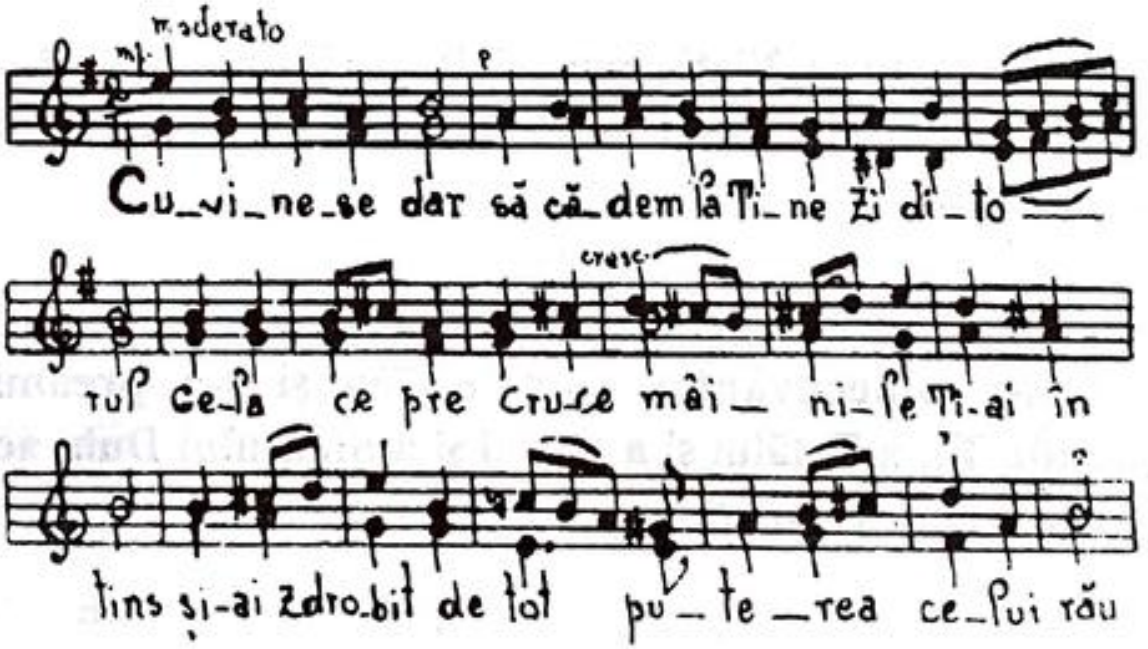

Stih: Cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor veseli, că în cuvintele Tale am nădăjduit.

Cuvine-se, dar, / Să cădem la Tine, Ziditorul, / Căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta, / Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

Stih: Cunoscut-am, Doamne, că drepte sunt judecățile Tale și întru adevăr m-ai smerit.

Soarele-a apus, / Iar pământul s-a clătit, Cuvinte, / Apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos, / Și cu trupul în mormânt punându-Te.

Stih: Facă-se dar, mila Ta, ca să mă mângâie, după cuvântul Tău, către robul Tău.

Somn învietor / În mormânt dormind, Hristoase Doamne, / Din cel greu somn al păcatului ai sculat / Întreg neamul omenesc cel păcătos.

Stih: Să vină peste mine îndurările Tale și voi trăi, că legea Ta cugetarea mea este.

«Una-ntre femei / Te-am născut Fiu, fără de durere; / Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta», / Cea curată, mult jelindu-se, zicea.

Stih: Să se rușineze cei mândri, că pe nedrept m-au nedreptățit, iar eu voi cugeta la poruncile Tale.

Sus văzându-Te / De Părinte nedespărțit, Doamne, / Iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind, / Serafimii s-au înfricoșat acum.

Stih: Să se întoarcă spre mine cei ce se tem de Tine și cei ce cunosc mărturiile Tale.

Răstignindu-Te, / S-a rupt tâmpla templului prin mijloc / Și-și ascund luminătorii lumina lor, / Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Stih: Să fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă rușinez.

Cela ce cu-n semn / A făcut la început pământul, / Azi apune sub pământ, ca un muritor. / Îngrozește-te de-aceasta, cerule!

Stih: Se topește sufletul meu după mântuirea Ta; în cuvântul Tău am nădăjduit.

Sub pământ apui, / Cela ce ai făcut pe om cu mâna, / Ca pe oameni să-i înalți din căderea lor, / Cu puterea Ta atotputernică.

Stih: Sfârșitu-s-au ochii mei după cuvântul Tău, zicând: când mă vei mângâia?

Veniți să cântăm / Lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale, / Ca femeile ce mir au adus atunci, / S-auzim cu ele: «Bucurați-vă!».

Stih: Că m-am făcut ca un foale la fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Cu adevărat, / Nesecat Mir ești, Cuvinte Doamne; / Pentru aceea și femeile mir Ți-aduc, / Celui viu, ca unui mort și îngropat.

Stih: Câte sunt zilele robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc?

Cu-ngroparea Ta / Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase, / Și cu moartea Ta pe moarte ai omorât; / Și din stricăciune lumea mântuiești.

Stih: Spusu-mi-au călcătorii de lege deșertăciuni, dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

Râu de viață ești / Ce din Tatăl curgi, Înțelepciune, / Iar în groapă apunând, viață dăruiești, / Celor din adâncurile iadului.

Stih: Toate poruncile Tale sunt adevăr; pe nedrept m-au prigonit. Ajută-mă!

«Ca să înnoiesc / Firea oamenilor cea zdrobită, / Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind; / Deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea».

Stih: Puțin a fost de nu m-am sfârșit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale.

Sub pământ apui, / Cel ce ești Luceafăr al dreptății, / Și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu, / Alungând din iad tot întunericul.

Stih: După mila Ta, viază-mă și voi păzi mărturiile gurii mele.

Bob cu două firi / Dătătorul de viață, astăzi / În adânc pământ, cu lacrimi se seamănă; / Răsărind El iar, lumea va bucura.

Stih: În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer.

S-a temut Adam, / Dumnezeu umblând în rai, atuncea,/ Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad; / Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

Stih: În neam și în neam adevărul Tău. Întemeiat-ai pământul și rămâne.

Maica Ta acum / Varsă râuri de lacrimi, Hristoase, / Și-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt: / «Înviază, Fiule, precum ai spus!».

Stih: După rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sunt slujitoare Ție.

Iosif Te-a ascuns, / Cu evlavie, în groapa nouă; / Și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta, / Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

Stih: De n-ar fi fost legea Ta, gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu.

Doamne, Maica Ta, / Pironit văzându-Te pe cruce, / De amară întristare, sufletul ei s-a pătruns / De cuie și de sabie.

Stih: În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne.

Maica Ta, văzând / adăparea Ta cu fiere, Doamne, / Cel ce ești dulceața lumii noastre întregi, / Fața ei cu-amare lacrimi a udat.

Stih: Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat.

Rău m-am întristat / Și rărunchii mi se rup, Cuvinte, / Junghierea Ta nedreaptă văzându-o, / Zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Stih: Pe mine m-au așteptat păcătoșii ca să mă piardă. Mărturile Tale am priceput.

«Cum am să-Ți închid / Ochii dulci și-ale Tale buze, Doamne, / Și cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?» / Iosif a strigat, înfiorându-se.

Stih: La tot lucrul desăvârșit am văzut sfârșit, dar porunca Ta este fără de sfârșit.

Jalnice cântări / Iosif și cu Nicodim cântă / Lui Hristos Ce S-a-ngropat, acum, în mormânt / Și cu dânșii cântă cetele cerești.

Stih: Că am iubit legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este.

Sub pământ apui / Tu, Hristoase, Soare al dreptății; / Deci și buna Maica Ta, care Te-a născut, / De dureri se stinge, nevăzându-Te.

Stih: Mai mult decât pe vrăjmașii mei m-ai înțelepțit, cu porunca Ta, că în veac a mea este.

Iadul s-a-ngrozit, / Dătătorule de viață, Doamne, / Când prădată și-a văzut bogația lui / Și-nviați pe morții cei legați din veac.

Stih: Mai mult decât învățătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este.

Soare luminos / După noapte strălucește, Doamne; / Iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai mult, / Înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Stih: Mai mult decât bătrânii am înțeles, că poruncile Tale am căutat.

Ziditorule / primindu-Te în sân pământul / S-a clătit de frica Ta, Preaputernice, / Și pe morți cutremurul i-a deșteptat.

Stih: De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale.

O, Hristoase-al meu! / Iosif și Nicodim cu miruri / Într-un chip deosebit, acum Te gătesc / Strigând: O, pământule, înfricoșează-te!

Stih: De la judecățile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus mie lege.

Doamne, ai apus / Și cu Tine-a soarelui lumină; / Iar făptura de cutremur cuprins-a fost, / Făcător al tuturor vestindu-Te.

Stih: Cât sunt de dulci limbii mele cuvintele Tale, mai mult decât mierea, în gura mea!

Piatra cea din unghi / O acoperă piatra tăiată / Și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor. / Înfioară-te, de-acum, pământule!

Stih: Din poruncile Tale m-am priceput; pentru aceasta am urât toată calea nedreptății.

«Vezi-ne aici: / Ucenicul cel iubit și Maica, / Și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!», / A strigat Curata, cu amar plângând.

Stih: Juratu-m-am și m-am hotărât să păzesc judecățile dreptății Tale.

Nici chip ai avut, / Nici frumusețe, când pătimeai, Doamne; / Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat, / Și cu sfinte raze ne-ai împodobit.

Stih: Umilit am fost până în sfârșit: Doamne, viază-mă, după cuvântul Tău.

Ai apus în trup, / Sub pământ, nestinsule Luceafăr; / Și aceasta neputând vedea soarele, / În amiază-zi el s-a întunecat.

Stih: Cele de bunăvoie ale gurii mele binevoiește-le, Doamne, și judecățile Tale mă învață.

Luna, soarele / Se întunecă-mpreună, Doamne, / Și robi binevoitori Ți s-au arătat / Și în mantii negre s-au înveșmântat.

Stih: Sufletul meu în mâinile Tale este pururea și legea Ta n-am uitat.

Chiar de-ai și murit, / Dar sutașul Dumnezeu Te știe; / «Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu, / Mă cutremur», a strigat cel cu bun chip.

Stih: Pusu-mi-au păcătoșii cursă mie, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

A dormit Adam / Și din coasta lui-și scoase moarte; / Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu, / Lumii viață izvorăști din coasta Ta.

Stih: Moștenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sunt ele.

Ai dormit puțin / Și-ai dat viață la cei morți, Hristoase / Și-nviind ai înviat pe cei adormiți, / Ce-adormiseră din veacuri, Bunule.

Stih: Plecat-am inima mea ca să fac îndreptările Tale în veac, spre răsplătire.

De ai și murit, / Dar ai dat vinul de mântuire, / Viță care izvorăști viață tuturor, / Patima și crucea Ta Ți le slăvesc.

Stih: Pe călcătorii de lege am urât și legea Ta am iubit.

Cum pot suferi / Cerești cete îndrăzneala / Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule, / Când Te văd gol, sângerat și osândit?

Stih: Depărtați-vă de la mine cei ce vicleniți și voi cerceta poruncile Dumnezeului meu.

În batjocură / Tu îmbraci pe Împodobitorul, / Care Cerul a-ntărit și-a împodobit / Tot pământul, într-un chip preaminunat.

Stih: Apără-mă, după cuvântul Tău, și mă viază și să nu-mi dai de rușine așteptarea mea.

Ca un pelican / Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; / Și-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit, / Răspândind asupra lor izvoare vii.

Stih: Ajută-mă și mă voi mântui și voi cugeta la îndreptările Tale, pururea.

Oarecând Navi, / Opri soarele, zdrobind dușmanii; / Iar Tu, Soare, ascunzându-ți lumina Ta, / Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Stih: Defăimat-ai pe toți cei ce se depărtează de la îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor.

Nu Te-ai despărțit / De-al Părintelui sân, Milostive, / Chiar binevoind a lua chip de muritor; / Și în iad, Hristoase-al meu, Te-ai pogorât.

Stih: Socotit-am călcători de lege pe toți păcătoșii pământului; pentru aceasta am iubit mărturiile Tale, pururea.

Tins fiind pe lemn, / Cel ce spânzuri pământul pe ape, / În pământ, fără suflare, acum cobori; / Care lucru nerăbdându-l, tremură.

Stih: Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecățile Tale m-am temut.

«Vai, o Fiul meu!» / Preacurata jelește și zice / Că pe «Care-L așteptam ca pe-un Împărat, / Osândit acum pe cruce Îl privesc!».

Stih: Făcut-am judecată și dreptate; nu mă da pe mâna celor ce-mi fac strâmbătate.

Astfel mi-a vestit / Gavriil, venind din cer la mine; / El mi-a spus că Împărăția Fiului meu / Este o Împărăție veșnică.

Stih: Primește pe robul Tău în bunătate, ca să nu mă clevetească cei mândri.

Vai, s-a împlinit / A lui Simeon proorocie, / Că prin inima mea sabie a trecut; / O, Emanuele, Cel ce ești cu noi!

Stih: Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale.

Fariseilor! / Rușinați-vă măcar de morții / Înviați de Dătătorul vieții lor, / Cel pe Care, plini de pizmă, L-ați ucis.

Stih: Fă cu robul Tău, după mila Ta, și îndreptările Tale mă învață.

S-a cutremurat / Și lumina soarele și-a stins-o / Când în groapă Te-a văzut neînsuflețit; / Nevăzuta mea lumină, Bunule!

Stih: **Robul Tău sunt eu; înțelepțește-mă și voi cunoaște mărturiile Tale.**

Cu amar plângea / Preacurata Maica Ta, Cuvinte, / Când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt; / Ne-nceput și negrăite Dumnezeu!

Stih: Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Maică Precistă / Omorârea Ta văzând, Hristoase, / Cu adânc-amărăciune, Ție-Ți grăia: / «Să nu zăbovești,Viață, între morți!».

Stih: Pentru aceasta am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul și topazul.

Iadul cel cumplit / Tremură, când Te-a văzut pe Tine,/ veșnic Soare al măririi, Hristoase al meu, / Și în grabă a dat din el pe cei legați.

Stih: Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât.

Ce priveliște / Mare și grozav-acum se vede: / Căci al vieții Dătător moarte-a suferit, / Voind El să dea viață tuturor!

Stih: Minunate sunt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercetat pe ele sufletul meu.

Coasta Ți-au împuns, / Mâinile Ți-au pironit, Stăpâne;/ Și cu rana Ta din coastă ai vindecat / Ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.

Stih: Arătarea cuvintelor Tale luminează și înțelepțește pe prunci.

Oarecând jelea / Toată casa pe fiul Rahilei; / Iar acum pe al Fecioarei Fiu Îl jelesc / Maica Lui și ceata Ucenicilor.

Stih: Gura mea am deschis și am aflat, că de poruncile Tale am dorit.

Palme și loviri / I s-au dat lui Hristos peste față, / Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui, / Și-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Toți cei credincioși, / Cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,/ Îți cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude, / Răstignirea și-ngroparea Ta acum.

Și acum și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce-ai născut, / Preacurată Fecioară, Viața, / Potolește dezbinarea-n Biserică / Și dă pace, ca o bună, tuturor.

Se repetă troparul întâi:

Cuvine-se, dar, / Să cădem la Tine Ziditorul, / Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins / Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează **Ectenia mică** și **Ecfonisul:**

Că sfânt ești Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihnești pe scaunul slavei cel de heruvimi, și Ție slavă Îți înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață Făcătorului Tău Duh, acum și pururea, și în vecii vecilor.

STAREA A TREIA

Cădește al treilea preot; sau însuși preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce și sfântă cuviință a cânta, pe glasul al 3-lea:

Stih: Caută spre mine și mă miluiește, după judecata Ta, față de cei ce iubesc numele Tău.

Neamurile toate / Laudă-ngropării / Ți-aduc, Hristoase-al meu.

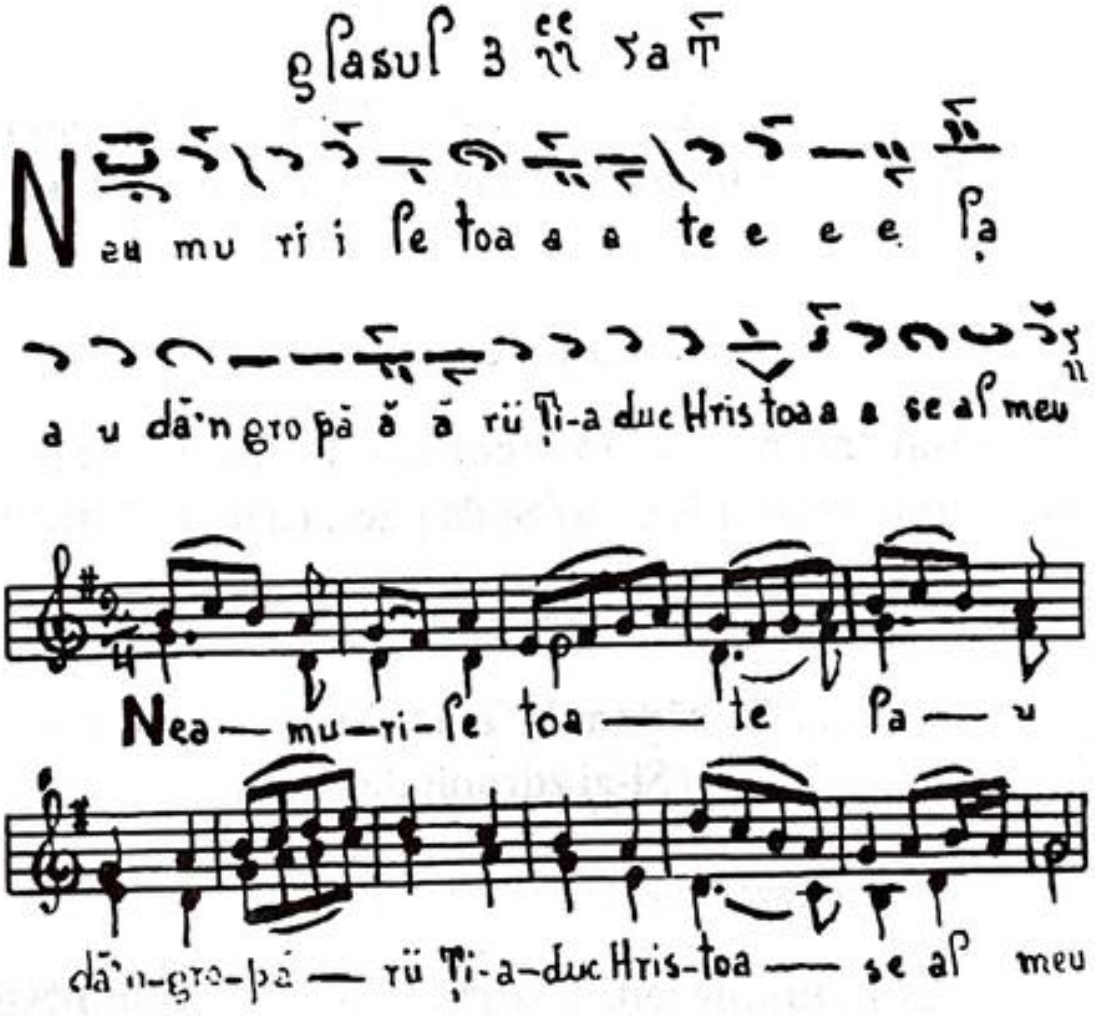

Stih: Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

Arimateanul / Jalnic Te coboară / Și în mormânt Te-ngroapă.

Stih: Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

De mir purtătoare, / Mir Ţie, Hristoase, / Ţi-aduc cu sârguinţă.

Stih: Faţa Ta arat-o robului Tău şi mă învaţă poruncile Tale.

Vino-ntreagă fire, / Psalmi de îngropare / Lui Hristos să-I aducem.

Stih: Izvoare de apă au curs din ochii mei, pentru că n-am păzit legea Ta.

Pe Cel viu cu miruri, / Ca pe-un mort să-L ungem, / Cu mironosiţele.

Stih: Drept eşti, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Fericitul Iosif, / Trupul ce dă viaţă, / Al lui Hristos, îngroapă.

Stih: Topitu-m-a râvna casei Tale, că au uitat cuvintele Tale vrăjmaşii mei.

Cei hrăniţi cu mană, / Oţet şi cu fiere Ţi-aduc, / Hristoase al meu.

Stih: Tânăr sunt eu şi defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Ca rob făr-de minte, / A trădat Iuda/ Pe-Adâncu-nţelepciunii.

Stih: Dreptatea Ta este dreptate în veac şi legea Ta este adevărul.

Rob ajunge-acuma / Vicleanul de Iuda, / Cel ce-a vândut pe Domnul.

Stih: Strigat-am cu toată inima mea: auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voi căuta.

Iosif și Nicodim / Pe Domnul îngroapă, / Cu toată cuviința.

Stih: Strigat-am către Tine: «mântuiește-mă și voi păzi mărturiile Tale».

Slavă Ție, Doamne, / Cel ce dai viață / Și-n iad, puternic, cobori.

Stih: Din zori m-am sculat și am strigat: «Întru cuvintele Tale am nădăjduit».

Maica Preacurata / Se jelea, Cuvinte, / Văzându-Te mort acum.

Stih: Deschis-am ochii mei dis-de-dimineață, ca să cuget la cuvintele Tale.

«Primăvară dulce, / Fiul meu preadulce, / Frumusețea unde Ți-a apus?».

Stih: Glasul meu auzi-l, Doamne, după mila Ta; după judecata Ta mă viază.

Plângere pornit-a / Maica Preacurata, / Când ai murit, Cuvinte.

Stih: Apropiatu-s-au cei ce mă prigonesc cu fărădelegea, dar de la legea Ta s-au îndepărtat.

Vin cu mir să-L ungă, / De mir purtătoare, / Pe Hristos, Mirul ceresc.

Stih: Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul.

Cu moartea pe moarte / O omori Tu, Doamne, / Cu sfânta Ta putere.

Stih: Din început am cunoscut, din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele.

Piere-amăgitorul, / Scapă amăgitul / Cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.

Stih: Vezi smerenia mea și mă scoate, că legea Ta n-am uitat.

Cade vânzătorul / În fundul gheenei, / În groapa stricăciunii.

Stih: Judecă pricina mea și mă izbăvește; după cuvântul Tău, fă-mă viu.

Curse de ciulini sunt / Căile lui Iuda, / Celui nebun și viclean.

Stih: Mulți sunt cei ce mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut.

Fiule din Tatăl, / Împărat a toate, / «Cum ai primit patima?»

Stih: Văzut-am pe cel nepriceput și mă sfârșeam, că n-am păzit cuvintele Tale.

Maica mielușeaua, / Mielul ei pe Cruce / Văzându-L, s-a tânguit.

Stih: Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne; întru mila Ta mă viază.

Trupul ce dă viață / Iosif împreună / Cu Nicodim îngroapă.

Stih: Începutul cuvintelor Tale este adevărul și veșnice toate judecățile dreptății Tale.

Mult înlăcrimată / A strigat Fecioara, / Rărunchii pătrunzându-și.

Stih: Căpeteniile m-au prigonit în zadar; iar de cuvintele Tale s-a înfricoșat inima mea.

«O, a mea lumină, / Fiul meu prea-dulce, / Cum Te-ai ascuns în groapă?»

Stih: Bucura-mă-voi de cuvintele Tale, ca cel ce a aflat comoară mare.

«Nu mai plânge Maică; / Pe Adam și Eva, / Ca să-i slobod, Eu sufăr.»

Stih: Nedreptatea am urât și am disprețuit, iar legea Ta am iubit.

«Fiul meu, slăvescu-Ți / Înalta-îndurare / Prin care rabzi acestea».

Stih: De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale.

Cu oțet și fiere / Te-au adăpat, Doamne, / Gustarea veche s-o strici.

Stih: Pace multă au cei ce iubesc legea Ta și nu se smintesc.

Te-ai suit pe cruce, / Cel ce altă dată / Umbrișii poporul sub nor.

Stih: Așteptat-am mântuirea Ta, Doamne, și poruncile Tale am iubit.

De mir purtătoare, / Venind l-a-Ta groapă, / Ți-aduceau, Doamne, miruri.

Stih: Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale și le-a iubit foarte.

Scoală-Te-ndurate, / Și pe noi ne scoate / Din a gheenei groapă!

Stih: Păzit-am poruncile Tale și mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sunt Doamne.

«Doamne, înviază,» / Zicea, vărsând lacrimi, / Maica Ta ce Te-a născut.

Stih: Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă înțelepțește.

Înviază-n grabă, / Alungând durerea / Curatei Tale Maici!

Stih: Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă izbăvește.

Prinse-au fost de frică / Cerești le cete, / Când Te-au văzut mort, Doamne.

Stih: Să răspândească buzele mele laudă, că m-ai învățat îndurările Tale.

Iartă de greșeli / Pe cei ce, cu frică, / Cinstesc ale Tale patimi.

Stih: Rosti-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sunt drepte.

O, înfricoșată, / Străină vedere: / Pământul cum Te-ascunde!

Stih: Mâna Ta să mă izbăvească, că poruncile Tale am ales.

Altădată-un Iosif / Ți-a slujit în fugă, / Și-acum Te-ngroapă altul.

Stih: Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este.

Plânge, Te jelește, / Preacurata-Ți Maică, / Fiind Tu mort, Cuvinte.

Stih: Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda și judecățile Tale îmi vor ajuta mie.

Spaimă ia pe îngeri / De grozava-Ți moarte, / O, Făcător a toate!

Stih: Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Până-n zori, cu miruri / Ți-au stropit mormântul / Cele înțelepțite.

Stih: Caută spre mine, Doamne, și mă mântuiește.

Pace în Biserici, / Lumii mântuire, / Prin învierea-Ți dă-ne!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă, / Tată, Fiu și Duh Sfânt, / Lumea o mântuiește.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Robilor tăi, Maică, / Dă-le ca să vadă / Scularea Fiului tău!

Se repetă troparul întâi:

Neamurile toate / Laudă-ngropării / Ți-aduc, Hristoase al meu.

Și îndată se cântă, pe glasul al 5-lea:

Binecuvântările Învierii

Acum preotul cădește Sfântul Epitaf și întreaga biserică, apoi intră în sfântul altar.

Bine ești cuvântat, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții surpând Mântuitorule, și împreună cu Tine pe Adam ridicându-l și din iad pe toți slobozindu-i.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecați, o ucenițelor? Îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: «Vedeți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt».

Bine ești cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineață mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat îngerul și a zis: «Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți Învierea».

Bine ești cuvântat, Doamne...

Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul către dânsele a grăit, zicând: «De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci, ca un Dumnezeu a înviat din mormânt».

Slavă..., a Treimii:

Închinămu-ne Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Sfintei Treimi întru o ființă cu serafimii grăind: «Sfânt, sfânt, sfânt ești, Doamne».

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit; și bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit; și pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeași, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu și om.

Aliluia (de trei ori):

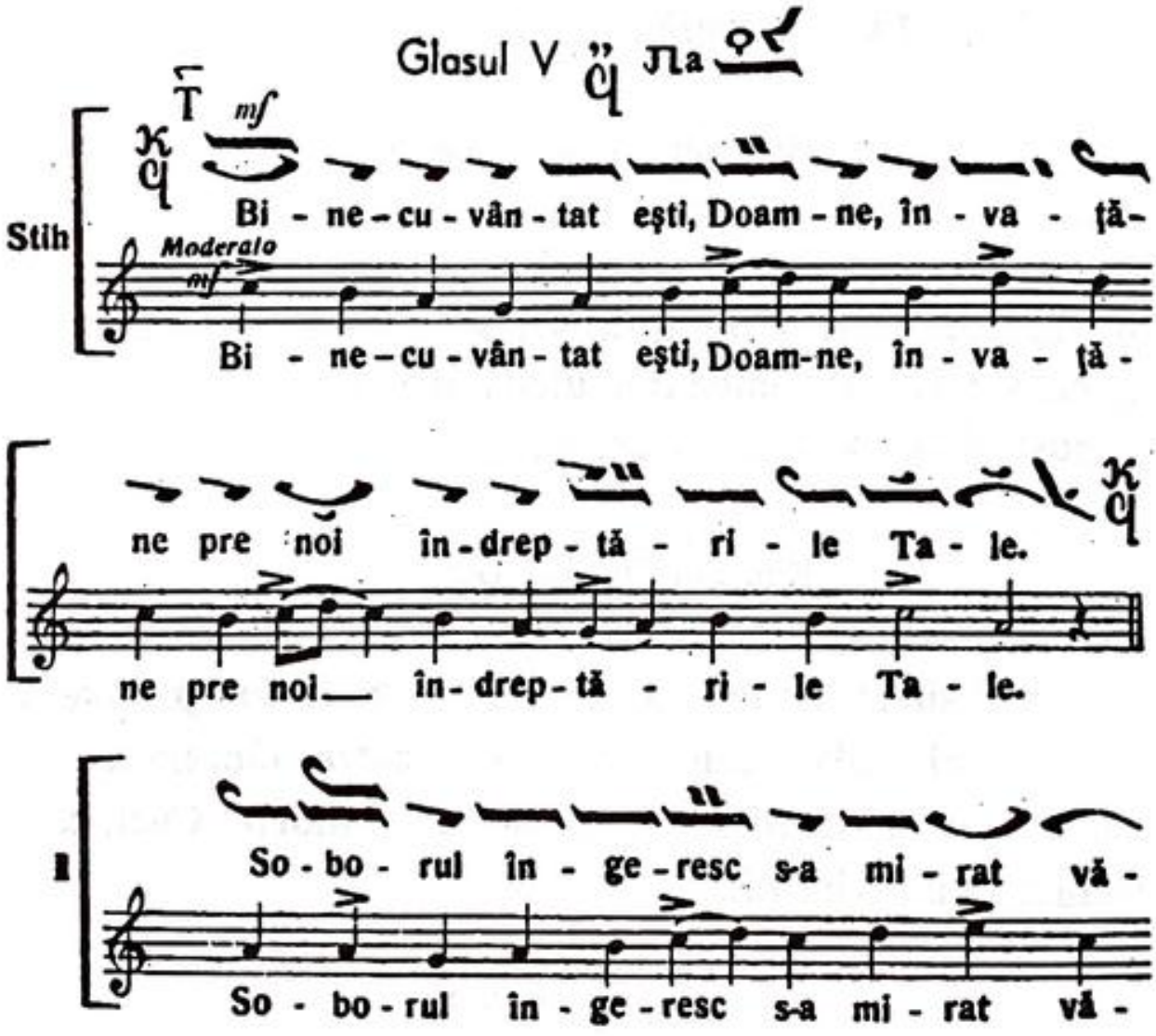

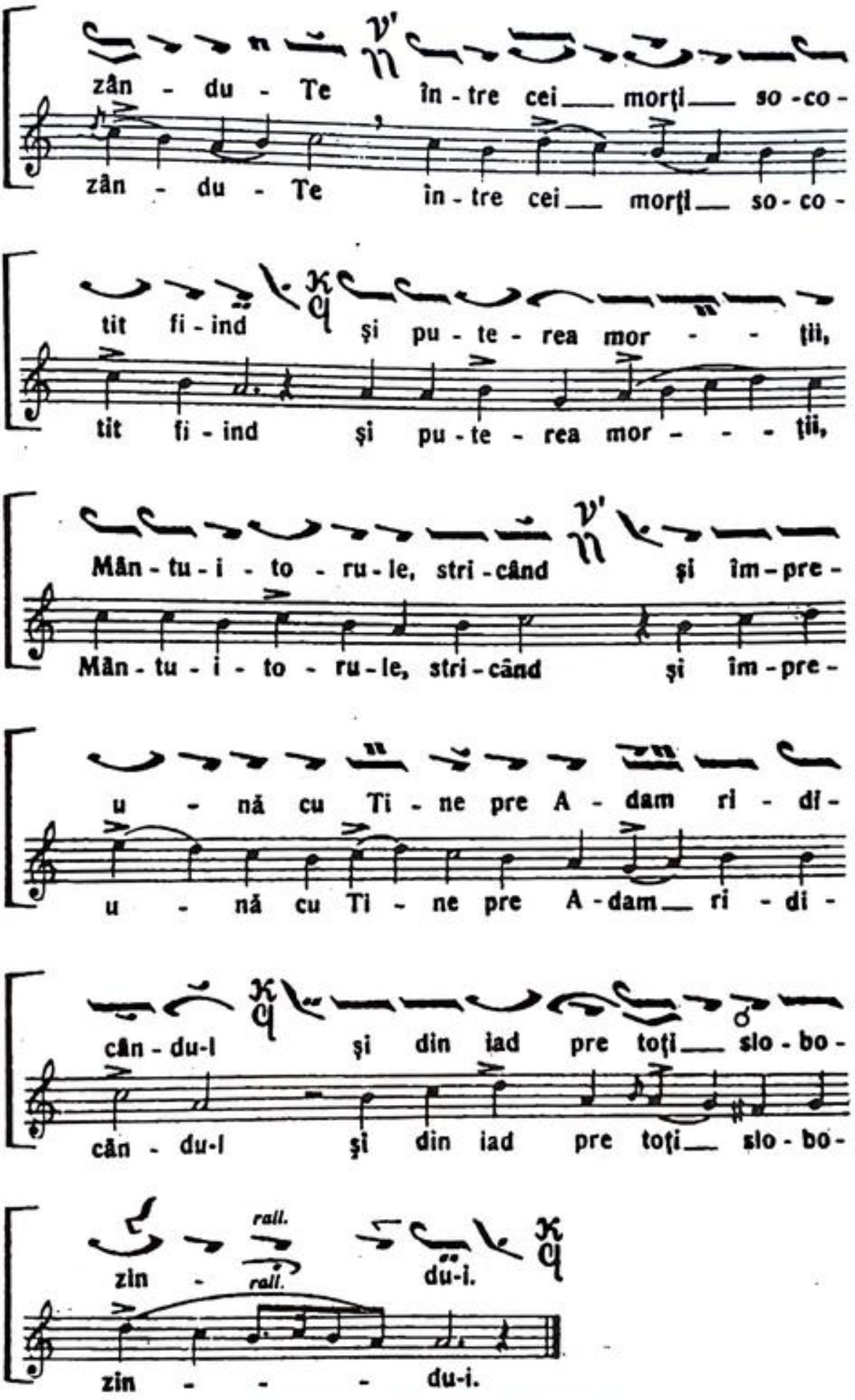
zân - du - Te în - tre cei morţi so - co -
zân - du - Te în - tre cei morţi so - co -
tit fi - ind şi pu - te - rea mor - - ţii,
tit fi - ind şi pu - te - rea mor - - - ţii,
Mân - tu - i - to - ru - le, stri - când şi îm - pre -
Mân - tu - i - to - ru - le, stri - când şi îm - pre -
u - nă cu Ti - ne pre A - dam ri - di -
u - nă cu Ti - ne pre A - dam ri - di -
cân - du-l şi din iad pre toţi slo - bo -
cân - du-l şi din iad pre toţi slo - bo -
rall.
zin - rall. du-i.
zin - - - du-i.

Stihul: Binecuvântat eşti, Doamne...

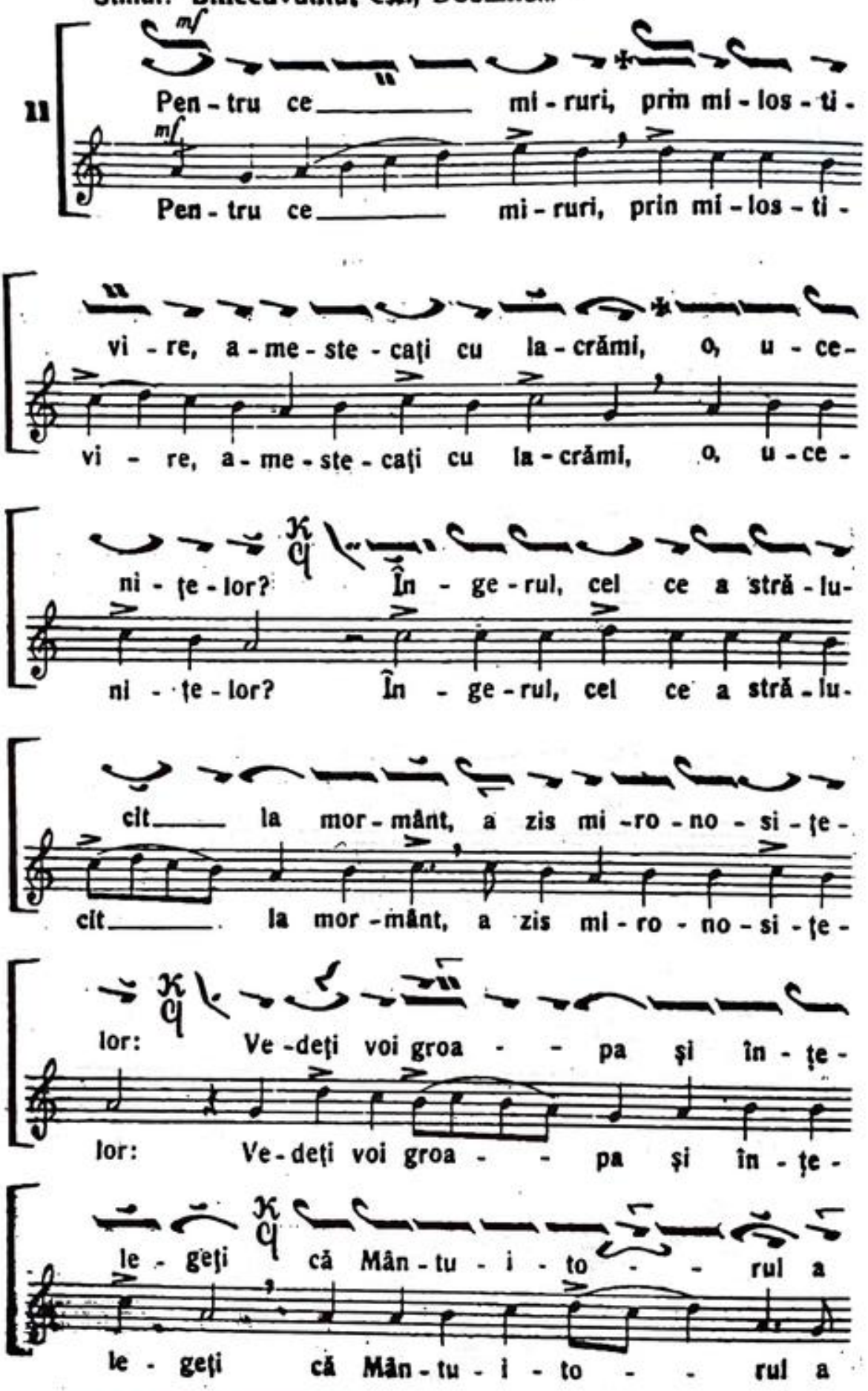

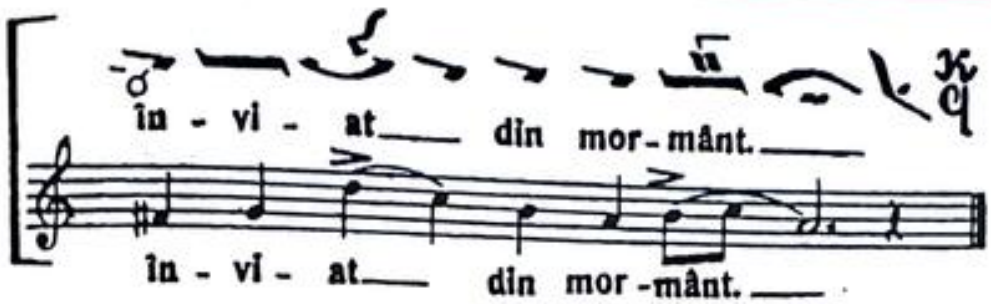

Stihul: Binecuvântat eşti, Doamne...

III

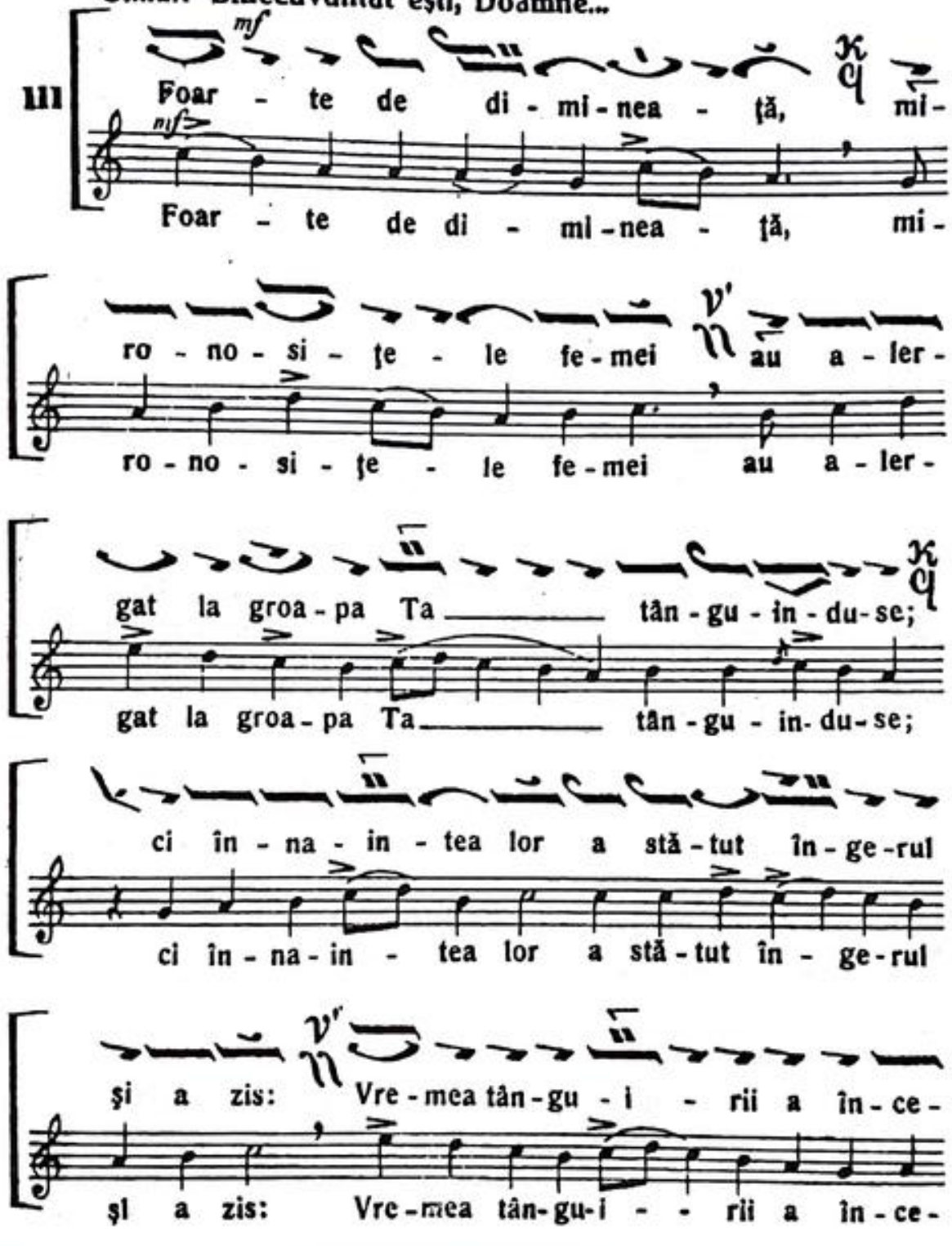

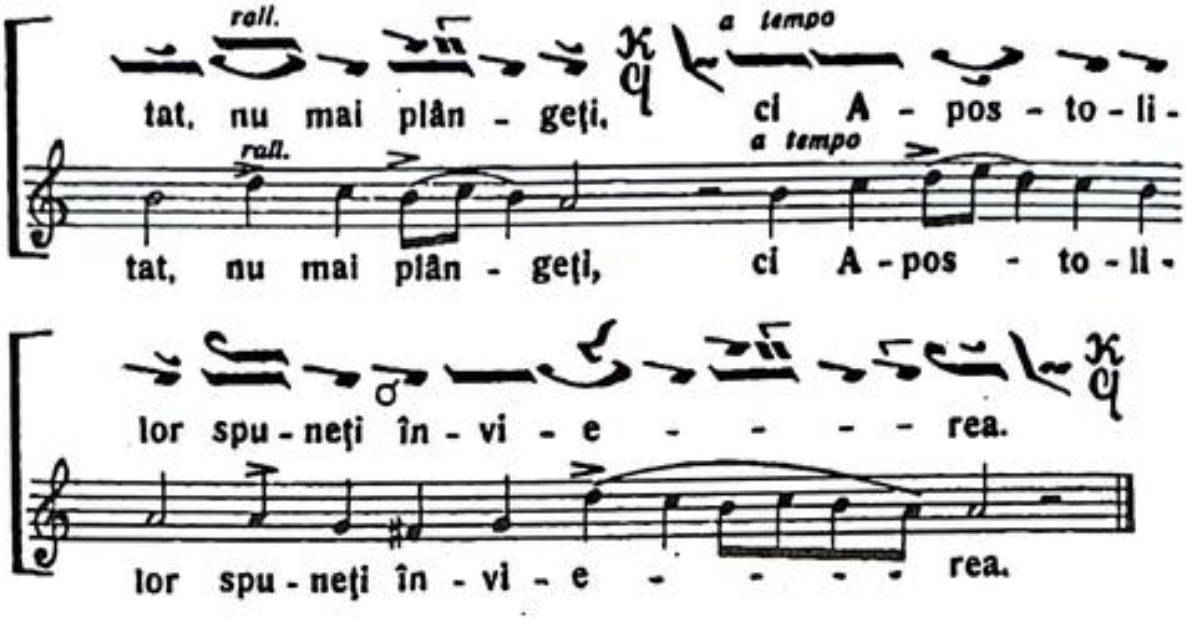

Stihul: Binecuvântat eşti, Doamne...

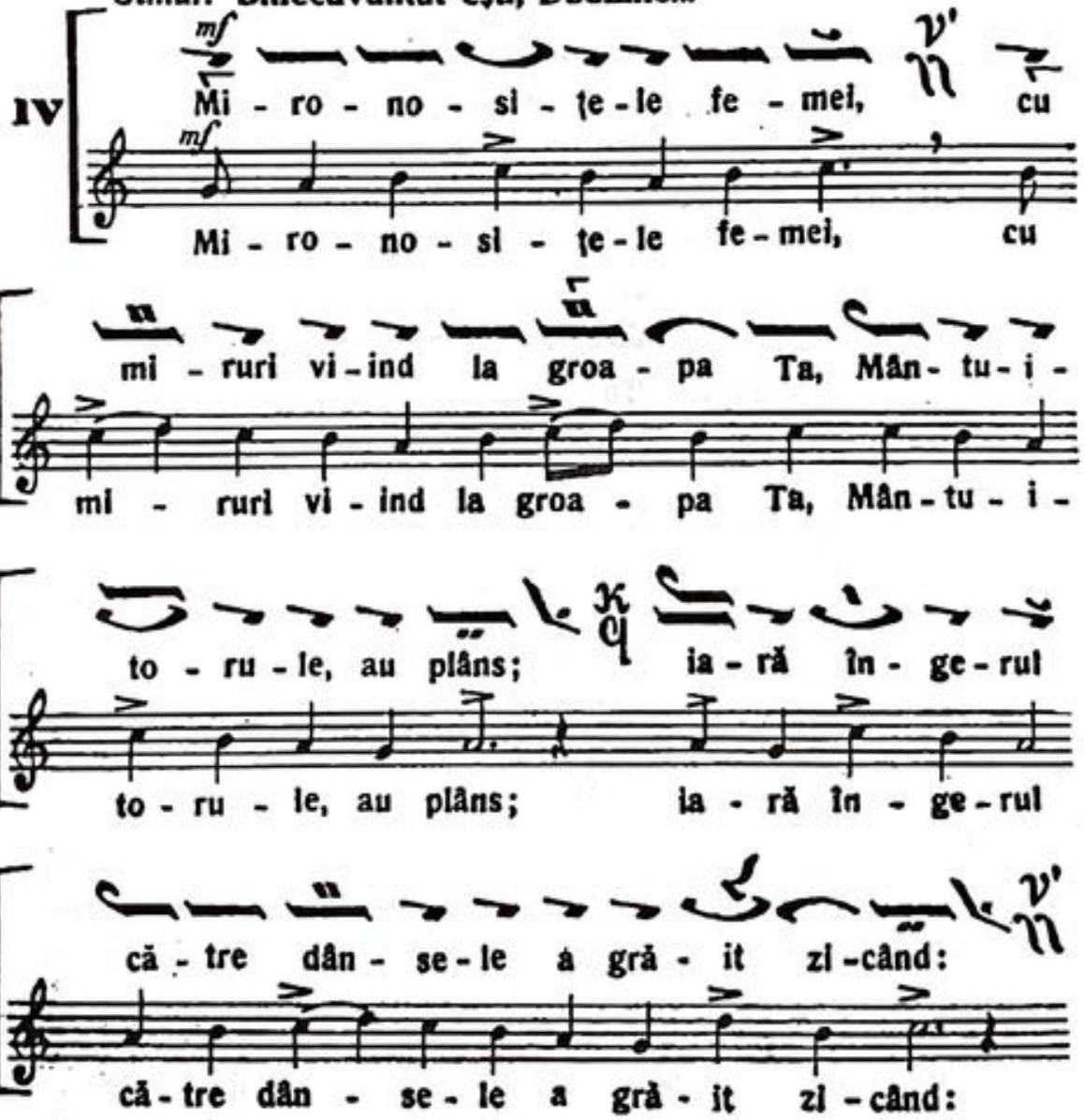

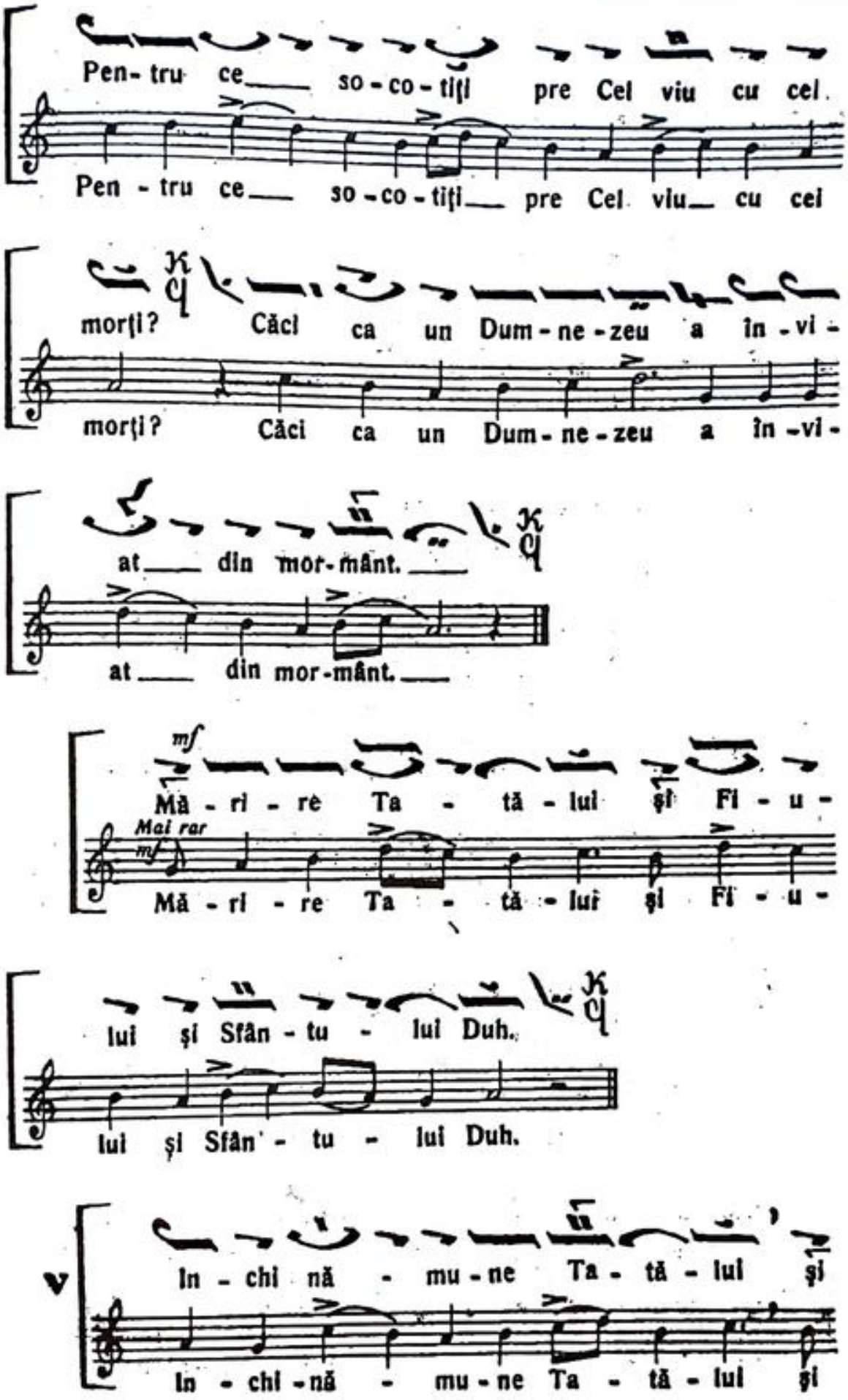
Pen- tru ce so - co - tiţi pre Cel viu cu cel
Pen - tru ce so - co - tiţi pre Cel viu cu cel
morţi? Căci ca un Dum - ne - zeu a în - vi -
morţi? Căci ca un Dum - ne - zeu a în - vi -
at din mor - mânt.
at din mor - mânt.
mf
Mă - ri - re Ta - tă - lui şi Fi - u -
Mai rar
mf
Mă - ri - re Ta - tă - lui şi Fi - u -
lui şi Sfân - tu - lui Duh.
lui şi Sfân - tu - lui Duh.
V
In - chi nă - mu - ne Ta - tă - lui şi
In - chi - nă - mu - ne Ta - tă - lui şi

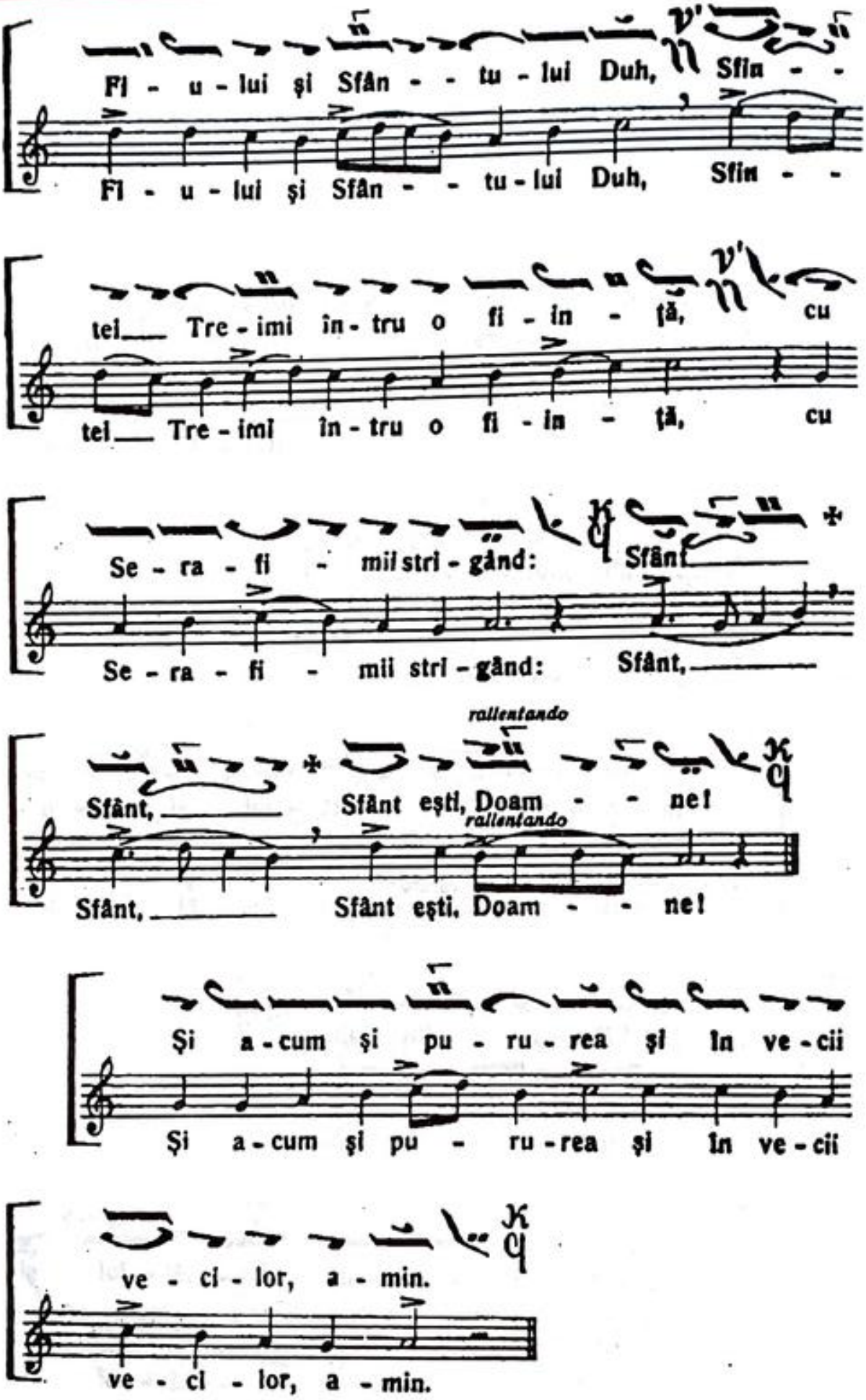
Fi - u - lui şi Sfân - - tu - lui Duh, Sfin - -
Fi - u - lui şi Sfân - - tu - lui Duh, Sfin - -
tel__ Tre - imi în - tru o fi - in - ţă, cu
tel__ Tre - imi în - tru o fi - in - ţă, cu
Se - ra - fi - mii stri - gând: Sfânt
Se - ra - fi - mii stri - gând: Sfânt,
rallentando
Sfânt, Sfânt eşti, Doam - - ne!
rallentando
Sfânt, Sfânt eşti, Doam - - ne!
Şi a - cum şi pu - ru - rea şi în ve - cii
Şi a - cum şi pu - ru - rea şi în ve - cii
ve - ci - lor, a - min.
ve - ci - lor, a - min.

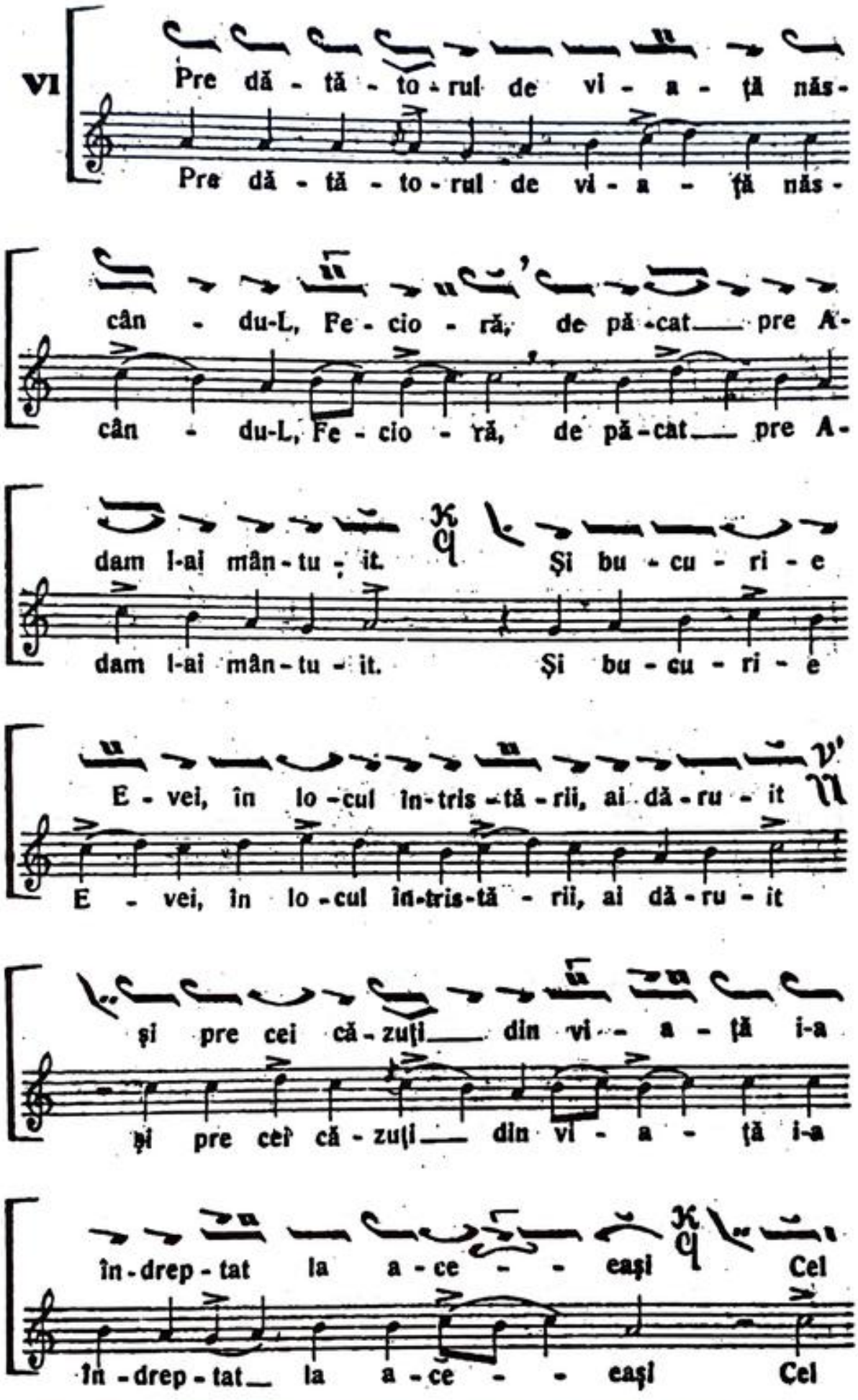
VI
Pre dă - tă - to - rul de vi - a - ţă năs -
Pre dă - tă - to - rul de vi - a - ţă năs -
cân - du-L, Fe - cio - ră, de pă - cat pre A -
cân - du-L, Fe - cio - ră, de pă - cat pre A -
dam l-ai mân - tu - it. Şi bu - cu - ri - e
dam l-ai mân - tu - it. Şi bu - cu - ri - e
E - vei, în lo - cul în - tris - tă - rii, ai dă - ru - it
E - vei, în lo - cul în - tris - tă - rii, ai dă - ru - it
şi pre cei că - zuţi din vi - a - ţă i-a
şi pre cei că - zuţi din vi - a - ţă i-a
în - drep - tat la a - ce - - eaşi Cel
în - drep - tat la a - ce - - eaşi Cel

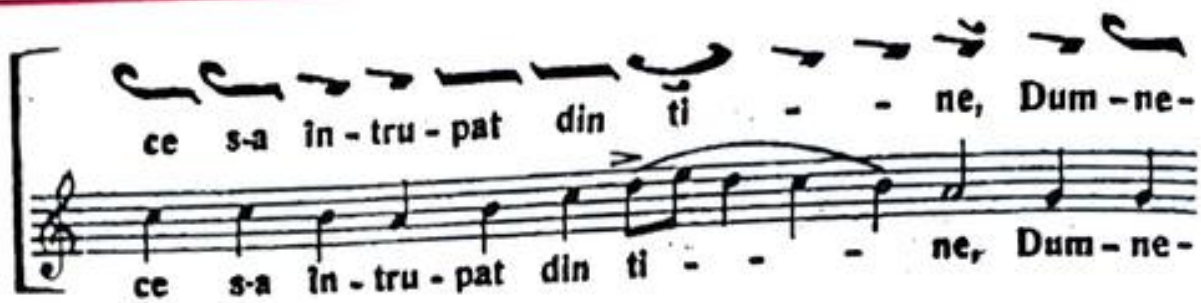
ce s-a în-tru-pat din ti - - ne, Dum-ne-
ce s-a în-tru-pat din ti - - - ne, Dum-ne-

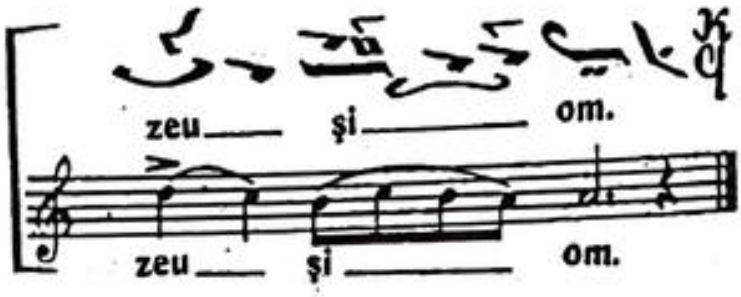
zeu___ şi___ om.
zeu___ şi___ om.

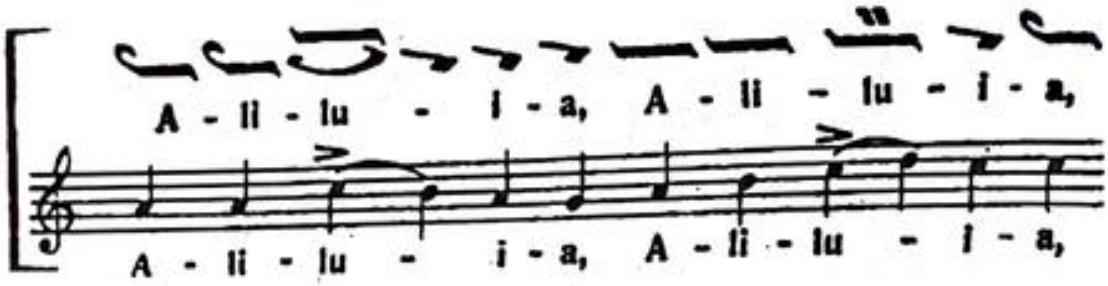
A - li - lu - i - a, A - li - lu - i - a,
A - li - lu - i - a, A - li - lu - i - a,

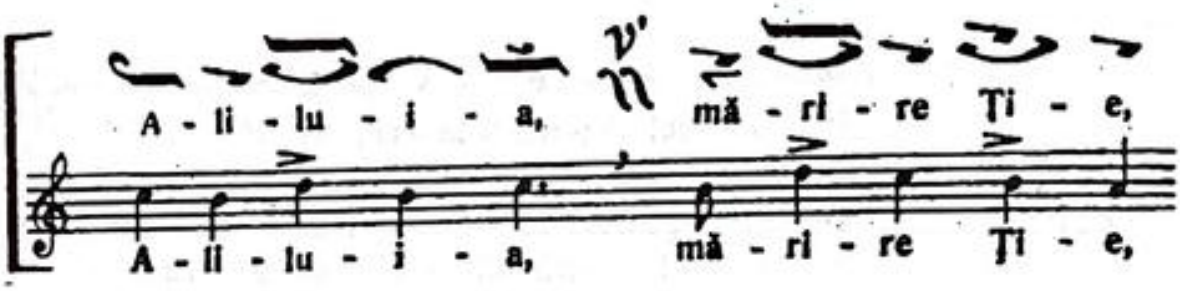
A - li - lu - i - a, mă - ri - re Ţi - e,
A - li - lu - i - a, mă - ri - re Ţi - e,

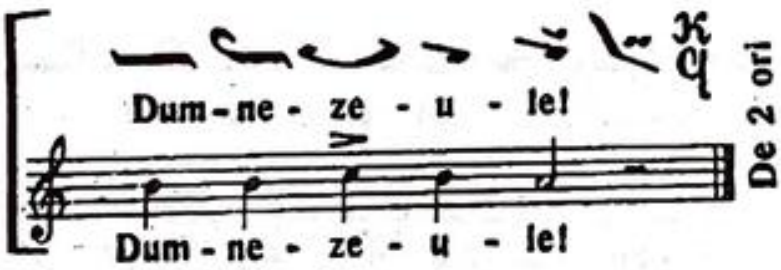
Dum-ne - ze - u - leI
Dum - ne - ze - u - leI
De 2 ori

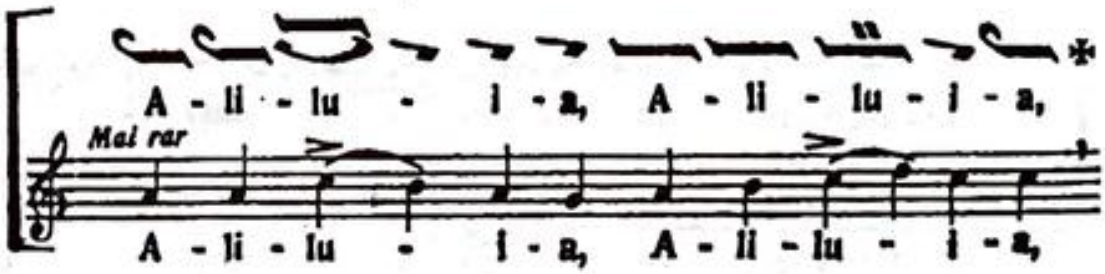
A - li - lu - i - a, A - li - lu - i - a,
Mai rar
A - li - lu - i - a, A - li - lu - i - a,

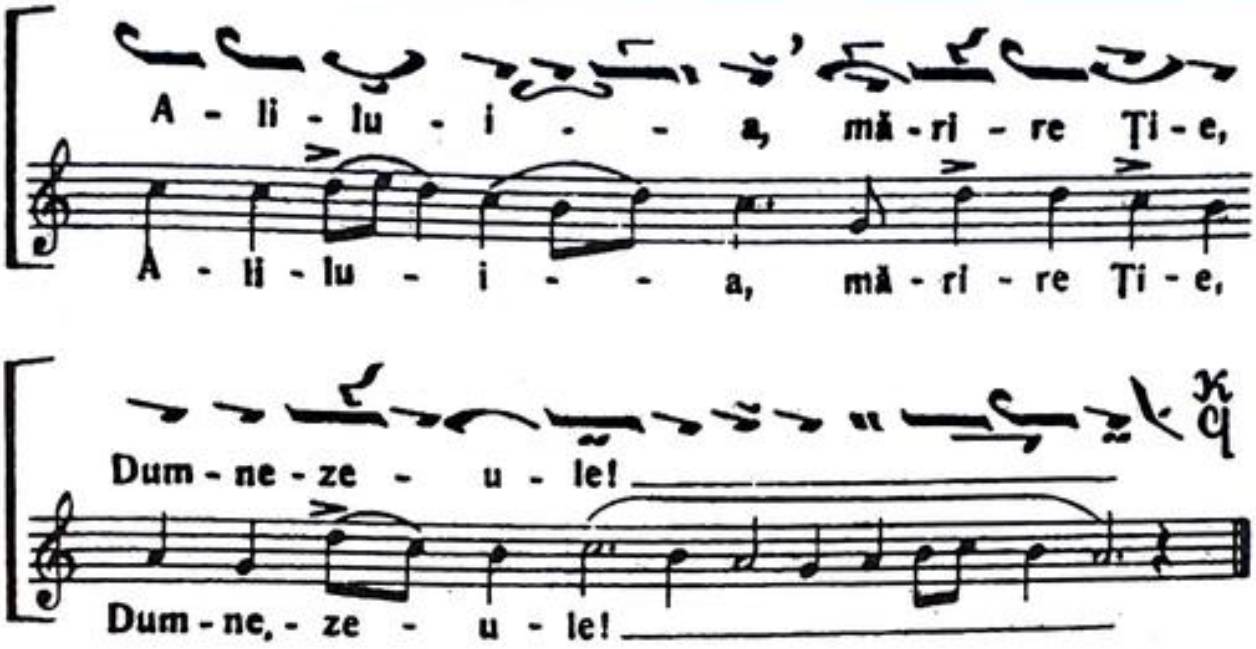

Preotul: **Ectenia mică** și **Ecfonisul:**

Că Tu ești Împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi se cântă SEDEALNA zilei, glasul 1:
Podobie: Mormântul Tău...

Cu giulgiu curat și cu miresme dumnezeiești a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-L la Pilat, și L-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, dis-de-dimineață venind mironosițele femei, au grăit: «Arată nouă precum ai zis mai înainte, Hristoase, Învierea Ta».

Slavă... Și acum..., altă Sedealnă, același glas și aceeași podobie:

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzând pe Cel ce șade în sânurile Tatălui cel nemuritor, cum a fost pus în mormânt ca

un mort; pe Care-L înconjoară cetele îngerești și-L slăvesc împreună cu morții cei din iad, ca pe un Făcător și Domn.

Urmează: **Psalmul 50**.

Apoi:

CANONUL

Irmosul de două ori, iar troparele pe 12 și iarăși irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon, de la Cântarea întâia până la Cântarea a 6-a, este alcătuire a lui Marcu monahul, episcopul Idruntului. Irmoasele sunt alcătuire a unei femei cu numele Casia. Iar de la Cântarea a 6-a până la sfârșit sunt alcătuire a lui Cosma.

Afară de Irmoase, celelalte tropare în grecește au acest acrostih: «Și astăzi laud Sâmbăta cea mare».

Cântarea 1, glasul al 6-lea:
Irmosul:

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe prigonitorul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiți. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Doamne Dumnezeul meu, cântare de petrecere și laudă de îngropare voi cânta Ție, Celui ce mi-ai deschis intrările vieții cu îngroparea Ta, și moartea și iadul cu moartea ai omorât.

Sus pe scaun și jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume, și cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, Începătorule al vieții.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele de desubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine ființa mea cea din Adam, și, îngropându-Te, m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a:
Irmosul:

Pe Tine, Cel ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ținere, văzându-Te făptura spânzurat în Locul Căpățânii, de multă spaimă a fost cuprinsă, strigând: «Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne».

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulțind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăție și celor din iad, Stăpâne, care strigă: «Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne».

Întinsu-Ți-ai palmele și ai împreunat cele depărtate de demult; iar cu înfășurarea giulgiului, Mântuitorule, și cu mormântul ai dezlegat pe cei legați, care strigau: «Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne».

În mormânt și sub peceți Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Și-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă: «Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni».

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:
Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm...
SEDEALNA, glasul l:
Însăși podobia:

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul

stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt, la Unul, Dumnezeul nostru.

Slavă..., Și acum..., tot accasta.

Cântarea a 4-a:
Irmosul:

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzând-o Avacum, spăimântându-se, a grăit: «Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic».

Astăzi ai sfințit ziua a șaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrărilor; că toate le prefaci și le înnoiești, odihnindu-Te, Mântuitorul meu, și iarăși zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărțit; că a rupt amândouă legăturile: a morții și a iadului, cu puterea Ta, Cuvinte.

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi și Atotputernic; și de înfricoșătorul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a:
Irmosul:

Lumina cea neînserată a dumnezeiești Tale arătări, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzând-o, de noapte mânecând, a grăit: «Învia-vor morții și cei din morminte se vor scula, și toți cei de pe pământ se vor bucura».

Înnoiești pe pământeni, Ziditorule, făcându-Te pământean; și giulgiul și mormântul arată taina ce este întru Tine, Cuvinte;

că sfetnicul cel cuvios, înseamnă sfatul Celui ce Te-a născut, Care m-a înnoit în Tine cu mare cuviință.

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe care l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviință făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, care este lucru necuvenit.

Ieșind, Ziditorul meu, din ceea ce nu știe de bărbat, și fiind împuns cu sulița în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viață, și ridicând viața din somn și din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a:
Irmosul

Prins a fost, dar nu a fost ținut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit și îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieșit și a grăit străjerilor:

«Cei ce păziți cele deșarte și mincinoase, mila voastră ați părăsit-o».

Omorât ai fost, dar nu Te-ai despărțit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat; că de s-a și stricat Templul Tău în vremea patimii, și așa unul era ipostasul Dumnezeirii și al trupului Tău; că în amândouă unul ești, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu și om.

Greșeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deși a pătimit firea trupului Tău celui de țărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că

stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune, și din Înviere ai arătat izvorul vieții celei nestricăcioase.

Împărățit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morții; și ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, cel dintâi sculat din morți.

Urmează **Ectenia mică** cu Ecfonisul: Că tu ești Împăratul păcii...

CONDACUL

Glasul al 6-lea:

Cel ce a încuiat adâncul S-a văzut mort, și cu smirnă și cu giulgiu înfășurându-Se, în mormânt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte; și femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar și grăind: Aceasta este sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate S-a înălțat pe Cruce, și se tânguiește toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele și-a ascuns razele, și stelele și-au tăinuit lumina, și pământul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit și pietrele s-au despicat, și morminte multe s-au deschis, și trupuri de sfinți bărbați s-au sculat; iadul jos a suspinat, și iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au grăit: «Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi».

SINAXARUL
DIN SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei și apoi acesta:

În Sfânta și Marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască și trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune, a fost mutat spre viață veșnică.

Stih: Ostași, degeaba mai păziți mormântul, căci pe Cel ce-i Viața nu-L ține pământul!

Cele patruzeci de zile ale Postului Mare întrec pe celelalte zile; iar mai mare decât acestea este *săptămâna cea mare*; și iarăși mai mare decât săptămâna mare este această Sfântă și Mare Sâmbătă. Se numește *săptămâna mare* nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că în ea s-au săvârșit și mai cu seamă azi, minunile mari și mai presus de fire și faptele neobișnuite ale Mântuitorului nostru. Căci după cum la întâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârșind toate lucrurile, și în urmă în ziua a șasea a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Lui și a sfințit ziua, numind-o Sâmbătă, care se tâlcuiește odihnă, tot așa și la facerea lumii celei spirituale, săvârșind toate în chipul cel mai bun, în ziua a șasea a creat din nou pe omul stricat și înnoindu-l iarăși prin Crucea cea de viață purtătoare S-a odihnit încă o dată cu o odihnă desăvârșită, de toate lucrurile Lui, dormind un somn dătător de viață și mântuitor. Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc

Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui i-a dat și propriul Său sânge, fără să-I fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut odată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți drepți, nimic din blestemul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumpărați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire ca Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărățind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei putreziri a trupului și o nimicire desăvârșită a mădularelor. Iar Iosif, coborând de pe Cruce sfântul trup al Domnului, l-a înmormântat într-un mormânt nou, punând o piatră foarte mare la intrarea mormântului. Într-adevăr, iudeii s-au dus Vineri la Pilat și i-au spus: "... Ne-am adus aminte că înșelătorul Acela a spus pe când trăia, că după trei zile Se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să poruncești să se întărească mormântul cu ostași." Dacă este un înșelător, pentru ce, iudeilor, I-ați ascultat cu râvnă

cuvintele Lui pe când trăia? Dar când a spus Hristos: "Mă voi scula?" Poate că iudeii au scos asta din pilda cu Iona. Negreșit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiți de judecată! Nu știau că ceea ce făceau în sprijinul lor o făceau împotriva lor! Pilat le-a îngăduit, iar ei, împreună cu o ceată de ostași, au întărit mormântul și l-au și pecetluit. Și s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială Învierea Domnului, o dată ce era străină și paza și pecetea. Dar deodată iadul se cutremură, când simte puterea Domnului, dând după puțină vreme afară, din pricina înghițirii nedrepte a lui Hristos, piatra cea tare și din capul unghiului, și pe cei ce-i mâncase și-i ținea din veac în pântece.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:
Irmosul:

Negrăită minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe evlavioșii tineri din văpaie, în mormânt este pus mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: «Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

Rănitu-s-a Iadul, primind în inima sa pe Cel ce S-a rănit în coastă cu sulița, și a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: «Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață,

spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: «Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

După obiceiul pentru cei morți, a primit punerea în mormânt Viața tuturor, și a arătat mormântul izvor al Învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: «Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad și în mormânt și în Eden nedespărțită, împreună cu Tatăl și cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: «Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

Cântarea a 8-a:
Irmosul:

Spăimântează-te înfricoșându-te cerule, și să se clatine temeliile pământului. Că iată este socotit între cei morți, Cel ce locuiește întru înălțime, și în mormânt mic, ca un străin, este primit. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Stricatu-S-a Templul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuiește întru înălțime, S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimateea s-a arătat inimos, că văzând mort și gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut și L-a îngropat, strigând: Tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

O, minune nouă ! O, bunătate! O, nespusă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluiește sub pământ, Cel ce locuiește

întru înălțime, și este hulit Dumnezeu ca un înșelător. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L, întru toți vecii.

Apoi preotul zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o mărim.

La Cântarea a 9-a nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:
Irmosul:

Nu te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pântece fără de sămânță; că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credință și cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.

Întru străină nașterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfâșii cumplit cu sabia întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

Mă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoșează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmași cu Crucea, iarăși voi învia și te voi mări.

Să se bucure făptura, să se veselească toți pământenii, că vrăjmașul, iadul, a fost prădat; femeile cu miruri să iasă în întâmpinare, că izbăvesc pe Adam și pe Eva cu tot neamul, și a treia zi voi învia.

Urmează **Ectenia mică** cu ecfonisul:

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești...

Luminânda nu se cântă, ci numai:

Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru... (de 3 ori).

PROHODUL

LA LAUDE

Se pun patru stihiri și se cântă pe glasul al 2-lea, însuși glasul:

Toată suflarea să laude pe Domnul, lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați pe El întru cele înalte. Ție se cuvine cântare, Dumnezeule.

Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui. Ție se cuvine cântare, Dumnezeule.

Astăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme Viața, și iadul se cutremură, și Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduielii Tale, prin care săvârșind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veșnică, prin Sfântă Învierea Ta cea din morți.

Ce este această priveliște ce se vede? Ce este această încetare? Împăratul veacurilor săvârșind rânduiala cea prin patimă, petrece Sâmbăta în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să zicem: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărățești în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniți să vedem viața noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în morminte. Veniți astăzi că, văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I grăim ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deștepta pe Tine, Împărate? Dar Te scoală cu puterea Ta Însuți, Cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ție.

Glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus, și L-a pus pe el în mormânt nou al său; că era să iasă El din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morții și ai deschis oamenilor ușile raiului, slavă Ție.

– Se aduce Sf. Cruce în Sf. Altar.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Ziua de astăzi, mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale, Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții după trup odihnindu-Se și la ceea ce era iarăși întorcându-Se prin Înviere, ne-a dăruit nouă viață veșnică, ca un bun și iubitor de oameni.

Și acum..., glasul al 2-lea:
Preabinecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu...

Preotul:

Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

DOXOLOGIA MARE (vezi pag.175)

În vremea Doxologiei, preotul intră în sfântul altar și se îmbracă în toate veșmintele; iar când sunt mai mulți preoți și diaconi, se îmbracă în toate veșmintele numai preotul întâistătător, adică protosul și diaconii; ceilalți având numai epitrahile și feloane.

Ieșind și așezându-se în jurul Sfântului Epitaf, așteaptă sfârșitul Doxologiei. La primul "Sfinte Dumnezeule...", preotul sau întâistătătorul cădește Sfântul Epitaf (de 3 ori), în chipul crucii; iar la al treilea "Sfinte Dumnezeule..." se ridică Sfântul Aer, și ținându-l iarăși peste capul celui mai mare și peste capetele celorlalți preoți slujitori și purtându-se înaintea lor cele două sfeșnice, cu lumânări aprinse și diaconii cădind către Sfântul Aer, ies afară din biserică și încep înconjurul ei. În tot acest timp cântăreții și credincioșii, cu prapore și lumânări cântă: **Sfinte Dumnezeule...** *sau* **Mergi la cer...** *Când preoții ajung în partea de miazăzi a bisericii se opresc și împreună cu ei toți credincioșii, iar unul dintre preoți sau diaconul, dacă este, zice, cădind, ectenia:*

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... *și pomenește pe Patriarh, Mitropolit sau Episcop, pe egumen (în mănăstiri) și Cârmuirea țării (după îndrumările Sfântului Sinod).*

Încă ne rugăm pentru bună întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini...

Preotul zice ecfonisul: **Că milostiv și iubitor...**

Apoi merg mai departe în jurul bisericii, cântând: ***Sfinte tare...****; și oprindu-se în dreptul absidei altarului, preotul sau diaconul zice:*

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru fericiții ctitori și pentru cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindenea.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini...

Preotul zice ecfonisul: **Că milostiv și iubitor...**

Cântând apoi: **Sfinte fără de moarte..,** *vin în partea de miazănoapte a bisericii, preotul sau diaconul, cădind, zice:*

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru frații noștri preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii, și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini...

Preotul zice ecfonisul: **Că milostiv și iubitor...**

Apoi ajungând la ușa bisericii, preotul sau diaconul iarăși zice:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfânta și întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă de la Tine mare și multă milă.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini...

Încă ne rugăm ca să se păzească sfânt locașul acesta și țara aceasta... *și celelalte.*

Preotul, ecfonisul: **Auzi-ne pe noi Dumnezeule...** *și* **Că milostiv și iubitor...**

După aceasta, preotul și purtătorii Sfântului Epitaf intră în biserică și, ajungând în fața ușilor împărătești, preotul sau cel mai mare între preoți zice: ***Înțelepciune drepți!*** *după care se intră în altar prin ușile împărătești. Așează Sfântul Epitaf pe sfânta masă și cântă, o dată, troparul:*

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou, îngropându-l, l-a pus.

Apoi, îndată: Troparul proorociei, glasul al 2-lea:

Cel ce ții marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuiești firea omenească de căderea cea din iad; și făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Preotul: **Să luăm aminte! Pace tuturor!**

Strana:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și ne mântuiește pe noi pentru numele Tău (Ps. 43, 28).

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit și părinții noștri ne-au spus nouă (Ps. 43,1).

Înțelepciune!

Din Proorocia lui Iezechiel, citire:

(XXXVII, 1-14)

Să luăm aminte!

Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu Duhul și m-a așezat în mijlocul unui câmp plin de oase omenești, și m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și foarte uscate. Și mi-a zis Domnul: «Fiul omului, vor învia oare oasele acestea?». Iar eu am zis: «Dumnezeule, numai Tu știi aceasta». Domnul însă mi-a zis: «Proorocește asupra oaselor acestora și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată eu voi

face să intre în voi duh și veți învia. Voi pune pe voi vine, și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veți învia și veți cunoaște că Eu sunt Domnul». Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Și când am proorocit, iată s-a făcut un sunet și o mișcare și oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa. Și am privit și eu și iată erau pe ele vine, și crescuse carne și piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele. Atunci mi-a zis Domnul: «Fiul omului, proorocește duhului, proorocește și zi duhului: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și vor învia!». Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, și a intrat în ei duhul și au înviat, și mulțime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor. Și mi-a zis iarăși Domnul: «Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel». Iată ei zic: «S-au uscat oasele noastre și nădejdea noastră a pierit; suntem smulși din rădăcină». De aceea proorocește și le spune: «Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre și vă voi duce în țara lui Israel. Astfel veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre. Și voi pune în voi Duhul Meu și veți învia și vă voi așeza în țara voastră și veți cunoaște că Eu, Domnul, am zis aceasta și am făcut», zice Domnul.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit (Ps. 9,32).

Stih: Lăuda-Te-voi Doamne, din toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 9,1).

Apoi preotul zice: **Înțelepciune!**

Urmează APOSTOLUL:

Din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(I Cor. V, 6-8; Gal. III, 13-14)

Să luăm aminte!

Fraților, semeția voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat dospește toată frământătura? Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu azimele curăției și ale adevărului. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: «Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn», ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credință, făgăduința Duhului.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul (Ps. 67,1).

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de la fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții să se bucure. (Ps. 67,2).

Evanghelia de la Matei:

Iar a doua zi, care vine după vineri... Sfârșitul: ...pecetluind piatra.

Apoi **Ecteniile:** Să zicem toți din tot sufletul...(vezi pag. 427). Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață... și celelalte (vezi pag.118).

Și apoi se face Apolisul:

Cel ce pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, patimile cele înfricoșătoare și Crucea cea de viață făcătoare și îngroparea cea de voie cu trupul a primit, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfântului (N), (al cărui hram îl poartă biserica), ale Sfântului (N), a cărui pomenire o săvârșim, ale sfinților, drepților și dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

CÂNTĂRILE TREIMICE PE 8 GLASURI

Care se cântă în Postul Mare și în celelalte posturi, când nu se cântă: Dumnezeu este Domnul... nici tropare, ci Aliluia, cu stihurile acestea:

Stih: Dis-de-dimineață mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ.
Stih: Dreptate vă învățați, cei ce locuiți pe pământ.
Stih: Pizmuire va lua pe poporul cel neînvățat.
Stih: Adaugă lor rele, Doamne, adaugă rele celor măriți ai pământului.

După fiecare stih, se cântă: Aliluia (de 3 ori), iar câteodată aceste

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul l:

Cu trupești închipuiri, către mintea cea netrupească și fără materie, a Puterilor celor fără de trup ridicându-ne, și prin cântare întreit-sfântă a Dumnezeirii celei în trei ipostasuri primind strălucire, ca heruvimii să strigăm către Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

În alte zile să se schimbe sfârșitul, după cum se arată mai departe.

Slavă...

Cu toate Puterile cerești, ca heruvimii să strigăm Celui ce este întru cei de sus, întreit-Sfântă laudă înălțându-I: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Sculându-ne din somn, cădem către Tine, Bunule, și cântare îngerească strigăm Ție, Puternice: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Se cuvine a ști:

Că la sfârșitul Cântărilor Treimice și al Luminândelor în toată săptămâna se zice:

LUNI: ...cu ocrotirile celor fără de trup miluiește-ne pe noi.

MARȚI: ...pentru rugăciunile Mergătorului înainte, miluiește-ne pe noi.

MIERCURI ȘI VINERI: ...cu puterea Crucii Tale, păzește-ne pe noi.

JOI: ...pentru rugăciunile apostolilor Tăi și ale ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul l:

Cela ce răsari lumină Doamne, curățește sufletul meu de tot păcatul cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 2-lea:

Puterilor celor de sus urmând pe pământ, cântare de biruință aducem Ție, Bunule; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Nezidita fire, Făcătorul tuturor, buzele noastre le deschide, ca să vestim lauda Ta, cântând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Din pat și din somn m-ai ridicat, Doamne, mintea mea o luminează, inima mea și buzele mele le deschide, ca să Te laud pe Tine, Sfântă Treime: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 2-lea:

Lumina Ta cea pururea veșnică trimite-o, Hristoase Dumnezeule, și luminează ochii cei de Taină ai inimii mele, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 3-lea:

Treime de o ființă și nedespărțită, Unime în trei ipostasuri și împreună-veșnică, Ție, ca unui singur Dumnezeu, cântare îngerească cântăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Pe Tatăl cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început, pe Duhul cel împreună-veșnic, Dumnezeirea cea una, ca heruvimii a slăvi, îndrăznind zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fără de veste Judecătorul va veni, și faptele fiecăruia se vor descoperi; deci cu frică să grăim în miezul nopții: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Trimite lumina Ta, Hristoase Dumnezeule, și luminează inima mea, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 4-lea:

Noi cei muritori, îndrăznind să aducem cântarea slugilor Tale celor ce sunt duhuri, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Precum cetele îngerilor acum în cer, așa și stările oamenilor pe pământ, cu frică Ție aducem cântare de biruință, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe Părintele Tău cel fără de început, și pe Tine, Hristoase Dumnezeule, și pe Duhul cel Preasfânt, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 4-lea:

Cela ce răsari lumina lumii Tale, sufletul meu cel ce este întru întuneric curățește-l de tot păcatul, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 5-lea:

Vremea cântării este și ceasul rugăciunii. Cu osârdie să grăim către unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești

Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Îndrăznind a ne asemăna oștilor Tale celor înțelegătoare, Treime, Ceea ce ești fără de început, cu guri nevrednice grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Cel ce în pântece fecioresc ai încăput și de sânurile Tatălui nu Te-ai despărțit, Hristoase Dumnezeule, cu îngerii primește-ne și pe noi, care grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 5-lea:

Dătătorule de lumină, Doamne, trimite lumina Ta și luminează inima mea cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 6-lea:

Heruvimii stând înainte cu frică și serafimii spăimântându-se cu cutremur, întreit Sfântă cântare aduc cu glas neîncetat. Cu care și noi pacătoșii grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Cu guri fără de trup, cu doxologii fără tăcere, cei cu câte șase aripi cântă Ție întreit sfântă cântare, Dumnezeul nostru; iar noi cei de pe pământ cu buze nevrednice laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe Unimea dumnezeirii în Treime, în unire neamestecată o slăvim, și cântare îngerească grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 6-lea:

Doamne, trimite sufletelor noastre lumina Ta cea pururea veșnică, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 7-lea:

Cel ce ești lăudat de heruvimi cu putere prea înaltă, și cu dumnezeiască Slavă de îngeri închinat, primește-ne și pe noi, cei de pe pământ, care cu buze nevrednice laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Ca pe un somn lepădând lenea, suflete, îndreptare spre lauda Judecătorului arată, și cu frică grăiește: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Dumnezeirii celei neapropiate, Treimii celei într-o unime, întreit-sfântă laudă a serafimilor înălțând, cu frică să grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 7-lea:

Ridică-mă, Doamne, spre lauda Ta, și mă învață să fac voia Ta, Sfinte, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 8-lea:

Spre cer inimile având, cetelor îngerești să urmăm și cu frică la Cel Atotputernic să cădem, laudă de biruință grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trupuri, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Heruvimii, neîndrăznind a privi la Tine zburând strigă cu înălțare de vers, cântarea dumnezeiască a glasului celui întreit-Sfânt; cu care și noi grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești

Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fiind robiți de mulțimea greșelilor noastre, și neîndrăznind a privi la înălțimea Ta, sufletul și trupul plecăm, și cu îngerii cântare grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

LUMINÂNDA, glasul al 8-lea:

Lumină fiind, Hristoase, luminează-mă întru Tine, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

STIHIRI DE UMILINȚĂ

Sedelne și Martirice, care se cântă la toate glasurile în Sfântul și Marele Post.

GLASUL ÎNTÂI
DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei din Minei.

Stihiri de umilință, glasul I:

Pentru că mult este noianul greșelilor mele, Mântuitorule, și rău m-am afundat întru păcatele mele, dă-mi și mie mâna ca și lui Petru; mântuiește-mă, Dumnezeule, și mă miluiește.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile și faptele cele rele, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeule, ca să grăiesc: Mântuiește-mă Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește.

Altă lume pe tine suflete te așteaptă, și Judecătorul va să vădească cele ascunse și rele ale tale; deci să nu rămâi întru aceste de aici, ci apucă înainte, grăind către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine cel cuprins de lenea păcatului; trezește gândul meu spre pocăință și lucrător destoinic al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea, și mare milă.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul l:

Întru fărădelegi fiind zămislit eu, desfrânatul, nu cutez să caut la înălțimea cerului; ci, îndrăznind la iubirea Ta de oameni, grăiesc: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi (Ps. 6,1).

De vreme ce dreptul abia se mântuiește, dar eu, păcătosul, cel ce n-am purtat greul și zăduful zilei, unde mă voi arăta? Ci cu cei din al unsprezecelea ceas împreună mă numără Dumnezeule, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Minunea minunilor văzând-o întru Tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de har; că ai zămislit fără sămânță și ai născut, precum nu se poate spune, pe Cel pe Care nu-L pot vedea mai-marii cetelor îngerești. Pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La cântarea a 7-a, se zice Martirica în locul Condacului, dacă Mineiul nu are condac. Iar dacă are, se zice Martirica împreună cu sedelnele. Așa se face în tot postul.

Martirica, glasul 1:

Cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor, s-au îmbrăcat mării purtători de lupte întru Tine, Doamne; căci

cu răbdarea bătăilor au biruit pe cei fără de lege, și cu putere dumnezeiască din cer biruință au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă, Dumnezeule, mare mila Ta.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia catismă, Sedealna, glasul 1:
Podobie: Mormântul Tău...

Brațele părintești grăbește de-mi deschide, că desfrânat am cheltuit viața mea. Spre bogăția cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând Mântuitorule, nu trece acum cu vederea inima mea cea sărăcită. Căci către Tine, Doamne, cu umilință strig: Greșit-am la cer și înaintea Ta.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Înfricoșător este divanul Tău, judecata Ta dreaptă și lucrurile mele sunt rele; iar Tu, Milostive, apucând înainte, mântuiește-mă și mă scoate din osândă; ferește-mă, Stăpâne, de partea caprelor, și mă învrednicește a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai zămislit fără ardere focul Dumnezeirii și ai născut fără sămânță izvorul vieții, pe Domnul, Născătoare de Dumnezeu ceea ce ești plină de har, păzește pe cei ce te măresc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Ca niște ostași buni cu un cuget crezând, netemându-vă sfinților, de îngrozirile tiranilor, ați venit cu dragoste la Hristos, luând cinstita cruce și săvârșindu-vă călătoria, ați luat biruință din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; Slavă Celui ce v-a încununat; Slavă Celui ce lucrează, prin voi, tuturor tămăduiri.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul 1:

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, cea cu totul fără prihană, mort întins pe Cruce a strigat: Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl și cu Duhul, ce este această rânduială nespusă a Ta prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale, celor preacurate, Stăpâne.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Lemnului crucii Tale ne închinăm, Iubitorule de oameni, că pe el ai fost pironit, Viața tuturor; raiul ai deschis, Mântuitorule, tâlharului celui ce a venit la Tine cu credință și s-a învrednicit de desfătare zicând către Tine: Pomenește-mă, Doamne! Primește-ne ca pe acela și pe noi care strigăm: Greșit-am toți milostivirii Tale, nu ne trece pe noi cu vederea.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Văzându-Te mielușeaua pe Tine, Mielușelul, răstignit pe lemn cu tâlharii și împuns cu sulița în coastă, din îndelungă-

răbdarea Ta, Cuvinte, s-a tânguit strigând ca o maică: Ce taină străină și înfricoșătoare este aceasta, Fiul meu? Cum acoperă mormântul pe Dumnezeu cel necuprins? Negrăit lucru este acesta ce se săvârșește! Dar să nu mă lași pe mine, ceea ce Te-am născut, Fiul meu prea-dulce.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pentru durerile Sfinților care pentru Tine au pătimit, milostivește-Te Doamne, și rugămu-ne Ție, tămăduiește toate durerile noastre, Iubitorule de oameni.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Apostolilor, glasul 1:

Cu mreaja cuvântului rupând pescarii împletiturile ritorilor, prin trestia crucii au luminat neamurile, să Te slăvească cu dreapta credință pe Tine, Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta și cântare cântăm Ție, Celui ce i-ai întărit pe ei: Slavă Tatălui și Fiului, Slavă Duhului Celui de o ființă, Slavă Celui ce printr-înșii a luminat lumea.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor (Ps. 18, 4).

Înțelepților pescari ai lumii, cei ce ați luat de la Dumnezeu a fi milostivi, rugați-vă și acum pentru noi care grăim: Doamne mântuiește pe poporul Tău și cetățile Tale, și ne slobozește pe noi din răutățile care cuprind sufletele noastre, pentru Apostolii Tăi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Pe Cel ce este fără de mamă în cer, mai presus de gând și de auzire L-ai născut pe pământ fără tată; pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Mărtirica:

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toți, că aceștia se roagă pentru mântuirea noastră; și toți să ne apropiem către dânșii cu credință. Aceștia izvorăsc harul tămăduirilor; aceștia alungă taberele demonilor ca niște păzitori ai credinței.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul 1:

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania și a fost călcată puterea vrăjmașului; că nici înger, nici om, ci Însuți Tu, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, Slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este (Ps. 9,5).

Arma Crucii, oarecând, s-a arătat în războaie binecredinciosului împărat Constantin semn de biruință nebiruită asupra vrăjmașilor, prin credință. De aceasta se cutremură puterile iadului; aceasta s-a făcut și credincioșilor mântuire și lui Pavel laudă.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Cei ce am câștigat ocrotirea ta, Preacurată, și ne izbăvim de răutăți cu rugăciunile tale, fiind păziți în tot locul cu Crucea Fiului tău, toți după datorie cu dreaptă credință, pe tine te slăvim.

Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor s-au îmbrăcat slăviții purtători de chinuri întru Tine, Doamne; căci cu răbdarea bătăilor au biruit pe cei fără de lege, și cu putere dumnezeiască din cer biruință au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă, Dumnezeule, mare mila Ta.

VINERI SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului.

Glasul 1:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne mântuiește pe noi, ca un singur îndurat.

Mărturisirea voastră cea din fața mulțimilor, Sfinților, a înspăimântat puterea demonilor, și pe oameni i-a scos din înșelăciune. Pentru aceasta și tăindu-vi-se capetele, grăiți: Să fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bine primită înaintea Ta; că, iubindu-Te pe Tine, am disprețuit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună negustătoria voastră, Sfinților! Că sângele v-ați dat și cerurile ați moștenit; și în scurtă vreme fiind încercați, în veci vă bucurați. Cu adevărat, bună este negustătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, ați luat cele nestricăcioase, și cu îngerii dănțuind, lăudați neîncetat Treimea cea de o ființă.

Însăși podobia:

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit. Deschisu-s-au vouă ușile raiului, și înăuntru fiind, cu pomul vieții vă îndulciți; lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Și patru din Minei. Slavă..., a morților, a lui Ioan Monahul, glasul 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu întristarea? Care slavă stă pe pământ neschimbată? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt mai înșelătoare decât visurile; într-o clipă pe toate acestea moartea le apucă! Ci întru lumina feței Tale, Hristoase, și întru îndulcirea frumuseții Tale, pe cei ce i-ai ales odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Și acum.., a Născătoarei:

Pe ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul L-a născut, ușa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm: cântarea celor fără de trupuri și podoaba credincioșilor; că aceasta s-a arătat cer și Templu Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei

stricând, pace a adus și Împărăția o a deschis. Pe aceasta având-o ancoră a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznește, dar, îndrăznește poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un Atotputernic.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul 1:

Ca niște ostași buni, cu un singur cuget crezând, netemându-vă, Sfinților, de îngrozirile tiranilor, ați venit de bunăvoie la Hristos, luând cinstita Cruce; și săvârșindu-vă călătoria, ați luat biruință din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi, tuturor tămăduiri.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel (Ps. 67,36).

Pentru durerile Sfinților, care pentru Tine au pătimit, milostivește-Te, Doamne, și tămăduiește toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ție.

Stih: Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii (Ps. 15,3).

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toți, că aceștia se roagă pentru mântuirea noastră; și toți să ne apropiem către dânșii cu credință. Aceștia izvorăsc harul tămăduirilor; aceștia alungă taberele demonilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă..., a morților:

Cel ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi din Fecioară, fără schimbare în vremile cele de apoi, și știi ca un Dumnezeu alunecarea noastră, milostivește-Te de iartă pe cei ce s-au mutat din viață; pentru că Ție, Stăpâne, și-au făgăduit sufletele prin credință Unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., a Născătoarei:

Gavriil zicându-ți ție Fecioară: Bucură-te! împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai întinsă decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Ziditorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin nașterea ta.

LA LAUDE

Stihiri mucenice, glasul 1:

Veniți, popoare, să cinstim toți pe mucenicii lui Hristos cu laude și cu cântări duhovnicești; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Acești ostași ai Împăratului celui mare, au stat vitejește împotriva poruncilor tiranilor, n-au băgat de seamă de chinuri și călcând toată înșelăciunea, încununându-se după vrednicie, cer de la Mântuitorul pace și sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaților mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea cea către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu trupuri străine, de fire nu v-ați adus aminte, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta și după vrednicie, pentru durerile voastre ați luat plată. Împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut; rugați-vă pentru sufletele noastre, rugămu-vă.

Bucurați-vă, mucenicilor, în Domnul că v-ați luptat lupta cea bună; împotriva împăraților ați stat și pe tirani ați biruit; nu v-ați îngrozit de foc și de sabie, și de fiare sălbatice care mâncau trupurile voastre; înălțând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer ați luat. Rugați-vă să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin:

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pe Lazăr din morți l-ai înviat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat, și porțile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor somn s-a arătat. Dar Tu, Cel ce ai venit să mântuiești zidirea Ta iar nu să judeci, odihnește pe cei pe care i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Se veselește ceata proorocilor, Fecioară, de nașterea ta, dumnezeiască adunare a patriarhilor, cinstiții apostoli, soborul arhiereilor și al mucenicilor, cetele cuvioșilor și ale

drepților; și pe tine te cunosc pricina rânduielii lor, și te cinstesc ca pe Născătoarea lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul 1:
Podobie: Prealăudaților mucenici,...

Ție ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s-au mutat întru împărăția Ta cea dulce, și-i sălășluiește în curțile drepților, în locașurile sfinților Tăi, în sălășluirile cele cerești, cu milostivirea Ta, trecând greșelile lor, și dăruindu-le odihnă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne (Ps. 64,4).

Nimeni nu este fără păcate, nimeni dintre oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta așează pe robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile, și dăruindu-le iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul (Ps. 24,14) .

Făgăduințele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-a suit niciodată, Stăpâne; ci binevoiește, ca să dobândească împărăția acelora, cea făgăduită, cei ce s-au mutat la Tine, dându-le și viață veșnică.

Slavă...

De Crucea Ta bucurându-se robii Tăi, și cu Crucea Ta nădăjduindu-se, s-au mutat la Tine, Doamne. Cărora dăruiește-le acum, Mântuitorule, Crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor, și sângele cel ce s-a vărsat pentru viața lumii. Pentru milostivirea Ta iertându-le lor greșelile și luminându-i cu lumina feței Tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Roagă pe Hristos, Cel ce S-a născut din tine, Maică Fecioară, să dea iertare de greșeli robilor tăi, celor ce te propovăduiesc cu dreaptă credință, Născătoare de Dumnezeu, și cu cuvânt adevarat te slăvesc; și de lumina și strălucirea sfinților învrednicește-i, întru Împărăția Lui.

GLASUL AL DOILEA

DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei de la Triod și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 2-lea:

Greșit-am Ție, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc și mă miluiește, Dumnezeule.

Mă rog Ție Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameșului; milostivește-Te spre mine, ca și spre acela, și mă miluiește, Dumnezeule.

La răutățile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndurările Tale, urmând vameșului și păcătoasei,

care a lăcrimat, și fiului celui desfrânat. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte până ce nu mă osândești, milostivește-Te spre mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și curățește inima mea, făcând-o locaș Duhului Tău celui Sfânt; și să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată, mare milă.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 2-lea:

Ca valurile mării s-au ridicat asupra mea fărădelegile mele, ca o luntre în mare eu însumi sunt înviforat de multe greșeli; dar îndreptează-mă, Doamne, la limanul cel lin al pocăinței și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Eu sunt pomul cel neroditor, Doamne, care nu aduc roadă de pocăință nicidecum, și mă îngrozesc de tăiere, și de focul cel nestins mă înfricoșez. Pentru aceea mă rog Ție, mai înainte de nevoia aceea întoarce-mă și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești izvorul milei, de milostivire învrednicește-ne pe noi, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată precum de-a pururea puterea ta. Că întru tine nădăjduind, grăim ție: Bucură-te, ca oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trupuri.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, având-Te Sfinții îmbrăcăminte în lume, chinuri de la cei fără de lege au răbdat, și rătăcirea idolească au stricat. Pentru rugăciunile lor slobozește-ne și pe noi de vrăjmașul cel nevăzut, Mântuitorule, și ne mântuiește.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea:

Miluiește-mă!, a zis David; și eu către Tine strig: Greșit-am, Mântuitorule. Curățind păcatele mele prin pocăință, miluiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă! De două păcate a plâns David, iar eu pentru mii și mii de greșeli grăiesc către Tine: acela așternutul cu lacrimi și-a udat, iar eu nici o picătură nu am. Deznădăjduitu-m-am și mă rog: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea, pe mine cel ce am nevoie de ajutor de la tine; că spre tine a nădăjduit sufletul meu, miluiește-mă.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul, și ai preaslăvit ca un bun pe cuvioșii Tăi, de dânșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, îndreptează viața noastră ca un iubitor de oameni, și îndreptează rugăciunea ca niște tămâie, Unule, Cel ce întru sfinți Te odihnești.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 2-lea:

Crucea bunătății Tale cea făcătoare de viață, pe care ne-ai dăruit-o nouă, nevrednicilor, Doamne, o aducem Ție spre rugăciune: mântuiește pe poporul Tău și cetățile Tale care se roagă Ție; pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

În ce chip a robit vrăjmașul pe Adam prin mâncarea din lemn, Doamne, în același chip și Tu ai robit pe vrăjmașul prin lemnul Crucii și prin patima Ta. Căci cu aceasta ai devenit al doilea Adam, să cauți pe cel rătăcit și să înviezi pe cel omorât; Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, și plângând cu amar a zis: Fiul meu! ce taină

înfricoșătoare este aceasta? Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică, cum mori de bunăvoie pe Cruce, cu moarte de ocară?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiuirile voastre, și Sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în fața mulțimilor ați biruit pe vrăjmașul, și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L ca pe singurul Cel bun, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 2-lea:

Cel ce ai înțelepțit pe pescari mai mult decât pe ritori, și i-ai trimis ca pe niște propovăduitori în tot pământul, cu negrăită iubirea Ta de oameni, Hristoase Dumnezeule, prin ei întărește Biserica Ta, și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta, Cel ce ești singurul milostiv și iubitor de oameni.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Pescuit-au pe păgâni, pescarii, și au învățat marginile lumii să se închine iubirii Tale de oameni, Hristoase Dumnezeule. Prin care întărește Biserica Ta, și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta; Cel ce ești singurul Care întru Sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, grăind: Bucură-te norul luminii celei neapuse care ai purtat în brațe pe Domnul slavei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Apostolilor, mucenicilor și proorocilor, ierarhilor, cuvioșilor și drepților, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela, ca pe un bun, rugați-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceea cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce preacurate mâinile Tale Ți-ai întins, adunând toate neamurile ce cântă: Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Preamărită ești de Dumnezeu Născătoare, Fecioară; lăudămu-te pe tine, că prin Crucea Fiului Tău s-a surpat iadul și moartea s-a omorât; cei morți ne-am sculat și de viață ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim ca pe Cel puternic, pe Hristos, Dumnezeul nostru și Unul cel mult-Milostiv.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe piatra cea neclintită întemeindu-se sfinții, s-au îmbărbătat asupra tiranilor cu tărie, și prin chinuri au luat cununi. Printr-înșii, Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice de aici și patru de la Minei, glasul al 2-lea:

Purtătorii de lupte, pentru că n-au iubit desfătarea pământească, s-au învrednicit de bunătățile cerești și împreună-locuitori cu îngerii s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi.

Sfinții mucenici rugându-se pentru noi, și lăudând pe Hristos, toată înșelăciunea a încetat, și neamul omenesc, prin credință, se mântuiește.

Cetele mucenicilor au stat împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostașii Împăratului Puterilor; măcar de ne veți și pierde cu focul și cu chinurile, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Mare este slava pe care ați câștigat-o, Sfinților, prin credință! Că nu numai când ați pătimit ați biruit pe vrăjmașul, ci și după moarte alungați duhurile, pe bolnavi tămăduiți; doctori ai sufletelor și ai trupurilor, rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin:

Vai, câtă luptă are sufletul despărțindu-se de trup! Vai, cât lăcrimează atunci și nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-și ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile întinzându-și, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiții mei frați, cunoscând scurtimea vieții noastre, celor răposați să le cerem odihnă de la Hristos, și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., a Născătoarei:

Trecut-a umbra Legii și darul a venit, că precum rugul n-a ars fiind aprins, așa Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTA LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele glasul al 2-lea:

Cel ce ai luminat pe Sfinții Tăi mai mult decât aurul, și ai preaslăvit ca un bun pe cuvioșii Tăi, de dânșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un iubitor

de oameni, și îndreptează rugăciunea ca niște tămâie, singurul Cel ce întru sfinți Te odihnești.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiuirile voastre, și Sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în fața mulțimilor ați biruit pe vrăjmașul, și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L ca pe singurul Cel bun să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dânșii.

Apostoli, mucenici, prooroci, ierarhi, cuvioși și drepți, care ați săvârșit bine lupta, și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun rugați-L petru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., a morților:

Pomenirea celor adormiți, Doamne, mă aduce spre aducerea aminte a celor ce le avem întru nădejde, și văzând osândirea mea, aduc către Tine glasul cel din chinuri: Milostive, miluiește-mă!

Și acum..., a Născătoarei:

Maică Sfântă a Luminii celei neprihănite, cu îngerești cântări cinstindu-te, te mărim pe tine cu dreaptă credință.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 2-lea:

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o purtătorilor de lupte mucenici, sufletele voastre le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu, și prin toată lumea se păzesc moaștele voastre. Preoți și împărați se închină, și toate popoarele veselindu-ne, după obicei, grăim: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Crucea lui Hristos luând sfinții mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; și luând cununa cerească, zid nouă s-au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

Mulțimea Sfinților Tăi Te roagă, Hristoase, miluiește-ne pe noi ca un iubitor de oameni.

Toată cetatea și țara cinstesc moaștele voastre, o purtătorilor de lupte, mucenici; că voi luptându-vă după lege, ați luat cununa cerească. Pentru aceasta sunteți lauda preoților, biruința împăraților și podoaba bisericilor.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin

Din pământ m-ai zidit, și iarăși m-ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; pus-ai zi de cercetare, în care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de față se vor pune înaintea Ta. Atunci să Te milostivești spre mine, Cel ce ești fără de păcat, să-mi dai iertare greșelilor, și să nu mă desparți de împărăția Ta.

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nestricat și mai ales Sfânt, precum grăiește proorocul: Sfânt este locașul Tău, minunat în dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale lui Teofan, glasul al 2-lea:
Podobie: Când de pe lemn...

Puterea morții și stricăciunea ai stricat-o cu moartea Ta cea de viață aducătoare, Stăpâne, și tuturor ai izvorât viața veșnică și oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, ție ne rugăm, Mântuitorule, odihnește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, și de slava Ta cea nestricăcioasă învrednicește-i, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Ca să faci pe oameni părtași dumnezeiești Împărății, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bunăvoie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtași Împărăției Tale pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, și-i învrednicește de Slava Ta cea veșnică și de fericire.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Vrând să mântuiești zidirea Ta, bucurându-Te ai săvârșit taina cea adâncă cu adevărat a rânduielii Tale, ca un prea bun, și ai răscumpărat toată lumea, prețuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Învrednicește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință de frumusețea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Stând cu cutremur înaintea înfricoșătorului și groaznicului Tău divan, Hristoase, morții cei din veac vor aștepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, și vor lua dreapta judecată dumnezeiască. Deci atunci să Te milostivești, Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi care s-au mutat la Tine cu credință, și să-i învrednicești de desfătarea Ta cea veșnică și de fericire.

Și acum..., a Născătoarei:

Tu ai plătit datoria strămoașei Eva, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune și înviere credincioșilor și încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te laudă pe tine. Pe Care nu înceta acum rugându-L, să-i așeze pe dânșii în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

GLASUL AL TREILEA

DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei dinTriod și trei de la Minei.

Laudă de seară aducem Ție, Hristoase, cu tămâie și cu cântări duhovnicești; miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuiește-mă, Doamne, Dumnezeul meu, că Tu ești mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură, și greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor, și la

lumina umilinței mă ridică, ca un milostiv și iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, și inima cea înțelenită curățește-o; dă-mi pocăință ca lui Petru, ca vameșului suspinare și ca desfrânatei lacrimi; ca să mă rog Ție cu mare glas: Dumnezeule, mântuiește-mă ca un milostiv și iubitor de oameni.

De multe ori săvârșind cântarea, m-am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iar cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le pe amândouă, Hristoase Dumnezeule prin pocăință, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință glasul al 3-lea:

La judecata cea înfricoșătoare fără pârâși voi fi mustrat, fără martori voi fi pedepsit; că se vor deschide cărțile conștiinței și lucrurile cele ascunse se vor descoperi. Deci mai înainte până ce vei cerceta cele lucrate de mine, la acea priveliște a toată lumea, Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Până când stărui în păcate, suflete al meu? Până când pui amânare pocăinței? Ia în gând judecata ce va să fie și roagă-te Domnului: greșit-am, Doamne! Cel ce ești fără păcat, miluiește-mă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Fiecare unde se mântuiește, acolo după dreptate și aleargă; și care altă scăpare este precum tu, Născătoare de Dumnezeu, care acoperi sufletele noastre?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cine nu se va mira de vitejiile cele nebiruite ale sfinților mucenici? Cine nu se va uimi de isprăvile lor cele de-a pururea? Căci cu focul și cu bătăile, cu fiarele și cu înjunghierile au biruit pe vrăjmașul cel potrivnic, momelile împăraților nesuferindu-le și îngrozirile tiranilor nebăgându-le în seamă. Pentru aceasta și cununi au luat de la Hristos Dumnezeu, Cel ce dăruiește lumii mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 3-lea:

Vieţuind pe pământ, suflete al meu, pocăiește-te, că țărâna în mormânt nu laudă, nici de greșeli nu izbăvește. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu: greșit-am Ție, Cunoscătorule de inimi; mai înainte până ce nu mă osândești, milostivește-Te spre mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

În ceasul rugăciunii făgăduiesc să mă pocăiesc, iar vrăjmașul cu deadinsul îmi pune în gând lucruri necuviincioase,

ca să păcătuiesc; dar mă izbăvește de ele, Dumnezeule, și mă mântuiește.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Scăparea și puterea noastră, Născătoare de Dumnezeu, ajutorul cel tare al lumii, mântuiește pe robii Tăi din toată nevoia cu rugăciunile tale, ceea ce ești una binecuvântată.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începătorul răutății, mucenici prea lăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Rugați-vă Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 3-lea:

De puterea Ta cea nemăsurată și de răstignirea cea de bună voie, oștile îngerești s-au mirat, văzând cum Cel nevăzut era chinuit cu trupul, vrând să izbăvească neamul omenesc din stricăciune. Pentru aceasta ca Dătătorului de viață grăim: Slavă, Hristoase, împărăției Tale.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Crucea s-a înfipt pe pământ și s-a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălțime, ci Tu pe ea plinind toate, Doamne, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Toiag de putere dobândind Crucea Fiului Tău, Născătoare de Dumnezeu, cu ea surpăm întărâtările vrăjmașilor, noi cei ce cu dragoste pe tine neîncetat te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, ai luminat-o foarte, ca un prea puternic, că i-ai întărit să urmeze patimilor Tale, căci au biruit vitejește puterea lui Veliar. Pentru aceasta au și luat daruri de tămăduiri; cu ale căror rugăciuni, Iubitorule de oameni, dăruiește pace sufletelor noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Apostolilor, glasul al 3-lea:

Dumnezeiești propovăduitori ai adevărului, și învățători ai Bisericii v-ați arătat voi, Apostoli, cei ce ați fost voi înșivă văzători ai Cuvântului; că ați călcat rătăcirea idolească și ați propovăduit cu glas mare Treimea, pe Care rugați-O, fericiților, să dăruiască nouă mare milă.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Veniți toți să lăudăm pe Apostoli, ca pe niște cârmuitori, că gonind rătăcirea idolească, la dumnezeiasca Lumină pe oameni i-au readus și a slăvi Treimea au învățat. Pentru

aceasta toți credincioșii săvârșind cinstită pomenirea lor, slăvim pe Mântuitorul.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Ca o viță nelucrată ai odrăslit Fecioară, Strugurele cel prea frumos, Cel ce izvorăște nouă vinul cel de mântuire, Care veselește sufletele și trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricină a celor bune fericindu-te, pururea împreună cu îngerul grăim către tine: Bucură-te ceea ce ești plină de har!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Întrarmându-vă întru toată armătura lui Hristos și îmbrăcându-vă cu armele credinței taberele vrăjmașului vitejește le-ați surpat; că pentru nădejdea vieții, ați răbdat cu dragoste toate amenințările și bătăile de la tirani. Drept aceasta și cununi ați luat, mucenici ai lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 3-lea:

Cruce și moarte voind a pătimi, în mijlocul făpturii ai înfipt Crucea, când ai binevoit, Mântuitorule, ca să fie pironit trupul Tău. Atunci și soarele razele și-a ascuns, și tâlharul văzând acestea, Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu, grăind: Pomenește-mă, Doamne! Și, crezând, a luat raiul.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Pe chiparos, pe pin și pe cedru Te-ai înălțat, Mielule al lui Dumnezeu, ca să mântuiești pe cei ce se închină cu credință răstignirii Tale celei de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Moarte de ocară ai răbdat, prin răstignire de bunăvoie, Îndurate, pe Care văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, de răni se pătrundea. Cu ale cărei rugăciuni, pentru îndurările milei Tale, Unule, Preabunule și Iubitorule de oameni, Doamne, îndură-Te și mântuiește lumea, Cel ce ai ridicat păcatul ei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Strălucițiprin credință luminători prealuminați, sfinților cei ce sunteți doctori ai bunei credințe, purtători de lupte prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idolești le-ați dărâmat, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

VINERI SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10, idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice de aici, glasul al 3-lea:

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte zac și duhurile alungă; și au distrus puterea

vrăjmașului, cu credința Treimii nevoindu-se pentru dreapta credință.

Proorocii și Apostolii lui Hristos și mucenicii, au învățat să fie lăudată Treimea cea de o ființă, și au luminat neamurile cele rătăcite, și părtași îngerilor au făcut pe fiii oamenilor. Mucenicii Tăi, Doamne, cu credință întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se și cu dragostea Crucii Tale sufletește unindu-se, au stricat tirania vrăjmașului, și dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne, că s-a înfipt în loc și lucrează în lume; și a arătat din pescari Apostoli, și din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

De la Minei patru stihiri.

Slavă..., a morților:

Toate sunt deșertăciuni cele omenești, câte nu rămân după moarte! Nu rămâne bogăția, nici călătorește împreună slava; că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui fără de moarte să-I zicem: Pe aceștia ce s-au mutat de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta, cea dumnezeiască-omenească cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără de tată pe Fiul cu trup, pe Cel născut dinTatăl mai înainte de veci fără

mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire; ci a păzit întreaga osebire amânduror firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pe El roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne mărtirice, glasul al 3-lea:

Câți sunteți iubitori de mucenici veseliți-vă și acum, cântând cu un glas Cântarea lui Hristos; că ne-a răsărit nouă în lume ca luminători, pomenirea cea de peste an a luptătorilor Lui, care ne trimite harul minunilor și luminează mintea și sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începător al răutății, mucenici prealăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci vă rugați Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Străluciți prin credință, luminători prealuminați, sfinților, cei ce sunteți doctori ai bunei credințe, purtătorilor de luptă prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idolești le-ați aruncat la pământ, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

Slavă..., a morților:

Când, la cuvântul Tău, vom sta înaintea judecății Tale celei nemitarnice, Doamne, să nu ne osândești pe noi, cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru. Că toți am greșit, dar de la Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ție să așezi în locașurile drepților Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Cel ce ești Însuți mult Milostiv.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihiri Martirice, glasul al 3-lea:

Veniți, popoare, să cinstim toți pomenirea sfinților mucenici, că priveliște făcându-se îngerilor și oamenilor, au luat cununile biruinței de la Hristos, și se roagă pentru sufletele noastre.

Frica de împărați și de tirani nu au luat-o în seamă ostașii lui Hristos, și cu bună îndrăzneală și bărbătește L-au mărturisit pe El Domn al tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru, și se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinților îngeri s-au mirat de luptele mucenicilor, că fiind îmbrăcați cu trup muritor, n-au luat în seamă

chinurile, făcându-se următori patimii Mântuitorului Hristos, și se roagă pentru sufletele noastre.

Ca niște luminători în lume strălucițI și după moarte, sfinților mucenici, lupta cea bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați pe Hristos Dumnezeu, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților:

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viața, abur, țărână și cenușă și curând ne facem netrebnici. Pentru aceasta să ne rugăm lui Hristos Celui nemuritor: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea tuturor celor ce se roagă, în tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, în tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 3-lea:
Podobie: Chipul Crucii Tale...

Slăvesc cinstita Crucea Ta, prin care s-a dăruit viață și dulceața desfătării, celor ce Te laudă cu credință și cu dragoste, Unule, mult-Milostive. Pentru aceasta grăim către

Tine, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Unule milostive și îndurate, Cel ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Cel ce cunoști firea oamenilor pe care o ai făcut, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un om, ai înviat pe cei ce dormeau în morminte ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită, care aduc Ție cântare fără încetare. Pentru aceasta grăim către Tine Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locuința tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Făclie înțelegătoare te știm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat Lumina Dumnezeirii, Care s-a unit cu grosimea firii omenești. Pentru aceasta roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să odihnească pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc.

GLASUL AL PATRULEA

DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri, glasul al 4-lea, însăși podobia:

Aș vrea să șterg, Doamne, zapisul greșelilor mele cu lacrimile, și să-Ți plac în cealaltă vreme a vieții mele prin pocăință; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Cine înviforându-se și alergând la limanul acesta nu se va mântui? Sau cine îmbolnăvindu-se și năzuind la această casă de tămăduire nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor și tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta; greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă.

Oaie sunt a turmei Tale celei cuvântătoare, și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 4-lea:

Smeritul meu suflet, cel ce și-a cheltuit toată viața în păcate, întoarce-l Doamne, și ca pe desfrânata mă primește pe mine și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Înotând prin noianul vieții de acum, îmi aduc aminte de adâncul răutăților mele celor multe; și neavând priceperea de ocârmuitor, cu glasul lui Petru strig Ție: Mântuiește-mă, mântuiește-mă, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Celei ce s-a hrănit în Templu, în Sfânta Sfintelor, celei ce este îmbrăcată cu credință și cu înțelepciunea și cu nevinovată feciorie, mai-marele voievod Gavriil i-a adus din cer vestire și aceasta: Bucură-te! Bucură-te ceea ce ești binecuvântată! Bucură-te ceea ce ești mărită, Domnul este cu tine.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Astăzi au venit oștile îngerești întru pomenirea mucenicilor, ca să lumineze gândurile credincioșilor, și să veselească lumea cu harul. Pentru dânșii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruiește-ne mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 4-lea:
Podobie: Degrab ne întâmpină...

Degrab să intrăm împreună în cămara lui Hristos, ca să auzim toți fericitul glas, al Însuși Dumnezeului nostru.

Veniți cei ce iubim cereasca slavă, asemănându-ne fecioarelor celor înțelepte, să ne luminăm candelele noastre prin credință.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Gândește, suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului; în ceasul cel înfricoșător se vor așeza scaune îngrozitoare, și faptele fiecăruia se vor vădi! Atunci Judecătorul va fi neîndurat; acolo ți s-a gătit cumplit focul ca o mare sălbăticită învălurându-se, vrând să acopere toate. Tu acestea toate le vezi, suflete al meu, și suspină înainte de sfârșit.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești după dreptate și după adevăr Născătoare de Dumnezeu, cu îndrăzneală rugându-te, ca o maică, Fiului tău și Dumnezeului nostru, păzește mai ales turma care aleargă sub acoperământul Tău și scapă la tine, limanul și zidul și singură ocrotire a neamului omenesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu sângiuirile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și vison fiind împodobită Biserica Ta, printr-înșii grăiesc către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite îndurările Tale, dăruiește pace cetății Tale și sufletelor noastre mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump sângele Tău; pe Cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Însăși Podobia:

Degrab ne întâmpină pe noi, mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmașii Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru; pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credința drept-credincioșilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a străbătut preasfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit pe Fiul și Dumnezeul tău. Pe care nu înceta, binecuvântată, rugându-L, să ne dăruiască nouă iertare de greșeli.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, în lupta lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având

tăria Ta pe tirani au surpat; zdrobit-au și ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește Hristoase Dumnezeule sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 4-lea:

Luminători ai arătat la marginile lumii pe ucenicii Tăi, Hristoase, care strălucesc cu propovăduirea Ta, luminând sufletele noastre, și ai întunecat printr-înșii rătăcirea idolească, luminând lumii cu învățăturile dreptei credințe. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Precum a povățuit Moise pe Israel din robie prin Marea Roșie, cu dreapta Ta, Stăpâne, cufundând pe Faraon, așa și înțelepții Tăi ucenici, cu minunile au despărțit marea necredinței cea amară, și au povățuit poporul spre Tine, Cuvinte cel fără de început, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeul nostru, din tine întrupat L-am cunoscut, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce ești una curată, una binecuvântată. Pentru aceasta neîncetat lăudându-te, pe tine te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleșugurile vrăjmașului începător de rele, Hristoase

Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni, și dăruiesc tămăduiri celor ce cer cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 4-lea:
Podobie: Degrab ne întâmpină...

Pe Cruce Te-au pironit iudeii pe Tine Mântuitorule, prin care ne-ai chemat pe noi dintre păgâni, Iubitorule de oameni Doamne. Întinsu-Ți-ai pe ea palmele de bună voia Ta, cu sulița ai primit a Ți se împunge coasta. Slavă mulțimii îndurărilor Tale, îndelung-Răbdătorule.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Văzând acum lumina sufletelor noastre Hristoase, Crucea Ta cea preacurată, și închinându-ne ei, cântăm cu veselie: Slavă Ție Celui ce ai voit a Te înălța pe ea; slavă Ție Celui ce ai luminat prin ea toată făptura. Pentru care cu cântări pe Tine neîncetat Te slăvim.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Dacă Te-a văzut înălțat pe Cruce Preacurata Maica Ta pe Tine, Cuvântul lui Dumnezeu, ca o Maică plângând a zis: Ce minune nouă și străină este aceasta, Fiul meu? Cum Te împreunezi cu moartea, Cel ce ești viața tuturor, vrând să înviezi pe cei morți ca un milostiv?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cinstită prăznuirea mucenicilor Tăi, Biserica cer a făcut-o și îngerii împreună cu oamenii dănțuiesc. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice și de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 4-lea:

Cel ce Te preaslăvești întru pomenirile sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dânșii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și de la noi cântare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, sfinților, îndrăzneală către Mântuitorul, rugați-vă neîncetat pentru noi, păcătoșii, cerând iertare de greșeli, și sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însuflețite, arderi de tot gânditoare, mucenici ai Domnului, junghieri desăvârșite ale lui Dumnezeu, oi ce cunoașteți pe Dumnezeu și sunteți cunoscute de Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugați-vă ca să fim păstoriți și noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin

Unde este străduința lumii? Unde este nălucirea celor vremelnice? Unde este aurul și argintul? Unde este

mulțimea slugilor și strigarea? Toate sunt țărână, toate cenușă, toate umbră. Ci veniți să ne rugăm Împăratului Celui nemuritor: Doamne, de veșnicele Tale bunătăți învrednicește pe cei ce s-au mutat de la noi, și-i odihnește întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Și acum..., a Născătoarei:

Proorocul David, care prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuit, mărire Ție făcându-Ți: De față a stat Împărăteasa de-a dreapta Ta. Că pe Tine Maică mijlocitoare vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din Tine a binevoit a Se face om; ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi, și oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pe umeri ridicând-o la Tatăl a adus-o, și după voia Sa cu puterile cerești a împreunat-o; și a mântuit, Născătoare de Dumnezeu, lumea Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne Martirice, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, în nevoințele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta, pe tirani au surpat; zdrobit-au și ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cu sângiuirile mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace cetății Tale dăruiește, și sufletelor noastre mare milă.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Cu Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleșugurile vrăjmașului începător de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni, și dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește lumea Ta.

Slavă..., a morților:

Sufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odihnește-le, Doamne, ca un milosârd și Atotputernic, Hristoase Dumnezeul nostru.

Iartă-le, Îndurate, cele făcute de dânșii; miluiește Milostive, lucrul mâinilor Tale! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se, și Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 4-lea:

Cine nu se va minuna, sfinților mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum fiind cu trup ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu Crucea întrarmându-vă? Pentru aceasta după vrednicie v-ați arătat demonilor alungători și bărbaților împotrivitori. Rugați-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Părtași îngerilor v-ați făcut, sfinților mucenici, în fața mulțimilor pe Hristos bărbătește propovăduind; că toate cele plăcute din lume, ca și cum n-ar fi fost, le-ați părăsit; iar credința ați ținut-o ca o ancoră tare. Pentru aceasta alungând înșelăciunea, izvorâți credincioșilor darurile tămăduirilor. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de luptele voastre, sfinților mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trupuri? Pe voi nici amenințările tiranilor nu v-au înfricoșat, nici năvălirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie v-ați slăvit de la Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinților Tăi, Doamne, că prin săbii și prin foc și de frig fiind zdrobiți, și-au vărsat sângele lor, având nădejdea la Tine, ca să-și ia plata ostenelii; au răbdat și au luat de la Tine, Mântuitorule, mare milă.

Slavă..., a morților:

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește pe robii Tăi, că Însuți ești iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde și ocrotitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmașilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 4-lea:
Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoșătoare este taina morții, cum sufletul de trup cu anevoie se desparte, din alcătuirea și din împreuna-creștere, legătura cea prea firească, cu voința lui Dumnezeu, se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat, odihnește-i în corturile sfinților Tăi, Dătătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Somn se arată moartea celor ce cred Ție, Celui ce ai fost pus în mormânt, care toate le stăpânești, și ai stricat biruința morții și surpânnd puterea ei cea de mulți ani. Pentru aceasta ne rugăm Ție: pe cei ce s-au mutat odihnește-i în corturile sfinților Tăi, Dădătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Tu nouă Te-ai făcut dreptate și sfințire și răscumpărare sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptățiți și răscumpărați,

luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Și acum Te rugăm: pe cei ce s-au mutat, odihnește-i în bucurie și în lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă...

Neamul omenesc a fost rechemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, fiind spălat cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule, cu care ne-ai spălat de neascultarea strămoșului. Pentru aceasta Ție ne rugăm: odihnește pe cei ce s-au mutat în corturile cele veșnice, în cetele mucenicilor Tăi.

Și acum..., a Născătoarei:

Urmând graiurilor celor ce au grăit de Dumnezeu, pe tine te cunoaștem Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu întrupat, mai presus de pricepere, Care ne-a răscumpărat pe noi cei robiți de păcate. Pe Care și acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii Tăi, cei ce s-au mutat de aici.

GLASUL AL CINCILEA

DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 5-lea:

Doamne nu încetez păcătuind; nu mă știu a fi vrednic de iubirea Ta de oameni; biruiește împietrirea mea, Cel ce ești unul bun, și mă miluiește.

Doamne, și de frica Ta mă tem și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul? Sau cine, voind să se vindece, minte pe doctor ca mine? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostivește-Te spre neputința mea și mă miluiește.

Vai! Cum m-am asemănat eu smochinului celui nerodi-tor, și mă înfricoșez de blestem și de tăiere! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată roditor sufletul meu cel înțelenit; primește-mă ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește.

Mulțimile greșelilor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și șterge toate fărădelegile mele, dându-mi gând de întoarcere și Te rog miluiește-mă ca un iubitor de oameni.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 5-lea:

Judecătorul șezând și îngerii stând înainte, trâmbița răsunând și văpaia arzând, ce vei face, suflete al meu, ducându-te la judecată? Că atunci relele tale vor sta de față, păcatele tale cele ascunse se vor vădi. Pentru aceasta mai înainte de sfârșit strigă către Hristos-Dumnezeu: Cunoscătorule de inimi, greșit-am, miluiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Suflete, cele de aici sunt trecătoare, iar cele de acolo sunt veșnice; văd divanul și pe Judecător pe scaun, și mă

cutremur de hotărâre. Întoarce-te dar, suflete, că judecata este fără iertare.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Cu îngerii cele cerești, cu oamenii cele pământești, cântăm ție, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de bucurie: Bucură-te, ușă mai desfătată decât cerurile! Bucură-te ceea ce singură ești mântuirea pamântenilor! Bucură-te cinstită! Bucură-te cea plină de har, care ai născut pe Dumnezeu întrupat!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Doamne, de paharul patimii Tale dorind mucenicii Tăi, au lăsat frumusețea lumească, și îngerilor părtași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dă sufletelor noastre curățire și mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 5-lea:

Pe patul păcatelor celor multe zăcând, prădat sunt de nădejdea mântuirii mele; că somnul trândăviei pricinuiește pedeapsa sufletului meu. Milostivește-Te însă spre mine, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.

Toți să priveghem și să întâmpinăm pe Hristos, cu mulțime de untdelemn și cu candele luminoase; ca să ne

învrednicim a fi înăuntrul cămării; că cel ce va rămâne afară de uși, în zadar va striga către Dumnezeu: Miluiește-mă!

Slavă... , Și acum..., a Născătoarei:

Taina cea minunată a Fecioarei, lumii s-a arătat de mântuire, că dintr-însa fără de sămânță S-a născut și S-a arătat cu trup fără stricăciune bucuria tuturor. Doamne, slavă Ție.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor risipește gândurile păgânilor, și sceptrele împărăției le întărește, ca un bun și de oameni iubitor.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 5-lea:
Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, Cel ce a fost răstignit de bunăvoie, precum știe și precum a binevoit, Îl lăudăm credincioșii și Îl slăvim; că El a pironit pe Cruce păcatele oamenilor, izbăvind din rătăcire neamul omenesc, și Împărăției ne-a învrednicit pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce ai răbdat Cruce de voia Ta, și ai izbăvit pe oameni de stricăciune, Mântuitorule, pe Tine Te lăudăm credincioșii

și ne închinăm Ție; că ne-ai luminat cu puterea Crucii, și toți Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca pe Dătătorul de viață și Domnul.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Stând lângă Crucea Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, tânguindu-se, a strigat: Vai mie, Fiul meu! Vai mie, Lumina ochilor mei! Cum Te-ai întins pe Cruce, Cel ce ai întins dumnezeiește cerul ca o piele, și scoțând din mare izvoare de apă cu porunca Ta?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe mucenicii Tăi, Doamne, i-ai arătat, Mântuitorule, mari ocrotitori lumii, prin care se alungă patimile. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 5-lea:
Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe înțelepții Apostoli, ca pe înșiși văzătorii Cuvântului și ca pe slujitorii lui Hristos, să-i lăudăm toți pământenii cu cântări duhovnicești și laude. Că aceștia îndelung se roagă lui Hristos pentru noi, cei ce lăudăm sfântă pomenirea lor și ne închinăm la moaștele lor.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Pe Apostolii Domnului cu un glas să-i lăudăm, ca pe cei ce s-au arătat luminători lumii; că pe păgâni i-au vânat la dreapta credință și luminându-ne pe noi au propovăduit lămurit să cinstim pe Sfânta Treime, Cea unită în ființă și despărțită în fețe.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Mireasă care nu știi de nuntă și pururea Fecioară, împreună cu îngerii te lăudăm neîncetat, că prin tine ne-a făcut lucruri mari Fiul tău și Dumnezeu; Care, fiind mai înainte de veci din Tatăl, a binevoit a încăpea în pântecele tău, ca să slobozească din înșelăciune neamul nostru.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Puterile cerești s-au minunat de isprăvile sfinților mucenici, că fiind în trup muritor, au biruit în chip nevăzut pe vrăjmașul cel fără de trup, cu puterea Crucii, luptându-se vitejește, și se roagă Domnului, să miluiască sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 5-lea:

Locul Căpățânii, rai s-a făcut; că numai cât s-a înfipt lemnul Crucii, îndată a odrăslit Strugurele vieții, pe Tine, Mântuitorule, spre a noastră veselie, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Lemnul Crucii Tale, Mântuitorul nostru, lumii s-a arătat mântuire; că pe el de bunăvoie pironindu-Te, din blestem ai izbăvit pe pământeni; Cel ce ești bucuria tuturor, Doamne, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, spânzurat pe Cruce de bunăvoie în mijlocul tâlharilor, sfărâmându-se cu jale la cele dinlăuntru ca o Maică, a zis: Fiule, Cel ce ești fără de păcat, cum Te-ai pironit fără dreptate pe Cruce ca un făcător de rele, vrând să înviezi neamul omenesc ca un preabun?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Strălucește astăzi pomenirea mucenicilor, că are și din cer lumina; ceata îngerilor se veselește, și neamul omenesc împreună prăznuiește. Pentru aceasta se roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori; apoi aceste Martirice ale glasului și de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 5-lea:

Toate cele pământești disprețuindu-le, și spre chinuri bărbătește îndrăznind, nu v-ați lipsit de fericitele nădejdi; ci moștenitori Împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Având dar îndrăzneală către iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Cu pavăza credinței îmbrăcându-se, și cu semnul Crucii pe sine întărindu-se, la chinuri bărbătește pe sine s-au dat, și înșelăciunea și semeția diavolului au surpat sfinții Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Rugați-vă pentru noi, sfinților mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre; că vouă s-a dat har, să vă rugați pentru noi.

Din dragostea cea fără de margini a sufletului, nelepădându-vă de Hristos, sfinților mucenici care multe feluri de cazne și de patimi răbdând, ați surpat semețiile tiranilor, și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăzneală către Dânsul câștigând, cereți să ne dea nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce zice: Eu sunt pământ și țărână; și iarăși m-am uitat în morminte și am văzut oase goale și am zis: oare, cine este împăratul sau ostașul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihnește, Doamne, cu drepții pe robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei:

În Marea Roșie chipul miresei celei ce nu știe de nuntă s-a scris oarecând; acolo Moise despărțitor al apei; iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru neudat Israel, iar acum pe Hristos L-a născut fără sămânță Fecioara. Marea după trecerea lui Israel a rămas neumblată, iar cea fără prihană după nașterea lui Emanuel, a

rămas nestricată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 5-lea:

Doamne, de paharul patimii Tale mucenicii Tăi dorind, au lăsat desfătarea lumească, și îngerilor părtași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dăruiește pace sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dat nouă Hristoase, Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, risipește gândurile păgânilor, și sceptrele împărăției le întărește, ca Cel singur bun și de oameni iubitor.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

De prigoane și de primejdii nebăgând seamă, și netemându-se de semețiile tiranilor, cu îndrăzneală ai propovăduit pe Hristos; și caznele chinurilor răbdându-le cu tărie, au surpat rătăcirea idolească, puterea diavolească mucenicii biruind cu adevărat.

Slavă..., a morților:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu drepții pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris,

trecând ca un bun greșelile lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

LA LAUDE

Patru stihiri, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Împăratului ceresc, că de au și fost pământeni mucenicii, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; trupurile disprețuindu-le, prin patimi s-au învrednicit de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, având în minte numai singură nădejdea dobândirii bunurilor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruiește lumii Tale pace, și sufletelor noastre mare milă.

Sfinții Mucenici pe pământ s-au luptat, gerul au răbdat, focului s-au dat, apa i-a luat; al lor este glasul care zice: Trecut-am prin foc și prin apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Fiind în chinuri, sfinții veselindu-se strigau: Schimburi sunt nouă acestea cu Stăpânul; în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la Înviere; în

loc de ocară, cununi; în loc de temnițe, raiul; în locul osândirii cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., a morților:

Tu, Doamne, Cel ce m-ai zidit și ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit și ai zis: Iarăși vei merge în pământ. Povățuiește-mă la calea Ta cea dreaptă, iartă-mi greșelile și Te rog mântuiește-mă, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Tine te fericim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților alcătuire a lui Teofan, glasul al 5-lea:
Podobie: Bucură-te cămară...

Cu strălucirea feței Tale, Hristoase, așează ca un îndurat pe cei ce s-au mutat, sălășluindu-i în loc cu verdeață, la apele odihnei Tale celei curate și dumnezeiești, în doritele sânuri ale strămoșului Avraam, unde se vede lumina Ta curată, și se varsă izvoarele bunătății, unde saltă învederat veselindu-se cetele drepților, pentru bunătatea Ta; cu care împreună așază pe robii Tăi și le dăruiește mare milă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Îngăduie a cânta Ție cu glas bineîntocmit, slăvind a Ta putere, îndurate, cei ce s-au mutat din aceste trecătoare la

Tine, Stăpânul tuturor și Iubitorul de oameni, dându-le să se lumineze cu frumusețea podoabei Tale, și să se bucure de împreunarea cea dulce și veselă, și să se desfăteze luminat, unde îngerii dănțuiesc împrejurul scaunului Tău, și cetele sfinților cu bucurie urmează. Cu care împreună dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăslui și seminția lor va moșteni pământul.

Unde sunt adunarea proorocilor, cetele Apostolilor și ale mucenicilor, și toți care din veac s-au îndreptățit, cu mântuitoarea Ta patimă și cu sângele, cu care ai răscumpărat pe omul cel robit, acolo odihnește pe cei ce au adormit în credință, ca un iubitor de oameni, iertându-le greșelile; că Tu singur fără de păcat ai viețuit pe pământ, singur sfânt și singur liber între cei morți. Pentru aceasta dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Pe noi cei robiți de legea păcatului, ne-ai slobozit stăpână, zămislind în pântece pe Dătătorul de lege și Împăratul-Hristos, ceea ce ești singură Maică-Fecioară; prin Care ne îndreptățim în dar și prin har. Pe Care acum roagă-L, să așeze în cartea vieții sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce ești cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

GLASUL AL ȘASELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 6-lea:

N-am agonisit pocăință și nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ție, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârșit, și să-mi dai umilință, ca să mă izbăvesc de chinul cel veșnic.

La înfricoșătoarea Ta venire, Hristoase, să nu auzim: Nu vă știu pe voi! Că în Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deși nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar Te rugăm, milostivește-Te spre sufletele noastre.

Vindecă, Mântuitorule, rănile inimii mele, care s-au făcut din multe păcate, Cel ce ești doctorul sufletelor și al trupurilor, și dai celor ce se roagă Ție pururea iertare de greșeli. Dăruiește-mi lacrimi de pocăință, dându-mi dezlegare datoriilor, Doamne, și mă miluiește.

Aflându-mă vrăjmașul gol de virtuți, m-a rănit cu săgeata păcatului. Dar Tu, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, vindecă rănile sufletului meu, Dumnezeule, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng faptele mele cele rele; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Și

cu ce îndrăzneală voi privi spre Judecătorul, eu desfrânatul? Îndură-Te, Părinte, Fiule Unule-Născut, Duhule Sfinte, miluiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

În valea plângerii, în locul pe care l-ai rânduit, când vei ședea Milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădești cele ascunse ale mele, nici să mă osândești înaintea îngerilor; ci Te milostivește spre mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Pe cea preaslăvită Maica lui Dumnezeu, și mai sfântă decât sfinții îngeri, fără tăcere să o lăudăm cu inima și cu gura mărturisind-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu, ca pe ceea ce cu adevărat a născut pe Dumnezeu întrupat, și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Lumina dreptilor este de-a pururea, că sfinții în Tine luminându-se, strălucesc pururea ca niște luminători, stingând sfeșnicul necredincioșilor; cu ale căror rugăciuni, Mântuitorule, luminează făclia mea, Doamne, și mă miluiește.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 6-lea:

Privegherea fecioarelor celor înțelepte dăruiește-mi, Doamne, și luminează candela sufletului meu, cu untdelemnul

îndurărilor Tale; ca să-Ți cânt Ție cântare îngerească: Aliluia.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție ca unui Stăpân noi, păcătoșii, miluiește-ne pe noi.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine; ci să ne mântuim prin tine din nevoi; că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Lupta mucenicească răbdând sfinții, și de la Tine daruri de biruință luând, au stricat născocirile celor fără de lege, și au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânșii, Dumnezeule, dăruiește-ne nouă mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea:

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocesc, că iată, ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne, și din pomul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului

am dobândit, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit, că întru dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi de păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluiește-ne pe noi.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, Fecioara cea pururea fecioară, văzându-Te pe Cruce înălțat pentru noi, și-a rănit sufletul cu sabia întristării, și a plâns tânguindu-se ca o Maică. Pentru rugăciunile ei, miluiește-ne pe noi, Doamne al milei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Asupra luptei erau împotriviri vitejești, chinuri tirănești asupra mucenicilor, și stau cetele celor fără de trup, ținând daruri pentru biruință. Spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 6-lea:

Precum ai venit în mijlocul ucenicilor Tăi, Mântuitorule, dându-le pace, vino și la noi și ne mântuiește pe noi.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Ucenicii Tăi, Iisuse, trimiși fiind la marginile pământului, și vânând pe păgâni la dreapta credință, ca pe niște pești i-au adus la bunătatea Ta, Doamne. Și printr-înșii grăim către Tine: Iubitorule de oameni, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca ceea ce ai născut în chip de negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna cu Sfinții Apostoli bunătății Lui, să ne izbăvească pe noi din patimi, și să ne dea iertare de păcate.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pomenire a Mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul din Eden; că întru dânsa se bucură toată făptura. De aceea dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea:

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că pe Cel pe Care cu pofta L-a înghițit iadul, L-a slobozit cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; și Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și va închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Doamne, la moarte Te-au osândit iudeii pe Tine, viața tuturor; cei ce au trecut pedeștri Marea Roșie prin toiag, pe Cruce Te-au răstignit; și cei ce au supt miere din piatră, fiere Ți-au adus. Dar ai răbdat de bunăvoie, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Slavă... Și acum.., a Crucii, a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă-te Fiului tău Celui ce S-a pironit pe Cruce de bunăvoie, și a înviat din morți, lui Hristos, Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe cei ce au propovăduit în fața mulțimilor pe Hristos, și nu s-au temut de îngrozirile celor fără de lege, minunați i-a făcut Domnul; că au surpat cu răbdare vitejească cutezanțele celor fără de lege, și au luat de la Hristos dar de tămăduiri după vrednicie, rugându-se neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, și se cântă idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice și patru de la Minei.

Stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat; pentru rugăciunile și cererile lor, Doamne, păzește-ne pe noi pe toți.

Mucenicii purtători de biruință și cetățenii cerești, luptându-se pe pământ, multe chinuri au răbdat, și în cer cunună desăvârșită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor, și văzând dinainte viața ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților:

Început și ființă mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare; că voind să alcătuiești fire vie din firea cea nevăzută și din cea văzută, din pământ trupul mi-ai zidit, și mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeiască și făcătoare de viață. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi în latura celor vii și în corturile drepților, odihnește-i.

Și acum..., a Născătoarei:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, nașterea ta? Că cel ce a strălucit fără de ani dinTatăl, Fiul Unul-Născut, Același din

tine cea curată a ieșit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată preafericită, să miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Martirice, glasul al 6-lea:

Lupta mucenicească răbdând sfinții, daruri pentru biruință de la Tine luând, au stricat născocirile celor fără de lege, și au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânșii, Dumnezeule, dăruiește-ne nouă mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Asupra luptei erau împotriviri vitejești, chinuri tirănești asupra mucenicilor, și stau cetele celor fără de trup ținând daruri pentru biruință. Spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat astăzi ca raiul din Eden, că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

Slavă..., a morților:

Cu adevărat toate sunt deșertăciune, și viața aceasta este umbră și vis, că în deșert se tulbură tot pământeanul, precum zice Scriptura. Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceștia mutați de la noi, odihnește-i ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură ocrotirea ta cea temută, milostivește-te spre poporul tău cel ce lesne se primejduiește; roagă pe milostivul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce ești binecuvântată.

LA LAUDE

Patru stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi, toată făptura prăznuiește; cerurile se bucură cu îngerii, și pământul se veselește cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Doamne, de n-am avea pe sfinții Tăi rugători, și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii? Cunoscătorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi de la Dânsul au luat, și acum se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Pe cei aleși și pe cei sfinți, minunați i-a făcut Dumnezeul nostru. Bucurați-vă și vă veseliți toate slugile Lui, că v-a gătit vouă cununi și împărăția Sa. Rugămu-vă pe voi să nu ne uitați pe noi.

Slavă..., a morților:

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden de demult, când i-a vărsat șarpele veninul; că printr-însul a intrat moartea care a mâncat pe om cu tot neamul lui. Dar venind Stăpânul, a surpat pe balaur și ne-a dăruit nouă Învierea. Deci către Domnul să grăim: Fie-ți milă, Mântuitorule, și pe cei ce i-ai luat odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor și ale proorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioșilor și drepților, și ale tuturor sfinților, pe adormiții robii Tăi odihnește-i.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 6-lea:
Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Cel ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult-Milostive, izvor nedeșertat al dumnezeiești bunătăți, sălășluiește pe cei ce s-au mutat la Tine Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite și dorite, dăruindu-le moștenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ți-ai vărsat sângele Tău,

Hristoase, pentru toți, și cu preț de viață făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Moarte făcătoare de viață ai răbdat de bunăvoie, viața ai izvorât și credincioșilor desfătare veșnică le-ai dăruit; în care rânduiește pe cei ce au adormit în nădejdea Învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greșelile lor; ca Cel ce singur ești fără de păcat, singur bun și de oameni iubitor. Ca de toți să se laude numele Tău, Hristoase, și mântuiți fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, știindu-Te că domnești peste cei vii, și peste cei morți, stăpânești cu putere dumnezeiască stăpânitoare, Te rugăm: Însuți pe credincioșii robii Tăi care au venit la Tine, Unule, Făcătorule de bine, odihnește-i cu aleșii Tăi, Iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile sfinților. Că iubitorul milei ești și mântuiești ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule, mult-Milostive.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin:

Sălășluire cuviincioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pe Dumnezeu, și pe Hristos L-ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, în două firi, într-o ființă și un ipostas. Pe Acesta roagă-L ca pe Cel ce este Unul-Născut și întâi-născut, Care te-a păzit fecioară curată și după

naștere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu dreaptă credință în lumina, strălucirea cea nestricăcioasă și fericire.

GLASUL AL ȘAPTELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 7-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit și eu, Îndurate, primește-mă pe mine cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Ca cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu prin păcatele mele, și sufletul meu s-a rănit. La cine voi scăpa eu, vinovatul, decât la Tine, Milostivul, doctorul sufletelor; revarsă peste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai Mântuitorule pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor; ci dăruiește-mi iertare întru mulți ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinței, ca să aduc Ție rodul milosteniei.

Ca Cel ce ești Soarele dreptății, luminează inimile celor ce Te laudă pe Tine; Doamne, slavă Ție.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 7-lea:

Având, suflete al meu, doctorie pocăința, apropie-te lăcrimând cu suspine, grăind către doctorul sufletelor și al trupurilor: Slobozește-mă, Iubitorule de oameni, din

greșelile mele, numără-mă cu desfrânata și cu tâlharul și cu vameșul; dăruiește-mi, Dumnezeule, iertare fărădelegilor mele și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Pocăința vameșului n-am râvnit, lacrimile desfrânatei nu mi-am agonisit; că nu mă pot pricepe pentru împietrirea mea de o îndreptare ca aceasta. Ci cu milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeule, mântuiește-mă ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Mai cinstită decât slăviții heruvimi ești, Preasfântă Fecioară; că aceia neputând răbda dumnezeiasca strălucire, acoperindu-și fețele cu aripile slujba săvârșesc; iar tu ai purtat pe Cuvântul cel întrupat, văzându-L cu ochii tăi. Pe Care roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Sfinții Tăi, Doamne, luptându-se pe pământ, pe vrăjmașul au călcat și rătăcirea idolească au stricat. Pentru aceasta și cununi au luat de la Tine, Stăpânul cel iubitor de oameni și milostivul Dumnezeu, Cel ce ne dai nouă mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 7-lea:

Cel ce ai primit lacrimile desfrânatei și ale lui Petru, și ai îndreptat pe vameșul, care a suspinat din adânc,

milostivește-Te și spre mine, cel deznădăjduit pentru faptele mele, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Cel ce ai curățit cu lacrimile tânguirea lui Petru și ai iertat greșelile vameșului pentru suspinarea lui, Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Covârșești puterile cele cerești, că te-ai arătat locaș dumnezeiesc, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Bucurați-vă dreptilor! Să se veselească cetele cerești, că mucenicii luptându-se pe pământ, au surpat înșelăciunea. Să salte Biserica, prăznuind, biruința, înaintea Dătătorului de răsplată, și a unuia Făcătorului de biruință, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 7-lea:

Biserica strigă Ție, Hristoase Dumnezeule, închinându-se Ție în cedru, în pin și în chiparos, dăruind împăraților noștri biruință, prin Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce pentru mine ai răbdat pironire pe Cruce, primește lauda mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce S-a răstignit pentru noi, și a stricat puterea morții, roagă-L neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Necredința tiranilor disprețuind și neluând în seamă durerea chinurilor, nu v-ați lepădat de credința cea în Hristos, sfinților. Pentru aceasta, rugați pe iubitorul de oameni, Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 7-lea:

Lucrători ai țarinei Tale ai arătat pe Apostolii Tăi, Cuvinte, care au tăiat idolii; și propovăduindu-Te pe Tine, Stăpâne, între păgâni, cu dreaptă credință Te-au slăvit.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Făcând pomenirea Apostolilor celor prealăudați, noi, fiii Bisericii, să slăvim cu laude de cântări pe Hristos; că ei, cu

propovăduirea pocăinței, au mântuit pe cei vinovați de păcat; ei, gonitorii înșelăciunii, luminătorii lumii și rugători pentru lumea toată.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te cea din care trup S-a făcut Cuvântul fără schimbare, și S-a sălășluit întru noi; bucură-te cinstită, bucuria Apostolilor și a mucenicilor și mântuirea credincioșilor; bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Sfinților, rugați-vă să ni se dea nouă iertare de greșeli și să ne izbăvim de relele ce vor să fie, și de moartea cea amară, rugămu-ne.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii glasul al 7-lea:

Mai luminat decât focul și mai lucrător decât văpaia, ai arătat lemnul Crucii Tale, arzând păcatele bolnavilor, și luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Cel ce stăpânești Puterile cele fără de trup, și cunoști lenevirea sufletului meu, mântuiește-mă cu Crucea Ta, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S-a răstignit pentru noi, și a stricat stăpânia morții, roagă-te neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pe vrăjmașul, și au rușinat rătăcirea idolească, întrarmându-se cu puterea Crucii. Pentru aceasta și împreună cu îngerii lăudându-Te, strigă cântare de biruință, slăvindu-Te pe Tine, Hristoase. Pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe noi.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei de două ori, patru Martirice și patru de la Minei.

Stihiri Martirice, glasul al 7-lea:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule; lauda Apostolilor și bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o ființă.

Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit, și v-ați încununat, rugați-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Disprețuind toate cele de pe pământ, sfinților mucenici, și în fața mulțimilor propovăduind pe Hristos bărbătește ați luat de la El răsplătirile pentru chinuri. Ci ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați-L ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prealăudaților mucenici, turmă duhovnicească, arderi de tot gânditoare, jertfă bineprimită, bineplăcută lui Hristos, pe voi nu pământul v-a ascuns, ci Cerul v-a primit; părtași îngerilor v-ați făcut. Cu care împreună rugați-vă Mântuitorului și Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a Sf. Ioan Damaschin:

Odihnește, Mântuitorul nostru, Dătătorule de viață, pe frații noștri, pe care i-ai mutat din cele trecătoare, care grăiesc: Slavă Ție.

Și acum..., a Născătoarei:

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, și ai rămas fecioară mai presus de cuvânt și de gând; și minunea nașterii tale nu poate limba a o tălmăci; că neînțeleasă fiind și zămislirea, curată, necuprins este chipul nașterii; că unde voiește Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii. Pentru aceasta pe tine toți Maică a lui Dumnezeu știndu-te, îndelung ne rugăm ție: roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Martirice, glasul al 7-lea:

Bucurați-vă drepților! Să se veselească cele cerești! Că mucenicii luptându-se pe pământ, au surpat înșelăciunea. Să salte Biserica prăznuind biruință, înaintea Dătătorului de

răsplată și a unuia Făcătorului de biruință, Hristos Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Necredința tiranilor disprețuind și nebăgând în seamă durerea chinurilor, nu v-ați lepădat de credința cea în Hristos, sfinților. Pentru aceasta, rugați pe iubitorul de oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Sfinților, rugați-vă să se dea iertare greșelilor noastre, și să ne izbăvim de relele ce vor să fie, și de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., a morților:

În latura celor vii, Doamne, și în locașurile drepților Tăi, odihnește pe robii Tăi a căror pomenire săvârșim, Iubitorule de oameni; și orice au greșit fiind în viață, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv și lesne iertător, Cel ce dai lumii mare milă.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce ești vistieria învierii noastre, scoate din groapă și din adâncul greșelilor pe cei ce nădăjduiesc spre tine, prealăudată; că tu ai mântuit pe cei vinovați de păcat, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naștere ai fost fecioară, în naștere fecioară și după naștere iarăși ai rămas fecioară.

LA LAUDE

Patru stihiri martirice, glasul al 7-lea:

Pomenirea sfinților Tăi mucenici prăznuind, pe Tine, Hristoase, Te lăudăm cântând: Doamne, slavă Ție.

În mijlocul mulțimilor celor fără de lege bucurându-se mucenicii, au grăit către Hristos: Doamne, slavă Ție.

Luminători s-au arătat lumii, prealăudații mucenici, grăind către Hristos: Doamne, slavă Ție.

Una gândind și spre un lucru privind mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieții au aflat: moartea cea pentru Hristos, râvnind unul altuia sfârșitul. O, ce minune! Întrecându-se a răpi chinurile ca pe niște avuții, unul către altul grăiau: De nu vom și muri acum, tot avem să murim și să slujim cele ce sunt nașterii datoare. Să facem întâmplarea cea rea mare cinste. Să socotim al nostru ceea ce este de obște, cumpărând viața cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților:

Sufletele pe care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihnește-le în corturile drepților și ale aleșilor Tăi, Doamne.

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, strigăm ție împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te cămară și ușă, scaun de foc, munte netăiat și rug nears!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 7-lea:

Omorât Te-ai văzut pe Cruce, Cel ce singur ești nemuritor, și ai fost pus în mormânt ca un mort, izbăvind pe oameni din pierzare, din stricăciune și de moarte. Ci ca Cel ce ești noianul milostivirii cel nedeșertat, și izvorul bunătății, sufletele robilor Tăi, celor ce s-au mutat de la noi, odihnește-le.

SEDELNELE

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare, cu dulceața frumuseții Tale, și cu razele luminii Tale celei dumnezeiești, învrednicește să se lumineze, Bunule, cei ce s-au mutat la Tine, în revărsarea de lumină cea fără de materie, a arătării Tale celei luminoase; ca să dănțuiască împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne și Împărate al slavei și Doamne.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și semința lor va moșteni pământul.

Ca Cel ce ai cuvenită mărime de daruri necheltuită, și ești ca o vistierie neîmputinată a bogatei bunătăți, sălășluiește ca un Dumnezeu pe cei ce s-au mutat la Tine, în partea aleșilor Tăi, în locul de odihnă, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Tu ai născut plinirea legii, pe Izbăvitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte;

iar răstignindu-Se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci ceea ce ai îndrăznire ca o maică, roagă pe Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreaptă credință, ceea ce ești întru tot lăudată.

GLASUL AL OPTULEA

DUMINICĂ SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 8-lea:

Pe Tine, Împăratul și Stăpânul, Îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta grăind ca vameșul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumești; trezește-te grăind către Făcătorul tău de bine: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase și mă învrednicește a uda picioarele Tale, care m-au izbăvit din calea rătăcirii; și să-Ți aduc Ție mir cu bună mireasmă; viață curată prin pocăință agonisită; ca să aud și eu doritul Tău glas: Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!

Când îmi aduc aminte de mulțimea relelor ce am făcut, și cuget la cercetarea cea înfricoșătoare, cuprins fiind de cutremur, alerg la Tine, Iubitorul de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ție, nu mă trece cu vederea, Cel ce singur ești fără de păcat; ci dăruiește umilință smeritului meu suflet, mai înainte de sfârșit, și mă mântuiește.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 8-lea:

Cu ochi milostivi vezi smerenia mea, Doamne, că încetul cu încetul viața mea se cheltuiește și din fapte întru mine nu este mântuire; pentru aceasta Te rog: vezi smerenia mea cu ochi milostivi, Doamne, și mă mântuiește!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

Ca și cum ar fi Judecătorul de față, îngrijește-te, suflete, și gândește la ceasul zilei celei înfricoșătoare; că judecata este fără milă celor ce n-au făcut milă. Pentru aceasta, milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu singur ești iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești ușa înțelegătoare a vieții noastre, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, izbăvește din primejdii pe cei ce aleargă la tine cu credință; ca să slăvim preasfântă nașterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Luminători înțelegători v-ați arătat, sfinților mucenici, că ați stricat negura înșelăciunii prin credință. Candelele voastre cele sufletești le-ați luminat, și cu slavă ați intrat în cămara nunții celei cerești, împreună cu Mirele. Și acum rugați-vă să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilință, glasul al 8-lea:

Ca desfrânata cad înaintea Ta, ca să iau iertare, și în loc de mir lacrimi din inimă aduc Ție, Hristoase Dumnezeule, ca să Te milostivești spre mine, ca și spre aceea, Mântuitorule, și să-mi dai iertare păcatelor, că strig Ție ca și aceea: Izbăvește-mă de tina faptelor mele!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

La ziua cea înfricoșătoare gândind, suflete al meu, privegheză aprinzându-ți candela ta, cu untdelemn luminând-o; că nu știi când va veni la tine glasul ce va să zică: Iată, Mirele! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi și să rămâi afară bătând ca cele cinci fecioare; ci, priveghind, așteaptă, ca să întâmpini pe Hristos cu untdelemn îmbelșugat, și-ți va da ție cămara cea dumnezeiască a slavei Sale.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Pe sprijinul cel neclintit al credinței, și darul cel cinstit al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioșii, zicând: Bucură-te ceea ce ai încăput în pântecele tău Piatra vieții! Bucură-te nădejdea marginilor lumii și celor necăjiți ajutorare! Bucură-te mireasă care nu știi de mire!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu lumina cerească se luminează astăzi cortul acesta, că în el se bucură oștile îngerești, cu care împreună se veselesc

și cetele dreptilor întru pomenirea mucenicilor. Pentru rugăciunile lor, trimite Hristoase, lumii Tale, pace și mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce spânzurând, a zis: De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Care împreună cu noi a fost răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se; ci Cel ce toate le rabzi, pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

În mijlocul a doi tâlhari, cumpănă dreptății s-a aflat Crucea Ta; unul adică pogorându-se în iad pentru greutatea hulei, iar altul ușurându-se de greșeli spre cunoștința vorbirii de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul lumii, pe Cruce văzându-L ceea ce L-a născut, a zis lăcrimând: Lumea se bucură luând izbăvire, iar cele dinlăuntrul meu ard văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru toți, Fiule și Dumnezeul meu.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

În calea cea strâmtă și întristată, călători neabătuți v-ați făcut, sfinților mucenici, că ați răbdat furtuna cea mare a

ispitelor și petrecerea slujitorilor celor fără de trup ați luat; piatră a răbdării și temelii ale dreptei credințe v-ați arătat; rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu pentru sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 8-lea:

Bine ești cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt, și printr-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Podobie: Pe înțelepciunea și Cuvântul...

Pe luminătorii și călăuzitorii lumii, pe cei ce au fost început al mântuirii noastre, pe dumnezeiești ucenici ai Domnului să-i lăudăm, că ne-au strălucit lumina, nouă celor ce eram în întuneric, și tuturor au arătat pe Soarele slavei; pentru aceasta și rătăcirea idolească au pierdut-o, propovăduind Treimea într-o Dumnezeire. Deci să ne rugăm către dânșii: Apostoli ai lui Hristos-Dumnezeu, iertare de greșeli cereți, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce prin îngeri ai primit bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul!

Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maica lui Hristos Dumnezeu!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Vitejește săvârșind călătoria, împotriva chinuitorilor ați stat, mucenicilor, că omorându-vă trupurile pe pământ, ați primit viață cerească, sfinților.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea:

În mijlocul Edenului lemnul a înflorit moarte, iar în mijlocul pământului lemnul a odrăslit viața; că mâncând din cel dintâi, ne-am făcut din nestricăcioși stricăcioși; iar dobândind pe cel de al doilea, am luat nestricăciune. Că prin Cruce ai mântuit, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

În rai prin pom m-a golit dintâi vrăjmașul, pentru gustare aducându-mi moarte; iar lemnul Crucii s-a înfipt în pământ, aducând îmbrăcămintea vieții oamenilor, și lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe aceasta văzând-o înălțată, să strigăm lui Dumnezeu prin credință cu un glas, popoare: Plină este de slavă casa Ta!

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei:

Pe Cel ce S-a întrupat din curat sângele tău, și S-a născut din tine, curată, mai presus de înțelegere, văzându-L

spânzurând pe lemn în mijlocul făcătorilor de rele, te-a durut la inimă, și ca o maică plângând ai strigat: Vai mie, Fiul meu, ce este această dumnezeiască și nespusă rânduială a Ta, prin care a înviat făptura Ta? Laud milostivirea Ta!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Omorând prin înfrânare chipurile și mișcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni bolile celor bolnavi, și a face minuni și în viață și după moarte. Cu adevărat minune neînțeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă unuia Dumnezeu și Făcătorului!

VINERI SEARA

La *Doamne, strigat-am...* se pun stihirile pe l0 și se cântă idiomela zilei de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului și patru de la Minei.

Stihirile Martirice, glasul al 8-lea:

Mucenicii Domnului, toți locul sfințiți și toată boala tămăduiți; ci și acum rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugați pe Dumnezeul nostru să dea sufletelor noastre mulțime de îndurări și curățire de multe greșeli.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și neluând seama la chinuri pentru viața ce va să fie, aceleia moștenitori s-au arătat; pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât. Vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai deșertat pe Tine Însuți, și chip de rob ai luat; smeritu-s-au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților, glasul al 8-lea:

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte, și văd în morminte frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormiților odihnă.

Și acum..., a Născătoarei:

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ s-a arătat și cu oamenii a petrecut. Că din Fecioară curată trup luând, și dintr-însa ieșind cu luarea, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în fețe. De aceea, pe Acesta Dumnezeu și om desăvârșit cu adevărat propovăduindu-L, mărturisim Dumnezeu al nostru pe Hristos, pe Care roagă-L Maică, ceea ce nu știi de mire, să se miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Martirice, glasul al 8-lea:
Podobie: Porunca cea cu taină...

Luminători înțelegători v-ați arătat, sfinților mucenici, că negura înșelăciunii ați împrăștiat-o prin credință, și făcliile voastre cele sufletești le-ați aprins, și cu Mirele în slavă ați intrat în cămara cerească; și acum rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Podobie: Pe înțelepciunea și Cuvântul...

Luminători ai lumii pururea-luminoși, prin credință de mucenici v-ați arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, și cu untdelemnul cel înțelegător al Duhului v-ați luminat, sfinților, candelele voastre cele sufletești. Pentru aceasta v-ați arătat Bisericii pahare duhovnicești, vărsând sângele ca niște izvoare de ape. Prealăudaților mucenici, rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Omorând prin înfrânare chipurile și mișcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni bolile celor bolnavi, și a face minuni în viață și după moarte. Cu adevărat minune neînțeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă lui Dumnezeu, Cel unul înțelept și ziditor!

Slavă..., a morților:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești, și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule, Ziditorule, fă odihnă, Doamne, sufletelor adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeul nostru.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid și liman te avem, și rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce ești credincioșilor mântuire.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru.
Stihirile Martirice, glasul al 8-lea, însăși podobia:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos? Serafimi, că neîncetat L-ați slăvit pe El? Îngeri, că de trup v-ați lepădat? Puteri, că lucrați cu minunile? Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-ați luptat, sfinților, răbdând bărbătește chinuri de la cei fără de lege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraților, și iarăși mutându-vă din viață, puteri săvârșiți în lume, tămăduind pe cei bolnavi de patimile lor, sfinților. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiți, biruind înșelăciunea cu puterea Crucii, ați luat harul vieții veșnice. De

amenințările tiranilor nu v-ați temut, cu chinurile fiind răniți v-ați veselit; și acum sângiuirile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

În platoșa credinței bine-îmbrăcându-vă, și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbățește v-ați împotrivit și înșelăciunea diavolului ați surpat; și făcându-vă biruitori, de cununi v-ați învrednicit. Rugați-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă..., a morților:

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricina nemuririi, că de n-ai fi fost pus în mormânt, raiul nu s-ar fi deschis. Pentru aceasta, odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un milostiv.

Și acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la el alergând, ne izbăvim de bolile cele sufletești.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 8-lea:
Podobie: O, preaslăvită minune...

Împărătește mi-ai scris slobozire cu vopsele roșii, degetele Tale sângerându-Ți Stăpâne, și roșindu-le cu sângele Tău. Și acum cu credință Te rugăm: cu cei întâi-născuți ai Tăi numără-i împreună, și bucuria drepților

Tăi a dobândi învrednicește-i, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel milostiv.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Sfinților ai fost ca un om, înjunghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, răscumpărând pe om din stricăciune. Deci ca un iubitor de oameni, rânduiește pe cei ce s-au mutat în latura celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde țâșnesc izvoarele veșniciei.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cu adâncul înțelepciunii Tale celei negrăite, hotar pui vieții, și vezi dinainte cele ce au să fie, și la altă viață muți pe robii Tăi. Deci pe cei pe care i-ai luat, rânduiește-i la apele odihnei, în strălucirea sfinților, Doamne, unde este glasul bucuriei și al laudei.

Slavă..., a morților:

Cuvânt nevăzut fiind, de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Duhul, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci ca un milostiv și iubitor de oameni, luminează cu frumusețile cuviinței și ale podoabei Tale, pe cei ce s-au mutat din viață, Cel ce ești începător al vieții.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce ai zămislit pe Cuvântul cel fără de început al lui Dumnezeu-Tatăl, cu îndrăznirea ta cea de Maică,

îndelung roagă-L să rânduiască pe robii tăi unde este dănțuirea neîncetată a celor ce se veselesc și te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veșnice, și dulcele glas al celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu Născătoare.

SFÂRȘITUL SEDELNELOR OCTOIHULUI DUPĂ CELE OPT GLASURI

SFÂRȘIT ȘI LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME SLĂVIT, LAUDĂ!

Bibliografie

Tipic bisericesc, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1918.

Pr. T. Stupcanu, ***Anastasimatar***, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1920.

Arhid. A. Uncu, ***Antologhion***, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1928.

I. Popescu-Pasărea, ***Cântările Sfintei Liturghii***, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1928.

Liturghier, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1974.

Tipic bisericesc, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1976.

Triod, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1987.

Ceaslov, Ed. Mitropoliei Moldovei și Sucevei, Iași, 1990.

Psaltirea, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1991

Catavasier, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1995.

Profesor N.I. Lungu, Pr. Prof. Gr. Costea și Pr. Prof. Ene Branișteș, ***Anastasimatarul Uniformizat sau Cântările Utreniei de Duminică pe cele 8 glasuri Bisericești cu Svetilne și Doxologii Mari***, Ed. Episcopiei Argeșului și Mureșului, 1996.

Dimitrie Suceveanu, ***Idiomelar***, Ediția a III-a, Editura Trinitas, Iași, 1997.

Cuprins

Miercuri seara - Denia de Joi din a cincea săptămână a Sfântului și Marelui Post.....3
Vineri seara - Denia de Sâmbătă din a cincea săptămână a Sfântului și Marelui Post.....125
Duminică seara - Denia de Luni în Săptămâna Patimilor.....181
Luni seara - Denia de Marți în Săptămâna Patimilor.....225
Marți seara - Denia de Miercuri în Săptămâna Patimilor.....265
Miercuri seara - Denia de Joi în Săptămâna Patimilor.....309
Joi seara - Denia de Vineri în Săptămâna Patimilor.....337
Vinerea Patimilor - Ceasurile Împărătești.....377
Vinerea Patimilor - Vecernia.....415
Vinerea Patimilor - Denia de Sâmbătă când se cântă și Prohodul Domnului.....437
Cântările Treimice pe 8 glasuri.....500
Stihiri de umilință.....509
Bibliografie.....601